

Tổng Giám Đốc Đào Hoa Xin Cẩn Thận: Con Dâu Hắc Đạo Nuôi Từ Bé

Contents

Tổng Giám Đốc Đào Hoa Xin Cẩn Thận: Con Dâu Hắc Đạo Nuôi Từ Bé	6
1. Chương 1 : ôm Chặt Em	6
2. Chương 2 : Bắt Kẻ Thông Dâm	7
3. Chương 3 : Bắn Thì Ném	8
4. Chương 4 : Con Dâu Nuôi Từ Bé	8
5. Chương 5 : Bình Tĩnh Như Thường	9
6. Chương 6 : đụng Phải Tên Lường Gạt	10
7. Chương 7 : Tao Chờ	10
8. Chương 8 : Đứa Trẻ Ngang Ngược	11
9. Chương 9 : Có Chút Do Dự	12
10. Chương 10 : ai Dám	13
11. Chương 11 điều Tốt Nhất	14
12. Chương 12 con Gái Của Hắc Bang	14
13. Chương 13 Bắt Đầu Làm Việc	15
14. Chương 14 thiếu Niên Đáng Thương	16
15. Chương 15 Trần Quán Hi Thứ 2	16
16. Chương 16 xuất Hiện Tình Dịch	17
17. Chương 17 Người Phụ Nữ Có Thai	18
18. Chương 18 Một Nụ Hôn	18
19. Chương 19 Ba Phần Mặt Mũi	19
20. Chương 20 Tiểu Lão Đại	20
21. Chương 21 Đáng Thương	20
22. Chương 22 Cô Gái Hư	21
23. Chương 23 Nổ Súng	22
24. Chương 24 Thoáng Qua	23
25. Chương 25 Bị Hận Chết	23
26. Chương 26 Sàm Sỡ	24
27. Chương 27 Ngu Như Vậy	25
28. Chương 28 Cố Gắng Đứng Ra	26
29. Chương 29 tức No Rồi	27
30. Chương 30 Nắm Tay	27
31. Chương 31 Đứng Rồi	28
32. Chương 32 Thiếu Phu Nhân Tương Lai	29
33. Chương 33 đánh Ngất	30
34. Chương 34 Làm Thế Nào	31
35. Chương 35 Con Không Đồng Ý	31
36. Chương 36 Gả Cho Anh	32
37. Chương 37 đánh Cược	33
38. Chương 38 đừng Làm Rộn	33
39. Chương 39 khát Vọng	34

40. Chương 40 không Cần	35
41. Chương 41 . Ngủ	36
42. Chương 42 Không Thể Gạt Được	36
43. Chương 43 bị Bệnh	37
44. Chương 44 Rất Lo Lắng	38
45. Chương 45 Đói Bụng	38
46. Chương 46 không Công Bằng	39
47. Chương 47 Anh Làm Gì Thế	40
48. Chương 48 tại Sao	41
49. Chương 49 Quá Ngu	41
50. Chương 50 Bộ Mặt Vui Sướng	42
51. Chương 51 Cảm Động	43
52. Chương 52 Kế Hoạch	43
53. Chương 53 Tham Ăn	44
54. Chương 54 hôn Em	45
55. Chương 55 Âm Mưu	45
56. Chương 56 Thì Ra Là	46
57. Chương 57 Lão Đại	47
58. Chương 58 Má Lúm Đồng Tiền	47
59. Chương 59 Xem Một Chút	48
60. Chương 60 Câu Dẫn	48
61. Chương 61 Thế Nào	49
62. Chương 62 ngủ Đại Lao	50
63. Chương 63 thật Là Đẹp	50
64. Chương 64 không Phải Chuyện Của Anh	51
65. Chương 65 đánh Bất Tỉnh	52
66. Chương 66 làm Cái Gì	52
67. Chương 67 trầm Mặc	55
68. Chương 68 người Yêu	56
69. Chương 69 cảm Ôn Anh	56
70. Chương 70 provence	57
71. Chương 71 nhìn Kìa	58
72. Chương 72 Gặp Lưu Manh	58
73. Chương 73 sao Thế	59
74. Chương 74 tiền Phòng	60
75. Chương 75 vui Về Là Được Rồi	60
76. Chương 76 đi Thắng Vào Vấn Đề	61
77. Chương 77 ở Bên Người	62
78. Chương 78 Sủng Ái	62
79. Chương 79 có Lực Lượng	63
80. Chương 80 ám Khí	64
81. Chương 81 cận Thân	65
82. Chương 82 không Nghĩ Tới	66
83. Chương 83 đi Về	66
84. Chương 84 dẫn Đường	67
85. Chương 85 bị Bất Cốc	68
86. Chương 86 thành Ý	68
87. Chương 87 đám Cưới	77
88. Chương 88 đám Cưới Không Thành	80
89. Chương 89 nội Gián	82
90. Chương 90 vượt Ngục	84
91. Chương 91 đưa Cho Tôi	85
92. Chương 92 chạy Đi.	86
93. Chương 93 không Cần	86

94. Chương 94	cẩn Thận	87
95. Chương 95	cự Tuyệt	88
96. Chương 96	: Bị Bán	90
97. Chương 97	Người Đoán	91
98. Chương 98	quá Khéo	92
99. Chương 99	Rút Người Ra	93
100. Chương 100	điều Tra	94
101. Chương 101	Là Cái Gì?	95
102. Chương 102	Thích Gì	96
103. Chương 103	Chạy Trốn	96
104. Chương 104	Hoành Phi	97
105. Chương 105	Đói Bụng	98
106. Chương 106	Hết Sức Ghê Tởm	99
107. Chương 107	Đàng Hoàng	99
108. Chương 108	Ác Mộng	100
109. Chương 109	Xúc Động	101
110. Chương 110	Đơn Giản	101
111. Chương 111	đến Lào.	102
112. Chương 112	Khẳng Định	104
113. Chương 113	Đáp Ứng	104
114. Chương 114	Cẩn Cầu	105
115. Chương 115	Lạt Mềm Buộc Chặt	106
116. Chương 116	Câu Dẫn Hẳn	107
117. Chương 118	ở Lại	108
118. Chương 119	gạt Bỏ.	109
119. Chương 120	Mở Ra	110
120. Chương 121	ngủ Trên Sofa	111
121. Chương 122	trong Rượu	112
122. Chương 123	vào Đi	113
123. Chương 124	phát Hiện	114
124. Chương 125	ôm Lấy Đi	114
125. Chương 126	địa Bàn Lữ Trị	115
126. Chương 127	: Địa Bàn Lữ Trị	116
127. Chương 128	: Người Phụ Nữ Của Lữ Trị	117
128. Chương 129	: Tính Như Thế Nào?	117
129. Chương 130	: Đùng Như Vậy	118
130. Chương 131	: Tên Khốn Kiếp Này	119
131. Chương 132	: Rời Đi?	120
132. Chương 133	: Thế Nào	121
133. Chương 134	: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	122
134. Chương 135	: Đơn Độc Gặp Người	122
135. Chương 136	: Thực Quá Thật	123
136. Chương 137	: Bước Tiếp Theo Của Kế Hoạch	125
137. Chương 138	: chạy Trốn	125
138. Chương 139	: đi Macao	126
139. Chương 140	: Màu Trắng Lá Thư	127
140. Chương 141	: Tìm Kiếm Cố Nhân	128
141. Chương 142	: khen Thưởng	129
142. Chương 143	: Là Anh Ta Sao?	130
143. Chương 144	: Là Anh Ta?	130
144. Chương 145	: Cũng Đủ	131
145. Chương 146	: Đủ	132
146. Chương 147	: Bên Này	133
147. Chương 148	: Phá Vòng Vây	134

148. Chương 149 :	Tà Tới	134
149. Chương 150 :	Đi Lên	135
150. Chương 151 :	bạo Hồng	136
151. Chương 152 :	nguy Cơ	136
152. Chương 153 :	liều Mạng	137
153. Chương 154 :	hung Hăng	137
154. Chương 155 :	Thay Phiên	138
155. Chương 156 :	là Anh	139
156. Chương 157 :	Giống Cô Ấy	140
157. Chương 158 :	Ăn Cái Gì?	141
158. Chương 159 :	Khoảng Cách	141
159. Chương 160 :	Có Chừng Mực	142
160. Chương 161 :	Nên	143
161. Chương 162 :	Quá Loạn	144
162. Chương 163 :	Lộ Diện	145
163. Chương 164 :	Ra Biển	145
164. Chương 165 :	nhìn Nàng	146
165. Chương 166 :	thế Nào	147
166. Chương 167 :	thỏa Mãn	148
167. Chương 168 :	hơi Say	148
168. Chương 169 :	Là Chị Em Sao?	149
169. Chương 170 :	Đối Thủ	150
170. Chương 171 :	không Thua Nổi	151
171. Chương 172 :	Không Quen	152
172. Chương 173 :	Tốt Nhất	152
173. Chương 174 :	Mở Khóa	153
174. Chương 175 :	Tương Đối An Toàn	154
175. Chương 176 :	Truy Kích	155
176. Chương 177 :	Tiêu Diệt Hết	155
177. Chương 178 :	Một Minh Chiến Đấu	156
178. Chương 179 :	Cho Anh	157
179. Chương 180 :	Động Đến Anh	158
180. Chương 181 :	vui Tai Vui Mắt	158
181. Chương 182 :	Tại Sao	159
182. Chương 183 :	An Toàn	160
183. Chương 184 :	Mê Mang	161
184. Chương 185 :	Cảm Giác Cầu Hôn	162
185. Chương 186 :	Em Điên Rồi	163
186. Chương 187 :	Yêu Thích Anh	164
187. Chương 188 :	Nếu Nói Bạn Trai	164
188. Chương 189 :	Quá Nguy Hiểm	165
189. Chương 190 :	Dẫn Ra	166
190. Chương 191 :	Cười Hừ Nghị Một Tiếng	167
191. Chương 192 :	Tới Đây	167
192. Chương 193 :	Người Giải Quyết	168
193. Chương 194 :	tuân Thủ Lời Hứa	169
194. Chương 195 :	sẽ Thoải Mái Một Chút	170
195. Chương 196 :	ngiên Cứu Một Chút	171
196. Chương 197 :	Nhiệm Vụ Mới?	171
197. Chương 198 :	Một Bên Tình Nguyên	172
198. Chương 199 :	Không Đúng	173
199. Chương 200 :	cãi Nhau	174
200. Chương 201 :	Trùm Buôn Ma Túy Ở Đâu?	175
201. Chương 226 :	Quá Tình Cờ	176

202.	Chương 227:	Biến Hoá	177
203.	Chương 228:	Ẩn Hiện	178
204.	Chương 229:	Xui Xẻo	178
205.	Chương 230:	Khua Chiêng Gõ Trống	179
206.	Chương 231:	Quá Nhạy Cảm	180
207.	Chương 232:	Tôi Ở Nơi Đây	180
208.	Chương 233:	Quả Thực Là	181
209.	Chương 234:	Rất Hài Lòng	182
210.	Chương 235:	Vui Mừng	183
211.	Chương 236:	Giận	184
212.	Chương 237:	Cho Cô	184
213.	Chương 238:	Rất Đẹp Trai	185
214.	Chương 239:	Chẳng Lẽ Là	186
215.	Chương 240:	Phức Tạp	187
216.	Chương 241:	Hậu Quả Đời Sau	188
217.	Chương 242:	Tôi Không Biết	189
218.	Chương 243:	Cô Ở Đó	190
219.	Chương 244:	Gọi Tôi	190
220.	Chương 245:	Tại Sao Khóc	191
221.	Chương 246:	Kết Hôn Đi	192
222.	Chương 247:	Nguy Hiểm	193
223.	Chương 248:	Lẽ Ra Mất?	194
224.	Chương 249:	Thích Không?	194
225.	Chương 250:	Lau	195
226.	Chương 251:	Không Phải Có Ý	196
227.	Chương 252:	Rất Tốt	197
228.	Chương 253:	An Bài	197
229.	Chương 254:	Tâm Tình Quá Tốt	198
230.	Chương 255:	Ăn Mặc	199
231.	Chương 256:	Tổ Cáo	200
232.	Chương 257:	Núi Dưa	201
233.	Chương 258:	Như Vậy	202
234.	Chương 259:	Đặc Biệt Thơm Ngon	203
235.	Chương 260:	Như Bị Sét Đánh	203
236.	Chương 261:	Tùy Ý Ăn	204
237.	Chương 262:	Rất Thương Cô	205
238.	Chương 263:	Một Cái Tát	206
239.	Chương 264:	Muốn Gặp	207
240.	Chương 265:	Chọn Cô Ấy	208
241.	Chương 266:	Tất Cả Lực Khí	209
242.	Chương 267:	Người Đàn Ông Xa Lạ	209
243.	Chương 268:	Thuần Trắng	210
244.	Chương 269:	Người Đàn Ông Tốt	211
245.	Chương 270:	Nhớ Anh?	212
246.	Chương 271:	Không Ngủ Được	212
247.	Chương 272:	Nở Nụ Cười	213
248.	Chương 273:	Chuẩn Bị Sẵn Sàng	214
249.	Chương 274:	Biến Tướng	215
250.	Chương 275:	Cha Nuôi	216
251.	Chương 276:	Phát Làn Thứ Nhất	216
252.	Chương 277:	Bắt Ông Ta Lại	217
253.	Chương 278:	Đói Bụng	218
254.	Chương 279:	Ăn Mặc	219
255.	Chương 280:	Cửa Ai Cuối Cùng	220

256. Chương 281: Nửa Nguyện Ý Chỉ Là...	221
257. Chương 282: Tốt Cả Đời	221

Tổng Giám Đốc Đào Hoa Xin Cẩn Thận: Con Dâu Hắc Đạo Nuôi Từ Bé

Giới thiệu

Anh bóp cổ cô: “Không cút tôi sẽ ném cô ra ngoài”. Cô cười rất quyến rũ: “Trước khi cút, em ăn thì

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-dao-hoa-xin-can-than-con-dau-hac-dao-nuoi-tu-be>

1. Chương 1 : ôm Chặt Em

“Khải, ôm chặt em.” Một âm thanh nũng nịu vang lên.

“Bảo bối, em thật đẹp”. Mộc Trạch Khải ôm cô gái trong ngực, giọng nói ngày càng đầy dục vọng, giống như sắp đem cô hòa tan trong biển tình dục của anh.

“Phanh! Phanh! Phanh! Phanh!” Bỗng vang lên một tràng tiếng gõ cửa. Một cô bé khoảng mười sáu mười bảy tuổi khuôn mặt nhỏ bé thanh thuần, má lúm đồng tiền đang ở bên ngoài gõ cửa.

Mộc Trạch Khải vẫn bao trùm lên trên thân thể cô gái, nhiệt tình ôm hôn, như không nghe thấy gì.

“Mộc Trạch Khải, em đang nói với anh đấy! Anh dám không mở cửa ra, em sẽ tự mở”. Cô bé cười hắc hắc, nụ cười giảo hoạt và bí ẩn không hợp với tuổi, đùa giỡn trên giường, thật mong đợi!

Mộc Trạch Khải từ trên người cô gái kia lật xuống, nằm thở hổn hển nổi giận gầm lên một tiếng: “Kim Tiểu Ốc, không được đi vào. Cút đi cho tôi”.

“Được, em cút”. Nhưng là cút vào trong phòng, cô bé một phát đá văng cánh cửa, sau đó ngồi xổm xuống lần đến mép giường.

“Kim Tiểu Ốc, em lại đá hỏng cửa phòng tôi”. Đáng thương cho cái cửa, tháng này đã là lần thứ ba thay khóa. Lần đầu tiên bị phá là lúc anh đang tắm, cô vào rình xem. Lần này bị phá lúc anh mang phụ nữ về, Kim Tiểu Ốc thật biết chọn thời gian.

Cô bé nhún nhún vai về vô tội: “Em tới giúp anh quét dọn phòng mà thôi”.

“Vậy em chờ một lát không được à...”? Mộc Trạch Khải không tin cô bé bất cần, anh vừa nói vừa ôm lấy cô gái trên giường, che chắn.

“Nhưng mà em muốn luyện Judo”.

“Vậy giao cho người giúp việc là được, trong nhà toàn bộ người giúp việc hết hết rồi à”? Mộc Trạch Khải luôn tươi cười như ánh mặt trời không thể nhìn được nữa rống to.

“Không biết, không liên quan gì tới em. Anh chị cứ tiếp tục đi, đừng để ý đến em, em quét dọn xong ngay đây”. Nói xong, cô bình thản cầm chổi quét dọn.

Hai người ôm nhau trên giường, bạn gái Mộc Trạch Khải bị bộ dạng bình tĩnh của Tiểu Ốc làm cho lòng có chút động, Mộc Trạch Khải là Mộc đại thiếu gia sao lại sợ cô bé này? Cô bé kia là ai, hai người bọn họ nằm trên giường như mẫu vật cho cô bé thưởng thức, cô dùng tay đẩy Mộc Trạch Khải một cái: “Khải, cô bé này là ai vậy? Sao cô bé cứ nhìn em như vậy làm em thấy không được tự nhiên”.

2. Chương 2 : Bắt Kẻ Thông Dâm

“Khải, cô bé này là ai vậy? Sao cô bé cứ nhìn em như vậy làm em thấy không được tự nhiên”.

“Tôi là vợ của anh ấy”. Cô bé đang quét sân thản nhiên nói.

“A! Khải, anh thích Vị Thành Niên à? Ngực cô bé chỉ như sân bay thôi, không nhẽ anh lại thích kiểu này”. Bạn gái cười châm biếm.

Mộc Trạch Khải trợn mắt nhìn cô bé một cái: “Kim Tiểu Ốc, em lại hồ đồ rồi”.

Cô bé đang quét dọn tên là Kim Tiểu Ốc. Cô được ba mẹ anh nuôi dưỡng từ nhỏ. Từ nhỏ, cô đã làm cho người ta đau đầu, mà anh lại không có cách nào khắc chế cô bé...

Cô bé không sợ anh, le lưỡi một cái: “Em không nói bậy, em ở nhà anh đã nhiều năm như vậy, nếu là ngày xưa thì em chính là con dâu nuôi từ bé”.

Cô bé không nói dối, lúc bé, thân thể Mộc Trạch Khải không tốt, có một cao nhân giang hồ nói với cha mẹ Mộc Trạch Khải rằng, muốn nuôi được đứa bé này thì nhất định phải tìm con dâu nuôi từ bé để giải trừ tà khí, còn phải đặt nhũ danh con gái cho anh.

Nhưng giờ là thời đại văn minh không cho phép tảo hôn, cho nên cha mẹ Mộc Trạch Khải chỉ có thể nhận con nuôi, nhưng thực chất thì chính là con dâu xưng hỉ.

Đời này, Mộc Trạch Khải hận nhất chính là bốn chữ con dâu xưng hỉ, vừa quê mùa vừa phong kiến.

Khi còn bé, anh thường bị chế giễu vì chuyện này, cho nên sắc mặt anh cứng đờ: “Kim Tiểu Ốc, câm miệng lại cho tôi”.

Tiểu Ốc không sợ anh, cô bé dùng cây chổi quét tất cả quần áo rơi trên đất lẫn với rác rưởi, bụi bặm, trong đó có cả quần áo của Mộc Trạch Khải và bạn gái.

Bạn gái nghe thấy giọng của Mộc Trạch Khải biết ngay là anh rất ghét cô bé này, mà cô bé chỉ là con nuôi, cho nên gan cô bỗng lớn lên, cô kéo chân ngồi dậy quát Tiểu Ốc: “Này, bộ quần áo kia của tôi rất đắt tiền, cô quét đi tôi mặc cái gì bây giờ?”

Tiểu Ốc nói: “Bẩn, ném”.

“Đồ bệnh hoạn! Mộc Trạch Khải, em anh bệnh nặng rồi”.

Mộc Trạch Khải không động dậy, chỉ giật giật ngón tay, cô gái này mới quen có mấy ngày, còn chưa kịp chơi đùa, đáng tiếc ngu ngốc đắc tội Kim Tiểu Ốc, chỉ sợ không gãy xương cũng chết dở sống dở.

Tiểu Ốc quét dọn xong, cô gái kia tưởng rằng cô bé đi ra ngoài luôn, thành linh cô bé quay người lại, nhanh như cắt gạt phắt cái chăn trên giường quăng ra ngoài cửa sổ.

3. Chương 3 : Bắn Thì Ném

Nhanh như cắt gọt phất cái chăn trên giường quăng ra ngoài cửa sổ, trước đây Tiểu Ốc có luyện qua môn đẩy tạ, nên lúc dùng sức quá mạnh làm cái chăn bị ném qua sân ra đường lớn, đúng lúc một chiếc xe hơi xui xẻo đi qua không may bị cái chăn bao phủ che cả tầm mắt vội vàng phanh gấp nhưng không kịp, do vậy đã cùng với một chiếc xe đi ngược chiều KISS rất thân mật.

Việc này không quan trọng, quan trọng là không có chăn che, hiện tại hai người trên giường trở nên trơ trụi.

Cô gái kia lộ thân thể trần truồng trước mặt Tiểu Ốc sợ hãi kêu to: “Người làm gì đấy!”.

Tiểu Ốc: “Bắn thì vất đi! Trên đó có mùi hôi nách, là do tắm không sạch”.

Mộc Trạch Khải đã biết sẽ xảy ra chuyện. Loại chuyện này Tiểu Ốc đã làm mấy lần, anh thở dài đứng dậy đến ngăn kéo tìm quần áo mặc, lúc này, mấy người bảo vệ ở dưới lầu nghe thấy tiếng kêu kéo nhau chạy lên đã đến cửa phòng, Kim Tiểu Ốc có âm mưu từ trước nên không đóng cửa.

Anh không kịp mặc áo, lại không có chăn che, giờ bị bọn thuộc hạ nhìn thấy thân thể trần truồng thì thanh danh của anh sẽ bị hủy toàn bộ trong chốc lát...

Bỗng có một đôi tay nhanh chóng ôm chặt hông anh, đẩy ngược anh vào phòng tắm.

Mộc Trạch Khải liếc mắt nhìn Kim Tiểu Ốc đang ôm mình thầm nghĩ, nhóc con này vẫn còn thuốc chữa, ít nhất cũng biết bảo vệ danh dự của anh, anh nào biết Tiểu Ốc chính là nghĩ, người đàn ông của ta chỉ mình ta nhìn, những người khác đừng có mà mơ tưởng!

Mộc Trạch Khải được bảo vệ nhưng có người thì không may mắn như thế.

Mấy bảo vệ kia vừa xông vào phòng đã nhìn thấy hình ảnh tươi đẹp khiến máu mũi xung động muốn chảy ra, một mũi nhọn trần truồng!

“A! Các anh đừng nhìn tôi, đi ra mau”. Cô gái xấu hổ hét to.

Chỉ là bọn bảo vệ không nghe lời cô, bởi vì trong phòng còn có tiểu thư cùng thiếu gia.

Tiểu Ốc đẩy Mộc Trạch Khải vào phòng tắm mặc quần áo, sau đó xoay người lại dịu dàng cười với bọn họ: “Còn đứng đấy làm gì? Không nhìn thấy trong nhà có vật bắn sao? Ném đi cho ta”.

Hộ vệ giáp hỏi: “Không biết tiểu thư muốn ném cái gì?”

“Cái vật sống đó”. Tiểu Ốc vừa nói vừa xé một mảnh ga giường ném lên người cô gái kia: “Khoác vào”.

4. Chương 4 : Con Dâu Nuôi Từ Bé

Tiểu Ốc vừa nói vừa xé một mảnh ga giường ném lên người cô gái kia: “Khoác vào”.

“Cô không cần giả vờ tốt bụng”. Cô gái khóc rống, từ nay về sau cô còn làm người thế nào? Kể cả có bọc thảm chăng nữa cô cũng sẽ bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ.

Tốt bụng?

Mình có sao?

Tiểu Ốc suy nghĩ một chút tự nhận là không có: “Lòng tôi chỉ có đen tối, thói, hư. Cô cho rằng tôi đồng tình với cô à? Cái ga này đã bắn rồi, sớm muộn cũng bị ném đi, ném cùng cô thôi”.

Nói xong cô bé vỗ tay ra hiệu cho bảo vệ, nghiêm chỉnh hướng dẫn bọn họ đem ngay cô gái trên giường cùng ga giường ném ra ngoài.

Mộc Trạch Khải tắm rửa xong, mặc quần áo đi ra, chỉ thấy cô bé đang phá giường, anh vừa cài khuy áo vừa buồn cười nói: “Đến cái giường cũng muốn ném đi, em dứt khoát thế thì ném cả tôi đi luôn cùng được”.

Cô bé đi xung quanh anh một vòng nghiêm túc nói: “Tắm xong không còn bẩn nữa”.

Mộc Trạch Khải cũng có lúc bị cô bé làm cho điên lên, anh nghĩ phải làm cho cô bé hiểu: “Tôi không phải em, mà em một ngày nào đó sẽ gả đi ra ngoài”.

“Kiều Kiều, anh là của em”. Cô bé không gọi anh là anh trai mà gọi nhũ danh của anh, cha mẹ vì muốn tốt cho anh nên lấy tên con gái đặt cho anh, Kiều Kiều. Tiểu Ốc vốn không phải tên là Tiểu Ốc, cô bé có tên rất hay là Mộc Nhược Khê, có nghĩa là nước suối dịu dàng, thanh thuần, đáng tiếc không như mong muốn, gia đình Xã Hội Đen thì làm sao dạy ra được thực nữ.

Quả thật, cô bé đại biểu là trò giỏi hơn thầy, cha nuôi là đại ca xã hội đen vẫn thường khen cô bé như vậy, bởi vì cô bé so với lưu manh còn lưu manh hơn.

Tiểu Ốc từ nhỏ rất thích con trai của cha nuôi - Mộc Trạch Khải, lúc chín tuổi, lần đầu tiên nhìn thấy trên sách giáo khoa có một câu thành ngữ Kim Ốc Tàng Kiều (nhà vàng giấu người đẹp), cô bé liền đổi tên mình Kim Tiểu Ốc, cô bé muốn giấu Mộc Trạch Khải “Kiều Kiều”.

Vừa nghe thấy cô bé gọi nhũ danh của mình, Mộc Trạch Khải bắt đầu nhức đầu: “Không được gọi tôi là Kiều Kiều, gọi nữa tôi đánh mông em đấy”.

“Vốn anh tên là Kiều Kiều không phải sao!”. Tiểu Ốc cảm giác mình rất vô tội, cái tên này là cha mẹ đặt chứ.

“Ba mẹ chỉ gọi khi tôi còn bé là A Kiều”. Anh nói, ít nhất không phải là Kiều Kiều, hai chữ này đứng cạnh nhau thật ghê tởm.

“Vậy anh hi vọng em đổi tên là Trần Quán Hi”? Hai năm trước khi ảnh khiêu dâm của Trần Quán Hi bị tung ra, cô mới biết Hồng Kông có một nữ nhân tên gọi là A Kiều, cô rất hối hận không biết trước để đổi tên là Trần Quán Hi, như vậy cùng Mộc Trạch Khải – A Kiều trùng tên trùng họ.

5. Chương 5 : Bình Tĩnh Như Thường

Như vậy cùng Mộc Trạch Khải – A Kiều trùng tên trùng họ.

Mộc Trạch Khải thua trận: “Em không thể gọi tôi một tiếng anh trai sao”?

Có thể, Tiểu Ốc thoáng nghĩ đến, sau đó thâm tình hét lên với Mộc Trạch Khải đang đi xuống lầu: “Oh ba, tắc nhiên hoàn du”! (phiên dịch: tiếng Hàn: anh, em yêu anh).

Mộc Trạch Khải bị cô làm cho sợ tới mức suýt chút nữa ngã cầu thang, may mắn anh kịp bám vào thanh vịn, nghiêm túc nói: “Về sau khi tôi xuống cầu thang thì em nên cầm miệng lại”.

“A, vậy sau này chờ anh đi xuống hết cầu thang em mới nói nhé”.

Mộc Trạch Khải đau khổ, tại sao trong nhà lại có một tiểu ác ma chứ: “Không phải em muốn luyện Judo sao? Còn không đi?”

“A, em đi ngay đây”.

“Chờ đã, tại sao đột nhiên em lại muốn học Judo”? Thật ra thì cô giờ đã là thiên kim của Mộc gia, chỉ cần chơi mà không cần làm cũng chẳng ai dám nói một câu, cũng luôn có cơm ăn, gạo Mộc gia thừa nuôi cô thành sáu gạo.

“Để bảo vệ anh”. Chính xác là bảo vệ sự trong sạch của anh, bởi vì Mộc Trạch Khải mang tiếng là công tử đào hoa nhưng thật ra anh vẫn còn là xử nam.

“Tôi mà cần em bảo vệ thì toàn bộ bảo vệ có thể giải tán về nhà”. Cô chỉ là một cô gái yếu đuối có hành động cậy mạnh. Mộc Trạch Khải cho là cô nói đùa, mặc dù anh chỉ là một thư sinh nhưng chưa chắc cô đã khỏe bằng.

“Hai năm, chỉ cần cho em thêm hai năm thì bọn họ thật sự có thể về nhà mình mà ăn”.

“Cho em hai năm để em lật tung cái nhà này lên à”. Anh cười lạnh một tiếng đi tới ngồi xuống ghế sofa, bây giờ là 8 giờ tối, tối nay ba mẹ xã giao bên ngoài phải qua đêm ở khách sạn, vốn anh cho rằng cuối cùng tối nay anh có thể phá bỏ danh xử nam, đáng tiếc bị cô phá, do vậy anh dứt khoát ngồi xem tin tức.

Lúc Tiểu Ốc đang định đi luyện Judo thì bảo vệ A Hồ chạy vào báo cáo với Mộc Trạch Khải: “Thiếu gia, mới vừa rồi tiểu thư ném cái chân bị rơi trên xe người ta làm xe tông vào đuôi xe khác, bây giờ người kia đang tụ tập rất nhiều người trước cửa nhà chúng ta đòi bồi thường, giờ nên làm gì ạ”?

Mộc Trạch Khải bình tĩnh như thường tất ti vi, nghiêng đầu hỏi: “có ai bị thương không?”

6. Chương 6 : ụng Phải Tên Lường Gạt

Mộc Trạch Khải bình tĩnh như thường tất ti vi, nghiêng đầu hỏi: “Có ai bị thương không?”

“Không có ai bị thương, nhưng hai chủ xe kia rất quý xe của họ, một xe bị rơi khung bảo vệ đuôi xe, một xe đầu bị biến dạng, A Trung đã đem một số tiền hậu hĩnh ra bồi thường, ặc, khung bảo vệ xe Thiên Ngữ bồi thường 150, đầu xe Volvo 8 vạn. Nhưng bọn họ không nhận, nói là chúng ta ở biệt thự nhất định rất giàu, không đưa ra vài chục vạn thì không đi”.

Mộc Trạch Khải là một thương nhân nghiêm chỉnh, điềm đạm: “Mỗi người tăng gấp đôi coi như là phí an ủi, nếu còn không đi thì báo cảnh sát”.

“Chờ đã”. Tiểu Ốc ở bên cạnh hần đi qua bật ti vi lên rồi nói với Mộc Trạch Khải: “Em biết nhà chúng ta có nhiều tiền nhưng không phải để tiêu thể này, anh cứ xem ti vi đi, chuyện này em sẽ xử lý”.

Nhóc con này thật là có dáng dấp của một thiên kim xã hội đen, nhưng Mộc Trạch Khải chưa bao giờ cảm thấy đây là việc tốt: “Em đi xử lý tôi mới lo”.

“Anh lo bọn họ bắt nạt em”?

“Tôi lo em bắt nạt người ta ấy”. Quả thật cô có khí chất cao quý, do được ba mẹ vô cùng cưng chiều, các dì các chú gặp cô lúc mới ba tuổi đã nói thế, làm cho ba mẹ càng thêm chiều chuộng cô, cô có bắt nạt người bên ngoài thì ba mẹ cũng chỉ vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Tiểu Ốc không nói cùng anh nữa, quay sang hỏi A Hồ: “Này, hai cái xe đó xe nào là xe đắt tiền?”

“Đầu xe này hơn ba mươi vạn, khung bảo vệ của xe kia tám vạn”.

Tiểu Ốc gật đầu, trong lòng đã có ý định, sau đó đi ra cổng: “Mở cửa”.

“Tiểu thư, bọn họ người đông thể mạnh, hay là chờ lão gia về xử lý”? Mặc dù bọn họ biết tiểu thư dũng cảm nhưng tiểu thư dù sao cũng còn bé.

“Đưa tôi một thanh đao Hồ Tử”. Tiểu Ốc xòe tay ra.

“Dạ”! A Hồ chưa cần thúc giục thì đã thấy một thanh đao được đưa đến.

Tiểu Ốc cầm đao suy nghĩ một chút, khẽ cười với A Trung: “Mở cửa”.

“Dạ”! Mắt thấy những người người cửa vẫn đang la hét, nếu tối nay không đuổi đi được sẽ mang tới phiền phức lớn. Ngày mai ông bà chủ trở về thì bọn họ nhất định sẽ bị phạt vì bảo vệ tiểu thư không tốt.

Cửa sắt từ từ được kéo sang hai bên, đám người ngoài cửa đang la hét nhìn thấy một cô bé mảnh khảnh không khỏi buồn cười, mặc dù nghe nói mấy năm nay Mộc gia thu tay trên giang hồ, có thể là do thực lực suy yếu, nhưng lại không nghĩ tới Mộc gia sẽ phái một cô bé chân yếu tay mềm ra mặt.

7. Chương 7 : Tao Chờ

Một gã có hàm răng vàng khè, miệng ngâm điệu thuốc, đứng đầu đám người quây phá: “Nhóc con, gọi ông bà chủ ra đây, tao không nói chuyện với trẻ con”.

Tiểu Ốc không có tí khiếp đảm hay lùi bước mà đi thẳng đến trước mặt gã, thật giống như sinh ra để giải quyết chuyện này: “Người là khung xe hay đầu xe?”

“Cái gì? Dám gọi tao là khung xe à? Tao là chủ cái xe bị hỏng khung xe”. Gã răng vàng cụt hứng.

Từ trước đến giờ Tiểu Ốc luôn ăn ngay nói thẳng, vì vậy thẳng thừng: “Ông muốn bao nhiêu?”

“Xe tao mới mua năm ngoái, khung xe vẫn còn mới. Một vạn là ít”. Gã nghĩ trẻ con dễ lừa, vừa mới đòi 5000 giờ nâng lên một vạn.

“Vẫn còn mới”? Tiểu Ốc nhìn khung xe bị hỏng thấy đã tróc sơn.

“Chín phần mười”.

“Thật à”? Tiểu Ốc nhú nhú mày.

“Năm phần mười”.

Năm phần? Lừa người, A Hồ sợ tiểu thư nhà mình bị lừa, vội vàng chạy đến nói: “Tiểu thư, xe của hân cũ rồi, không đáng một vạn, tiểu thư đừng tin hân, khung xeg nhiều nhất chỉ 150”.

Tiểu Ốc nói với gã răng vàng: “Ông nói một vạn đúng không? Ông mới nói xe còn năm phần, như vậy trừ một nửa có phải hay không?”

Chủ xe nghĩ thầm có 5000 không tồi : “5000 liền 5000”.

Tiểu Ốc thấy gã hợp tác rất hài lòng, đi tới bên cạnh xe, thân thể khom xuống, rất dịu dàng hỏi gã, cái kia là khung xe?

Gã răng vàng nghĩ thầm là khung xe cũng không biết, ta không làm thịt người thì thịt ai đây, nên chỉ chỉ lệch sang cái khung xe biến dạng sắp rơi ra nói: “Cái này”.

“À”. Tiểu Ốc vung dao đập xuống, khung xe rơi xuống đất, cô nhặt lên nói với A Hồ: “Anh lái xe đi mua cái mới giống như cái này cho ông ta”.

“Vâng”. A Hồ lập tức lái xe đi mua.

Gã răng vàng đau lòng nhìn xe, khung xe này gã mới mua nên chỉ cần sửa lại là có thể dùng được: “Cô định làm gì?”

Tiểu Ốc ngậy thơ nhìn gã: “Chú à, tôi thấy cái này hỏng rồi nên cho người mua cái mới về thay không được sao?”

“Cô đừng tưởng không bồi thường tiền cho tao”.

“Tiền là phải bồi thường rồi”. Cô cười cực kỳ thân thiết, nhưng là ai bồi thường ai.

Đối phương đã nói sẽ bồi thường tiền, lại còn mua khung xe mới nên gã răng vàng không làm khó được nữa, nếu không sẽ bị mang tiếng bắt nạt trẻ con. Gã đi đến bậc thang ngồi xuống: “Vây cũng được! Tao chờ”.

8. Chương 8 : Đứa Trẻ Ngang Ngược

Gã đi đến bậc thang ngồi xuống: “Vây cũng được! Tao chờ”.

Tiểu Ốc quay đầu về phía vị chủ xe khác, người này so với gã răng vàng thông minh hơn một chút, ngoài ra xung quanh bỗng nhiên có thêm rất nhiều người do hân gọi tới.

Vị chủ xe này khoảng gần ba mươi tuổi, bụng phệ, đáng tiếc không có bụng độ lượng, ỷ vào người đồng thể mạnh nói với Tiểu Ốc: “Cô bé, nhìn cho rõ đi, cứ việc gọi cảnh sát giao thông tới xử lí, xe tôi vừa mới mua xong, vừa lái từ 4S tới, hóa đơn mua xe vẫn còn đây, tất cả thủ tục mua bán và đăng kí là hơn 33 vạn, đầu xe là bộ phận quan trọng nhất, tôi sẽ không rao giá trên trời đâu, chỉ cần ồi thường 20 vạn là được rồi, ở thành phố này tôi cũng có chút tiếng tăm cho nên thêm 10 vạn phí tinh thần nữa”.

Nửa buổi cô mới nghe xong mà chỉ hiểu có một câu: “Ông cảm thấy một cái chần rơi xuống chỉ đáng giá mười vạn phí tổn thất tinh thần”.

“Thế nào, cô không đồng ý?” Chủ xe bụng phê gọi tới hai người đàn ông lực lưỡng đi tới trước mặt cô uy hiếp.

“Dĩ nhiên là đồng ý rồi”. Điều kiện tiên quyết là tinh thần của gã thật sự có tổn thất, hơn nữa tổn thất tinh thần đúng là phải mười vạn, lỡ như gã dọa thành bệnh tinh thần hay tê liệt thì sao!

“Vậy thì đưa tiền đi!”

“Chờ tôi một lúc, trên người tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, tôi sẽ cho người đi lấy”. Tiểu Ốc vừa nói vừa gọi A Trung đến bên cạnh nói nhỏ vào tai anh mấy câu.

Chỉ thấy A Trung vào trong nhà rồi nhanh chóng cầm túi đi ra, lái xe rời đi.

Trong nhà có bốn hộ vệ, Tiểu Ốc cử hai người đi rồi, còn lại hai người gác cửa, không thể để cho đám người kia vào trong nhà quấy rầy Mộc Trạch Khải xem tivi được.

Khoảng 5, 6 phút sau A Hồ đi mua khung xe trở về, anh đưa khung xe giao cho gã răng vàng: “Cho anh”.

Gã răng vàng nhìn một chút, khung xe mới tinh, còn có hóa đơn, liền ném vào chỗ ngồi phía sau xe, sau đó xòe tay về phí Tiểu Ốc: “Đưa tiền đây là tao đi ngay”.

Ai ngờ Tiểu Ốc cùng lúc cũng đưa tay ra: “Đưa tiền cho tôi!”

“Có ý gì?” Gã răng vàng rống lên một tiếng.

“Ông nói năm phần mới, bồi thường 5000, đúng không?”

“Đúng vậy!” Không sai !

“Nhưng tôi vừa mới mua một cái khung xe mới hoàn toàn, vậy thì nó trị giá một vạn, nhưng cái của ông chỉ còn năm phần mới, cho nên ông phải trả cho tôi 5000.” Tiểu Ốc nói rất tự nhiên, không phải như vậy sao?

9. Chương 9 : Có Chút Do Dự

Tiểu Ốc nói rất tự nhiên, không phải như vậy sao?

“Mày lừa ai chứ! Cái khung xe cũ nát này nhiều nhất chỉ 150 tệ thôi”. Gã đã nghe người ta nói như thế.

“Là ông nói 10 nghìn, không phải 150!” Tiểu Ốc cong môi, ngây thơ nói.

“Tao thuận miệng nói vậy thôi chứ không phải thế!” Tại sao gã phải đưa cho cô 5000? Đúng là ăn cướp!

“Lúc người nói mọi người ở đây đều nghe thấy, bọn họ có thể làm chứng”. Tiểu Ốc cười cười, nụ cười thật đáng yêu nhưng làm cho gã răng vàng cảm thấy cả người không rét mà run, cô quả thật chính là một Tiểu Ma Nữ không hơn không kém, bây giờ gã mới chợt hiểu tại sao nhà này lại để một cô bé ra mặt.

Một người hình như là bạn của gã răng vàng nói: “Ai nghe thấy tôi không biết, việc này không liên quan đến tôi, tôi không thấy gì hết”.

Hắn là không tự nhiên sẽ có người ra mặt làm chứng giúp nên Tiểu Ốc quay ra hỏi “Ở đây có ai nghe thấy không?”

Đáng tiếc không ai lên tiếng, bọn họ chỉ đến xem náo nhiệt thôi, làm gì có ai đứng ra giúp cô làm chứng! Ngộ nhỡ cảnh sát tới, muốn lấy khẩu cung thì rất phiền phức, có khi còn đắc tội với ai đó.

Tiểu Ốc hắng giọng một cái: “Ai giúp tôi làm chứng chuyện này thì 5000 tệ kia sẽ thuộc về người đó!”

Ngay lập tức có khoảng hai ba mươi người đứng dậy nhao nhao: “Chúng tôi nhìn thấy!”

Quả nhiên có tiền có thể sai khiến ma quỷ!

Tiểu Ốc vui vẻ nhìn gã rằng vàng giờ mặt đã chuyển thành màu gan heo, gã còn có chút do dự: “Trên người tôi chỉ có 300 tệ, cho cô hết đây”.

Tiểu Ốc làm bộ dạng tin tưởng lời gã, nói với A Hổ ở đằng sau: “Mang lại đây, đưa giấy bút cho ông viết giấy vay nợ, nhớ kèm theo lãi suất ột chút, trong vòng mười ngày không trả thì phá xe của ông ta, mười lăm ngày không trả thì chặt tay ông ta”.

“Ồi! Vợ tôi vừa mới sinh con, trong nhà túng thiếu phải đi vay mượn, tôi cũng phải làm việc rất vất vả, cầu xin cô cho tôi một con đường sống, nếu không tôi chỉ còn cách tự sát mà thôi”. Gã rằng vàng hối hận không thôi, đang ra không nên nổi lòng tham, kết quả nhận lấy xui xẻo, tai họa giáng xuống. . .

Tiểu Ốc không nhìn gã mấy cái, sau đó quay lại nói với đám người đang hò hét âm ỉ bắt gã phải giao tiền ra: “Tôi không cần nhân chứng, cũng không cần tiền nữa, A Hổ, ghi lại biển số xe của ông ta rồi cho người đi điều tra, nếu hoàn cảnh nhà ông ta đúng như những gì ông ta nói thì bỏ qua cho ông ta, nếu không phải, ông ta dám lừa gạt thì phá nát cái xe đo cho tôi”.

“Dạ, tiểu thư.” A Hổ gật đầu một cái, lui ra sau.

“Tiểu thư, cảm ơn cô! Cô thật tốt bụng, cảm ơn cô đã tha mạng cho tôi”. Gã không dám nghĩ cô sẽ bỏ qua cho gã.

10. Chương 10 : ai Dám

Gã không dám nghĩ cô sẽ bỏ qua cho gã.

Tiểu Ốc lắc đầu một cái: “Ông sai rồi, không phải tôi tha ạng ông, mà ta chỉ không muốn con ông trở thành trẻ mồ côi”.

Cô không muốn làm cho thế giới này bởi vì cô mà có thêm một trẻ mồ côi lẻ loi hiu quạnh . . .

Dừng một chút, cô xoay người nhìn về phía gã chủ xe bụng phệ: “Bây giờ ông vẫn còn muốn phí tổn thất tinh thần không?”

“Ta vẫn muốn, hơn nữa cô còn phải trả hai mươi vạn tiền sửa xe, chẳng lẽ cô cũng muốn đập đầu xe tôi rồi lại mua cái khác thay? Vậy thì cứ đập đi”. Đầu xe này của gã cũng phải hơn mười vạn, hoàn toàn mới, cô có đập đi rồi mua mới cũng thế.

Gã không nghĩ tới Tiểu Ốc muốn bớt xén ở phí tổn thất tinh thần, cô nói với A Hổ: “Mang gần một vạn ra bồi thường tổn thất tinh thần của ông ta”.

“Dạ”! Mặc dù A Hổ không biết tiểu thư muốn làm gì, chỉ biết làm theo lệnh cô.

Gã bụng phệ nhảy lên: “cô bồi thường cho tôi có một vạn thôi sao?”

“Đừng vội, tôi sẽ từ từ đưa tiền đền cho ông, trước hết ông cứ nhận lấy một vạn đi đã, đêm còn dài, chúng ta cứ từ từ”. Cô vừa nói vừa ra hiệu cho A Hổ kín đáo đưa tiền cho gã.

Vừa lúc cầm tiền thì chuông điện thoại của gã cũng đồng thời vang lên, gã bụng phệ lấy điện thoại ra nghe: “Này, chú có chuyện gì?”

“Anh! Có mười mấy người vây nhà của chúng ta, uy hiếp em nếu không mở cửa thì sẽ đốt nhà, họ đang đòi xăng, làm sao bây giờ?”

Gã bụng phệ sợ hãi mặt xanh như tàu lá, gã không nghĩ tới cô bé này ác độc thế.

Không thể tin được, gã run run ngón tay chỉ về phía cô: “Là cô, cô cho người đến nhà tôi đòi xăng?”

“Ông gọi nhiều người đến vây nhà tôi, tôi chỉ làm theo ông mà thôi, tôi còn chưa so đo với ông phí tổn thất tinh thần, ông còn cùng tôi tính toán, tôi quá thiệt rồi! Tôi bồi thường cho ông, trước mắt tổn thất của ông cùng người nhà ông là một vạn, nếu ông tiếp tục chơi, tôi tiếp tục bồi thường cho ông phí tổn thất tinh thần. A Hổ, lấy thêm ba vạn ra đây, gọi cho các anh em bên đó tăng thêm chút sức, ba vạn của ta không

thể phí phạm”. Cô sẽ không hại chết người, chỉ hù dọa bọn họ thôi, tổn thất tinh thần cũng không phải là bị thương, cô biết rõ.

“Không cần, không cần, tôi không cần, xin cô bỏ qua cho tôi cùng người nhà tôi”! Cuối cùng gã bụng phệ đã hiểu ý của cô, tiền này không phải dễ ăn, mặc dù cô đem tiền ra nhưng ai có gan dám lấy?

11. Chương 11 điều Tốt Nhất

Mặc dù cô đem tiền ra nhưng ai có gan dám lấy?

Tiểu Ốc lấy trong hộp ra 13 vạn đưa cho gã: “Đây là bồi thường cho xe của ông, còn phí tổn thất tinh thần thì bỏ qua, A Hổ, gọi mọi người về đi! Một quá, tôi muốn ngủ một giấc”.

Cô vừa ngáp vừa nói, xoay người bước vào nhà, miệng nhoẻn nụ cười nhẹ nhõm.

“Trạch Khải, hôm nay ba gọi con đến là có chuyện muốn tuyên bố, ba và mẹ muốn Tiểu Ốc tiếp quản phố Tam Hoàng”, trước bàn ăn, Mộc ba nói với Mộc Trạch Khải, Mộc ba cảm giác mình già rồi, thân thể không còn như xưa nữa, bây giờ là thế giới của những người trẻ tuổi, Mộc Trạch Khải không có ý định kế thừa gia nghiệp, cho nên không có hứng thú với phố Tam Hoàng, nhưng gia nghiệp thì không thể để không, mà ông thì không tin tưởng giao cho người ngoài, giao cho Tiểu Ốc thì quá tốt, con bé là con nuôi nhà mình.

Mộc Trạch Khải không quá đồng ý: “Ba, phố Tam Hoàng đã quá cũ kĩ cần phải cải tạo, đổi mới. Con vốn không tán thành việc giữ lại phố Tam Hoàng, nếu một ngày nào đó cảnh sát đóng cửa thì cả ba, mẹ và Tiểu Ốc đều bị liên lụy. Thế nên bán luôn đi”.

“Vớ vẩn! Phố Tam Hoàng là sản nghiệp tổ tiên để lại, là ông nội con cực khổ xây dựng mới có được như ngày hôm nay, con không muốn thừa kế, ba không ép, con có biết hàng năm có bao nhiêu người nhờ vào phố Tam Hoàng mới có cơm ăn không”? Mộc ba tức giận trừng mắt nhìn anh.

Mộc Trạch Khải chỉ biết là: “Sòng bài ở phố Tam Hoàng một năm khiến cho bao nhiêu người nhà tan cửa nát, ba có tính qua chưa? Chúng ta làm người phải có lương tâm”.

Kim Tiểu Ốc này giờ vẫn ngồi nghịch móng tay đột nhiên nói: “Lương tâm sao? Nếu như ta bán phố Tam Hoàng cho người khác, người đó chỉ biết vợ vét thì mọi người còn khổ hơn. Em nói thế không phải là lắm mồm, chỉ là em nghĩ phải gìn giữ sản nghiệp của ba mà thôi”.

“Cô im đi cho tôi! Còn nhỏ tuổi không lo học, đòi thừa kế phố Tam Hoàng, đến lúc đó cô chết lúc nào, chết như thế nào cũng không biết!” Anh không phải không lo lắng cho cô, anh chỉ cảm thấy cô càn quấy, một cô gái mười bảy tuổi mà lại bị mọi người gọi là ác ma của khu phố Tam Hoàng, đó là nơi hỗn tạp đủ loại người, là nơi mà một cô gái mười bảy tuổi không nên đến, tốt nhất cô nên đi học bình thường như những cô bé, cậu bé cùng lứa tuổi, học xong trung học thì thi đại học không phải tốt hơn sao?

12. Chương 12 con Gái Của Hắc Bang

Cô gái mười bảy tuổi nên đi học bình thường như những cô bé, cậu bé cùng lứa tuổi, học xong trung học thì thi đại học, không cần phải đi làm, thế không phải tốt hơn sao?

“Em muốn đi làm”! Tiểu Ốc cười cười nhìn anh, cô chỉ biết cô phải là người thừa kế phố Tam Hoàng, bởi vì nếu như cô không làm thì ba mẹ sẽ bắt Mộc Trạch Khải làm, anh không thích những việc mờ ám, không thích phố Tam Hoàng. Cho nên mặc kệ anh phản đối! Chỉ cần anh vui vẻ, cô làm cái gì cũng đáng giá.

“Em muốn làm gì thì làm, tôi không ngăn cản nữa. Nếu một ngày nào đó em về nhà mà bị gãy tay gãy chân thì tôi sẽ cho người ném em ra ngoài cửa, nhà chúng ta không cần tàn phế”! Mộc Trạch Khải nói, Mộc Trạch Khải nghĩ cô cũng quý trọng sinh mạng mình, anh nói ra hậu quả nghiêm trọng thế thì cô sẽ không dám nhận làm nữa.

Mộc mẹ không nhịn được nữa: “Trạch Khải, sao con lại nói chuyện kiểu đó với em gái con”?

Tiểu Ốc tuyệt không để ý, vẫn như thường, tươi cười như hoa mà nói: “Kiều Kiều, anh yên tâm đi, nếu em bị tàn phế thật, không cần anh ném, em tự cút. Sau đó em sẽ đứng bên lề đường lừa gạt tình thương của người già và trẻ nhỏ, không cần làm gì cũng có cơm ăn”.

Mộc Trạch Khải không thích cô em gái này một tí nào, thật cô chính là đứa trẻ quái đản, có ai lại hi vọng mất tay mất chân để không phải làm gì cũng có cơm ăn, anh cười lạnh: “Tùy em, không liên quan đến tôi”.

Anh không liên quan thật là tốt, Tiểu Ốc cúi đầu tiếp tục sửa móng tay, mẹ nói phụ nữ có hai mặt, mặt thứ nhất cô đã không hấp dẫn được Mộc Trạch Khải, cô hi vọng mặt thứ hai có thể dùng được...

Mộc ba lên tiếng: “Cứ như vậy, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày Tiểu Ốc đi theo ba xử lý các việc của phố Tam Hoàng, bắt đầu học từ bây giờ, phải nhìn nhiều học nhiều”.

“Dạ, ba.”

“Đi thay quần áo đi, ba đợi con trong xe”.

Tiểu Ốc đi lên phòng nhanh chóng thay một bộ quần áo, áo lam đậm, quần lờ đen, tóc buộc cao hai bên, lộ ra hoa tai to đùng, nhìn rất trẻ con, cô không trang điểm vẫn rất xinh xắn.

Ngồi vào trong xe, Mộc ba nhìn cô ăn mặc rất hài lòng, móc túi quần ra một con dao găm màu bạc đưa cho cô: “Con cất đi, con còn nhỏ không hợp với súng ống, cướp cò không phải chuyện đùa. Mang dao găm phòng thân tốt hơn”.

“Không cần, nếu như con ở phố Tam Hoàng không mang vũ khí mà gặp chuyện không may, vậy con quá thẹn với sự huấn luyện của ba”. Tiểu Ốc cho là mình không cần mang theo vũ khí vẫn có thể an toàn ở phố Tam Hoàng.

13. Chương 13 Bắt Đầu Làm Việc

Tiểu Ốc cho là mình không cần mang theo vũ khí vẫn có thể an toàn ở phố Tam Hoàng.

Mộc ba cau mày: “Con xác định con làm được chứ”?

Ban đầu khi nhận nuôi cô chỉ vì muốn giải xui cho con trai chứ không nghĩ tới sẽ để cho cô thừa kế phố Tam Hoàng, cô mới chỉ mười bảy tuổi, không mang theo vũ khí có thể làm gì? Phố Tam Hoàng không phải nơi vui đùa, đứa trẻ này do ông nuôi lớn nên ông biết nó không giống những đứa trẻ khác, có chí khí, có tiền đồ.

Vừa đến phố Tam Hoàng đã có chuyện, từ trong một ngôi nhà, một người đàn ông đi về hướng về phía Mộc ba vội vàng nói: “Mộc gia, ngài đã tới, hôm nay có một con thỏ con tới đập phá tiệm của tôi, tự xưng là con trai của Đậu gia ở thành Bắc, tôi không đối phó được, cậu ta vẫn còn ở trong tiệm không chịu đi, uống say đang nằm ở trong phòng bao. Mộc gia, ngài xem làm thế nào”?

“Tiểu Ốc, con đi xử lý đi”. Mộc ba liếc mắt nhìn Tiểu Ốc.

“Vị này là”? Lúc này người đàn ông mới nhìn thấy một cô bé khoảng 17 tuổi đứng sau lưng Mộc ba, khuôn mặt ngây thơ xinh đẹp. Cô bé có thể làm gì được?

“Đây là Kim Tiểu Ốc, con nuôi của tôi. Sắp tới con bé sẽ thay tôi quản lý sự vụ của phố Tam Hoàng. Tiểu Ốc, chào hỏi Triệu tiên sinh chủ KTV Khát vọng đi”.

“Chào ông, Triệu tiên sinh”! Tiểu Ốc ngẩng đầu cười Triệu tiên sinh.

“À, chào cô”.

“Phiền ông dẫn đường cho tôi”. Tiểu Ốc không kiêu cách nói.

Triệu tiên sinh liếc nhìn Mộc ba, thấy Mộc ba không lên tiếng, nên đi trước dẫn đường, Tiểu Ốc vội vàng đi theo, khí thế không thua kém Triệu tiên sinh, cô đang mặc quần lờ, chứ nếu là quần dài ống loe có thể ống quần gió bay phàn phật.

Xuyên qua đại sảnh đèn mờ mờ sáng, lên phòng hát tầng 2, Triệu tiên sinh sai người mở cửa, chỉ vào người say khướt nằm trên ghế sofa nói với cô: “Là cậu ta”.

“Các ông đi ra ngoài trước đi! Nhân tiện đóng giúp cái cửa”. Tiểu Ốc đi đến, liếc nhìn mặt mũi, dáng dấp hần, một cậu nhóc khoảng 18 tuổi, mặt trái xoan, da trắng mịn, tóc vàng, hơi dài, tai xỏ khuyên nhìn kiểu ngạo giống như tiểu tình nhân.

14. Chương 14 thiếu Niên Đáng Thương

Trong phòng toàn mùi rượu, cậu nhóc mắt híp nằm trên ghế sofa dài, áo sơ mi ngắn tay nhăn nhúm nhưng không ảnh hưởng đến vẻ đẹp âm nhu của hần. Tiểu Ốc nghĩ thầm, nếu hần giả mạo là đại thiếu gia thì nàng sẽ đem bán vào tiệm vịt (vịt: trai bao), không đứng nhất cũng đứng thứ hai hốt bạc cho cửa tiệm: “Này, tỉnh chưa?”

“”. Không có tiếng trả lời, chỉ có tiếng hít thở đều đều.

“Này, tôi sẽ cởi quần áo của cậu ra đây, cậu không lên tiếng tức là đồng ý, đến lúc đó đừng có kiện tôi vô lễ đấy”. Đợi một lúc không thấy hần động đậy gì, Tiểu Ốc nhào tới bắt đầu cởi quần áo, không cần biết áo này đắt hay rẻ cô xé luôn, đỡ tốn thời gian. Cởi hết quần áo ngoài, cái quần lót màu trắng cũng không tha, cô nhắm mắt lại lòi tuột ra làm hần mở mắt.

Hần hé nửa con mắt nhìn toàn thân trần truồng, điệu bộ say rượu, lại nhìn lên cô gái đang cầm chiếc quần lót của hần, không tỏ vẻ gì là hốt hoảng: “Tiểu MM, em đang làm gì ở đây?”

“Cởi quần lót của cậu, không thấy sao”? Tiểu Ốc vừa nói vừa ném cái quần tới cạnh hần, mặc dù không nghĩ thấy nhưng nhất định rất thối, ghê quá đi mất.

“Em cởi quần lót của tôi ra làm gì? Tôi có thể lí giải là vì em muốn quyến rũ tôi”. Hần cất giọng đa tình.

Giờ Tiểu Ốc có thể khẳng định hần không phải là tiểu tình nhân mà là một người đàn bà lăng lợ trong truyền thuyết! Bởi vì bộ dạng này của hần quyến rũ hơn ba phần so với phụ nữ, cặp mắt xéch quá mị rồi: “Tôi có thể lí giải là cậu chờ tôi quyến rũ cậu?”

“Hoan nghênh em”. Hần nhìn qua quần áo vắt vương vãi, nếu đây không gọi là quyến rũ thì chính là cường gian.

“Đáng tiếc của cậu quá nhỏ”. Tiểu Ốc vừa nói vừa nhanh chóng hướng điện thoại về phía hạ bộ của hần chụp mấy cái. Điện thoại này cực tốt, đến mấy cái lông trên chân hần đều nhìn thấy rõ.

15. Chương 15 Trần Quán Hi Thứ 2

Hần nổi giận, đưa tay về phía Tiểu Ốc. Tiểu Ốc tưởng rằng hần định cướp điện thoại nên vội vàng nhấn nút gửi ảnh vào mail. Nhưng hần không cướp điện thoại mà kéo cô vào trong lòng, dùng hung khí giữa hai chân cọ cọ vào chân cô, hơi thở gấp rút: “Có cảm giác không?”

“Cảm giác gì”? Tiểu Ốc không ngại học hỏi, cảm giác rất nhiều, hần muốn hỏi là loại nào.

“Cảm giác nam nữ”? Hần giương lông mày, quả dưa chuột nóng bỏng liên tục cọ sát với cô.

“Không, tôi chỉ thấy một cây gậy nhỏ xấu xí, có muốn tôi giúp một tay chặt đứt nó”? Cô rất chân thành, vươn tay cầm lên con dao gọt trái cây trên bàn trà, có lẽ do cô đã nhìn qua dưa chuột của Mộc Trạch Khải, hơn nữa hần được coi là đàn ông sao? Đồ đàn bà lăng lợ!

Hần đang hăng hái, nghe thấy chặt với cắt liền liền dừng lại. Hần mặc quần áo vào, bắt đầu bưng bưng nổi giận, nếu không lột da cô nhóc này thì không làm được: “Nhóc con, xưng tên đi, tiểu gia ta không thích kẻ vô danh”.

“Tôi tên Kim Tiểu Ốc, cậu có thể gọi là Tiểu Ốc hoặc Kim tỉ tỉ. Kể thức thời là trang tuần kiệt, cậu nên nghĩ tới ảnh nude của cậu sẽ tung bay đầy trời nếu không ngoan ngoãn phối hợp với tôi”. Kim Tiểu Ốc tươi cười dịu dàng.

Hắn cướp đi động của cô, móc thẻ nhớ, xấu hổ cười: “Hiện tại?”

“Quên nói cho cậu biết, điện thoại của tôi có kết nối internet, có email, quả nhiên không phí phạm tiền 3G”. Cô lãnh đạm nói, nhược điểm của hắn vẫn trong tay cô.

“Cô có tin là bây giờ tôi sẽ bóp chết cô mà không ai biết, tôi ghét nhất bị người khác uy hiếp”.

“Nếu như cậu muốn làm thái giám”. Cô tiếc hận chép miệng, một tay thò về phía giữa hai chân hắn kéo quần lót xuống, lần đến quả chuột của hắn, ngón tay nhẹ nhàng nhấn xuống.

Lần này hắn đang hoảng: “Nói đi, cô muốn gì”!

“Nghe nói cậu ăn cơm không trả tiền, cậu cho người tới trả tiền đi, làm hỏng đồ đạc gì thì bồi thường hết cho tôi. Thiếu một thứ, cậu chính là Trần Quán Hi thứ 2”.

16. Chương 16 xuất Hiện Tình Dịch

“Chỉ như vậy”? Hắn còn tưởng rằng cô sẽ nhân cơ hội này bắt đền một khoản tiền lớn, hoặc danh phận hoặc bất cứ món tài sản giá trị nào đó, nhưng cô chỉ đưa ra điều kiện cón con như vậy, cô có biết thân phận thực sự của hắn? Hắn là Thái Tử Gia của Đậu gia!

“Chỉ vậy thôi, nếu cậu thích tặng tôi thêm một hộp kẹo mút thì tôi đây cũng sẽ vui vẻ nhận. Nhân tiện nói cho cậu biết, tôi thích vị dâu tây”. Cô vừa nói vừa cầm lên cái điện thoại vừa bị hắn đập, lại mất vài ngàn rồi.

“Cho cô cả một thùng kẹo dâu tây luôn”. Cũng chỉ bằng mấy cái bao cao su thôi, hắn định nói thêm mấy chữ này, bỗng cảm thấy nha đầu này có chút ý tứ.

“Mau đi bồi thường đi”!

Hắn móc trong túi ra hai ba ngàn kín đáo đưa cho cô: “Tiền bồi thường đây, có thể xóa ảnh đi được chưa”?

“Yên tâm, ra khỏi cửa tôi sẽ xóa”. Giữ lại cũng vô dụng! Muốn nhìn cô nhìn Kiều Kiều là đủ rồi.

Hắn gật đầu, tạm thời tin tưởng cô, ra đến cửa thì hắn đột nhiên hơi quay đầu lại nói: “Quên nói cho cô biết, tôi tên là Đậu Diệc Phồn, tôi sẽ quay lại”.

Tiểu Ốc sợ hắn sao? “Hoan nghênh lần sau quang lâm”.

Triệu tiên sinh thấy cô cầm tiền đi ra, kinh ngạc: “Đại tiểu thư, cô giải quyết việc này như thế nào mà nhanh vậy”?

“Bí mật, còn nữa, nhà tôi không có Nhị Tiểu Thư, cho nên không cần gọi tôi là đại tiểu thư, gọi như vậy khiến tôi có cảm giác mình còn có 1 người em gái”. Cô khế hếch cằm lên, chuyện chụp ảnh nude mà nói thì chẳng có người nào sùng bái, cô thích được người sùng bái theo kiểu gào khóc cơ!

Triệu tiên sinh mồ hôi đổ như thác: “Vậy nên gọi gì”?

“Tiểu Ốc tỉ tỉ”. Cô cười ngọt ngào.

“Tiểu Ốc tỉ tỉ”? Triệu tiên sinh học máu, một cô nhóc lại muốn ông gọi là tỉ tỉ.

“Ngao! Làm tốt lắm, tỉ đi trước, nhớ kĩ tỉ nhé! Tỉ không phải là truyền thuyết”. Tiểu Ốc vỗ vỗ vai ông ta, đưa tiền rồi nhanh chóng bước đi, cô không thích những nơi ồn ào.

Triệu tiên sinh: “.”

Một mỗi một ngày, rốt cuộc cũng về nhà, cô hào hứng chạy lên lầu, gõ cửa phòng Mộc Trạch Khải: “Kiều Kiều, em đã về”!

Mộc mẹ nghe thấy giọng cô, đi ra từ phòng bên cạnh nói với Tiểu Ốc: “anh trai con vừa về đến nhà đã thay bộ quần áo khác rồi lại đi, nói là đi hẹn hò, tối không ăn cơm ở nhà”.

“Mẹ, mẹ có biết anh ấy hẹn hò ở đâu không?”

17. Chương 17 Người Phụ Nữ Có Thai

“Một nhà hàng sang trọng nào đó”. Lúc lên lầu bà nghe thấy Mộc Trạch Khải nói chuyện điện thoại.

“Nhất định là nhà hàng sang trọng nhất, mẹ, con cũng không ăn cơm nhà nhé!” Tiểu Ốc nói xong đi vào nhà lấy một ít đồ rồi chạy ra ngoài.

Nhìn theo bóng lưng của Tiểu Ốc, Mộc mẹ tươi cười dịu dàng: “Con bé này, lớn rồi mà còn dính anh trai như sam”.

Thực ra bà rất vui nếu như Tiểu Ốc kết hôn với Mộc Trạch Khải, như vậy phổ Tam Hoàng giao cho Tiểu Ốc sẽ không có gì phải lăn tăn cả. Còn nếu Tiểu Ốc không thể gả vào Mộc gia thì không thể biết được tương lai sẽ thế nào, con gái mà gả ra ngoài giống như tát nước đổ đi.

Mộc Trạch Khải cùng một mỹ nữ ngồi ở chiếc bàn cạnh cửa sổ, anh đắm đuối nhìn mỹ nữ như ăn thay cơm: “Đã có ai nói với em rằng em rất xinh đẹp, giống như Lâm Chí Linh vậy. Đặc biệt là đôi mắt to có hồn, sao trên thế giới lại có cô gái xinh đẹp dường này chứ?”

Cô gái xấu hổ đỏ mặt: “Trạch Khải, anh nói vậy làm em rất xấu hổ”.

“Em thật đáng yêu”. Mộc Trạch Khải cười cười.

Tiểu Ốc đứng ở phía xa nhìn thấy anh nở nụ cười trong sáng, mà anh từ trước tới giờ chưa bao giờ cười với cô, anh có thể tao nhã, dịu dàng, ngọt ngào rót mật vào tai bất cứ cô gái nào trừ cô ra. Đối với cô, anh lúc nào cũng chỉ trưng ra bộ mặt thối.

Cô thích nụ cười của anh, nhưng không thích anh cười vì người khác.

Vì thế, để dập tắt nụ cười này của anh, Tiểu Ốc đi vào nhà vệ sinh, lấy trong túi xách ra áo ngủ, nhanh chóng mặc vào, cuộn tròn bộ quần áo vừa mặc lại buộc quanh bụng, thả tóc. Bộ dạng này không tệ. Tiểu Ốc đỡ lưng ưỡn bụng đi ra khỏi nhà vệ sinh, hiệu quả không phải là tốt bình thường mà là rất tốt, tất cả mọi người trong nhà hàng, từ nhân viên cho đến khách đang đi đều tự động tránh đường nhường lối cho cô, ai cũng sợ đụng vào phụ nữ có thai!

Tiểu Ốc cười híp mắt đi tới cạnh bàn có đôi tình nhân đang nói chuyện phiếm: “Cô à, thật ngại quá, người cô đang nắm tay chính là chồng tôi”.

Một giây sau, Mộc Trạch Khải cười không nổi, anh oán hận nhìn Tiểu Ốc: “Em làm gì vậy?”

“Đến xem chồng em چرا gái!” Tiểu Ốc đoạt lấy đĩa trong tay anh xiên miếng thịt bò bít tết trong đĩa lên ăn, mặt mày giãn ra: “Mùi vị không tệ, thịt bò bít tết chín báy phần, vẫn ngon như ba năm trước”.

18. Chương 18 Một Nụ Hôn

Mỹ nữ kia nghe cô nói, khuôn mặt trắng bệch, chỉ vào bụng bự của Tiểu Ốc chất vấn Mộc Trạch Khải: “Vợ anh có thai rồi, sao còn tới tìm tôi?”

Mộc Trạch Khải vội vàng đứng dậy giải thích: “Em yêu, đừng nghe cô ấy nói càn, đầu óc cô ấy có vấn đề, cả ngày ảo tưởng là vợ anh, cô ấy là con nuôi của nhà anh”.

“Vậy sao”? Một câu con nuôi là phải sạch à? Tiểu Ốc nhào người lên trước mặt anh, hôn lên môi anh, bởi vì anh vừa uống rượu nho nên môi ướt át và còn lưu lại mùi thơm. Thật ngọt, cô không nhịn được cạy răng anh quấy nhiễu.

Mộc Trạch Khải kinh hãi muốn đẩy cô ra, nhưng hai tay cô quấn quanh cổ anh, ôm chặt không buông, hơn nữa cô không có kĩ xảo hôn điều luyện nhưng lại khó có thể chống cự. Cô nhiệt tình như lửa làm cho Mộc Trạch Khải không cẩn thận bị hôn tới thất điên bát đảo, tiếng hít thở cũng trở nên dồn dập, chờ đến khi hai người rời nhau ra thì mỹ nữ kia đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa. Sau cái hôn, mặt cô hồng nhuận, đôi môi ướt át, anh cực kì tức giận khề đẩy cô ra, cô thật đáng chết, dám phá hỏng chuyện tốt của anh: “Cô hài lòng chưa?”

“Kiều Kiều, hãy thừa nhận vừa rồi anh cũng rất thích đúng không”? Cô quệt miệng, giống như vừa ăn trộm thành công.

Mộc Trạch Khải hơi đỏ mặt vội quay đi, giọng nói lạnh nhạt: “Về sau đừng có diễn tuồng, nếu còn có lần sau, tôi nhất định sẽ nghĩ cách đuổi cô ra khỏi Mộc gia”.

“Vậy sao? Nhưng ba mẹ anh đã đồng ý cưới em cho anh”. Vừa nói cô vừa lấy tay làm thành hình khẩu súng chỉ thẳng vào ngực anh. Nếu cô có một khẩu súng, cô sẽ không nạp đạn mà nạp tình yêu của mình vào đó, sau đó bắn thẳng vào trái tim anh. Có lúc, cô thật muốn nhìn xem trái tim anh làm bằng gì mà sao lạnh lùng với cô đến thế.

“Đừng có mơ, đúng rồi, lần sau giả làm phụ nữ có thai thì buộc chặt cái bụng một chút, có cái gì bên trong rơi xuống kìa”. Anh nói xong liền bỏ đi, không để ý đến cô gái đang đứng ngây ngốc ở đó cùng với một đồng búi nhúi đã tuột xuống đến đầu gối.

19. Chương 19 Ba Phần Mặt Mũi

Kim Tiểu Ốc không để ý chút nào mà nói: “Lần sau em sẽ cải tiến”!

Đáng tiếc người kia đã đi xa.

Trong một gian phòng tối, một người đàn ông ngồi trong bóng tối, nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, hận sao tất cả cảnh đẹp ngoài cửa sổ không thuộc về anh, nếu như những địa bàn kia ngoài cửa sổ đều thuộc về anh thì cái thế giới này thật tốt đẹp!

Bên ngoài vang lên một tiếng gõ cửa: “Đại ca”!

“Chuyện gì”?

“Đại ca, hôm nay các anh em nghe nói phố Tam Hoàng của Mộc gia đã có người thừa kế rồi, nên làm gì bây giờ”? Một người đàn ông đang đứng ngoài cửa, tòa nhà này là của đại ca, đại ca đang muốn thu thập các vùng lân cận, các anh em đều biết chuyện nhưng lão đại lại không muốn tranh giành địa bàn.

“Không phải con trai ông ta không có hứng thú với phố Tam Hoàng sao”? Anh đã sớm nghe qua, tất cả địa bàn trong phố Tam Hoàng là dễ dàng thu thập nhất, bởi vì con trai ông Mộc không có hứng thú với phố Tam Hoàng, anh định bỏ ra một ít tiền thu mua việc bảo kê con phố trong tay ông Mộc, dù sao con trai ông không cần thì ông giữ lại cũng chẳng để làm gì, chẳng nhẽ giữ lại để mang vào quan tài?

“Ông ta còn một người con gái nuôi, hôm nay ông ta đã tuyên bố từ nay giao con phố đó cho con gái nuôi trông nom”. Đại sự không ổn! Nguyên tưởng rằng địa bàn này nhất định là thuộc về bọn họ, không nghĩ rằng giữa đường nhảy ra một cô nhóc ngáng chân bọn họ, mặc dù phố Tam Hoàng không phải là địa bàn tốt nhất trong thành phố, nhưng cũng là nơi béo bở, có quán ăn đêm, quầy rượu, sòng bạc nhiều người thích đến. Vì là nơi tập trung đủ kiểu, đủ dạng người nên dù chỉ là một con phố cũng là nơi ăn chơi giải trí có tiếng là tiểu Macao.

“Không phải con nuôi của ông ta mới mười mấy tuổi thôi sao? Sợ gì một con nhóc”. Người đàn ông kia không chút để ý, sòng to gió lớn gì cũng gặp rồi, còn sợ một cô nhóc sao?

“Nghe nói cô bé này là một nhân vật lợi hại, hôm nay cô ta đã giải quyết được con trai Đậu gia thành Bắc, con trai Đậu gia uống rượu say rồi gây chuyện ở KTV, cậu ta chính là tiểu Bá Vương không ai dám chọc, thế mà cô ta lại dám động vào, hơn nữa còn làm cho tiểu Bá Vương không nói một tiếng ngoan ngoãn đưa

tiền rồi đi về”. Quả thật cô bé có tài, cậu nhóc đó rất khó đối phó, không ai có biện pháp, hơn nữa đối với thiếu gia họ Đậu này ở trên đường ít nhất cũng có ba phần mất mũi.

20. Chương 20 Tiểu Lão Đại

“Như vậy thì càng phải giải quyết sớm, cô ta mới mười mấy tuổi mà đã có loại bản lĩnh này thì khi trưởng thành sẽ thế nào, ngày mai cậu dẫn theo mấy người đợi cô ta trên đường về nhà thì ra tay, nhớ không ra tay ở phố Tam Hoàng, không được để chạy thoát”. Đây là kinh nghiệm, ở địa bàn của người ta giết người thừa kế mà để chạy thoát mới là lạ.

“Vâng”. Người ngoài cửa gật đầu một cái, lạnh lùng, xem ra thành phố sắp nổi lên gió tanh mưa máu rồi, nếu đánh lên thành công thì cái chết của con gái sẽ làm Mộc gia không yên. Nếu không thành công, chỉ sợ Mộc gia sẽ vô cùng giận dữ.

“Đi đi! Làm cho sạch sẽ một tí, không được lưu lại bất kỳ chứng cứ gì”. Người đàn ông lãnh đạm nói.

Người ngoài cửa đáp một tiếng, xoay người đi an bài

“Tiểu thư”. Diêm đi tới xảo quyết khoanh hai chân ngồi ở trên ghế sa lon nhìn Tiểu Ốc đang xem phim hoạt hình, không thể tưởng tượng được người thừa kế phố Tam Hoàng lại thích xem phim hoạt hình.

Tiểu Ốc đứng lên sờ sờ đầu cậu: “Diêm ngoan, về sau nhớ phải gọi ta là Tiểu Ốc tỷ tỷ.”

Diêm: “.”

“Có chuyện gì không”? TV đang chiếu phim Crayon Shinchan, Tiểu Tân đang nắm dưa chuột nho nhỏ cậu, chỉ to bằng hạt đậu tằm, thật không có mỹ cảm!

“Đậu thiếu gia tới, nói muốn gặp tí”.

“Cái gì đậu? Đậu tằm còn là đậu vàng? Chắc không phải đậu xanh”! Nếu là một người đàn ông có dưa chuột giống như hạt đậu thì thật quá bi kịch ()

“Là vị Đậu thiếu gia tí đã gặp ngày hôm qua ấy, công tử của Đậu gia thành Bắc – Đậu Diệc Phồn”. Diêm ở cạnh cô hàng ngày, mỗi ngày đều muốn học máu ngất xỉu, cô vừa bí ối vừa thanh khiết, thật không hiểu đâu mới là con người thật của cô.

“A”. Thì ra là “Đậu mỹ nhân”, đúng như nàng đang nghĩ đến, dưa chuột của hân không dài cũng không ngắn, không nhỏ, hình dáng rất đẹp.

“Tí không muốn gặp à? Đậu thiếu gia dẫn theo bảy tám người tới đây, đang ở lầu dưới, nói không nhìn thấy tí không về”.

Tiểu Ốc mở cửa sổ liếc mắt nhìn xuống dưới, trời nóng như vậy mà làm khổ thủ hạ làm gì, đầu ai cũng đầy mồ hôi, thật đúng là làm thủ hạ thật không dễ dàng, không tính Đậu thiếu gia thì có 7 người, cô móc túi lấy 5 đồng tiền đưa cho Diêm: “Đi, mua ổi người bọn họ một cái bánh pudding nhỏ, cậu cũng được một cái. Năm xu một cái, tám cái là 4 đồng, còn một đồng cậu cứ để đẩy cho tôi”.

“Nhưng kia là Đậu thiếu gia”?

21. Chương 21 Đáng Thương

“Người làm quan không mệt, làm người hầu mới luôn mệt mỏi, để cậu ta lên đây”. Tiểu Ốc nói, vừa đứng lúc muốn xem phim mà, có người tới cùng thưởng thức càng hay.

Diêm đi xuống như một làn khói, lát sau cạnh cửa có một người đứng đó – Đậu Diệc Phồn.

Đậu thiếu gia ưu nhã tựa vào cạnh cửa, mắt mơ màng nhìn cô gái đang ngồi trên ghế sa lon xem phim hoạt hình, giọng nói cực kỳ dễ nghe: “Tiểu Ốc Tử, sao lại xem TV một mình thế, không buồn sao”?

“Cậu so với tôi còn ghê tởm hơn, tên tôi là Kim Tiểu Ốc không phải là Tiểu Ốc Tử”.

“Tiểu Ốc Tử, đừng như vậy! Em nhìn cũng đã nhìn rồi, sờ cũng đã sờ rồi, hai chúng ta cũng coi như quen biết”. Đậu thiêu gia đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô. Ngày hôm qua về nhà cậu đã nghiêm túc nghĩ lại chuyện cậu bị thua nên muốn tự nghĩ cách thắng lại, người của Đậu gia sao có thể bị thua, từ trước đến giờ chỉ có người khác thua trong tay cậu chứ lúc nào thì đến phiên người khác khiến cậu bị thua.

“Hôm nay cậu tới tìm tôi có chuyện gì không”?

“Cho em vị dâu tây”. Cậu móc trong túi ra một cái hộp nhét vào trong tay cô.

“Cám ơn”. Tiểu Ốc mở hộp ra định lấy kẹo ăn nhưng phát hiện cái kẹo bị bọc bởi một lớp giấy nhôm cứng, kẹo cao su mà bọc như thế thì sẽ bị lỗi vốn, người bán hàng thật đấy.

“Tôi cứ nghĩ sẽ bị cản trở”. Cậu đứng dậy đi đóng cửa, sau đó cởi quần áo ra. Thật ra cô thấy rất đáng xem, mặc dù cậu ta nhỏ người nhưng trứng không nhỏ, mà giống như hai quả trứng vàng, rất có Hấn đứng dậy đi đóng cửa, đóng cửa mà bắt đầu sau cởi quần áo, nằng thật ra thì rất có đáng xem, mặc dù còn nhỏ nhỏ, nhưng hà bao đàn cũng may một chút cũng không nhỏ, quả thực là song hoàng trứng, rất tốt.

“Cậu bị nóng à”? Ban ngày mà cởi quần áo, cậu ta rất nóng sao?

“Nóng”. Nhìn cô đang ra sức đoán bao cao su cậu có thể không nóng sao?

Tiểu Ốc nghĩ cậu bị nóng nên đứng dậy bật điều hòa, điều chỉnh cho nhiệt độ xuống còn 1° cho lạnh nhanh! Thuận tiện có thể làm muỗi chết rét trong căn phòng này xem còn con muỗi nào dám vào phòng đốt cô nữa hay không.

Đậu Diệc Phồn cởi hết quần áo đi đến cạnh cô, cạnh ghế sa lon, máy điều hòa đặt trên ghế sa lon, gió lạnh thổi....

Không nóng, cả người cậu lạnh run, nhào qua ôm lấy cô để sưởi ấm, tiện thể ăn chút đậu hũ: “Lạnh quá! Kim Tiểu Ốc em không thương hoa tiếc ngọc một chút nào, em định mưu sát gian phu à”?

“Là cậu nói nóng, còn cái kẹo cao su tại sao bị thối bóng? Là hàng đã dùng rồi. Ai bán cho cậu, chúng ta sẽ đi tìm hẩn tính sổ”! Cô bóc giấy nhôm ra lấy cái bao cao su quơ quơ trước mặt cậu.

22. Chương 22 Cô Gái Hư

Đậu Diệc Phồn đứng lên tắt điều hòa, thở dài nói: “Em ngây thơ thật hay giả vờ ngây thơ! Bao cao su mà cũng không biết”?

“Ai nói tôi không biết”! Tưởng cô chưa từng nhìn thấy sao! Hơn nữa Trên TV cũng có thể nhìn thấy, cô làm sao mà không biết chứ. Cô nháy mắt hai cái, rất vô tội!

“Em nha, không phải vẫn còn là nai tơ đấy chứ”? Khóe miệng cậu nhếch lên nụ cười mê hoặc, lúc đứng nhìn cô rất ra dáng, nhưng thật ra vẫn còn rất ngây thơ, trẻ con, đến bao cao su cũng không biết thì cậu sao có thể xuống tay được, mặc dù cậu không phải người tốt đẹp gì nhưng cũng không cưỡng bức phụ nữ, cũng không có bệnh thích trẻ con. Vừa rồi bị một trận gió lạnh làm mất hết cả hăng hái, cậu nhặt quần áo vương vãi trên nền nhà mặc vào.

Tiểu Ốc lấy ra vài cái đĩa CD đặt lên bàn: “Cậu xem đĩa này không”?

“Anh không thích xem loại này”. Đêm về sẽ gặp ác mộng, cậu chỉ thích mơ những giấc mơ đẹp, ví dụ như những thứ làm cậu mộng xuân.

“Nhưng Diêm chỉ tìm được mấy cái đĩa này”. Nghe nói đây đều là những cái đĩa Diêm yêu quý.

“Đi thôi! Anh mời em ăn kem”.

“Tốt vậy sao”? Tự nhiên đối tốt với cô như vậy, không gian xảo xúng là trộm cắp.

“Vậy em muốn mời anh à”?

“Vậy cậu mời tôi đi”. Tiết kiệm là quốc sách, ăn của mình không bằng ăn của người khác, điều kiện đầu tiên là không phải ăn trộm ăn cướp, không tốn kém!

Cậu đã biết rõ cô là cô nhóc keo kiệt, nhưng rất đáng yêu: “Đi thôi”!

Một châu kem không hết bao nhiêu tiền, cậu mời được.

Đậu Diệc Phồn đuổi tất cả thủ hạ đi, tự mình lái xe đưa Tiểu Ốc đi ăn kem, đến nơi, Tiểu Ốc mới phát hiện hiệu kem nổi tiếng: “Haagen-Dazs”?

“Ừ”. Hắn nói, mọi bé gái đều thích nơi này, trước kia cậu dẫn rất nhiều cô bé đến không ai là không thích.

“Bao nhiêu một li”?

“Con gái không nên hỏi cái này”. Bởi vì ăn xong con trai bao giờ cũng trả tiền!

“Thế nên hỏi cái gì”?

“Em có thể hỏi anh tối nay có rảnh rồi không”. Cậu nháy mắt.

“Cậu sẽ xem phim ma với tôi chứ”?

“Đổi cái khác đi”.

“Nhà tôi chặn cống thoát nước, cậu có muốn giúp một tay”?

“Đổi lại cái khác”.

“Không nghĩ ra cái gì nữa”. Cô vuốt vuốt cái tóc.

23. Chương 23 Nổ Súng

Đậu Diệc Phồn cùng cô ăn lẩu kem, lúc ra về, Tiểu Ốc thấy cậu trả tiền không khỏi cảm thán: “Sau này tôi cũng muốn mở một cửa hàng thế này”.

“Tại sao?” Là mơ ước của cô sao? Đậu Diệc Phồn cũng cảm thấy rất tốt, cô là con gái mở một cửa hàng kem, hàng ngày làm cô chủ nhỏ sẽ rất tốt.

“Một bữa kem nhỏ hơn hai trăm, so với phố Tam Hoàng bị cậu ngủ cả một đêm còn nhiều hơn. Nếu sau này tôi cửa hàng của ta mỗi ngày có 100 khách đã có hai vạn rồi”. Oa, thật là nhiều tiền nha.

“Đi thôi, anh đưa em về, em muốn đến phố Tam Hoàng hay về nhà”? Sắc mặt Đậu Diệc Phồn khó coi, ai bảo đi ăn kem là lãng mạn, duy mỹ. Những tâm tình này chắc ở ngoài chín tầng mây, cô có thể nghĩ chuyện đứng đắn một chút không, đừng cả ngày đem chuyện ngủ ở đầu lưỡi, chẳng nhẽ cô không thấy vừa rồi lúc bọn họ đi ra bị bao nhiêu ánh mắt khinh bỉ của khách ném vào.

“Về phố Tam Hoàng”. Trời sắp tối rồi, ban đêm là lúc phố Tam Hoàng náo nhiệt nhất, cũng có nhiều chuyện xảy ra nhất.

“Chờ anh”. Cậu đi sang phố đối diện lấy xe, bởi vì có nhiều chướng ngại vật nên cần tới 7, 8 phút mới lấy được xe, lại phải lái xe lên phía trên một đoạn mới có chỗ quay đầu xe.

Tiểu Ốc đứng chờ xe, vừa rồi ăn lẩu kem không đủ no, nhìn sang nhà bên cạnh là quán KFC nên chui vào mua hai cái đùi gà, lúc đi ra Đậu Diệc Phồn còn chưa tới, cô đứng đó, tay trái cầm một đùi gà, tay phải cầm một đùi gà.

Lúc này cách cô 7, 8 mét có một người đàn ông đi tới, hắn có khuôn mặt xấu xí, nhiều mụn lở loét giống như da bị bệnh hay được các bệnh viện quảng cáo, nhìn mặt hắn ai cũng muốn tránh xa, mọi người xung quanh đều lui bước, Tiểu Ốc cũng định lùi lại mấy bước, nhưng hắn cứ nhằm hướng cô đi đến.

Vì sao hắn đột nhiên cho tay vào trong túi quần, vì sao thứ trong túi quần hắn có hình dáng giống như chuột gù đó, lúc đầu Tiểu Ốc chỉ cho là hắn sờ theo bản năng, có lẽ là một tên biến thái, nhưng khi hắn

nhANH chóng móc cái đo có dạng hơi dài ra thì Tiểu Ốc phát hiện đó là một khẩu súng, mặc dù hắN chưa móc hết ra nhưng Tiểu Ốc từ nhỏ đã học bắn súng nên có thể nhìn ra được.

24. Chương 24 Thoáng Qua

Nên làm gì bây giờ?

Tay trái là đùi gà tay phải cũng là đùi gà, một cái cô cũng không muốn ném đi làm vũ khí. Cô khổ sở suy đi nghĩ lại thôi thì dùng tiểu cước vậy.

Cô phản ứng nhanh chóng, chân nâng lên đá một cước vào đũng quần hắN, mặc dù khoảng cách hơi xa, may mà dép cô đi hơi rộng nên bay ra đánh trúng vào đũa chuột của hắN.

Người đàn ông một tay che đũng quần, một tay rút súng, nhằm thẳng Tiểu Ốc bắn một phát.

Toàn thân Tiểu Ốc cảnh giác đề phòng, thừa dịp hắN che đũng quần, trong nháy mắt đó tay trái cô nhét đùi gà vào miệng, sau đó rút trên chân chiếc dép còn lại, lúc hắN vừa nổ súng, lập tức cô nghiêng người về phía bên trái, viên đạn sượt qua bên người bay ra ngoài.

Thiếu chút nữa cô được ăn kẹo đồng thành người thiên cổ, theo bản năng Tiểu Ốc ném chiếc dép, lần này đánh trúng đũa chuột của hắN.

Người đàn ông che đũng quần, gương mặt đau đến trắng bệch, tay cầm súng run rẩy, rối loạn nổ lung tung thêm hai phát súng nữa nhưng không trúng cô.

Lúc này, mọi người ở xung quanh sợ hãi tìm chỗ ẩn nấp, súng đạn không có mắt, một người phụ nữ sợ tới mức hét ầm lên.

Tiểu Ốc cảm thấy may mắn định nhặt cái mạng nhỏ của mình về, bỗng phát hiện một điểm màu đỏ ngay trái tim cô, Tiểu Ốc vội vàng vọt đến phía sau một cây cột, sau đó cùng với cái chấm đỏ này chơi trò mèo vờn chuột...

Cô tránh bên này, cái chấm đỏ đi theo, tránh bên kia, nó cũng đi theo, cô không biết làm thế nào, nếu không phải ở đây chờ Đẩu Diệc Phồn thì cô đã sớm chuồn.

Cũng may cô đã kịp giải quyết xong một cái đùi gà trong lúc kinh hoàng. Cô cúi đầu nấp bên hông một cái xe, tạm thời cái chấm đỏ không truy được bóng dáng, cô nhanh chóng xử lý nốt cái đùi gà còn lại, sau đó dùng bàn tay đầy dầu mỡ bề gương chiếu hậu của người ta làm vũ khí, phải cảm ơn ba cô từ nhỏ đã cho cô luyện tập các loại vũ khí, bất kể là phi đao hay bắn súng cô đều có thể làm tốt.

Tên sát thủ vừa bị “ăn” đũa chuột đã phục hồi tinh thần, cắn răng nghiêng lợi lại nã một phát súng về phía Tiểu Ốc.

Tiểu Ốc tránh qua đầu xe, may sao cô cao hứng dịch cái mông sang bên một chút, nếu không đã bị cái chấm đỏ “cắn” cho nổ hoa, viên đạn bắn vào đèn xe, Tiểu Ốc nhìn tên sát thủ ở phổ đối diện, chuyển tay cầm kính chiếu hậu, dùng lực ném tới, vừa giống như đẩy tạ, lại vừa giống như bị văng ra ngoài.

25. Chương 25 Bị Hận Chế

Không biết đánh có trúng không, cô vừa định đi xem thì một chiếc xe nhanh chóng dừng lại ở lề đường, Đẩu Diệc Phồn mở cửa xe gọi cô: “Nhanh lên xe”.

Tiểu Ốc nhanh nhẹn bò vào trong xe, đóng cửa lại.

Đẩu Diệc Phồn lái xetheo hướng cậu cảm thấy an toàn, lấy đi động ra ném cho Tiểu Ốc: “Gọi cho Nhất Hào, bảo hắN cho người tới bảo vệ chúng ta, nói cho hắN biết vị trí của chúng ta”.

Tiểu Ốc làm theo, cô bình tĩnh, lạnh nhạt bấm số, lạnh nhạt nói ra vị trí đại khái rồi cúp điện thoại, Đậu Diệc Phồn nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái: “Cô rất tỉnh táo”.

“Cậu cũng vậy”. Đây là thiên tính! Đã vào giang hồ thì phải sớm phải chuẩn bị tâm lý và những thứ khác mới đủ tư cách, nếu không sớm muộn gì cũng trở thành vật hy sinh.

“Có người muốn giết cô”?

“Đúng vậy, hơn nữa bọn họ đã đuổi tới”. Tiểu Ốc gạt đầu, sau xe vang lên một tiếng súng nổ, hiển nhiên có người nổ súng bắn, cũng may xe của Đậu Diệc Phồn không phải là loại bình thường, thân là con trai Đậu gia, chống đạn là yêu cầu cơ bản nhất của xe cậu.

“Có biết bắn súng không”? Cậu đang lái xe nên không phân tâm làm việc khác.

“Nói nhảm”.

“Sờ bắp chân trái của tôi”. Cậu nghiêm túc nói, trên bắp chân có vật cô cần.

Tiểu Ốc kéo ống quần cậu, trên bắp chân có buộc một khẩu Browning M1906 màu bạc loại bỏ túi, đúng là đồ tốt!

Cô móc ra, định phản kích qua cửa sổ, Đậu Diệc Phồn nói: “Cầm trong tay thôi, nếu bánh xe của chúng ta bị bắn vỡ, cô mới nổ súng, nếu như có thể bỏ rơi bọn họ thì tuyệt đối không cần nổ súng, phải biết đây là ban ngày, ở trong thành phố, phải chú ý ảnh hưởng, cảnh sát sẽ nhanh chóng xuất hiện, còn có camera theo dõi nữa, nếu cô nổ súng sẽ rất phiền toái đấy”.

“A”! Tiểu Ốc được mở mang thêm kiến thức, trước kia cô nhìn trên phim cảnh cướp bóc nổ súng rất thoải mái, quả rất đáng mơ ước. Nhưng đây trước ống kính máy quay, chứ ngoài đời thực nổ súng bị hạn chế.

Quả nhiên rất nhanh nghe thấy tiếng còi báo động của xe cảnh sát, Đậu Diệc Phồn nói với cô: “Giấu khẩu súng đi, chúng ta an toàn rồi”.

Tiểu Ốc nhét lại khẩu súng vào dây buộc trên bắp chân cậu, thừa dịp kéo ống quần cậu xuống tiện tay nhổ một cái lông chân nhìn rất chướng mắt của cậu.

Đậu Diệc Phồn đau kêu to một tiếng, nhìn thấy phía trước có xe cảnh sát vẫy mình, lập tức dừng xe lại.

Một nữ cảnh sát đi tới nghi vấn: “Theo như người dân tố cáo, chúng tôi nghi ngờ anh chị vừa bị mưu sát trên đường phố, xin mời theo chúng tôi về hỗ trợ điều tra”.

26. Chương 26 Sàm Sỡ

Tiểu Ốc thả xong ống quần cho Đậu Diệc Phồn, ngẩng đầu lên, vắn vẹo cổ.

Nữ cảnh sát nhìn thấy hành động khác thường của cô, nghi ngờ không biết vừa rồi cô cúi đầu làm gì: “Vừa rồi cô làm gì vậy”?

“A! Tôi ăn đậu hũ của anh ấy, cô không phải cũng muốn giống tôi”? Cô vừa nói, giọng ngây thơ, vừa sờ đùi quần cậu, nhẹ nhàng nắm lại.

“Cô bao nhiêu tuổi”? Nữ cảnh sát lập tức mặt đỏ như mông khỉ, cô chưa từng gặp cô nhóc nào không biết xấu hổ như vậy, dám ở trước mặt người khác có hành động bỉ ổi với một chàng trai, cô ta không thấy ngượng hay sao? Mà cô ta nhìn còn rất trẻ, có khi còn ở tuổi vị thành niên?

“Tôi đã mười bảy tuổi rồi, cho nên không phải là người chưa thành niên có hành động bỉ ổi với thiếu nam”! Cô chớp chớp đôi mắt to vô tội.

“” Nữ cảnh sát cảm thấy đáng thương cho Đậu Diệc Phồn đang ngồi ở ghế lái, một bé trai đẹp như vậy mà lại bị sàm sỡ ngoài đường, không được! Cô muốn chính nghĩa, cô nhìn về phía Đậu Diệc Phồn hòa ái nói: “Cậu bé, cậu có muốn kiện hành động sàm sỡ bỉ ổi của cô ta không, tôi có thể làm chứng giúp cậu”.

“Không cần, bởi vì ta rất thích”. Đậu Diệc Phồn nhướn mày, cậu không nói dối, thật sự rất thích.

Nữ cảnh sát học máu.

Hai người bị đưa vào đồn cảnh sát để điều tra, cảnh sát hỏi gì cũng một mực nói không biết, mà đúng là bọn họ không biết thật, trước đây Tiểu Ốc vẫn ở Mộc gia, hôm qua cô mới xuất hiện ở phố Tam Hoàng, hôm nay đã bị truy sát ở ngoài đường, cô thật sự rất oan uổng.

Nếu không phải Đậu Diệc Phồn đang ở cạnh cô, cô sẽ cho rằng cậu làm, dù sao nếu tính cười cô đắc tội thì chỉ có cậu mà thôi.

Cô không biết, Đậu Diệc Phồn càng không biết, cậu chỉ đưa Tiểu Ốc đi ăn kem thôi.

Hai người ra khỏi đồn cảnh sát, lập tức có người của Đậu gia đón, đối với cậu cung kính nói: “Thiếu gia, ngài không sao chứ?”

“Không sao, những người khác đâu”? Cậu hỏi.

“Ở trên xe, chúng tôi dẫn theo hơn hai mươi người tới, đợi điện thoại của ngài ở gần đồn cảnh sát, không dám lộ diện sợ đứt dây động rừng”.

“Cho toàn bộ bọn họ về đi, nguy cơ đã được giải trừ”. Cậu ưu nhã ngáp một cái.

“YES!, thiếu gia”. Người đàn ông kia nhìn Tiểu Ốc một cái, không nói gì, xoay người rời đi.

27. Chương 27 Ngu Như Vậ

“Ông ta nhất định rất hận tôi”. Đột nhiên Tiểu Ốc nói một câu.

“Tại sao”?

“Bởi vì tôi mang nguy hiểm tới cho cậu”.

“Không bằng nói anh là trợ thủ của em”.

“Nói gì thế”?

“Vốn là người ta muốn giết em, nhưng khi thấy anh rồi mà vẫn còn muốn giết em, còn bắn xe của anh, thù này anh sẽ không bỏ qua, kể cả em không để trong lòng thì anh vẫn không bỏ qua cho người này, bởi vì hấn không tôn trọng anh một tí nào”. Không tôn trọng cậu chính là không đem ông cụ Đậu nhà bọn họ để vào mắt, người này cậu nhất định sẽ tìm ra.

Nếu như cậu tìm ra người này, không phải thuận tiện giúp cô báo thù sao?

Cho nên mới nói cậu là trợ thủ của cô, nếu vừa rồi không phải là cậu ở cùng cô thì cô đã bị đánh cho đẹp lếp rồi.

“Chuyện này tôi sẽ nói chuyện với ba tôi, cảm ơn cậu! Ân nhân cứu mạng”.

“Vậy em tính cảm ơn tôi thế nào đây”?

“Cậu muốn gì? Tôi rất nghèo”. Tiểu Ốc lùi về sau một bước.

“Anh còn chưa nghĩ ra, thế này vậy, chuyện em nợ anh này, chờ anh nghĩ ra muốn gì sẽ tới tìm em, không được trốn đâu đấy”. Ôn cứu mạng này cậu muốn cô báo đáp nhưng giờ chưa nghĩ ra mình cần gì, cậu có tiền, có vũ khí, phụ nữ càng không thiếu.

“Được”. Tiểu Ốc rất sáng khoái, đây là ơn cứu mạng, bất kể về sau cậu muốn gì cô đều sẽ không cự tuyệt. Bởi vì cô không thích thiếu nợ ai.

Đậu Diệc Phồn nói: “Anh đưa em ra ngoài nên giờ sẽ đưa em về nhà, đi thôi”!

“Làm phiền”! Tiểu Ốc gật đầu một cái, mỉm cười.

Trở lại phố Tam Hoàng, Tiểu Ốc nói lại chuyện này với Mộc ba: “Ba, chiều nay ở ngoài đường có người dùng súng bắn tĩa con”.

“Có bị thương không”? Mộc ba nhìn cô mấy lần, còn rất tốt.

“Không có, suýt nữa cái mông con nở hoa, may nhờ Đậu Diệc Phồn đã cứu con”. Tiểu Ốc ngồi xuống cạnh bàn.

“Sao lại đi cùng với thằng nhóc Đậu Diệc Phồn? Thằng ranh đó phải người làm”? Mộc ba có chút ngoài ý muốn, hôm qua không phải Tiểu Ốc vừa chinh thằng nhóc họ Đậu sao? Chẳng lẽ thằng nhóc đó không thù hận?

“Không phải, cậu ta mời con đi ăn kem”. Tiểu Ốc khẳng định, nếu cậu muốn giết mình có 1000 cách, tội gì hao tâm tổn sức như thế mà khổ nhục kể này có trăm ngàn kẻ hở, hơn nữa còn làm lộ kẻ bắn súng, chỉ có kẻ ngu mới làm như vậy.

28. Chương 28 Cố Gắng Đứng Ra

“Có thể có người thêm muốn phố Tam Hoàng, hành động thật là nhanh. Nhưng những người này quá ngu xuẩn khi tổ chức đánh lên ngoài đường phố, ngu xuẩn hơn là còn không nể mặt mũi Đậu thiếu gia, lần này hắn đã đắc tội với hai nhà, chỉ sợ hắn khó bảo vệ tính mạng”. Những thứ kia người thấy là thêm, giờ đã có người thừa kế rồi cho nên chắc chắn có kẻ đứng ngồi không yên.

“Ba, ba biết là ai làm không”?

“Ba mới chỉ nghi ngờ thôi, từ hôm nay trở đi con ra ngoài phải cẩn thận một chút, có cần người theo bảo vệ không”? Trong lòng Mộc ba lo lắng, ông sơ suất quá, nếu không nhờ có Đậu Diệc Phồn sợ rằng Tiểu Ốc đã mất mạng, ông đã đánh giá thấp những kẻ bên ngoài có lòng tham muốn chiếm phố Tam Hoàng.

“Không cần”. Đậu Diệc Phồn đã nói rằng cô không cần người bảo vệ, nếu có tình huống khẩn cấp thì báo cảnh sát là xong.

“Ba rất vui nếu con có thể kết bạn với tên nhóc họ Đậu, nhưng không được thân thiết quá mức, Đậu gia cũng không phải là ngôi chơi không, trong mắt bọn họ phố Tam Hoàng cũng là miếng thịt ngon, nếu con cùng tên nhóc đó thân thiết quá, ba e Đậu gia sẽ dựa thế nuốt trọn chúng ta. Nếu tên nhóc đó cười con thì địa bàn của nhà chúng ta sẽ thành của nhà họ”. Ông sẽ phải rất cẩn thận, lúc nào cũng phải trông coi không để cho người ngoài có thể chiếm đoạt tài sản, ông có thể cho con gái phố Tam Hoàng, nhưng không thể cho người ngoài, kể cả con rể.

Tiểu Ốc biết ý định của ông, lập tức tỏ thái độ: “Ba, ba yên tâm đi! Con chỉ muốn gả cho Kiều Kiều”.

“Ba biết rõ con thích Kiều Kiều, ba và mẹ cũng hi vọng con có thể cùng Trạch Khải trở thành vợ chồng, nhưng ngộ nhờ không thành, Trạch Khải rất lương thiện, ba biết rõ con đối với nó rất tốt nhưng nó thì có thái độ không tốt lắm với con, nó còn chưa hồi tâm chuyển ý”. Dù sao cũng là con gái do mình nuôi lớn, ông biết rõ tính của Tiểu Ốc, một khi gả cho Trạch Khải thì phố Tam Hoàng giao cho cô cũng chính là giao vào tay người nhà.

“Ba, con sẽ theo đuổi anh ấy”. Tiểu Ốc tin tưởng cô đã theo đuổi anh nhiều năm như vậy nhất định sẽ thành công, cô sẽ không buông tha anh.

“Ba cũng hi vọng con trở thành con dâu của ba”. Ông nói rất nghiêm túc.

“Vâng, ba mẹ thật là tốt”. Cô yêu gia đình này, yêu Trạch Khải cũng yêu cả ba mẹ, nếu cả đời được ở cùng họ thì cho dù phải gánh vác công việc vì cái nhà này cô cũng sẽ cố gắng đứng ra.

29. Chương 29 tức No Rồi

8.

“Con bé ngốc nghếch, tối nay con về sớm một chút, ba sẽ bảo người giúp việc nấu cho con một nồi canh an ủi”. Một cô gái bị kinh sợ thì phải được nghỉ ngơi nhiều hơn, phố Tam Hoàng đã có ông, ông còn chưa già.

“Không cần đâu ba, con không mệt”. Lúc không có chuyện gì làm, cô thường ở trên phòng mút keo que xem TV, chẳng làm gì khác.

“Về nghỉ ngơi đi! hôm nay Trạch Khải ở nhà, con về nhà nhiều hơn cùng nó nói chuyện sẽ tốt hơn”. Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Ông muốn tạo điều kiện cho Tiểu Ốc và Trạch Khải ở cùng nhau nhiều hơn, chứ Tiểu Ốc suốt ngày đi theo ông thì làm gì có nhiều cơ hội gần Trạch Khải.

Vừa nghe Mộc ba nói như vậy, Tiểu Ốc lập tức thay đổi ý định: “Vậy con về”.

“Đi đi”!

Tiểu Ốc ra trạm xe buýt bắt xe, nửa tiếng sau cô về đến nhà, Mộc mẹ nghe qua điện thoại biết hôm nay cô gặp chuyện nên đã bảo nhà bếp hầm một nồi canh cua đậu hũ an ủi Tiểu Ốc.

Nghe tiếng bước chân của cô, Mộc mẹ từ trong đi ra, nắm bàn tay nhỏ bé của cô: “Mẹ đều nghe ba con nói, may mà con không sao, làm mẹ lo sợ quá”.

“Mẹ, con không sao cả”! Cô cười cười, nụ cười ngọt ngào đáng yêu.

Mộc Trạch Khải vừa lúc từ trên lầu đi xuống, anh tuyệt không tin nụ cười ngọt ngào của cô, lạnh lùng phán một câu: “Mẹ, mẹ không phải cần phải lo lắng, gieo nhân nào gặt quả nấy, cô ta sẽ không ra đi nhanh thế đâu”.

“Trạch Khải, sao con lại nói Tiểu Ốc như vậy, nó là em gái con mà”. Mộc mẹ cau mày, Trong lòng bà yêu thương Tiểu Ốc nhiều hơn, Tiểu Ốc là do bà nuôi lớn, con bé tốt đẹp thế nào bà sao không biết? nhưng con trai bà toàn bắt nạt con bé.

“Mẹ, mẹ còn nói cô ta là cô dâu nuôi từ bé của con, nhưng trong lòng con cô ta không phải là em gái cũng không phải là cô dâu nuôi từ bé”. Trong lòng anh cô là một người rất đáng ghét, chỉ thế mà thôi.

Mộc mẹ tức giận, mặt đỏ bừng bừng, nhưng Tiểu Ốc thì vẫn bình thường, cô quen rồi nên chỉ nói lại một câu khiến Mộc Trạch Khải giận sôi lên: “Mẹ đừng nóng giận, con cảm thấy tai họa này là do ông trời sắp đặt, con sẽ sống tốt để sau này còn cùng Kiều Kiều nên duyên vợ chồng”.

“Tôi không nói chuyện với cô”. Anh xoay người đi ra ngoài.

“Trạch Khải, con ăn cơm đã chứ”? Mộc mẹ hỏi.

“Không ăn”. Tức no rồi.

30. Chương 30 Nắm Tay

“Kiều Kiều, ra cửa nhớ mang theo bảo vệ, mấy ngày nay không an toàn, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho em và ba”. Tiểu Ốc đuổi theo anh.

“Không cần cô quan tâm”! Anh nhìn thấy cô lại bực bội, đẩy cửa ra.

Hơn mười giờ, Đậu Diệc Phồn gọi điện thoại: “Tiểu Ốc Tử, đi bar không”?

“Không đi, tôi ngủ rồi”. Ba nói cô nên tránh xa Đậu Diệc Phồn một chút.

“Đừng vô tình như vậy! Dầu gì hôm nay anh cũng đã cứu mạng em”.

“Nhưng tôi cũng đã đáp ứng, bất kể là chuyện gì sau này tôi cũng sẽ đáp ứng cậu một chuyện”. Cô không muốn nợ cậu ta nên cho dù sau này cậu muốn gì cô cũng sẽ đáp ứng.

“Anh thấy điện thoại di động của em bị rơi có vết xây xước, anh tặng em một cái mới được không?”

“Ngày mai tôi tự đi mua”.

“Nhưng anh đã mua rồi, hay là em muốn anh cho người đưa đến cho ba em để ông ấy chuyển cho em nhé”.
Đậu Diệc Phồn nhìn như tùy ý thì thầm một tiếng.

“Tôi nhận”. Tiểu Ốc nghiêng răng nghiêng lợi nói, cô không muốn chuyện nhỏ này sẽ đến tai ba.

“Vậy em ra ở cửa chờ anh, anh tới ngay lập tức”. Đậu Diệc Phồn hấp ta hấp tấp nói, không biết vì sao cậu luôn muốn trêu chọc cô nhóc này.

Tiểu Ốc đang ngồi trên sofa phòng khách đành đứng lên, đi ra ngoài, cô có thói quen bắt kẻ Mộc Trạch Khải về muộn thế nào cũng chờ cửa anh, cô đi ra ngoài cửa chờ Đậu Diệc Phồn cũng không bật đèn hay thay dép vì nghĩ rằng sẽ vào nhà ngay

Đậu Diệc Phồn rất nhanh đã đến, mở cửa xe ra ngoắc cô tới, gương mặt dưới ngọn đèn càng thêm xinh đẹp, nhìn cô một lúc mới nói hai chữ: “Lên xe”.

Tiểu Ốc xòe bàn tay hỏi thẳng: “Điện thoại di động?”

“Chờ chút đã, đi ăn đêm cùng anh được không? Anh đói bụng”. Cậu khẽ nheo mắt nhìn cô.

“Được”. Tiểu Ốc nhìn cậu cười cười, cậu còn chưa kịp phản ứng gì cô đột nhiên nhào tới, lướt qua người cậu, dò tới chỗ ngồi bên cạnh cậu, mò thấy một khối hình vuông cảm lên định bỏ chạy, Diệc Phồn nhanh tay nắm được bàn tay nhỏ bé của cô kéo lại.

Đậu Diệc Phồn không nghĩ cô còn có một chiêu này, nhanh tay nhanh mắt bắt được tay cô: “Muốn chạy, không dễ dàng thế đâu”.

Theo phản xạ Tiểu Ốc vung tay lên đánh nhưng bị Đậu Diệc Phồn một phát bắt được, cô nhóc này mặc dù biết võ, nhưng tuyệt đối không phải là đối thủ của cậu, hai tay của Tiểu Ốc đều bị bắt được, Tiểu Ốc hầm hừ nhìn cậu: “Cậu định thế nào? Tôi sẽ không đi ăn đêm cùng cậu, cái điện thoại di động rách nát này bà đây không cần, được chứ”!

31. Chương 31 Đúng Rồi

“Không thể”. Cậu hí híp hí híp mắt, sau đó lãnh đạm nói: “Bởi vì anh không cho phép”.

“Đậu Diệc Phồn cậu trêu tức tôi”!

“Trêu chọc em thế nào”? Cậu cười cực dễ nhìn.

Tiểu Ốc há mồm tấp vào vị trí hở khẩu trên tay Đậu Diệc Phồn khiến cậu phải buông ra một tay: “Nhóc con, sao lại cắn người”?

“Là cậu ép tôi trước, dù thế nào tôi cũng không đi”.

“Không đi thì không đi! Nhưng em phải bồi thường cho anh, anh mới thả em ra”.

“Bồi thường thế nào?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng trước mắt, Đậu Diệc Phồn cúi đầu hôn lên.

Chương 31. Đùng trách

Hơn nữa tên người liên lạc vô cùng kỳ quặc, nhìn hoàn toàn không hiểu.

Không có cách nào khác, Tiểu Ốc gọi một chiếc tắc xi rồi nhờ người tài xế giúp một tay khiêng người đàn ông vào xe, sau đó cô cũng ngồi vào trong xe: “Bác tài, đi thành Bắc, Đậu gia ở đâu thì dừng lại ở đó”.

“Đậu gia nào?”

“Bác nói gì”? Lái xe của thành phố mà lại không biết Đậu gia là người nào sao?

“Cô bé à, nơi đó chính là đầm rồng hang hổ, cô còn nhỏ vậy đi đến đó không an toàn đâu”. Tài xế tốt bụng nói.

Thật ra Tiểu Ốc chỉ muốn về nhà ngủ, cho nên cô có chút không kiên nhẫn, mặc dù cô có ý tốt, nhưng cô đã dấn thân vào thế giới đen tối, từ ngày đầu tiên bước chân vào phố Tam Hoàng, cô biết chờ đợi mình không phải là ngục giam mà là ngày nào đó sẽ bị người chém giết, nhưng cô vẫn lựa chọn bước vào bởi vì cô muốn bảo vệ Mộc Trạch Khải, chưa từng có thay đổi qua.

Bây giờ cô muốn rút lui tuyệt đối không có khả năng.

Tiểu Ốc móc từ trong ví Đậu Diệc Phồn hai tờ tiền màu hồng phe phẩy: “Bác đi hay không đi. Không đi tôi lập tức đổi xe”.

“Đi!” Tài xế bị gương mặt sát khí của cô dọa sợ, một cô bé trẻ tuổi mà trên người nặng mùi sát khí như vậy chắc không phải là người tốt. Nghĩ thế nên người lái xe yên tâm hơn, cô gái như thế đi đâu cũng sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng.

Chiếc tắc xi nhanh chóng khởi động phóng đi, đi một đoạn Tiểu Ốc cảm thấy buồn ngủ. Cô vừa mới chớp mắt thì bị tài xế đánh thức: “Cô bé, đến rồi”.

Tiểu Ốc trả tiền rồi kéo Đậu Diệc Phồn bị đánh ngất xỉu xuống xe, đỡ cậu đi về phía trước, không hề lão đảo, tập võ nhiều năm nên thể lực cô rất tốt.

Đi vài bước, cô ngẩng đầu nhìn tám biển to ở trên cao, đây là khách sạn năm sao sang trọng nhất ở thành Bắc, chủ khách sạn này là cha của Đậu Diệc Phồn, Tiểu Ốc đỡ cậu đi vào bên trong nói với lễ tân khách sạn: “Gọi người to nhất của các cô ra đây cho tôi”.

“Cô bé, định làm làm gì”? Nhìn cô gái nhỏ đang mặc đồ ngủ trước mặt, người phục vụ không để ý đến lời cô nói, cho rằng một cô nhóc dám yêu cầu các cô gọi ông chủ ra thì giọng điệu và lá gan cũng không nhỏ! Chắc hẳn có vấn đề.

32. Chương 32 Thiếu Phu Nhân Tương Lai

Tiểu Ốc nâng đầu Đậu Diệc Phồn lên, giọng không có chút đùa cợt: “Chị biết cậu ta chứ! Tôi cần giao cậu ta cho người tin cậy, nếu không cậu ta mà bị chó mèo nào giết chết thì đừng có trách tôi”.

Dĩ nhiên cô phục vụ kia biết: “Trời! Là thiếu gia! Cô đã làm gì thiếu gia”?

“Cậu ta ngủ thôi, nhanh đi gọi người đi, nếu không tôi sẽ phải ngủ lại ở đây”. Tiểu Ốc ngáp một cái, cô rất buồn ngủ, giống như buồn ngủ là do lây từ Đậu Diệc Phồn.

Lễ tân lập tức gọi điện lên lầu thông báo: “Trưởng phòng Trương, có một cô gái nhỏ đưa thiếu gia đến đây, nhìn thiếu gia giống như đang hôn mê, cô ấy không chịu đi mà kiên quyết muốn gặp ông chủ”.

Trưởng phòng Trương nghe xong lập tức báo cáo giám đốc: “Giám đốc, không xong rồi, có một cô gái nhỏ bắt được thiếu gia, giờ thiếu gia đã hôn mê, muốn gặp ông chủ, có thể là muốn vò tiền”.

Giám đốc lập tức gọi điện thoại cho bảo vệ tin cẩn của Đậu gia: “Không xong, một cô gái nhỏ đem thiếu gia mê mị đến chết đi sống lại đến khách sạn, tới vò tiền đấy”!

Vòi tiền Đậu gia, như vậy cũng được sao?

Lá gan lớn vậy!

Người bảo vệ lập tức gọi thêm mười mấy người hung hăng chạy sang đại sảnh khách sạn từ quán rượu đối diện, chỉ thấy một cô nhóc đang tựa đầu vào một bên vai Đậu Diệc Phồn lim dim ngủ, còn Đậu Diệc Phồn đang ngủ mê man.

Mọi người trợn mắt há mồm, đây chính là cô gái dọa nạt vòi tiền trong truyền thuyết sao? .

Cô gái mặc áo ngủ rộng thùng thình, dáng vẻ thanh thoi không giống kẻ càn quấy, ngủ mất cùng thiếu gia? Chẳng lẽ là vừa mới ở chung một phòng?

Chẳng lẽ đây là thiếu phu nhân tương lai của bọn họ?

Người bảo vệ kia nghĩ thế, hần hay đùa giỡn nên lập tức nói với mọi người ở phía sau: “Thu đao, đừng dọa thiếu phu nhân”!

Tiểu Ốc bị âm thanh này đánh thức, ngẩng đầu nhìn nhóm người vạm vỡ trước mặt đang cười nịnh, mồ hôi lạnh toát ra, có cần nhiều người như vậy không?

Thấy cô nhìn chằm chằm, cả bảy người nhìn người bảo vệ dẫn đầu, cùng nói rất ăn ý: “Thiếu phu nhân khỏe chứ”!

Tiểu Ốc bị dọa, không hiểu chuyện gì, cô liếc mắt nhìn Đậu Diệc Phồn trên ghế sa lon, bình tĩnh: “Tôi và cậu ta? Sao có thể chứ? Hần các ông là người của Đậu gia. Cậu nhóc này tôi giao cho các ông, xe của cậu ta vẫn còn ở trước cửa nhà tôi, có ai đi cùng tôi đến lấy xe không?”

33. Chương 33 đánh Ngát

Cô gái nhỏ rất có khí thế, người bảo vệ kia lập tức nảy sinh hảo cảm với cô, làm thiếu phu nhân nhà bọn họ phải có cái khí thế mạnh mẽ này, liền lập tức ra ệnh cho thủ hạ cùng Tiểu Ốc đi lấy xe: “Tiểu Mã, cậu lái xe của tôi đưa thiếu phu nhân về, Tiểu Ngô cậu đi cùng lái xe thiếu gia về”.

“Vâng”. Hai người đàn ông bước ra đi cùng Tiểu Ốc.

Nửa giờ sau, xe dừng ở cửa nhà Tiểu Ốc, Tiểu Mã vừa nhìn chung quanh đây, cũng biết đây là biệt thự nhà ai, không nghĩ tới thiếu phu nhân lại là thiên kim Mộc gia, oa oa oa! Rất xứng với thiếu gia nhà bọn họ! Hần tỏ ra kính cẩn với Tiểu Ốc: “Thiếu phu nhân đi thông thả”. Sau khi trở về, hần sẽ bẩm báo cho lão đại biết.

Tiểu Ốc mệt mỏi chẳng muốn phản bác, xoay người móc ra cái chìa khóa đi mở cửa.

Rón rén vào phòng, chỉ sợ đánh động tới người làm, kết quả Mộc Trạch Khải còn chưa trở về, Tiểu Ốc cảm thấy không yên tâm, phân vân một lúc mới gọi điện cho anh: “Kiều Kiều, là em. Chừng nào anh về nhà, có cần em đón không?”

“Không cần, tự quản chính mình cho tốt đi! Chuyện của tôi cô không cần phải quan tâm”! Mộc Trạch Khải như thường ngày dập ngay điện thoại.

Tiểu Ốc cũng không cảm thấy buồn bực, cô đã quen với sự lạnh lùng của anh. Nhưng tình trạng này đến bao giờ mới chấm dứt? Cô cảm thấy cô đơn, rất muốn được anh yêu thương, quan tâm chăm sóc, nhưng giống như chờ đợi vô vọng, đến khi nào mới có thể khổ tận cam lai? Cô không hối hận, nhưng cô sợ đến một ngày nào đó cô sẽ mệt mỏi mà buông tay... Bởi vì sự kiên nhẫn của mỗi người đều có một giới hạn nào đó.

Sáng sớm hôm sau, Đậu Diệc Phồn tỉnh dậy, phát hiện mình đang ở nhà, sờ sau gáy cũng biết chuyện đã xảy ra, nhóc con này đủ cơ trí, biết đưa cậu về nhà, nếu không nhờ bị người của bang phái khác phát hiện thì cậu chắc chắn toi đời, không bị bắt cóc thì bị giết.

Nhưng nếu cậu về nhà, đoán chắc lão đầu (ông Đậu) đã biết cậu bị cô gái đánh ngất xỉu. Đậu Diệc Phồn mặc quần áo chỉnh tề, xuống đến lầu một đã thấy ông Đậu đang thông thả ăn sáng, ông uống một hớp sữa tươi rồi hỏi cậu: “Tối qua con bị một cô bé đánh ngất sao?”

“Vâng”. Mặc dù rất mất thể diện, nhưng cậu không quan tâm.

34. Chương 34 Làm Thế Nào

Đậu ba thở dài, hơi chút tức giận: “Thường ngày con thích làm chuyện hồ đồ gì cũng tùy, nhưng sao lại để một cô bé cho đánh ngất còn ra thể thống gì nữa, nếu bị lan truyền sẽ thành chuyện cười cho người ta, sao lại liên tục thua một cô bé con, sau này sao ba có thể giao sản nghiệp cho con đây?”

“Ba! Con đề phòng người khác chứ không đề phòng cô ấy, không phải bởi vì cô ấy nhỏ bé hay yếu đuối, mà thật ra lúc đó con đang hăng say hôn cô ấy, nếu lúc ấy cô ấy có giết con thì con cũng không kịp chống đỡ! Ba đừng tức giận, trên đời này chỉ có cô ấy có thể làm con mất đi lí trí, ngoài cô ấy sẽ không có người nào khác”. Kim Tiểu Ốc cho cậu cảm giác khác lạ, cô vừa phức tạp, vừa đơn thuần, rất mâu thuẫn, nhưng không biết vì sao lại làm cậu mê mẩn. Hôm qua mới hôn cô một tí mà cậu đã cảm thấy như điện giật, gai ốc nổi toàn thân, khơi gợi dục vọng của cậu.

Từ trước đến giờ cậu luôn đề phòng người khác, chỉ có ở gần cô là luôn làm theo bản năng, rất tin tưởng cùng phóng túng, Đậu Diệc Phồn cảm thấy giống như là duyên số, có thể Kim Tiểu Ốc chính là một nửa của cậu.

“Con nói nghiêm túc chứ?”

“Vâng, ba cảm thấy cô ấy thế nào”? Đậu Diệc Phồn định chính thức bắt đầu hteo đuổi cô nhóc kia.

“Gia cảnh tạm chấp nhận, còn về chuyện con bé dám đánh ngất con rồi đưa về đây là rất can đảm, rất xuất sắc, coi như vượt qua kiểm tra để trở thành con dâu của ba”. Quan trọng nhất là, cưới được con gái của Mộc gia thì sẽ dễ dàng chiếm được phố Tam Hoàng.

“Ba đồng ý? Con sẽ ráo riết theo đuổi cô ấy”.

“Còn theo đuổi cái gì, để tránh đêm dài lắm mộng ngày mai ba sẽ con đi cầu hôn”.

“Cầu hôn? Nhanh quá, ba”. Còn chưa bắt đầu nói chuyện yêu đương? Cậu thích cô nhưng chưa đến mức muốn kết hôn, như thế này quá nhanh đi!

“Thằng ngốc này, lẽ ra cô bé đó phải theo đuổi con ấy chứ, giờ cô bé đó chưa đủ tuổi để đi đăng kí, nên làm lễ đính hôn trước để tránh những kẻ khác nhòm ngó. Khó có được cô gái nào làm con thật lòng thích nư thế, cho nên người làm ba này tại sao lại không giúp con chứ? Chờ ba gọi người chuẩn bị quà tặng, nhất định phải đầy đủ lễ vật”.

“Nhưng . . .”. Không đợi Đậu Diệc Phồn nói xong, Đậu ba đã đứng lên đi ra cửa.

Đậu Diệc Phồn đuổi theo, nhưng ra đến cửa thì Đậu ba đã lên xe, làm thế nào mới tốt đây?

35. Chương 35 Con Không Đồng Ý

Tiểu Ốc về nhà sau khi nhận được điện thoại của Mộc ba, thấy trong phòng chất đầy quà tặng, vẻ mặt Mộc ba cùng Mộc mẹ buồn thiu, cảm thấy có chuyện không hay nên thận trọng hỏi: “Ba, đã xảy ra chuyện gì?”

Mộc ba ngẩng đầu lên, thở dài nói: “Đậu gia phái người tới cầu hôn, đây sính lễ của con”.

“Sính lễ? Có ý gì? Ai muốn lập gia đình”? ánh mắt Tiểu Ốc quét qua phòng một vòng, cuối cùng dừng lại trên người một nửa giúp việc khoảng mười tám mười chín tuổi, đi đến bên cô gái lên tiếng chào: “Chị muốn lập gia đình sao? Chúc mừng chị”?

“Không phải con bé”. Mộc mẹ thở dài.

“Vậy là ai? Nhà mình chỉ có con và chị ấy chưa cưới, chẳng lẽ là mẹ”? Rất không có khả năng đó! Đậu Diệc Phồn thích Mộc mẹ như vậy?

“Đừng làm rộn”. Giờ phút này Mộc mẹ không tâm tình cùng cô nói giỡn: “Đậu đại ca tự mình ra mặt giúp con trai ông ta, hi vọng con có thể gả cho Đậu Diệc Phồn, hơn nữa càng sớm càng tốt”.

“Cái gì? Con không đồng ý! Con muốn gả cho Kiều Kiều. Trả sính lễ lại có được hay không, con xin mẹ đây!”! Cô không muốn gả cho bất kì ai khác ngoại trừ Kiều Kiều, thật quá hoang đường, sao bỗng nhiên lại xuất hiện chuyện cầu hôn chứ?

“Sính lễ Đậu gia đã mang tới sao có thể trả lại, không có đạo lý đó, làm thế không phải làm mất thể diện của Đậu gia sao”? Mộc ba thở dài, thể lực Đậu gia lớn hơn ông rất nhiều, cho nên ngay cả cự tuyệt ông cũng không dám, mặc dù Đậu gia có nói cho bọn họ ba ngày suy nghĩ, nhưng đây chỉ là hình thức mà thôi.

Ông bà đã nuôi đứa con gái này từ nhỏ, giờ phải gả cho người khác ông thật không nỡ, ở trong mắt ông bà, Tiểu Ốc từ nhỏ đến giờ đều là con dâu có một không hai. Hiện tại, chuyện ông lo lắng nhất đã xảy ra, mặc cho hành động, cửa chỉ của Tiểu Ốc có thô tục, kiêu nhả thế nào vẫn có người để ý, mà ông thì không thể làm gì được bởi vì đó là Đậu gia, nhân vật hắc đạo nổi tiếng trong thành phố. Ông không dám lấy trứng chọi đá.

“Ba nếu không thì như vậy đi! Con sẽ nhảy từ lầu hai xuống, như vậy chắc chắn sẽ bị thương, đến lúc đó chúng ta sẽ có cớ để từ chối hôn sự này”. Cùng lắm thì ngã gãy chân, Cô thà rằng tàn phế cũng chỉ gả cho Kiều Kiều chứ không gả cho ai khác.

Mộc ba vừa nghe xong mặt mày nhăn nhó: “Như vậy quá mạo hiểm, nếu bị thương vô cùng nghiêm trọng, thì nửa đời sau con làm thế nào?”

36. Chương 36 Gả Cho Anh

“Vậy ba có cách nào khác không”? Cô không muốn cưới, nhưng có thể tâm bình khí hòa đem sính lễ trả lại sao?

Mộc ba lắc đầu: “Không có”.

“Vậy con đi tìm Đậu Diệc Phồn, con đi cầu xin cậu ta đừng lấy con, nếu cậu ta dám lấy con, con sẽ chết trước mặt cậu ta”! Tiểu Ốc quả quyết, vì Kiều Kiều, cô có thể làm bất cứ chuyện gì, kể cả mất thể diện cô cũng làm.

Tiểu Ốc lau khuôn mặt đầy nước mắt của mình, đứng dậy xông ra ngoài, Mộc mẹ định ngăn cản nhưng mộc ba lắc đầu: “Để cho con bé đi, có lẽ chuyện còn có thể thay đổi. Chúng ta không làm được gì, con cái làm gì chúng ta không liên quan”.

“Nhưng ngộ nhỡ con bé chọc giận Đậu đại ca thì sao”? Có mấy ai dám vuốt mặt lão già họ Đậu, rất có thể Tiểu Ốc sẽ đắc tội với ông ta.

“Có thể chọc giận như thế nào? Con trai ông ta thích con gái nhà mình, ông ta còn có thể giết Tiểu Ốc hay sao nếu như hôn sự thất bại”?

Mộc mẹ dĩ nhiên cũng hi vọng thất bại: “Việc này có nên nói cho Trạch Khải biết không”?

“Tạm thời không cần, bây giờ Trạch Khải còn chưa có tình cảm gì với Tiểu Ốc, nói cho nó biết có khi nó còn mong Tiểu Ốc gả đi càng sớm càng tốt ấy”. Trạch Khải rất tốt, tuy nhiên quá thiện lương, được bảo hộ từ đầu đến chân nên sợ về sau sẽ bị thua thiệt.

Mộc mẹ gật đầu nhớ kỹ: “Vậy sau này hãy nói cho nó biết! Sính lễ này nhìn rất chướng mắt, tôi sẽ gọi người cất vào kho, nếu Tiểu Ốc thỏa hiệp được sẽ gọi người mang trả lại”.

Tiểu Ốc ra cửa chặn một chiếc tắc xi, lên xe đi đến Đậu gia, ở trên xe gọi điện thoại cho Đậu Diệc Phồn: “Này”!

“Tiểu Ốc, sao em có thời gian rảnh rồi gọi điện thoại cho anh vậy”?

“Đậu mỹ nhân, cậu thật khôn kiếp! Tôi chỉ bỏ cậu bất tỉnh, sao cậu lại bảo ba cậu đến nhà tôi cầu hôn, đồ nhỏ mọn khôn kiếp”! Tiểu Ốc rất tức giận.

“Không phải anh bảo ba anh đi, tại máu ông ấy dâng lên”. Đậu Diệc Phồn cảm thấy rất oan uổng.

“Tôi không cần biết, tôi không lấy cậu”.

Nghe được câu này, Đậu Diệc Phồn xù lông : “Tại sao? Anh có gì không tốt hay sao”?

“Tôi nói thật cho cậu biết, người tôi thích chính là Mộc Trạch Khải. Cậu mà ép tôi tôi sẽ chết cho cậu xem”!
Tiểu Ốc đùa bỡn vô lại.

Đậu Diệc Phồn thích mềm không thích cứng: “Vây em có bản lĩnh thì đi chết đi, em chết tôi cũng vẫn muốn rước em vào cửa, em có chết cũng là Quỷ Hồn nhà anh”.

37. Chương 37 đánh Cược

Tiểu Ốc cho là mình đủ vô lại rồi, không nghĩ tới cậu ta so với mình còn vô sỉ hơn, tức giận khóc nức nở: “Khốn kiếp! Cậu quá vô sỉ! Cậu có bản lĩnh lấy tôi có phải muốn làm thái giám không? Tôi sẽ bóp vỡ dưa chuột của cậu”.

Đậu Diệc Phồn lạnh cả sống lưng, có chút sợ nhưng vẫn nói cứng: “Còn chưa có vào cửa đã muốn làm quả phụ? Mà anh nói cho em biết, anh thích em như vậy, em gả cho anh có gì không tốt? Anh còn muốn nói cho em biết, anh nhất định phải cưới em”.

“Không tốt, chính là không tốt! Tôi chỉ muốn lấy Mộc Trạch Khải”. Trên đời này trừ Mộc Trạch Khải ra, gả cho ai cũng đều không tốt.

“Em muốn cưới anh ta, vậy anh ta cũng muốn cưới em sao”?

Thật ra thì dùng đầu ngón chân Tiểu Ốc cũng có thể nghĩ ra được đáp án, không muốn!

Nhưng cô không chấp nhận: “Một ngày nào đó tôi sẽ làm cho anh ấy yêu tôi”.

“Vây anh hãy theo bọn em đến ngày đó, nhưng trước khi đến ngày đó thì vẫn em thuộc về anh, không thể từ hôn. Em chờ làm cô dâu của anh đi! Ngày mai anh sẽ dẫn em đi chọn áo cưới”. Cậu cũng không dễ dàng chấp nhận, thật vất vả cậu mới vừa mất một cô gái, nhưng còn chưa nghĩ đến kết hôn cô đã nhảy dựng lên làm cậu lập tức có quyết định.

“Tôi không đi”! Cô sẽ không mặc áo cưới với ai trừ Mộc Trạch Khải.

“Vây chúng ta đánh cược đi, nếu em thắng anh, anh sẽ khuyên ba anh từ hôn, nếu em thua thì sẽ phải đi thử áo cưới với anh”. Không phải lần đầu dụng độ cô, cho nên với tính cách của cô chỉ có biện pháp này là hữu hiệu nhất.

Tiểu Ốc không sợ mạo hiểm, vì tương lai mình, cô đồng ý đánh cược: “Được, tôi đồng ý, đánh cuộc gì”?

“Đánh cược Mộc Trạch Khải đồng ý cưới em, nếu thật anh ta có một tí tí yêu em thì sẽ không trơ mắt ngồi nhìn em gả cho anh, em hãy nói chuyện của chúng ta cho anh ta biết”.

“Được”. Qua một lúc lâu Tiểu Ốc mới nhận ra giọng mình có chút run rẩy, thật ra thì chính cô không hi vọng lắm, nhưng đúng như cậu ta nói, nếu một người đàn ông nghe tin cô gả cho người khác mà không có phản ứng gì thì chắc chắn người đó không yêu cô. Như vậy cô có thể chết tâm?

“Để bảo đảm tính chân thật, khi em nói chuyện này với anh ta, phải mở di động, anh muốn nghe được trực tiếp ở hiện trường”. Nếu như gả cho cậu mà trong lòng có người khác thì cậu cũng không vui vẻ gì, cho nên cậu muốn cho cô chết tâm với người kia, toàn tâm toàn ý với cậu.

38. Chương 38 đừng Làm Rộn

Mặc dù làm như vậy rất hèn hạ, nhưng là cũng là vì muốn tốt cho cô.

“Được, tôi đồng ý”.

Khi Tiểu Ốc về nhà, Mộc ba liền hỏi thăm tình hình. Tiểu Ốc lắc đầu: “Chưa biết, Kiều Kiều trở về chưa? Con muốn gặp anh ấy ngay lập tức”.

“Nó đang ở trên lầu, giống như.”. Mộc mẹ còn chưa kịp nói ‘Tắm’ thì Tiểu Ốc đã chạy đi, đến cửa phòng Mộc Trạch Khải, cô gõ cửa nhưng không thấy bên trong có động tĩnh gì, sốt ruột cô đẩy cửa vào phòng.

Bên trong phòng tắm có tiếng nước chảy. Tiểu Ốc ngồi xuống cạnh giường bấm điện thoại cho Đậu Diệc Phồn, chuẩn bị cho vụ đánh cược.

Mộc Trạch Khải tắm xong đi ra, tâm tình sáng khoái định ngâm nga một đoạn nhạc và tìm bạn uống rượu, nhìn thấy Tiểu Ốc ngồi ở giường coi như không khí, anh mở tủ lấy quần áo.

“Kiều Kiều, em có chuyện muốn nói với anh”. Tiểu Ốc hít sâu.

Mộc Trạch Khải giả vờ như không nghe thấy, đi vào phòng tắm thay quần áo, sau đó đi ra mở cửa định đi, thấy vậy Tiểu Ốc đứng dậy bắt lấy cánh tay của anh giữ lại: “Kiều Kiều, em có chuyện cần phải nói”.

“Đừng làm rộn”.

“Cho em mười phút, mười phút thôi”. Tiểu Ốc cắn cắn môi dưới nói. Cô biết mình rất vô sỉ nhưng đây là chuyện cả đời của cô. Còn với anh, cô như cố tình gây sự.

“Không có hứng thú”. Mộc Trạch Khải luôn tao nhã lễ độ với mọi người chỉ trừ với cô.

“Nếu như cho em mười phút, em bảo đảm một tuần lễ này sẽ không làm phiền anh, được không?”

“Thật không”? Anh nhún mày, rõ ràng không tin.

“Thật”.

“Vậy cô nói đi”! Vì một tuần bình an, Mộc Trạch Khải quyết định nghe xem cô nói gì, anh chọn một chỗ cách xa cô mới ngồi xuống.

“Kiều Kiều, anh cưới em được không”? Tiểu Ốc đi tới bên cạnh anh, ngồi xuống, giọng nói mềm mại, ánh mắt đưa tình phóng điện. Cô cởi quần áo anh, phong quang vô hạn.

Mộc Trạch Khải chỉ cảm thấy cô đang quấy rối, nhúc nhích đẩy tay cô ra: “Đừng làm rộn, cô biết là không thể nào, tôi lại nói cho cô thêm lần nữa, tôi không yêu cô, cũng không bao giờ cưới cô”!

39. Chương 39 khát Vọng

Lúc anh nói, chân mày nhẹ nhàng nhún lại, trong mắt Tiểu Ốc lại cảm thấy cực kỳ đẹp, lông mày nhỏ không đậm không nhạt, trên khuôn mặt anh không chỗ nào cô không thích.

“Em không đùa, em nói thật đấy, có người muốn lấy em, sinh lễ cũng đã đưa tới, nếu anh không chịu lấy em, em sẽ phải gả cho người ta, em rất nghiêm túc hỏi anh, anh có đồng ý lấy em không, chỉ cần anh nói ừ, sẽ không còn chuyện gì nữa”.

“Có người chịu cưới cô”? Mộc Trạch Khải chưa từng nghĩ có người thích cô nhóc này, anh dừng một chút, nhìn vào ánh mắt tràn đầy mong đợi của cô, hất cho cô một chậu nước lạnh: “Vậy thì tốt quá, chúc mừng”.

“Chúc mừng? Anh chúc mừng em”? Hốc mắt Tiểu Ốc bỗng chốc đỏ lên, anh chúc mừng cô, cổ họng cô suýt chút nữa phun ra máu: “Chẳng lẽ anh chưa từng mấy may thích em sao?”

“Không có”. Tránh cô còn không kịp, làm sao có thể thích?

Tiểu Ốc cũng không nổi giận, cô cảm thấy mình làm còn chưa đủ, chỉ có cố gắng hết sức mới không có tiếc nuối. Cô đã đi rồi 99 bước, thôi, bước cuối cùng này, nàng chủ động cũng được.

Tiểu Ốc cắn răng, giơ tay lên cởi hết quần áo trên người mình xuống. Cô cởi rất nhanh làm Mộc Trạch Khải đang ngăn người không hiểu chuyện gì thì cô đã không một mảnh vải che thân đứng trước mặt anh.

Cô vút hết thể diện, ưỡn ngực, thân thể uốn éo nhìn anh: “Như vậy? Anh có thể yêu em chút nào không? Dù là một chút xíu”?

Mộc Trạch Khải chỉ cảm thấy cô quá cần quấy, thật không có da mặt, rất chán ghét quay đầu không nhìn cô, lạnh lùng lên tiếng: “Cô đừng uống hơi phí sức, tôi nói rõ cho cô biết, kể cả khi phụ nữ trên thế giới này đều chết hết, tôi cũng sẽ không thích cô. Kể cả cô có cởi hết, lấy sắc dụ tôi, tôi cũng không thêm để ý, một chút hứng thú cũng không có”.

“Em không tin, anh không thử làm sao biết”? Tiểu Ốc nhào vào anh bằng bất cứ giá nào, cô thừa nhận mình tiện, nhưng đời này cô chỉ muốn tiện với một mình anh, cũng không được sao?

Cô đã cởi hết, còn sợ gì?

Tiểu Ốc nhất quyết không tha dùng tay cởi nút áo sơ mi của anh, ánh mắt mang theo khát vọng nhìn anh, sau đó ôm lấy anh, hi vọng dùng tình cảm chân thành của mình có thể cảm động anh. Cô bắt chước những động tác đã thấy trên TV sở loạn trên cơ thể anh hi vọng khơi lên khát vọng của anh.

40. Chương 40 không Cần

Mộc Trạch Khải cũng là người đàn ông bình thường, do đó cũng có chút cảm giác, nhưng anh biết rõ không thể đụng vào cô, nếu đụng vào cô thì cả đời này anh sẽ không thể thoát khỏi cô, sẽ không bao giờ được thanh tịnh. Thân thể cô rất mềm mại, anh cảm thấy người mình đang nóng dần lên nhưng vẫn đẩy cô ra: “Tôi không có hứng thú”.

“Em biết rõ là anh có, em cảm thấy được”. Tiểu Ốc rất đắc ý ngẩng đầu lên hôn anh nhưng lại bị anh mạnh mẽ đẩy ra, anh không cần!

Anh không cần cuộc sống có mặt cô, anh đẩy mạnh tay làm cho Tiểu Ốc ngã nhào trên mặt đất: “Cút! Cô cút cho tôi! Tôi không muốn nhìn thấy cô, tốt nhất cô lập tức biến mất cho tôi, lập gia đình cũng tốt, trốn nhà đi cũng được, dù sao khi tôi trở lại, tôi không muốn nhìn thấy cô, nếu để cho tôi gặp được cô, tôi sẽ yêu cầu ba đuổi cô đi, nếu là ba không đồng ý, tôi sẽ bỏ nhà đi”!

Mộc Trạch Khải nói xong đẩy cửa đi ra ngoài, giọng điệu rét lạnh không thương lượng.

Tiểu Ốc ngã trên sàn nhà, kinh ngạc ngồi ở nơi đó.

Ánh mắt vừa nãy còn sáng ngời giờ sụp xuống không còn thần thái.

Anh nói anh không cần!

anh nói muốn cô cút!

Kể cả khi cô đã cởi hết đứng ở trước mặt anh, anh cũng không muốn.

Sự kiên trì của cô cho tới giờ giống như là một loại cố chấp buồn cười.

Còn có ý nghĩa gì?

Cô muốn cho, anh cũng không cần.

“Tiểu Ốc, các con nói chuyện thế nào”? Mộc mẹ thấy con trai rất tức giận đằng đằng sát khí bỏ đi cảm thấy có chuyện không hay nên đi lên gõ cửa.

Tiểu Ốc giống như không nghe thấy, cô ngơ ngác ngồi dưới đất, không mảnh vải che thân, ánh mắt trống rỗng.

Không nghe tiếng đáp lại, Mộc mẹ nôn nóng đẩy cửa vào, thấy cô khonog mặc gì ngồi trên sàn nhà sưng sờ lấy chặn quần người cho cô: “Trên đất rất lạnh, mau đứng dậy đi”!

Tiểu Ốc lắc đầu, ánh mắt dường như không có tiêu cự.

“Con nói chuyện gì với Trạch Khải”?

Nghe được cái tên đó, Tiểu Ốc trong cơn hoảng hốt, từ từ nâng lên ngẩng đầu lên, trong đôi mắt lóe lệ bị thương, lắc mạnh đầu, cô thất bại, đánh cược thua.

41. Chương 41 . Ngủ

Cô khàn giọng: “Anh ấy không chịu lấy con, Đậu mỹ nhân đồng ý chỉ cần Kiều Kiều chịu lấy con, Cậu ta sẽ rút lui, nhưng Kiều Kiều không chịu lấy con. Cởi hết sắc dụ cũng vẫn là không thềm, con yêu anh ấy đến không cần tôn nghiêm, con biết rõ con có thể vì anh ấy làm bất cứ chuyện gì. Nhưng là bất kể con có làm gì, anh ấy cũng không muốn, anh ấy còn là rất chán ghét con”.

Mộc mẹ nghe xong nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, thủ thủ: “Con gái đáng thương, con rất tốt, rồi sẽ có một ngày Trạch Khải phát hiện ra. Mặc quần áo vào xuống lầu ăn cơm đi! Chuyện với Đậu gia, chúng ta sẽ tìm biện pháp khác, chuyện gì cũng có cách giải quyết”.

Tiểu Ốc không còn sức lực, càng không có khẩu vị, cô lắc đầu, khoác chăn đi về phòng mình: “Con không ăn, con muốn ngủ đến khi nào tự tỉnh lại”.

“Vậy cũng tốt”! Mộc mẹ cũng không ép.

Tiểu Ốc trở về phòng, ném chiếc chăn đang khoác trên người, đứng trước gương soi, bỗng cảm thấy mình rất đê tiện, một phụ nữ đê tiện trần truồng đưa tới cửa, chửi trách anh ta không cần.

Thật giá quá rẻ, giá rẻ đến ngay cả một ánh mắt anh ta cũng không liếc nhìn, nước mắt lặng yên rơi xuống không một tiếng động, cô nên đi đâu?

Nếu như hai người chỉ có một người có thể ở trong ngôi nhà này, thì cô tuyệt đối có khả năng đẩy Mộc Trạch Khải ra ngoài, mình ở lại, nhưng cô không muốn làm như vậy.

Nếu như nhất định có một người phải rời đi, cô hy vọng là mình.

Bởi vì Mộc Trạch Khải, cô có thể hung ác với bất cứ ai duy chỉ với anh là không thể, từ nhỏ đến lớn thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, cô không thể ra tay với anh, đây là nhược điểm của cô.

Nhưng cái chính là cô không muốn rời đi, đây là nhà của cô, từ khi ở Cô Nhi Viện đến đây, cô đã nơi này là nhà của mình, cô là một thành viên, nếu như cô ra đi không phải lại trở thành cô nhi sao?

Tiểu Ốc đang suy nghĩ thì nhận được một tin nhắn trên điện thoại của Mộc Trạch Khải: tôi hạn cho cô hôm nay phải rút ra khỏi nhà tôi, nếu không tôi sẽ không khách khí với cô.

Tiểu Ốc đang rất mệt mỏi, vào lúc này càng cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, cô muốn nghỉ ngơi, muốn tìm một nơi nghỉ ngơi thật tốt, tốt nhất chỗ đó không có Mộc Trạch Khải.

Cô mệt mỏi đi vào phòng tắm mở nước trong bồn tắm, nằm vào, nhắm mắt lại khiến thân thể hoàn toàn buông lỏng ngâm mình ở trong nước, nước dần dần đầy, nước ấm giúp Tiểu Ốc dần dần thanh tỉnh lại, nhưng đầy trong đầu vẫn đầy bóng dáng Mộc Trạch Khải, đầu lại không tỉnh táo, bất tri bất giác đã ngủ.

42. Chương 42 Không Thể Gạt Được

Tiểu Ốc tỉnh lại đã là nửa đêm, cảm thấy cảm thấy hơi như đầu, trong phòng tối đen.

Đưa tay sờ tủ đầu giường, mới phát hiện đây không phải phòng của mình, đầu giường không có tủ, cũng không có đèn bàn, Tiểu Ốc từ từ ngồi dậy, định đeo dép nhưng không có dép, vì vậy chân trần đứng lên, muốn đi tìm công tắc đèn, mới đi một bước, mới phát hiện ra một bên tay mình đang treo ngược kim châm, xem ra là bệnh viện.

Tiểu Ốc không thích không gian đen kịt, quả quyết gạt kim tiêm ra, đi vài bước sờ thấy một cánh cửa, Tiểu Ốc nhẹ nhàng dùng tay mở ra, phát hiện bên ngoài là một hành lang, trong hành lang có ghế sa lon đơn giản, Mộc ba và Mộc mẹ đang ngồi ở trên ghế sa lon đáng vẻ mặt mỗi.

Mộc ba nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, lập tức đi tới: “Tiểu Ốc, con khỏe hơn chút nào chưa?”

“Con bị làm sao”? Cô không hiểu tại sao mình ở bệnh viện.

“Cái con bé này sao lại nghĩ quẩn như vậy, tự sát là đùa giỡn sao? Nếu không phải là mẹ con cảm thấy bất an đi vào phát hiện ra, con sớm đã chết chìm trong bồn tắm rồi”. Mộc ba than thở, thật ra thì nguyên nhân của sự việc ông đã đoán ra khoảng bảy, tám phần, vừa rồi Mộc mẹ đưa điện thoại của Tiểu Ốc cho ông xem tin nhắn của Mộc Trạch Khải, onog cho rằng Tiểu Ốc tự sát vì tình.

“A! Tự sát”? Hiểu lầm rồi! Cô chỉ không cẩn thận đã ngủ mê man trong bồn tắm mà thôi.

“Tiểu Ốc, con không cần phải sợ, chuyện này ba sẽ cho con làm chủ, thằng khốn Mộc Trạch Khải lại muốn đuổi con ra ngoài. Về sau xin con đừng tự sát, có ba ở đây, trừ con ra, ai cũng đừng nghĩ làm con dâu Mộc gia ta”. Vì Trạch Khải tự sát, có thể thấy rõ chân tâm của Tiểu Ốc.

Mộc mẹ cũng khóc ràn rụa: “Tiểu Ốc, con có biết con làm ẹ sợ quá, con đã nằm trên giường bệnh hai mươi mấy tiếng, còn vừa nhập viện đã được chẩn đoán bệnh tình nguy kịch, mẹ thật sự sợ vô cùng, thật may con không sao”.

“Kiều Kiều đâu rồi ? Anh ấy có tới hay không”? Thì ra lần này cô suýt chút nữa mất mạng, vậy anh ta có đến không? Anh ta đang ở đâu?

Nhắc tới việc này, Mộc mẹ nói: “Con xem mẹ quýnh quá quên gọi điện thoại nói cho nó biết”.

“Mẹ, mẹ nói dối”. Nhìn ánh mắt của bà, Tiểu Ốc đã biết, Mộc mẹ không biết nói dối: “Mẹ, bố mẹ chắc chắn đã nói với anh ấy rồi! Anh nói thế nào?”

43. Chương 43 bị Bệnh

Mộc mẹ bị cô gạn hỏi đành phải thở dài nói: “Cái gì cũng không thể gạt được con, nhưng mà nó tuyệt đối không phải cố ý không đến thăm con. Nhất định là nó quá bận rộn, mẹ sẽ về bảo nó đến đây thăm con”.

“Con . . .”. Tiểu Ốc lắc đầu, đây là lần đầu tiên cô mâu thuẫn như vậy, vừa muốn thấy anh lại không muốn nhìn anh, trước kia bất kể anh làm cái gì đi chăng nữa Tiểu Ốc cũng có thể dễ dàng tha thứ cho anh, nhưng sự tha thứ của cô chưa bao giờ lay động được anh, ngược lại càng thêm trầm trọng, cô cũng là người, cũng sẽ mệt mỏi, mệt mỏi cũng sẽ muốn nghỉ ngơi, mệt mỏi cũng sẽ muốn buông tay.

Mà bây giờ cô cảm thấy tình yêu cô dành cho anh bị chà đạp, có lẽ mới đầu cô không nên kiên định như vậy.

“Vậy để về nhà gặp”! Mộc mẹ đang lo gọi mà Mộc Trạch Khải không đến, bỗng nhớ ra điện thoại của cô: “Hôm nay Đậu thiếu gia gọi cho con rất nhiều cuộc điện thoại, mẹ và ba không biết nên nói gì cho tốt nên đã không nghe máy, con nên xem qua một chút”.

Tiểu Ốc nhận lấy, trên màn hình biểu hiện có hơn bảy mươi cuộc gọi nhỡ, mười mấy tin nhắn. Tiểu Ốc ngồi xuống ghế sofa, kiên nhẫn bấm điện thoại xem từng cuộc gọi và tin nhắn một, mỗi một lần xem lòng cô lại chết thêm một phần, bao nhiêu cuộc gọi như vậy mà chỉ có của Đậu Diệc Phồn và thủ hạ của cậu, không có của Mộc Trạch Khải, trong đó hầu như các cuộc gọi đều là của Đậu Diệc Phồn, chỉ có 2 cuộc là của thủ hạ cậu gọi. Tin nhắn cũng toàn là của Đậu Diệc Phồn. Ngày đầu cậu hỏi cô có sao không. Ngày thứ hai hỏi cô có phải cô ăn vạ. Ngày thứ ba hỏi cô có phải quên mang điện thoại di động, sau đó nói cho cô biết tiệm áo cưới ở đâu, tiếp đó là các tin nhắn thúc giục, nói cậu đang khổ cực chờ ở tiệm áo cưới.

Tiểu Ốc xem hết tất cả các tin nhắn, cảm thấy được an ủi rất nhiều, mặc dù không thích Đậu Diệc Phồn, nhưng sự quan tâm của cậu làm cô cảm động, ít nhất trên đời này trừ ba mẹ ra vẫn còn có một người quan tâm đến cô. Tiểu Ốc gọi cho Đậu Diệc Phồn, đầu bên kia nhanh chóng bắt máy, vang lên giọng nói nóng nảy: “Nhóc con, chạy đi đâu vậy? Hôm nay anh tìm em cả ngày, ở tiệm áo cưới ngồi cả ngày, như một thằng ngu”.

44. Chương 44 Rất Lo Lắng

“Tôi bị bệnh”. Tiểu Ốc chậm rãi nói.

“Ở đâu? Nghiêm trọng không? Anh tới ngay lập tức”.

Tiểu Ốc quay sang hỏi Mộc ba và Mộc mẹ địa chỉ bệnh viện, sau đó nói cho Đậu Diệc Phồn biết, nghe xong Đậu Diệc Phồn nói: “Chờ anh 20’, anh đến ngay”.

Tiểu Ốc cúp điện thoại, nói với Mộc ba và Mộc mẹ: “Con tỉnh rồi, có thể xuất viện được không”?

“Nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa, Đậu Diệc Phồn tới đây con đừng nói cho cậu ta biết chuyện con tự sát đấy, không tốt cho cả hai bên”. Chủ yếu là sợ Đậu gia vì việc này mà nổi giận, lão họ Đậu âm tình bất định, nếu biết Tiểu Ốc tự sát chứ không chịu gả cho con trai ông ta thì chắc chắn ông ta sẽ rất tức giận, nói không chừng muốn mượn gió bẻ măng. Mặt khác Tiểu Ốc không thể về nhà được, Mộc Trạch Khải đã nói, nếu Tiểu Ốc ở nhà thì nó tuyệt đối không về nhà, nó ở bên ngoài sẽ không tốt, nên chỉ có thể để Tiểu Ốc chịu uất ức ở lại bệnh viện thêm vài ngày.

“Vậy được! Con tự lo được, ba mẹ mệt rồi nên về nhà nghỉ ngơi đi. Con ở đây một mình được”.

Mộc ba không yên lòng: “Một mình con ở đây đợi thằng nhóc họ Đậu gia tới, làm sao ba yên tâm được”?

“Không sao đâu ba, nếu như có xảy ra đánh nhau thì thân thủ Đậu mỹ nhân tốt hơn con nhưng cậu ta sẽ nhường con, cho nên không có việc gì đâu ba”. Tiểu Ốc khẳng định, so sánh giữa Mộc Trạch Khải và Đậu mỹ nhân thì mặc dù Đậu mỹ nhân ái nam ái nữ nhưng cậu ta có vẻ đối xử với cô tốt hơn, ít nhất cung khẩn trương tới thăm cô, còn tên khốn Mộc Trạch Khải thì chẳng có gì cả.

Mộc ba gật đầu, nhờ y bác sĩ để ý quan tâm chăm sóc Tiểu Ốc thật tốt, sau đó cùng Mộc mẹ rời bệnh viện. Tiểu Ốc một mình trở về phòng bệnh, bật đèn lên, cảm thấy rất cô đơn. Nhưng cô buồn không bao lâu vì Đậu Diệc Phồn đến rất nhanh, chẳng những cậu đến mà cậu còn dẫn theo rất nhiều thủ hạ đến.

Cửa phòng bệnh không khóa, Đậu Diệc Phồn khẽ đẩy cửa, nhìn thấy cô nhóc hoạt bát thường ngày vẫn chạy nhảy giờ ngồi yên lặng trên giường bệnh, sắc mặt xanh xao, bộ dạng yếu ớt, một bụng hỏa nhất thời biến mất hơn phân nửa, thì ra cô bị bệnh thật chứ không phải là hù dọa cậu, cũng không phải là lấy cớ. Trên đường chạy đến đây, cậu vừa lo lắng lại vừa nghĩ hay là cô lừa cậu. Cậu lấy một cái ghế mang tới ngồi cạnh cô, vì cậu đến tiền hô hậu ủng thế nên làm kinh động tới hộ sĩ trực đêm.

45. Chương 45 Đói Bụng

Đậu Diệc Phồn nhìn khuôn đau lòng mặt cô, dịu dàng hỏi: “em bị làm sao”?

Hộ sĩ trực đêm nhìn cậu đẹp mắt, cướp lời đáp: “Tôi biết, tự sát không thành, nghe nói ở trong nước khá lâu, bây giờ còn có thể nhặt về mạng nhỏ coi như là rất may mắn, cậu có phải là bạn trai cô bé, hãy khuyên nhủ cô bé cho tốt vào, còn trẻ vậy mà đã nghĩ quẩn rồi”!

“Bản thân tự giết mình”? Giọng cậu đột nhiên tăng cao, quả thực là rống giận, cô tự sát? Vì người đàn ông kia sao? Không có anh ta thì không thể sống sao?

Tiểu Ốc lườm cậu một cái: “Cậu tin sao”?

Đậu Diệc Phồn không khẳng định: “Không phải tự sát”?

“Tắm ngủ thiếp đi, đã uống vài ngụm nước”. Tiểu Ốc nói, mặc dù cũng là chết đuối nhưng ý nghĩa thì khác xa.

“Thật không”? Cậu không tin lắm.

“Cậu tin hay không thì tùy”.

Lúc này tính khí Đậu Diệc Phồn rất tốt: “Anh tin em, nhưng về sau em phải cẩn thận một chút, đừng ngủ thiếp đi nữa, được không? Sau này, bồn tắm của nhà chúng ta bồn tắm phải hạ thấp xuống, không được! Không thể dùng bồn tắm, tắm có được không?”

“Cái gì gọi là nhà chúng ta”? Tiểu Ốc không hiểu, từ bao giờ cô cùng một nhà với cậu?

“Em không phải muốn chạy làng chứ? Em đánh cược thua, đã đồng ý chụp ảnh cưới với anh còn dám cho anh leo cây, anh đây không tính toán, nhưng ảnh cưới nhất định phải chụp, khi nào em xuất viện chúng ta lập tức đi chụp”. Cô chính là cô dâu mà cậu muốn, hôm nay cậu một mình trong tiệm áo cưới mới phát hiện ra, không phải là cậu nhất thời cao hứng mà thật sự cậu muốn sống cùng cô trong mọi sinh hoạt chứ không đơn giản là lên giường, cậu còn muốn nhiều hơn thế, tỉ như buộc cùng một chỗ sống qua ngày.

“Cậu còn muốn kết hôn cùng tôi”? Tiểu Ốc thật không biết mình có điểm nào tốt, có thể hấp dẫn cậu, mà quên mất cái chân lí vĩnh cửu, càng đuổi không kịp càng thấy tốt.

Đậu Diệc Phồn gật đầu: “Ừ”.

“Nhưng là tôi, cậu cũng biết, hiện tại tâm tình tôi không tốt.”

“Không sao, anh có thể chờ em, hôn kỳ có thể kéo dài”. Chỉ cần cô cho cậu cơ hội, đợi thêm mấy năm cũng không có vấn đề gì, dù sao cả hai cũng còn rất trẻ tuổi.

Ánh mắt của cậu nóng bỏng, cực kỳ giống cô trước kia, Tiểu Ốc định cự tuyệt nhưng không thể mở miệng nổi, nếu nói ra sẽ làm tổn thương cậu, sẽ giống như Mộc Trạch Khải tổn thương cô, cô còn nhớ rõ, cho nên cô không muốn Đậu Diệc Phồn cũng giống mình, như vậy không công bằng với cậu.

46. Chương 46 không Công Bằng

Tiểu Ốc gật đầu một cái, lại lắc đầu: “Tôi không biết cậu có thể đợi được tôi hay không, nếu đợi quá lâu hay đợi uống công thì sao?”

“Không sao, cái anh có chính là thời gian, chúng ta từ từ dùng đi”!

Tiểu Ốc gật đầu một cái, vậy thì từ từ đi đi!

Thà vậy còn hơn lập tức kết hôn, gật đầu xong, cô mới phát hiện ra mình đói bụng, ngẩng đầu nhìn cậu, rất vô sỉ mà nói: “Đậu mỹ nhân, em đói bụng, mời người ta ăn cơm đi! Gọi là an ủi bệnh nhân được không?”

“Được, em muốn ăn cái gì?”

“Bữa tiệc lớn thịt bò bít tết”.

Đậu Diệc Phồn im lặng, cô luôn như vậy, luôn không biết chăm sóc bản thân: “Ngày mai đi! Được không? Hiện tại quá muộn, không tìm được bữa tiệc lớn thịt bò bít tết, anh sẽ sai người đi mua chút đồ ăn đêm, đến ngày mai tha hồ ăn, ăn gì cũng được”.

“Vậy em muốn ăn đùi gà”. Cô muốn ăn thịt, giăng co lâu như vậy, thật đói bụng.

“Cái này được”.

“Em còn muốn ăn chân vịt”. Tiểu Ốc được voi đòi tiên.

“Được”. Cùng chiều phụ nữ nhân là quyền lợi của đàn ông.

“Em còn muốn ăn cá nướng”.

“Được, dứt khoát gà vịt thịt cá đều có, em còn muốn ăn bộ phận gì của con heo?”

“Móng giò”. Mặc dù ăn không được, nhưng ngu sao mà không đòi, dĩ nhiên cô sẽ không lãng phí, ai kêu Đậu mỹ nhân xinh đẹp như vậy. Cô ăn không được có thể cho cậu ăn, cho cậu mập chết là tốt nhất.

“Được, muốn luộc hay là nướng?”

“Luộc”. Tiểu Ốc ngẩng đầu, hưởng thụ cảm giác được sủng ái, cô nhớ lại tình cảnh trước kia mình liều mạng lấy lòng Kiều Kiều, cảm giác không hề giống nhau, cảm giác được người cưng chiều thật thoải mái, nhưng Tiểu Ốc biết rõ, đây không phải là yêu, chỉ là muốn chút ấm áp ở nơi cậu.

Đ nhanh chóng ra lệnh cho thủ hạ đi mua, lại cho người đi tìm bác sĩ đến đổi lấy cho Tiểu Ốc phòng tốt nhất, cậu chi tiền, mấy ngày tới cậu sẽ ở cùng cô, thuận tiện bồi dưỡng tình cảm, không còn gì tốt hơn nhất, có câu nói là lửa gần rơm lâu ngày cũng bén.

Nửa giờ sau, Tiểu Ốc ngồi trong phòng bệnh tốt nhất của bệnh viện, tay trái cầm chân vịt tay phải cầm đùi gà, ăn cực kỳ cao hứng, còn có Đậu mỹ nhân ở bên cạnh tương bồi, bình thường Đậu Diệc Phồn đến nửa đêm cũng không thể nào ăn cái gì, hấn sợ béo phì, cậu bây giờ cực kỳ yêu gương mặt này, tư thái này, mặc dù buổi tối ăn cái gì dễ dàng béo phì, nhưng Tiểu Ốc đã lên tiếng, cậu có thể có biện pháp gì?

47. Chương 47 Anh Làm Gì Thế

Cậu tỉnh bơ gặm chân giò, Tiểu Ốc nhìn vẻ mặt hờ hững của cậu: “Có gì thống khổ sao?”

Đậu Diệc Phồn rất muốn nói có, nhưng nhìn vẻ mặt cao hứng của cô lại thôi, khế lác đầu, nịnh nọt: “Có gì khổ đâu? Anh đang cao hứng, cao hứng còn không kịp”.

Đột nhiên tâm Tiểu Ốc mềm nhũn ra, mình không ăn, bắt cậu ăn, có phần hơi quá, mình cũng không phải xa lạ gì, lại còn đã cam kết với cậu, vậy mà lại đối xử với cậu như vậy: “Xin lỗi Hàaaa...! Về sau em sẽ không làm khó anh nữa”.

Đậu mỹ nhân vì sợ cô giận nên hùng hồn: “Anh không sao cả, thật sự ăn rất ngon, thật cao hứng”.

“Em không bắt buộc anh ăn những thứ anh không thích, nghĩ miễn cưỡng người ăn người không phải thích, em không sao, cảm ơn anh, Đậu mỹ nhân cảm ơn anh đã ở bên cạnh em”. Đây là thời điểm khó khăn nhất của cô, may mà có cậu.

“Cảm động hả”? Đây chỉ là một bắt đầu, cậu sẽ đối xử với cô càng ngày càng tốt, Mộc Trạch Khải có thể lấy được lòng của cô, tại sao cậu không thể, cậu có gì không bằng so với Mộc Trạch Khải, tính về gia thế còn hơn hẳn.

Tiểu Ốc lác đầu, không chịu thừa nhận: “Mới không có, trình độ anh như vậy mà đã rung đùi”.

“Vậy em muốn trình độ gì”? Đậu Diệc Phồn ghé sát vào cô cười xấu xa, nếu như muốn ấm giường hoặc là ba bồi cậu cũng có thể làm được.

Nhìn nụ cười bỉ ổi của cậu, Tiểu Ốc cũng muốn trêu đùa: “Em sợ tối, anh lên giường ngủ cùng em được không?”

“Được”. Đậu mỗ cầu còn không được leo lên.

Khi hai chân cậu vừa đặt lên trên giường, nháy mắt Tiểu Ốc lấy chân đá mông cậu một phát, suýt chút nữa Đậu Diệc Phồn ngã nhào trên đất, quay đầu lại thấy Tiểu Ốc cười hết sức đắc ý: “Bụng dạ đen tối”.

“Không dám”. Ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng lại nghĩ, trước lạ sau quen, một ngày nào đó em sẽ ngoan ngoãn ngã vào lòng anh.

Buổi tối tắt đèn, Tiểu Ốc ngủ trên giường, Đậu Diệc Phồn ngủ trên ghế sát vách.

Có thể là buổi tối uống quá nhiều quá nước nên nửa đêm Tiểu Ốc bò dậy đi vệ sinh, đến gần cửa thì đột nhiên một bàn tay bắt được chân cô: “Đi đâu?”

Cô quay đầu lại, lúc này mới chú ý tới có người ngồi trên ghế sofa ở cạnh cửa. Vì ánh sáng mờ mờ không thể nhìn thấy mặt, nhưng giọng nói này trừ Đậu Mỹ Nhân thì còn ai vào đây, nhưng muện như này cậu làm gì còn ngủ: “Đậu Mỹ Nhân anh làm gì ở đây?”

48. Chương 48 tại Sao

Tại sao cậu ở đây?

Không lẽ là trong bệnh viện không có giường cao gối mềm theo thói quen hay sao?

“Em đi đâu”? Đậu Diệc Phồn không trả lời, nửa đêm còn muốn đi đâu? Chuyện ngày hôm nay, không không yên tâm sợ cô thật sự không muốn sống nên ngủ trên ghế cạnh cửa để canh chừng cô, mới vừa nhắm mắt được một lát.

“Đi vệ sinh”.

Lúc này Đậu Diệc Phồn mới buông lỏng tay ra, hơi xấu hổ đi bật đèn nhà vệ sinh, đứng ở cửa nói: “Em vào đi”!

Tiểu Ốc từ nhà vệ sinh đi ra thấy Đậu Diệc Phồn ngủ ở trên sofa nhỏ, chiều dài không đủ nên cậu phải nằm co, cô đi tới cạnh ghế sofa ngồi xổm xuống: “Tại sao anh không đi ngủ?”

“Em chạy mất thì sao”? Cậu có chút sợ, lý do này nghe buồn cười.

Tiểu Ốc thấy sự nghiêm túc trong mặt cậu. Cô cũng không biết rồi Mộc gia mình sẽ đi đâu, hiện tại cô không thể về Mộc gia, nếu không ba đã cho cô có thể lập tức xuất viện chứ không tiếp tục ở lại bệnh viện, là bởi vì cô không có chỗ có thể đi. Cô không biết mình muốn đi đâu, làm gì.

“Em không biết”.

“Cho nên, anh không thể ngủ”. Cậu muốn tự mình canh chừng, giao cho người khác cậu không yên tâm.

Tiểu Ốc nghe ra, chỉ chỉ vào giường nói: “Chỉ cần anh thành thật ngủ, em có thể chia cho anh nửa cái giường”.

“Anh nhất định đang hoang”. Đậu Diệc Phồn vui vẻ bắt được tay cô, không nghĩ tới có thể nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với cô thêm một chút.

Tiểu Ốc không có nhiều quy củ, cô cảm thấy đắp chung chăn nói chuyện phiếm không nhất định chỉ có đồng tính mới có thể làm, thanh danh của cô cũng không phải là hôm nay mới xấu, nhiều thêm một chút cũng không sao, vén chăn lên chia cho cậu một nửa giường, hai người nằm đối mặt, nhìn ánh mắt sáng ngời trong đêm của cậu, cô nhẹ nhàng hỏi: “Tại sao anh lại yêu thích em?”

“Bởi vì em là cô gái đầu tiên không thích anh”. Cảm thấy rất thú vị, cho nên muốn muốn cả đời cất giấu, lấy danh nghĩa hôn nhân cùng tình yêu.

49. Chương 49 Quá Ngu

Từ trước đến nay, những người phụ nữ bất kể lớn nhỏ mà cậu đã gặp chưa ai chống cự lại cậu, thậm chí còn chủ động tỏ tình, đặc biệt chỉ có cô, khi cậu chủ động dâng hiến nộ hôn thì bị cô đánh một đao ngắt xỉu, đến giờ cậu mới thấy có một người có lá gan lớn thế, lại là cô gái rất đáng yêu.

“Cho nên anh cảm thấy em đặc biệt”? Tiểu Ốc cười lạnh, đó không phải là yêu!

“Là từ cái này bắt đầu bị hấp dẫn”. Sau đó từ từ xâm nhập, gây nghiện giống như nghiện ma túy, không thể không có, cậu muốn tình yêu nhưng không phải là một sớm một chiều mà là sớm chiều ở bên nhau, cậu muốn giữ người đó ở bên người cả đời, ai cũng đừng nghĩ cướp đi.

“Nhưng em sợ em sẽ phụ anh”. Tiểu Ốc rất mê man, cô không biết mình cần cái gì, cũng không biết tương lai gì.

“Đó là chuyện sau này, hiện tại quan trọng nhất là anh ở bên cạnh em”. Như vậy là đủ rồi, bây giờ cậu đang ở cạnh cô, chăm sóc cho cô.

Tiểu Ốc không nói gì, bởi vì không biết nên nói cái gì.

Đậu Diệc Phồn mượn cơ hội này giải tỏa nghi ngờ trong lòng: “Tại sao em thích Mộc Trạch Khải?”

Hỏi xong mới thấy mình quá lời, có lẽ cô sẽ không trả lời, vừa định lấp liếm đi thì cô lên tiếng: “Bởi vì anh ta là trai đẹp đầu tiên em nhìn thấy, khi đó em mới vừa được nhận vào Mộc gia, anh ta bị bệnh mặc một bộ ple màu trắng ngồi trên một cái ghế nhỏ ở trong sân, ánh mặt trời chiếu vào, khuôn mặt anh ta rất nhu hòa, ánh mắt trong suốt như nước hồ thu. Có người thích kẻ giống mình, có người lại thích người hoàn toàn trái ngược với mình, ví dụ như em. Ở thế giới hắc ám lớn lên, em chỉ biết lấy mạnh tranh đoạt gay gắt thì trong mắt sẽ thích sự dịu dàng, không tranh đoạt với ai như anh ta. Loại cảm giác đó thật rất kỳ diệu, anh ta là vương tử, thật đáng tiếc em không phải là công chúa của anh ta, càng không phải là Cô bé lọ lem mà là chị của Cô bé lọ lem”.

Cho nên Mộc Trạch Khải ghét cô, không giống như Tiểu Ốc thích người khác mình, Mộc Trạch Khải ghét cô nhất vì thoát nhìn cô giống cô gái có tâm cơ, còn Đậu Diệc Phồn thì lại nhìn thấy cô thông minh.

Đậu Diệc Phồn nghe xong chỉ cảm thấy Mộc Trạch Khải còn quá non, quá ngu.

50. Chương 50 Bộ Mặt Vui Sướng

Lớn dần lên, mỗi người cũng sẽ từ từ mà trở nên có chút tâm cơ, Mộc Trạch Khải cũng không ngoại lệ!

Muốn bảo vệ mình, phải trở nên mạnh mẽ, tâm cơ nhất định phải có, không phải để hại người mà để bảo vệ bản thân, tất nhiên có người trời sinh đã có bản lĩnh tự bảo vệ mình, còn đến khi trưởng thành thì ai cũng phải học cách tự bảo vệ mình.

Nếu như nói hai mươi mấy tuổi, còn có thể giữ vững thuần khiết và ngây thơ chất phác, thì hoặc là giả bộ, hoặc là ngây ngô cộng thêm được bảo vệ quá tốt.

Nếu giả bộ, một khi bị lộ bộ mặt thật sẽ khiến người ta cảm thấy rất ghê tởm.

Người ngây ngô sẽ không có năng lực tự vệ, sẽ không thể bảo vệ một cô gái. Đối với cậu, cậu sẽ lựa chọn giả bộ, giống như Tiểu Ốc có thể tự bảo vệ mình, nếu có bị ném vào hang sói có khi có thể ôm được con sói con trở về. Dạng người này đàn ông thích hợp hơn phụ nữ.

Tiểu Ốc thấy cậu không nói lời nào, nhắm mắt lại nghỉ ngơi, chỉ chốc lát liền ngủ mất

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Tiểu Ốc không thấy Đậu Diệc Phồn đâu, trên giường có một tờ giấy nhắn: đi mua cho em bữa sáng – lao công mỹ nhân viết.

“Ha ha”. Tiểu Ốc không nhịn được cười, làm gì có ai lại tự khen mình là mỹ nhân, mặc dù cậu thật sự rất đẹp.

Tâm tình Tiểu Ốc thoải mái hơn, cô xuống giường đi làm vệ sinh cá nhân, vừa mới cho bàn chải đánh răng vào trong miệng thì nghe thấy một tràng tiếng gõ cửa: “Kim Tiểu Ốc, mở cửa”!

Là Kiều Kiều!

Nghe thấy giọng nói đó, Tiểu Ốc lập tức như mở cờ trong bụng, không phải rốt cuộc cô cũng chờ được đến ngày anh ta quan tâm mình rồi sao?

Tiểu Ốc không để ý sửa sang lại bộ dạng, vội vã ra mở cửa.

Ngoài cửa, Mộc Trạch Khải không vội đi vào, mà là đứng đó quan sát kĩ cô, nhìn cô không có vấn đề gì trừ sắc mặt hơi tái, hiệu quả của việc chán sống tìm chết trong miệng ba mẹ nói chỉ có thể này thôi sao?

Tại sao anh chỉ thấy một bộ mặt vui sướng, hoạt bát nhảy loạn của Kim Tiểu Ốc thôi?

Nhìn ánh mắt cô vui mừng, còn thêm tham vọng nắm giữ một chút đau lòng của anh tan thành mây khói.

Tiểu Ốc đứng nhìn anh, tham lam nhìn, ái mộ nhìn, dịu dàng nhìn, mấy ngày không thấy, anh tựa hồ hơn tuần vắng rồi, nhưng ánh mắt nhìn cô khinh miệt trước sau như một.

51. Chương 51 Cảm Động

Tiểu Ốc theo thói quen coi thường ánh mắt khinh miệt của anh, cô không muốn nhìn thấy nó nên chỉ có thể tự động loại bỏ, vẫn cười như trước với anh, sau đó bất chợt gục đầu vào ngực anh, hưng phấn kêu lên: “Kiều Kiều, anh tới thăm em à? em rất vui”.

“Nghe nói cô tự sát”. Mộc Trạch Khải nhẹ nhàng đẩy đầu cô ra nhìn, xem ra không giống, không phải ba mẹ cùng cô liên hiệp lừa gạt mình đấy chứ!

“Không có, chỉ tại em không cẩn thận ngủ thiếp đi trong bồn tắm mà thôi, Kiều Kiều anh ngồi đi! Đừng đứng thế, em rót nước cho anh”. Tiểu Ốc lôi kéo anh vào phòng.

“Vậy sao? Thật đáng tiếc”. Nếu như có thể làm cho cô dừng dây dưa lời nữa thì anh có thể ác độc thêm một chút. Cô rất đáng ghét. Đúng là lúc đầu anh rất muốn có một cô em gái hoạt bát đáng yêu lại dịu dàng khéo léo, nhưng ngay từ lần đầu tiên cô bước vào nhà thì cơn ác mộng của anh bắt đầu xuất hiện, cô luôn đeo bám không chừa mặt mũi. Em gái nhà người ta học đàn Piano hoặc khiêu vũ, còn cô thì treo cây lấy tổ chim, hại anh bị tổ chim rơi vào làm trên đầu đầy phân chim, anh hận cô từ đó.

“Kiều Kiều! Anh có ý gì, anh hi vọng em chết”? Hận cô tận xương tận tủy sao? Cô đã làm gì khiến anh căm hận đến vậy? Những lời này của Mộc Trạch Khải làm lòng cô chết lặng.

“Tôi hi vọng cô không còn quần lấy tôi”.

“Vậy tại sao anh tới bệnh viện? Chỉ là vì đã kích tôi sao”? Tiểu Ốc cười.

“Tôi tới là muốn nói cho cô biết, ở đây có bốn mươi vạn, cầm lấy đi. Thúc thời thì biến nhanh cho tôi, tôi không cho cô trở lại nhà của tôi, đồ đạc của cô tôi sẽ cho người đưa tới đây. Sau này tự mà lo, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa”. Anh chán ghét cô ngày đó cỏi hết để quyền rũ anh, nghĩ lại lúc cô ôm anh cảm thấy nổi hết da gà, đáng xấu hổ hơn là lại có cảm giác với cô.

Anh tuyệt đối không có khả năng thích loại con gái này, thô tục, ích kỷ, không có lòng thương người, cho nên đuổi cô đi là biện pháp tốt nhất, bốn mươi vạn này nếu cô tiết kiệm một chút có thể mua được một căn phòng nhỏ, như vậy cũng coi như cô có nhà, không cần ở lại nhà anh, sẽ rất cảm động ấy chứ!

52. Chương 52 Kế Hoạch

Nếu là lòng tham không đáy, anh cũng không còn biện pháp.

“Bốn mươi vạn”? Tiểu Ốc nhìn tiền trong tay, đột nhiên nở nụ cười, chắc anh sợ ba mẹ đồng ý.

Cô biết lãi suất thu được ở phố Tam Hoàng rất cao, một tháng có thể hơn tám mươi vạn, mà một phần cô cũng không lấy làm của riêng, toàn bộ đưa hết cho ba mẹ gửi tiết kiệm, bởi vì cô cảm thấy có Kiều Kiều là đủ rồi. Cô ở Mộc gia không phải vì tiền. Vậy mà hiện tại Mộc Trạch Khải muốn dùng bốn mươi vạn đuổi cô đi, Tiểu Ốc buồn cười, cô cười đến chảy cả nước mắt, vỗ vỗ vai anh nói: “Muốn đuổi tôi bằng bốn mươi vạn này, Kiều Kiều anh thật quá ngây thơ”!

“Vậy cô muốn như thế nào”? Nghe những lời này, anh bắt đầu cảm thấy nhức đầu.

“Tôi không lấy tiền, tôi muốn anh, tôi muốn anh toàn tâm toàn ý thuộc về tôi một lần, có thể không”? Tiểu Ốc cảm thấy không thể nào.

“Cô muốn thân thể của tôi”? Mộc Trạch Khải chăm chú hỏi, nếu như chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi cô, anh nghĩ mình thà chết còn hơn.

Tiểu Ốc lắc đầu, anh quá ngây thơ, quá nông cạn. Tiểu Ốc ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng phun khí nóng: “Cái tôi muốn là tâm. Đầu tiên là tâm, sau là bề ngoài, anh cảm thấy anh có thể cho sao?”

Mộc Trạch Khải lắc đầu, không được.

“Nếu như anh có thể thuyết phục ba mẹ đuổi tôi đi thì hôm nay anh đã không tới chỗ này, anh chỉ có thể nói với họ tạm thời không được cho tôi về nhà, cái tôi muốn chính là nhà, mà không phải một cái phòng hoặc là một đồng tiền”. Tiểu Ốc nói xong chảy nước mắt, trước giờ chưa thấy cô khóc. .

Lại có tiếng gõ cửa, Tiểu Ốc đi ra mở cửa, là Đậu Diệc Phồn.

“Đã dậy rồi sao? Sao không ngủ thêm chút nữa”? Đậu Diệc Phồn nhìn cô một cái, cười ha hả đi vào đặt đồ ăn sáng cùng đồ ăn vặt lên bàn, bày đầy ra mặt bàn, lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện Mộc Trạch Khải cũng ở đây, cậu kêu lên đầy khiêu khích: “Mộc đại ca, khi nào Tiểu Ốc bước vào cửa nhà em thì chúng ta là người một nhà, cảm ơn anh nhưng năm qua đã chăm sóc cô ấy”.

Mộc Trạch Khải nhìn thấy cậu giật mình, nhìn độ thân quen của cậu với Tiểu Ốc chẳng nhẽ Kim Tiểu thật có thể gả cho Đậu thiếu gia? Tuy rằng anh không có thiện cảm với Đậu thiếu gia, nhưng nếu Tiểu Ốc có thể gả cho cậu thì Mộc Trạch Khải cầu cũng không được, anh có thể hoàn toàn thoát khỏi Tiểu Ốc! Mộc Trạch Khải còn đang suy nghĩ thì Tiểu Ốc thở hổn hển ngồi xuống gọi: “Kiều Kiều tới đây cùng nhau ăn điểm tâm đi! Có món bánh dẻo rán anh thích này”. Cô giấu đi cảm xúc.

53. Chương 53 Tham Ăn

Ba người xuống gao ăn bữa sáng, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, Mộc Trạch Khải ở lại vì muốn quan sát thái độ của Tiểu Ốc đối với Đậu Diệc Phồn, kết quả anh thất vọng vì Tiểu Ốc đối với Đậu Diệc Phồn chỉ ở mức bạn bè không hơn không kém, ăn uống rất thoải mái, còn đối với mình thì cẩn thận chăm sóc.

Không thể tiếp tục như thế này được, mặc dù ba mẹ rất yêu thương anh, nhưng lại không thể bỏ được Tiểu Ốc, ý ba là muốn anh cưới Tiểu Ốc, cưới cô? Không thể nào!

Đúng rồi, anh bỗng nghĩ ra một kế hoạch.

“Sao anh còn chưa tới”? Cả người Tiểu Ốc ướm nhẹp ngồi ở cái bàn cạnh cửa sổ trong quán cà phê, nước mưa trên quần áo thì nhau rơi xuống sàn nhà, xung quanh có người chỉ chỗ nhưng Tiểu Ốc không quan tâm, nghĩ tới hôm nay Kiều Kiều bỗng thay đổi 180 độ chủ động hẹn gặp mình Tiểu Ốc lại cười khúc khích, giống như một cô gái si tình. Vì tiết kiệm thời gian mà cô đã chạy từ bệnh viện tới còn không kịp cầm cả ô, không lo lắng mình vừa mới lành bệnh đi mưa dễ ngã bệnh trở lại.

Bên ngoài mưa vẫn như trút nước không ngừng nghỉ, rất nhiều khách mới đến cung có vẻ nhếch nhác, có một người như vậy, chống ô vào cạnh cửa đi về phía Tiểu Ốc, bóng dáng tuấn tú cao ngất, bước chân vội vã, lại không biết vì sao làm cho người ta cảm thấy thần thái ưu nhã, anh vừa xuất hiện giống như ánh hào quang làm lu mờ những người khác.

Mộc Trạch Khải đi thẳng tới ghé đối diện Tiểu Ốc ngồi xuống, nhìn Tiểu Ốc ướm hết cả người, hỏi: “Cô không mang ô?”

Tiểu Ốc vừa nhìn thấy anh, chỉ số thông minh quay về con số không, mỉm cười gật đầu: “Không sao”.

Mộc Trạch Khải thở dài, vừa nhìn miệng cô: “Miệng của cô.”

“Vừa mới ăn cháo”. Cô rất tham ăn nên Đậu Diệc Phồn phải cho thủ hạ đi mua rất nhiều đồ ăn, đang ăn thì nhận được điện thoại của Mộc Trạch Khải, cô chưa kịp đánh răng đã vội chạy đi.

54. Chương 54 hôn Em

Nghĩ đến mùi vị đó, anh đã cảm thấy ghê tởm: “Về sau đừng ăn cái kia nữa, tôi ấy nấy chuyện mấy ngày trước đã đuổi cô đi, tôi xin lỗi vì đã nặng lời, chắc cô rất đau lòng”.

“Gi”? Tiểu Ốc bị lời xin lỗi của anh làm giật mình kinh ngạc tới mức miệng há to không khép lại được, đầu óc bay bổng, không hề cô đang nằm mơ? Nếu không tại sao tự nhiên anh lại nói xin lỗi cô? Đây là lần đầu tiên anh xin lỗi cô.

“Cô không nhận lời xin lỗi của tôi sao”? Anh híp đôi mắt xếch, thâm tâm chắc chắn cô sẽ nhận.

“Dĩ nhiên nhận, Kiều Kiều! Không ngờ rốt cuộc anh đã bị em làm cho cảm động”. Vui mừng còn hơn cả trúng số độc đắc, Tiểu Ốc đứng dậy kéo ghế sang ngồi cạnh anh, cô là muốn nhào vào ngực anh nhưng nhìn thấy anh nhú mày cô lại thôi, thời gian còn dài, sau này là người của cô thì cô làm sao phải sợ không có thịt để ăn?

“Để tỏ lòng ấy nấy, tôi muốn mời cô một bữa rượu, tôi biết một quán rượu không tệ”. Mộc Trạch Khải lơ đãng nhìn đồng hồ đeo tay, đó đứng dậy, liếc nhìn cô, sau đó đi ra khỏi quán cà phê.

Tiểu Ốc vội vàng đi theo, tự nhiên Kiều Kiều mời cô uống rượu!

Hôm nay là ngày gì mà đẹp thế?

Tiểu Ốc có tửu lượng khá, nhưng hôm nay cô cao hứng nên uống tương đối nhiều, một lúc sau ngà ngà say, đỏ mặt như gấc, cô lúc lắc đầu: “Kiều Kiều, em không uống được nữa rồi”.

“Tiểu Ốc, uống thêm một chút nữa thôi! Nếu em không có nghĩa là không nhận lời xin lỗi của tôi”.

“Em không thể uống được nữa, say mất”. Say sẽ không thể bảo vệ an toàn cho anh.

“Nếu đã uống rượu, thì phải hết mình”. Mộc Trạch Khải ngồi đối diện cô cười dịu dàng.

“Vậy được! Uống thêm một chút xíu thôi nhé!” Nhìn thấy anh mỉm cười, Tiểu Ốc ngây ngốc gật đầu, bắt được ly rượu đỏ đỏ luôn xuống bụng. Đây là lần đầu tiên Mộc Trạch Khải mỉm cười với cô. Mặc dù đây là lần đầu tiên, nhưng Tiểu Ốc tin rằng, nếu có lần đầu tiên sẽ có lần thứ 2, cô sẽ dùng hết khả năng làm cho anh từng bước thay đổi vì cô, vừa nghĩ tới hôm nay anh chủ động hẹn mình ra ngoài, Tiểu Ốc lại bắt đầu hưng phấn.

Hi vọng ngồi sáng, mặc dù không thể lập tức kết hôn cùng anh, nhưng có tiến bộ đã là rất tốt, Tiểu Ốc ngả đầu lên vai anh, nhớ tới một câu, khuôn mặt nhỏ càng đỏ hơn, ôm cổ anh không chút thẹn thùng nói: “Mộc Trạch Khải, nếu anh thật có thành ý thì hãy hôn em một cái”?

55. Chương 55 Âm Mưu

“Được”. Anh vẫn cười rất lịch sự, tao nhã, trong mắt lại thoáng qua vẻ khinh bỉ, hôn cô? Không bằng đi hôn một con heo còn hơn.

Muốn anh sống cả đời với đứa trẻ con này? Không bao giờ có chuyện đó. Con dâu nuôi từ bé? Buồn cười, thời đại nào rồi. Hạnh phúc của Mộc Trạch Khải anh không thể ở trong tay một đứa trẻ ngốc nghếch, suốt ngày đánh đập này, không xứng làm vợ anh. Anh sẽ không để mình trở thành trò cười cho thiên hạ, cho nên hôm nay anh đã có chuẩn bị.

Nghĩ đến có thể thoát khỏi cô Mộc Trạch Khải lại rót thêm cho cô mấy ly rượu, thấy cô không thể mở được mắt ra mới hỏi: “Tiểu Ốc, em sao rồi”?

“Không thể uống nữa, Mộc Trạch Khải, em muốn về nhà”. Đầu óc choáng váng, mắt mở không ra nổi, rất khó chịu, cô cau mày vịn tường đứng dậy, ánh sáng lơ mơ trong cang làm cô nhìn không rõ, loạng choạng rồi ngã xuống.

Người chung quanh đều nghe thấy tiếng động lớn không khỏi quay đầu nhìn sang, chắc cú ngã rất đau!

Quả nhiên một giây kế tiếp nghe thấy tiếng mỹ nhân kia kêu đau: “Đau quá”! Kéo kéo vạt áo Mộc Trạch Khải, muốn anh kéo mình lên, tương lai anh là chồng của mình, con dâu nuôi từ bé bị ngã muốn chồng kéo lên? Một tay cô xoa xoa chỗ đau, một tay kéo anh: “Mộc Trạch Khải đỡ em lên được không? Hình như em không đi được nữa rồi, váng đầu quá”!

Không giống như phỏng đoán của mọi người, Mộc Trạch Khải không đỡ cô dậy mà thờ ơ, hất tay cô ra, sau đó ngồi xổm xuống nhếch môi cười: “Nhưng tôi không muốn đỡ cô, làm thế nào bây giờ”?

Còn có thể làm sao?

Mộc Trạch Khải quá dần dần!

Cô dụi dụi mắt, cố gắng ngẩng đầu, bám tay vào cổ anh, hôn một cái vào má anh: “Anh dần dần thế! Anh có thể công em mà”!

Mộc Trạch Khải luôn trấn định tự nhiên bị một con quỷ say hôn, tâm tình thật sự không tốt, anh nghĩ dù sao cô đã say: “Tiểu Ốc đừng làm rộn, tôi đã thuê cho cô một phòng ở trên lầu, cô lên đó nghỉ ngơi đi”! Anh lùi về phía sau mấy bước, móc khăn giấy ra chùi mạnh chỗ vừa bị cô hôn, sau đó vỗ tay một cái bỗng từ trong góc xuất hiện hai người đàn ông Tiểu Ốc chưa từng nhìn thấy.

56. Chương 56 Thì Ra Là

Mộc Trạch Khải ra lệnh: “Các cậu đưa cô ta lên lầu, nhớ lúc đầu tôi nói gì chứ”?

“Nhớ”. Hai hộ vệ gật đầu, thiếu gia giao cho bọn họ tìm một người đàn ông vất vào giường cùng với Kim tiểu thư, nhưng bọn họ không thể làm được nên chỉ định hù dọa cô một chút, đợi đến sáng ngày mai, thiếu gia lại tự mình dẫn người đi bắt kẻ thông dâm, như vậy thiếu gia sẽ không phải cùng Kim tiểu thư kết hôn và còn có thể đuổi Kim tiểu thư ra khỏi Mộc gia.

Mộc Trạch Khải gật đầu: “Đi đi”!

Hai hộ vệ một trái một phải đi đến dìu cô: “Sàn nhà lạnh lắm, chúng tôi dìu cô lên phòng nghỉ ngơi”.

Cô biết Mộc Trạch Khải không thích cô, nhưng có cần thiết phải biểu hiện rõ ràng như vậy không? Thật quá đau đớn!

Cô mượn rượu la lối om sòm, cố tình ngồi dưới đất không chịu đi, hai mắt hồng hồng đưa tay kéo áo Mộc Trạch Khải: “Em không đi được, anh bế em một cái sẽ chết à? Đưa em về phòng được không”?

Mộc Trạch Khải nhức đầu, ai có thể nói cho anh biết làm thế nào để đối phó với đứa trẻ ngỗ ngược cứng đầu này, anh lãnh đạm cởi bỏ chiếc áo khoác đắt tiền của mình, mặc cho Tiểu Ốc lôi kéo nó: “Ngoan ngoan tự mình về trước đi, tôi về sau”.

“Không bế em em sẽ không đứng lên”. Cô chu miệng.

Mộc Trạch Khải mất kiên nhẫn, lạnh lùng nhìn cô, vô tình nói: “Tùy cô, mất thể diện là chuyện của cô”.

Bế cô một cái sẽ chết sao? Cô biết anh không thích cô, cho nên anh đã rất chịu đựng tính tình của cô, với anh, Tiểu Ốc luôn phải nhẫn nhịn cho tới hôm nay, cô còn phải nhẫn như thế nào nữa?

Càng nghĩ càng uất ức, cô đẩy hai hộ vệ ra, tự mình vịn ghế đứng dậy, trừ Mộc Trạch Khải cô không muốn bắt kỳ người đàn ông nào động vào mình, kể cả hộ vệ. Cô cố gắng đứng dậy, đôi mắt bi ai, tức giận chỉ vào mặt Mộc Trạch Khải mắng: “Kiều Kiều, tại sao anh không thích em? Đáng ghét em khó nhìn à? Hay anh đồng tính luyến ái, những cô gái trước đây chỉ là ngục trang cho nên ngay cả tay của em cũng không chịu cầm, đúng không”?

Lời này vừa nói ra, mặt của Mộc mã càng đen hơn!

57. Chương 57 Lão Đại

Cô nhóc này nói chuyện mà không thêm suy nghĩ làm anh không thể chịu được: “Đừng làm rộn, tôi không muốn mất mặt. Cô cho rằng tôi thích cô nên mời cô uống rượu sao? Nhân lúc tôi còn chưa nổi nóng, cô hãy về phòng đi, nếu không tôi sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa”.

Có lẽ là quây đủ rồi, kiệt sức. Cô hít sâu, bình tĩnh lại, cô không quan tâm đến thể diện của mình, nhưng quây thêm sẽ làm mất thể diện của anh, có lẽ buông tay là tốt nhất? Cô xòe tay ra, cười khúc khích: “Đưa cho em chìa khóa phòng, em tự ta đi lên.”

“Không được, để bọn họ đưa cô lên”. Anh không yên tâm, không muốn kế hoạch thất bại bởi nhờ đâu cô say chạy lung tung không tìm được thì sao?

Tiểu Ốc nhào tới tìm chìa khóa trong túi áo anh, hai hộ vệ định cản lại, cô giận dữ: “Cút! Kẻ nào dám cản tôi đập chết”. Cô chỉ muốn tìm một chỗ thoải mái để ngủ một giấc say sưa, có chuyện gì sáng mai hãy nói.

“Tùy cô”! Nhìn cô la lối om sòm trước mặt mọi người, Mộc Trạch Khải ngán ngẩm không muốn nói nữa, chỉ cần đi theo cô lên phòng là được. Dù sao phòng đã đặt rồi.

Cô vào thang máy, nhấn nút tầng 17, đầu choáng váng khó chịu, không đứng nổi phải ngồi xổm xuống, mất mơ hồ. Khi đang cố vịn bờ tường đi ra thì có một người tốt bụng đỡ cô, Tiểu Ốc ngẩng đầu dụi mắt, nhìn người đàn ông thân thiện: “Cám ơn anh”.

“Cám ơn tôi cái gì? Chắc cô chính là tiểu thư Đinh Na! Quả nhiên xinh đẹp. Mau đi theo tôi! Tổng giám đốc chúng tôi đã đợi cô lâu rồi”. Người đàn ông vừa nói vừa dìu cô đi vào một gian phòng, anh ta là thư kí, lẽ ra không phải làm việc này, nhưng tổng giám đốc đợi lâu sắp phát hỏa nên anh ta phải ra ngoài xem xét tình hình. Cũng may vị tiểu thư tổng giám đốc đợi vừa đến. Mà vị tiểu thư Đinh Na này cũng thiệt là, lại dám để cho tổng giám đốc bọn họ chờ lâu như vậy, ăn gan hùm sao, có ai không biết tổng giám đốc bọn họ nổi tiếng xếp hàng lão đại.

58. Chương 58 Má Lúm Đồng Tiền

Tiểu Ốc gõ đầu mình một cái, có phải là cô nghe nhầm không, ai là Đinh Na tiểu thư? Cô là Tiểu Ốc mà? Cô vỗ vai người đàn ông hai cái: “Sao lại chờ rất lâu? Ai đang đợi tôi”?

Không có thời gian huyền thuyên cùng cô, tổng giám đốc giờ đã vô cùng tức giận, nên còn chưa đưa người tới, e rằng ngày mai khách sạn này sẽ bị phá hủy, cho nên người đàn ông chỉ phụ họa đôi câu: “Còn chờ cái gì? Đương nhiên là chờ cô tới ngủ”!

Ngủ?

Cô nghiêm túc gật đầu: “Đúng là tôi đang rất muốn được ngủ”.

Thật không biết xấu hổ.

Người đàn ông nghĩ, không phải nói bây giờ tiểu thư cao cấp rất kiêu ngạo hay sao? Xem ra phải thay đổi cách nhìn! Anh bỏ một tay đang đỡ Tiểu Ốc ra gõ cửa một gian phòng: “Tổng giám đốc, đinh Na tiểu thư tới”. Đột nhiên bị thả ra làm Tiểu Ốc mất trọng tâm ngã về phía trước, đúng lúc cửa phòng mở ra nên cô ngã nhào vào lòng một người đàn ông khác, thật may mắn, nếu không cô đã bị đập mặt vào cánh cửa.

“Cám ơn anh! Anh cũng thật là tốt”! Tiểu Ốc không biết mình vào hang sói, cười khúc khích đẩy anh ta ra.

“Người tốt”? Người đàn ông trong phòng được câu nói này nhếch miệng cười châm chọc, để lộ hai má lúm đồng tiền nhàn nhạt, đây là chuyện buồn cười nhất trên thế giới. Không biết cô bé đáng yêu này từ đâu đến, không biết anh là ai hay sao? Được cái rất nhiệt tình, vừa mở cửa liền trực tiếp nhào vào trong ngực của anh, gấp gáp không thể đợi. Anh thích sự chân thật đó chứ không thích những cô gái làm bộ làm tịch.

Người đàn ông đứng ngoài cửa suýt khạc ra một búng máu! Cô uống say đầu có vấn đề nên mới nói tổng tài là người tốt. Ai mà không biết tổng giám đốc chính là truyền thuyết trong kinh doanh, là thủ lĩnh gian thương chuyên ăn tươi nuốt sống người khác, biệt danh là Báo Đen Lữ Trị.

59. Chương 59 Xem Một Chút

Tiểu Ốc nhìn thấy có chút si mê, thật là một người xinh đẹp, tóc dài ngang vai, ngũ quan so với cô còn đẹp hơn, ngày mai về nhà cô nhất định phải nói ọi người biết cô đã gặp được một tuyệt thế mỹ nữ. Cô lấy điện thoại di động ra định chụp ảnh anh.

“Cô định làm gì”? Người đàn ông đứng bên ngoài cửa kinh ngạc đi đến đoạt lấy điện thoại di động của cô. Tổng giám đốc không thích chụp ảnh, cho nên trên báo chưa bao giờ có ảnh của anh, cô gái này muốn chụp ảnh của tổng giám đốc làm gì?

Nàng còn có thể làm gì? Chụp ảnh thôi mà!

Tiểu Ốc ngáp một cái, tựa vào cạnh cửa, rất vô tội nói: “Tôi thấy tí tí này rất xinh đẹp nên muốn xin chụp chung một tấm ảnh, không được sao?”

Ha ha

~Người đàn ông đứng bên ngoài cửa không nhận được co rúm khóe miệng. Người nói tổng giám đốc bọn họ đẹp trai không ít, nhưng người trực tiếp nói thẳng tổng giám đốc bọn họ là cô gái xinh đẹp tỷ tỷ thì chỉ có một mình cô.

“Cô nói cái gì? Có gan thì nói lại một lần nữa xem”. Lữ Trị hừ thủ hạ trước mặt đang buồn cười mà không dám cười, cô gái đáng chết, dám nói anh là phụ nữ.

Vô cùng nhục nhã, phụ nữ mà có bắp thịt săn chắc như anh sao? Mà chẳng nhẽ cô đã từng gặp phụ nữ không có ngực? Anh giận dữ kéo mạnh người cô vào phòng, sau đó đá cửa phòng đánh cái “rầm”. Cô gái đáng chết bị ném lên ghế sa lon, sau đó giật phăng cái khăn tắm đang quấn quanh người ra, trần truồng trước mặt cô, hai tay chống vào thành ghế, không nói chuyện. Cô có bản lĩnh thì đừng có mà gào thét lên.

Một giây sau, có người không biết đại họa đang tới, vui mừng kêu to: “Oa, trên đời này lại có phụ nữ không có ngực, mỹ nữ tỷ tỷ, chị thật đáng thương”!

Phù phù!

Một thanh âm vang lên, người nghe lén ngoài cửa ngã lăn trên đất, phục lăn cô nhóc nào đó.

Trong phòng, một người đàn ông chết đứng. Ai có thể nói cho anh biết cô nhóc to gan này từ đâu tới, anh muốn bóp chết cô, cũng may anh không có thói quen đánh phụ nữ, nhưng anh còn chưa kịp nguôi giận, cô nhóc này lại hành động. . .

Cô sờ soạng khắp ngực anh, cảm thấy khác lạ, nhăn trán nhíu mày: “Tỷ tỷ xinh đẹp, sao ngực chị nhiều lông thế này? Em giúp chị nhổ hết nhé”.

60. Chương 60 Câu Dẫn

Người đàn ông ngoài cửa bò lăn bò càng trên sàn không gượng dậy nổi, cười đến sái quai hàm, xem ra hôm nay tổng giám đốc không thể không phát giận, cô nhóc này lại đòi nhổ hết lông ngực của tổng giám đốc, vậy mà cũng nghĩ ra được, ha ha!

Lữ Trị khó chịu nheo lại hai mắt, cô say rượu không cần nói lung tung chứ, đáng ra anh định tha thứ cho cô, nhưng cơn tức lại bùng lên xóa đi hết chút kiên nhẫn còn sót lại của anh.

Nhưng vì sao đôi tay nhỏ bé của cô càng sờ soạng càng làm cho anh cảm thấy thư thái? Đôi tay mịn màng mân mê lông ngực, xuống rốn, và vẫn tiếp tục đi xuống phía dưới.

“Hê”!. Sao trong quần chị gái này lại giấu một cây gậy? Nó càng lúc càng to và nóng lên thì phải? Cô nắm chặt hơn định kéo ra xem một chút.

“Đáng chết! Cô định đùa giỡn tôi trên ghế sofa sao”? Giọng Lữ Trị trở nên trầm thấp, cô gái này muốn làm gì? Trêu đùa sao? Nhưng anh lại không thấy tức giận, mắng một câu, day huyệt Thái Dương của mình.

(o). . .

Đùa giỡn?

Cô không bị biến thái tại sao phải đùa giỡn với phụ nữ, cô thích Kiều Kiều cơ mà: “Đùa giỡn với phụ nữ? Tỷ tỷ xinh đẹp, chị đùa gì thế? Chẳng lẽ chị đồng tính luyến ái”? Tiểu Ốc mắt ti hí nhìn tỷ tỷ.

Người nào đó tức giận cực điểm bẻ thốc cô ném lên giường, gầm lên: “Vậy tôi sẽ cho cô biết tôi có phải là đồng tính luyến ái hay không”.

Lâu lắm rồi anh không có tức giận như vậy.

“Ê! Buông tôi ra”! Tiểu Ốc bị cởi hết quần áo, mà cô say rượu nên không phản ứng gì, chỉ đến khi thấy lạnh lạnh mới hốt hoảng gào thét, liều mạng giằng co!

Còn giả bộ trong sáng? Cô từ đâu chạy tới quyến rũ anh, đúng rồi, cô chẳng phải là gái gọi khách sạn gọi tới hay sao?

61. Chương 61 Thế Nào

“A”! Tiểu Ốc hoảng loạn định cầm đồng hồ báo thức đập vào đầu người đàn ông thì bỗng nhiên phía dưới hạ thể đau xót, cô còn chưa hiểu tại sao nước mắt đã trào ra.

“Không đau, không đau, một chút nữa sẽ không đau. Thật xin lỗi, tôi không biết đây là lần đầu tiên của cô”. Lữ Trị không ngờ đây là lần đầu tiên của cô gái này, cứ tưởng rằng các cô gái trong khách sạn đều đã từng... cho nên có chút thô bạo. Nhìn nước mắt cô, anh có chút đau lòng. Đúng vậy đau lòng, chính anh cũng cảm thấy khó hiểu, khi nào thì anh nảy sinh loại cảm giác gọi là đau lòng này? Anh ở trong hắc đạo từ bé nên đã sớm trở nên vô tình, chỉ có người vô tình, mới có thể vương giả, bởi vì sẽ không có nhược điểm.

Đột nhiên trong đầu lóe lên chút ánh sáng, Tiểu Ốc điên cuồng nhìn anh qua nước mắt, trong lòng sợ hãi: “Tên khốn kiếp, mau đi ra”.

Lữ Trị không phản ứng, đợi cô bình tĩnh lại mới lấy nón tay lau nước mắt trên mặt cô: “Đừng khóc”.

Tiểu Ốc tức giận cầm đồng hồ ném anh: “Cầm thú”!

Sau đó.

Cạch!

Rầm!

Choang!

Người ngoài cửa nghe thấy tiếng ném đồ đạc ầm ầm, một lúc sau thì im ắng, có lẽ cô nhóc không còn sức để ném đồ nữa, hoặc có ai đó đã làm cô không còn sức để ném đồ nữa. Tóm lại, dù thế nào đi nữa, tối nay là một tối nồng cháy yêu đương. Anh ta lùi sau mấy bước, không muốn nghe lên nữa, đêm còn dài, nên về phòng nghỉ ngơi, thầm nghĩ: “Thật tốt, đã lâu không thấy tổng giám đốc mất khống chế, thật đúng là hoài niệm”. Nhưng còn chưa đi được mấy bước thì chạm mặt quản lý khách sạn, cất tiếng hỏi thăm: “Cậu đi đâu đấy”?

62. Chương 62 ngủ Đại Lao

Quản lý khách sạn kia ngẩng đầu, mồ hôi ướt đầm lưng, chủ động nhận lỗi: “Trương tiên sinh, rất xin lỗi. Đinh Na nói cô ấy không thể đến được đây vì bị kẹt xe, vì vậy chúng tôi có thể chọn cho Lữ Trị tiên sinh một vị tiểu thư khác được không? Để tỏ lòng thành, khách sạn chúng tôi sẽ miễn toàn bộ chi phí hôm nay”.

Thư kí Trương tươi cười nói: “Cậu nhầm rồi. Cô ấy vừa vào phòng rồi”.

Quản lý khách sạn kinh ngạc nhìn thư kí Trương, nghi ngờ hỏi lại: “Không thể nào Trương tiên sinh, mấy phút trước Đinh Na tiểu thư vừa điện thoại cho chúng tôi mà, xe cô ấy còn đang ở sườn núi cách đây rất xa chưa đi qua được”.

“Hả! Nhưng đúng là vào phòng rồi. Là một cô gái rất đáng yêu, mặc áo phong rộng thùng thình, đúng không”? Thư kí Trương chỉ chỉ vào cánh cửa một gian phòng, chính anh đưa người vào phòng này mà.

Quản lý khách sạn vã mồ hôi như mưa, run rẩy ho khan hai tiếng, nói: “Trương tiên sinh, có lẽ ngài nhầm nhầm người rồi? Đinh Na tiểu thư đáng đáp rất quyến rũ, tuyệt không đáng yêu”.

“A”! Vậy người vừa rồi là ai? Thư kí Trương dao động, mơ hồ phát hiện mình giống như đã gây họa !!!

Quản lý khách sạn nóng nảy xem lại camera giám sát, sắc mặt bi thảm, suýt nữa cà lăm: “Trương tiên sinh, cô gái ngài vừa mới đưa vào chúng tôi chưa từng nhìn thấy. Có thể là khách của khách sạn”.

Xong đời! Thư kí Trương tiên sinh và quản lý khách sạn nhìn nhau: “Nên làm gì bây giờ? Kéo nhầm người rồi”!

Quản lý khách sạn rất muốn nói mình không liên quan, nhưng sự kiện này cũng là do khách sạn bọn họ thất trách, cúi đầu do dự nói: “Hay là bây giờ đến gõ cửa, giải thích hiểu lầm này”?

“Gõ cái đầu cậu, đoán chừng cũng đã xong việc rồi”. Mặt thư kí Trương như đưa đám, bởi vì anh ta không cẩn thận hại một cô gái vô tội, sáng sớm ngày mai anh sẽ phải giải thích với cô gái kia, nếu cô gái đó muốn đưa anh đến đồn cảnh sát anh cũng chấp nhận.

“A”! Quản lý khách sạn vừa nghe thấy sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

“Thế này vậy! Chuyện này cậu giả vờ như không biết, đừng bao giờ nói ra, không tốt cho cô gái đó, ngày mai tôi sẽ tự giải quyết”.

“Vâng”. Không liên quan đến mình, cầu còn không được.

“Ai”! Thư kí Trương thở dài, về phòng mình ngủ, có lẽ ngày mai anh sẽ phải ngủ trong đại lao.

63. Chương 63 thật Là Đẹp

Tiểu Ốc nằm cạnh Lữ Trị ngủ một mạch đến khi trời tờ mờ sáng mới tỉnh dậy, cô dụi mắt nhìn người đang nằm bên cạnh. Người đàn ông này còn đẹp hơn cả phụ nữ. Không biết anh ta là ai? Cô có biết anh không nhỉ? Đầu óc cô vẫn còn choáng do say rượu tối qua. Tối qua cô nhớ cô phải về phòng mà, đây là đâu?

Chẳng lẽ đêm qua cô say rượu, chạy đến phòng này cưỡng bức người đàn ông này? Nếu không tại sao chỉ cần cô hơi cử động sẽ làm cho hạ thể đau nhức? Nghĩ tới đây, cô hoảng hốt vén chăn lên xem, quả nhiên giữa hai chân có một chút vết máu trên ga trải giường trắng tinh, nhìn thấy mà ghê.

Ngỡ ngác vết máu một hồi lâu, Tiểu Ốc gõ đầu hai cái, cô áy náy vì đã cưỡng bức mỹ nhân thiên sứ này, còn có Kiều Kiều. Bây giờ cô phải làm sao để đối mặt với Kiều Kiều?

Ai! Tại sao đêm qua cô uống say thế chứ?

Tiểu Ốc hối hận mình đã cưỡng bức người đàn ông này, anh ta thật đáng thương! Đẹp vậy mà bị cô ăn hết, không biết tỉnh dậy anh ta có đau khổ đến mức tự sát không? Cô biết khi mình say rượu sẽ gây chuyện, lần trước say rượu cô đã mang long ngư mà ba thích nhất đi kho tội, một lần khác lại tưởng con chó nhỏ Vượng

Tài của mẹ là mèo, bắt nó ăn rất nhiều cá... Ai, cô biết mình say rất thái quá, nhưng không ngờ lần này đến mức cưỡng dâm đàn ông. Nên làm gì bây giờ?

Chạy trốn, hay ở lại chịu trách nhiệm?

Cô không muốn gả cho người khác!

Thật là khổ não

Không lấy, thật xin lỗi người ta, cô làm nên cô phải chịu trách nhiệm. Nhưng gả cho anh, vậy hạnh phúc cả đời mình làm thế nào? Còn Kiều Kiều làm thế nào?

Mặc dù Mộc Trạch Khải không thích cô, nhưng cô không thể đột nhiên bỏ anh đi lấy chồng.

Cô vò đầu bứt tai vẫn không nghĩ ra được cách gì hay. Cô quay lại nhìn một người đàn ông vẫn đang ngủ say, mặc dù mình không thích anh ta, mặc dù là dưới tình huống say rượu, nhưng cô vẫn cảm thấy anh ta thiệt hơn so với mình. Bởi vì cô không thể không thừa nhận, chỉ tính dáng vẻ bề ngoài thôi, anh ta so với cô còn đẹp hơn. Tóc mềm mại như cây dẻ sấu, sống mũi cao, lông mi thật cong dài, lúc ngủ cũng thật là đẹp!

64. Chương 64 không Phải Chuyện Của Anh

Làm cho người ta không nhận được ý nghĩ muốn đùa giỡn.

Hay là nên thương tiếc trinh tiết của cô, do đó thừa dịp anh ta còn chưa dậy nhanh chóng bỏ chạy? Thật nhức đầu!

Thôi kệ, trước hết mặc quần áo đã! Tiểu Ốc như kẻ trộm, chậm rãi xuống giường, rón rén nhặt quần áo dưới đất lên, sau đó chạy vào phòng tắm.

Cô vừa tắm, vừa tự nói với mình phải tỉnh táo, thả lỏng. Tắm xong, nhìn mình trong gương thấy không khác thường ngày cho lắm, trừ trên cổ có một vết hôn tương đối rõ ràng, thì ra là từ cô gái biến thành đàn bà, cũng chẳng qua như thế sao! Vậy có phải nếu cô không nói ra thì chuyện ngày hôm nay sẽ không có ai biết, cô cũng sẽ không bị người nhà trách mắng, cũng có thể tiếp tục thích Kiều Kiều?

Nhưng đây không phải là Kim Tiểu Ốc cô. Cô đã bị người khác chạm qua rồi, còn mặt mũi nào theo đuổi Kiều Kiều, cho nên buông tha đi! Có lẽ lúc cô nói cho Kiều Kiều biết sự việc này thì anh sẽ tức giận mắng cô, đuổi ra khỏi nhà.

Chỉ trách số mình không tốt.

Tiểu Ốc thở dài, đi đến cạnh giường nhìn lại người đàn ông kia một chút. Nghĩ lại, lần đầu tiên của mình cho anh ta, anh ta là đàn ông nên chẳng có gì là thiệt thòi cả.

Mặc dù anh ta rất đẹp, nhưng mình cũng xinh mà!

Coi như không ai nợ ai, sau này có gặp trên đường thì chỉ là người xa lạ, có gì phải sợ? Tiểu Ốc nhặt túi xách trên lên, thấy một chiếc thẻ phòng rơi ra, có lẽ đây chính là sổ phòng cô phải ở. Tiểu Ốc nhặt lên cho vào túi xách. Cô vừa định đi thì người đàn ông trên giường bỗng tỉnh giấc giờ tay bắt lấy cánh tay cô: “Em đi đâu?”

“Không phải chuyện của anh”. Tiểu Ốc hất mạnh tay anh ta ra, cô muốn rời đi.

“Là chuyện của tôi, bởi vì em bây giờ đã là người phụ nữ của tôi, từ hôm nay trở đi, em có thể ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không bạc đãi em. Nhà cửa, xe cộ, tiền bạc tùy em sử dụng”. Cho dù cô là gái gọi, lần đầu tiên của cô tới qua đã cho anh thì cô chính là người phụ nữ của anh, anh chắc chắn phải để ý đến. Cô gái này rất hợp với khẩu vị trên giường của anh, anh định bao nuôi cô một thời gian, trừ khi anh chán, còn không cô đừng nghĩ đi nơi nào.

65. Chương 65 đánh Bất Tỉnh

“Vậy sao”? Còn tưởng là một Đại Nam Tử, thật đáng tiếc.

Tiểu Ốc nhanh như cắt xoay tay bắt lấy tay anh, quật ngã xuống đất, mở cửa đi ra khỏi phòng. Cô đi về phía căn phòng có sô in trên tấm thẻ chìa khóa, vừa đi vừa lấy điện thoại ra xem, thấy có vài tin nhắn của Đậu Diệc Phồn. Hôm qua cô đã thông báo với cậu không về bệnh viện, thế mà cậu còn gửi rất nhiều tin nhắn cho cô.

Đi được mấy bước thì cô nhận được điện thoại của Mộc Trạch Khải, Tiểu Ốc không do dự bấm nút nghe, trốn tránh có ích lợi gì, tránh được bây giờ nhưng không thể tránh được một đời: “Uy”?

“Tiểu Ốc, cô đang ở đâu”? Hôm qua anh cũng uống nhiều rượu nên thuê một phòng tầng dưới để nghỉ ngơi, anh vừa mới được hộ vệ nói cho biết tối qua Tiểu Ốc không về căn phòng đã được anh bố trí. Không biết giờ cô đang ở đâu.

Nếu như cô ích kỷ, cho dù là một chút xíu, Tiểu Ốc sẽ nói là ở trong phòng, hoặc là lạc đường, ở bên ngoài. Nhưng cô không làm được, cô chưa từng nghĩ sẽ lừa gạt người trong lòng mình, cho tới giờ vẫn vậy, cho dù mệt mỏi hay bị thương, ba đã dạy cô phải thẳng thắn với người nhà. Cho nên cho dù biết nói ra có thể sẽ bị đuổi ra khỏi nhà, cô vẫn phải nói: “Em đã ngủ cùng một người đàn ông xa lạ, Kiều Kiều chúc mừng anh, anh tự do rồi, em đã mất đi tư cách theo đuổi anh”.

Mộc Trạch Khải sững sốt, thật lâu sau mới phản ứng được.

Anh cho là chuyện lần này thất bại, không ngờ lại bị cô đánh bậy đánh bạ thành công, nhưng tại sao anh không cảm thấy vui vẻ hay nhẹ nhõm, mà lại có cảm giác rất kì quái, đau.

Anh không yêu cô, vì sao lại khó chịu? Anh nên ăn mừng mới phải. Rốt cuộc đã cắt đuôi được cô, cuộc sống sau này trời cao biển rộng tự do tự tại.

Thật ra khi biết tối hôm qua cô không về phòng, lại cũng không đi xuống, anh đã đoán được có chuyện xảy ra. Đàn ông thành phố này nổi Lạm Tình, có lẽ cô gặp phải ai đó. Nhưng anh hoàn toàn không nghĩ là cô sẽ thừa nhận và chủ động nói ra.

“Anh ta là ai, tôi sẽ đến ngay bắt anh ta phải chịu trách nhiệm”.

66. Chương 66 làm Cái Gì

Tiểu Ốc lắc đầu, nước mắt thì nhau rơi xuống: “Không cần, em đã rời đi. Xin lỗi anh, em không thể theo đuổi anh nữa rồi, có phải anh rất vui mừng. Thật tốt, anh sẽ không cảm thấy khổ sở, như vậy em thấy thoải mái hơn”.

Thực ra anh chỉ muốn tìm người diễn kịch, không nghĩ tới sẽ trở thành thật.

Cô kiên cường hơn rất nhiều so với tưởng tượng của anh, nếu như cô hờ hững một chút, hoặc là ích kỷ một chút, chỉ cần cô không nói ra, sẽ không ai biết!

Nhưng cô đối với anh vẫn luôn thẳng thắn như vậy.

Cô bé ngốc!

“Cô ở đâu? Tôi đi đón cô”. Giờ khắc này Mộc Trạch Khải đột nhiên rất muốn xuất hiện ở trước mặt cô, bảo vệ cô, tưởng tượng thấy cô uống rượu say, ở trong phòng của người lạ, bị một người đàn ông xa lạ làm hại, tâm tình càng ngày càng trở nên nặng nề.

Bởi vì dù lúc nào, cho dù đau khổ thế nào, Tiểu Ốc cũng không quên cảm thụ anh, trong lòng cô còn không muốn anh phải khổ sở.

“Không cần, em tự về”. Tiểu Ốc cúp điện thoại, đi gần đến trước cửa phòng có số trùng với số in trên thẻ phòng. Bỗng cô nhìn thấy một người đàn ông lạ đi ra từ phòng đó, anh ta hốt hoảng khi nhìn thấy cô định bỏ chạy. Tiểu Ốc nghi hoặc cởi giày ném vào anh ta, hô: “Đứng lại”!

Người kia bị giày đập trúng đầu, nhưng vẫn cố gắng chạy, Tiểu Ốc đuổi theo: “Đứng lại! Không đứng lại, lão nương sẽ phi đao”. Bình thường chạy bộ cô cũng chẳng thua đàn ông. Nên khi người kia chỉ do dự một giây thì đã bị Tiểu Ốc tóm cổ, hung thần ác sát hỏi: “Nói, làm sao anh lại ở trong phòng của tôi”.

“Phòng của cô? Tôi không biết”. Anh ta bắt đầu giả bộ ngu, trong lòng rất hoảng hốt, thật là cô gái hung hãn! Chả trách Mộc thiếu gia không thích cô.

“Anh hãy thành thật khai báo, hiện tại tâm tình tôi không tốt, sẽ không đành lòng, anh muốn ngay lập tức thành thái giám không”? Tiểu Ốc vỗ vỗ mặt anh ta. Sao mà xảy ra nhiều chuyện vậy. Tiểu Ốc nghĩ lại, tối qua Mộc Trạch Khải đột nhiên dịu dàng, đột nhiên hiểu ra, sắc mặt tái nhợt, giọng nói run rẩy hỏi anh ta: “Nói, có phải Mộc Trạch Khải bảo anh làm gì tôi”?

Chương 66. Trầm mặc

“Tôi nói, tôi nói”? Nhìn thấy quả đấm của cô càng lúc càng gần, anh ta sợ hãi gật đầu: “Là Mộc thiếu gia bảo tôi đợi cô ở trong phòng, chờ cô bị uống say về phòng, tôi chỉ giả vờ ngủ với cô, sau đó Mộc thiếu gia sẽ tới bắt gian. Nhưng thật tôi không nghĩ sẽ cưỡng hiếp cô thật, Mộc thiếu gia cũng không có ý đồ, thiếu gia chỉ định dọa cô thôi. Cô tha cho tôi đi”!

Tiểu Ốc nghe xong, đấm sượt qua mặt anh ta thẳng vào bức tường, nghe tiếng động cũng biết là rất đau, cũng may là cô có tình đấm vào tường, chứ nếu quả đấm đó rơi trên mặt người kia khẳng định khuôn mặt sẽ bị hủy.

Tiểu Ốc thả tay ra, người kia sợ hãi cả người mềm oặt ngã xuống như một đồng bùn nhão.

“Cút”! Tiểu Ốc bỏ đi.

Tiểu Ốc vào thang máy, cầm điện thoại di động lên gọi cho Mộc Trạch Khải, lần đầu tiên không gọi anh là Kiều Kiều, mà gọi thẳng tên: “Mộc Trạch Khải, tôi có chuyện muốn hỏi anh”.

“Cô nói đi”.

“Có phải anh bảo một người đàn ông vào phòng tôi, sau đó muốn bắt kẻ thông dâm để thoát khỏi tôi”. Tiểu Ốc hỏi thẳng, không vòng vo.

“Đúng vậy”. Anh không nghĩ tới Tiểu Ốc sẽ biết, lại nhanh như vậy.

Tiểu Ốc không hỏi tại sao, cô đã không còn hơi sức nữa rồi, bắt đầu từ giờ phút này, trong lòng cô đã không tồn tại Kiều Kiều, người kia chỉ còn là Mộc Trạch Khải – con trai của ba nuôi. Qua một hồi lâu, Tiểu Ốc mới nói: “Từ nay về sau, đối với tôi Kiều Kiều đã chết. Anh yên tâm, trong thời gian sớm nhất tôi sẽ dọn ra khỏi nhà”.

Mộc Trạch Khải im lặng, lần này cô rất nghiêm túc, cô sẽ chuyển ra ngoài ở, thế nhưng anh lại không vui.

Ra khỏi khách sạn, Tiểu Ốc đón taxi trở về bệnh viện, cửa phòng bệnh mở, Đậu Diệc Phồn chán chường ngồi trên ghế sa lon, thấy cô trở lại hơi ngẩn đầu nói: “Anh chờ em cả đêm, em đi đâu”.

Tiểu Ốc đá văng giày cao gót, vào phòng tắm thay quần áo, đi ra ghế ngồi xuống, tiện tay cầm bình rượu Đậu Diệc Phồn đã uống được một nửa dốc cả vào miệng, suýt bị sặc.

Nhìn cô nốc rượu, Đậu Diệc Phồn lo lắng, giật lấy chai rượu trong tay cô: “Em làm sao vậy? Đừng uống nhanh như vậy”.

“Em khó chịu”.

“Vậy em nói ra đi, anh sẽ giúp em gánh chịu”. Đậu Diệc Phồn quẳng bình rượu vào thùng rác.

Chương 66. Trầm mặc

“Tôi nói, tôi nói”? Nhìn thấy quả đấm của cô càng lúc càng gần, anh ta sợ hãi gật đầu: “Là Mộc thiếu gia bảo tôi đợi cô ở trong phòng, chờ cô bị uống say về phòng, tôi chỉ giả vờ ngủ với cô, sau đó Mộc thiếu gia sẽ tới bắt gian. Nhưng thật tôi không nghĩ sẽ cưỡng hiếp cô thật, Mộc thiếu gia cũng không có ý đo, thiếu gia chỉ định dọa cô thôi. Cô tha cho tôi đi”!

Tiểu Ốc nghe xong, đấm sượt qua mặt anh ta thẳng vào bức tường, nghe tiếng động cũng biết là rất đau, cũng may là cô có tình đấm vào tường, chứ nếu quả đấm đó rơi trên mặt người kia khẳng định khuôn mặt sẽ bị hủy.

Tiểu Ốc thả tay ra, người kia sợ hãi cả người mềm oặt ngã xuống như một đồng bùn nhão.

“Cút”! Tiểu Ốc bỏ đi.

Tiểu Ốc vào thang máy, cầm điện thoại di động lên gọi cho Mộc Trạch Khải, lần đầu tiên không gọi anh là Kiều Kiều, mà gọi thẳng tên: “Mộc Trạch Khải, tôi có chuyện muốn hỏi anh”.

“Cô nói đi”.

“Có phải anh bảo một người đàn ông vào phòng tôi, sau đó muốn bắt kẻ thông dâm để thoát khỏi tôi”. Tiểu Ốc hỏi thẳng, không vòng vo.

“Đúng vậy”. Anh không nghĩ tới Tiểu Ốc sẽ biết, lại nhanh như vậy.

Tiểu Ốc không hỏi tại sao, cô đã không còn hơi sức nữa rồi, bắt đầu từ giờ phút này, trong lòng cô đã không tồn tại Kiều Kiều, người kia chỉ còn là Mộc Trạch Khải – con trai của ba nuôi. Qua một hồi lâu, Tiểu Ốc mới nói: “Từ nay về sau, đối với tôi Kiều Kiều đã chết. Anh yên tâm, trong thời gian sớm nhất tôi sẽ dọn ra khỏi nhà”.

Mộc Trạch Khải im lặng, lần này cô rất nghiêm túc, cô sẽ chuyển ra ngoài ở, thế nhưng anh lại không vui.

Ra khỏi khách sạn, Tiểu Ốc đón taxi trở về bệnh viện, cửa phòng bệnh mở, Đậu Diệc Phồn chán chường ngồi trên ghế sa lon, thấy cô trở lại hơi ngẩn đầu nói: “Anh chờ em cả đêm, em đi đâu”.

Tiểu Ốc đá văng giày cao gót, vào phòng tắm thay quần áo, đi ra ghế ngồi xuống, tiện tay cầm bình rượu Đậu Diệc Phồn đã uống được một nửa dốc cả vào miệng, suýt bị sặc.

Nhìn cô nốc rượu, Đậu Diệc Phồn lo lắng, giật lấy chai rượu trong tay cô: “Em làm sao vậy? Đừng uống nhanh như vậy”.

“Em khó chịu”.

“Vậy em nói ra đi, anh sẽ giúp em gánh chịu”. Đậu Diệc Phồn quăng bình rượu vào thùng rác.

Chương 66. Trầm mặc

“Tôi nói, tôi nói”? Nhìn thấy quả đấm của cô càng lúc càng gần, anh ta sợ hãi gật đầu: “Là Mộc thiếu gia bảo tôi đợi cô ở trong phòng, chờ cô bị uống say về phòng, tôi chỉ giả vờ ngủ với cô, sau đó Mộc thiếu gia sẽ tới bắt gian. Nhưng thật tôi không nghĩ sẽ cưỡng hiếp cô thật, Mộc thiếu gia cũng không có ý đo, thiếu gia chỉ định dọa cô thôi. Cô tha cho tôi đi”!

Tiểu Ốc nghe xong, đấm sượt qua mặt anh ta thẳng vào bức tường, nghe tiếng động cũng biết là rất đau, cũng may là cô có tình đấm vào tường, chứ nếu quả đấm đó rơi trên mặt người kia khẳng định khuôn mặt sẽ bị hủy.

Tiểu Ốc thả tay ra, người kia sợ hãi cả người mềm oặt ngã xuống như một đồng bùn nhão.

“Cút”! Tiểu Ốc bỏ đi.

Tiểu Ốc vào thang máy, cầm điện thoại di động lên gọi cho Mộc Trạch Khải, lần đầu tiên không gọi anh là Kiều Kiều, mà gọi thẳng tên: “Mộc Trạch Khải, tôi có chuyện muốn hỏi anh”.

“Cô nói đi”.

“Có phải anh bảo một người đàn ông vào phòng tôi, sau đó muốn bắt kẻ thông dâm để thoát khỏi tôi”. Tiểu Ốc hỏi thẳng, không vòng vo.

“Đúng vậy”. Anh không nghĩ tới Tiểu Ốc sẽ biết, lại nhanh như vậy.

Tiểu Ốc không hỏi tại sao, cô đã không còn hơi sức nữa rồi, bắt đầu từ giờ phút này, trong lòng cô đã không tồn tại Kiều Kiều, người kia chỉ còn là Mộc Trạch Khải – con trai của ba nuôi. Qua một hồi lâu, Tiểu Ốc mới nói: “Từ nay về sau, đối với tôi Kiều Kiều đã chết. Anh yên tâm, trong thời gian sớm nhất tôi sẽ dọn ra khỏi nhà”.

Mộc Trạch Khải im lặng, lần này cô rất nghiêm túc, cô sẽ chuyển ra ngoài ở, thế nhưng anh lại không vui.

Ra khỏi khách sạn, Tiểu Ốc đón taxi trở về bệnh viện, cửa phòng bệnh mở, Đẩu Diệc Phồn chán chường ngồi trên ghế sa lon, thấy cô trở lại hơi ngẩng đầu nói: “Anh chờ em cả đêm, em đi đâu”.

Tiểu Ốc đá văng giày cao gót, vào phòng tắm thay quần áo, đi ra ghế ngồi xuống, tiện tay cầm bình rượu Đẩu Diệc Phồn đã uống được một nửa dốc cả vào miệng, suýt bị sặc.

Nhìn cô nốc rượu, Đẩu Diệc Phồn lo lắng, giật lấy chai rượu trong tay cô: “Em làm sao vậy? Đừng uống nhanh như vậy”.

“Em khó chịu”.

“Vậy em nói ra đi, anh sẽ giúp em gánh chịu”. Đẩu Diệc Phồn quẳng bình rượu vào thùng rác.

67. Chương 67 trầm Mặc

“Tôi nói, tôi nói”? Nhìn thấy quả đấm của cô càng lúc càng gần, anh ta sợ hãi gạt đầu: “Là Mộc thiếu gia bảo tôi đợi cô ở trong phòng, chờ cô bị uống say về phòng, tôi chỉ giả vờ ngủ với cô, sau đó Mộc thiếu gia sẽ tới bắt gian. Nhưng thật tôi không nghĩ sẽ cưỡng hiếp cô thật, Mộc thiếu gia cũng không có ý đo, thiếu gia chỉ định dọa cô thôi. Cô tha cho tôi đi”!

Tiểu Ốc nghe xong, đấm sượt qua mặt anh ta thẳng vào bức tường, nghe tiếng động cũng biết là rất đau, cũng may là cô có tình đấm vào tường, chứ nếu quả đấm đó rơi trên mặt người kia khẳng định khuôn mặt sẽ bị hủy.

Tiểu Ốc thả tay ra, người kia sợ hãi cả người mềm oặt ngã xuống như một đồng bùn nhão.

“Cút”! Tiểu Ốc bỏ đi.

Tiểu Ốc vào thang máy, cầm điện thoại di động lên gọi cho Mộc Trạch Khải, lần đầu tiên không gọi anh là Kiều Kiều, mà gọi thẳng tên: “Mộc Trạch Khải, tôi có chuyện muốn hỏi anh”.

“Cô nói đi”.

“Có phải anh bảo một người đàn ông vào phòng tôi, sau đó muốn bắt kẻ thông dâm để thoát khỏi tôi”. Tiểu Ốc hỏi thẳng, không vòng vo.

“Đúng vậy”. Anh không nghĩ tới Tiểu Ốc sẽ biết, lại nhanh như vậy.

Tiểu Ốc không hỏi tại sao, cô đã không còn hơi sức nữa rồi, bắt đầu từ giờ phút này, trong lòng cô đã không tồn tại Kiều Kiều, người kia chỉ còn là Mộc Trạch Khải – con trai của ba nuôi. Qua một hồi lâu, Tiểu Ốc mới nói: “Từ nay về sau, đối với tôi Kiều Kiều đã chết. Anh yên tâm, trong thời gian sớm nhất tôi sẽ dọn ra khỏi nhà”.

Mộc Trạch Khải im lặng, lần này cô rất nghiêm túc, cô sẽ chuyển ra ngoài ở, thế nhưng anh lại không vui.

Ra khỏi khách sạn, Tiểu Ốc đón taxi trở về bệnh viện, cửa phòng bệnh mở, Đậu Diệc Phồn chán chường ngồi trên ghế sa lon, thấy cô trở lại hơi ngắc đầu nói: “Anh chờ em cả đêm, em đi đâu”.

Tiểu Ốc đá văng giày cao gót, vào phòng tắm thay quần áo, đi ra ghế ngồi xuống, tiện tay cầm bình rượu Đậu Diệc Phồn đã uống được một nửa dốc cả vào miệng, suýt bị sặc.

Nhìn cô nốc rượu, Đậu Diệc Phồn lo lắng, giắt lấy chai rượu trong tay cô: “Em làm sao vậy? Đừng uống nhanh như vậy”.

“Em khó chịu”.

“Vậy em nói ra đi, anh sẽ giúp em gánh chịu”. Đậu Diệc Phồn quăng bình rượu vào thùng rác.

68. Chương 68 người Yêu

“Em bị ngủ cùng người khác”. Tiểu Ốc cảm thấy mình xấu xí, dơ bẩn đến tận xương tủy. Cô quá tin tưởng Mộc Trạch Khải, nghĩ anh ta chính là bạch mã hoàng tử, kết quả lại bị bạch mã hoàng tử tìm người hãm hại cô. Cô chả có gì, cái gì cũng là Mộc gia cho, chỉ có mỗi một tấm màng mỏng manh quý giá định để cho Mộc Trạch Khải, không ngờ lại bị Mộc Trạch Khải gián tiếp làm cho người khác phá hủy.

“Mộc Trạch Khải”? Đậu Diệc Phồn kích động.

Tiểu Ốc lắc đầu: “Người lạ”.

“Nói cho anh biết ở đâu, anh đi cho người đi tiêu diệt hắn”. Người nào tổn thương Tiểu Ốc của cậu, cậu sẽ lấy mạng hắn.

Tiểu Ốc lại lắc đầu, cô cảm thấy quá mệt mỏi: “Giết chết thì thế nào, chuyện đã xảy ra, đây chẳng qua là một người vô tội, hãm hại em là người khác, hiện tại em không muốn nói về chuyện này nữa. Đậu Diệc Phồn, em rất khổ sở, rất vô dụng, em không biết nên làm gì đây”?

“Có muốn tìm Mộc Trạch Khải đến để an ủi em không? Nếu là anh ta không đến, anh giúp em lừa gạt anh ta”. Cậu biết Tiểu Ốc thích Mộc Trạch Khải, có lẽ chỉ có Mộc Trạch Khải mới có thể an ủi cô.

“Không cần”. Cô không muốn gặp anh ta.

“Vậy anh nói với ba mẹ em tới đón em về nhà”?

“Không cần, em không muốn về nhà, cũng không muốn ở chỗ này”. Tiểu Ốc muốn trốn tránh, cô chán nản tất cả mọi thứ trước mắt, chán cả cái thành phố này.

“Vậy anh đưa em du lịch, cho đến khi nào em muốn về thì về”.

“Có thể không”? Tiểu Ốc ngắc đầu lên mê mang nhìn cậu, cô có thể trốn tránh đã bao lâu? Một ngày, một năm, hay cả đời.

“Có thể, anh lập tức cho người đi đặt vé máy bay, em muốn đi đâu? Tokyo? Luân Đôn? Newyork? Em muốn đi đâu chúng ta sẽ đi đến đó”. Cô cần phải có thời gian chữa khỏi vết thương, mà cậu có thể đợi.

Tiểu Ốc lắc đầu: “Đi nước Pháp đi! Em muốn đi xem hoa cỏ Lavender”.

Mấy năm trước khi xem phim cô nhìn thấy đã quyết định, nếu sau này kết hôn với Mộc Trạch Khải, phải đi Provence chụp ảnh cưới. bây giờ không còn cưới xin gì nữa, mình cô đi hưởng thụ coi như đi cáo biệt, sau này cô có thể thật bình tĩnh đối mặt với Mộc Trạch Khải, gọi anh ta một tiếng đại ca, là còn trai của ba nuôi.

69. Chương 69 cảm Ơn Anh

“Vậy anh lập tức cho người chuẩn bị vé máy bay, anh đi cùng em”.

Tiểu Ốc kéo tay cậu: “Em muốn đi một mình”.

Đậu Diệc Phồn biết cô rất cố chấp, nên chấp nhận: “Được rồi! Em phải cẩn thận đấy”.

“Em biết rồi, cảm ơn anh Đậu mỹ nhân, cảm ơn anh đã giúp em”. Tiểu Ốc cảm động ôm cậu, tựa đầu vào vai cậu, cảm giác an toàn.

“Đó là bởi vì anh ham mê sắc đẹp của em, mục đích là muốn em đi theo anh, cho nên em không cần phải cảm động”.

Tiểu Ốc cười ra tiếng, cô muốn cho cậu một nụ hôn, giống như là cảm ơn bạn bè, nhưng cô không làm vậy, bởi vì cảm thấy mình rất dơ bẩn.

Tiểu Ốc gọi cho Mộc ba: “Ba, con muốn đi du lịch một thời gian”.

Mộc ba bất ngờ, lửa cháy đến nơi rồi mà cô còn có tâm tình đi chơi: “Tại sao? Đậu gia bên kia giải quyết xong rồi”?

“Không phải, mà là giải quyết chuyện với đại ca”.

“Có ý gì”? Mộc ba cau mày.

“Về đại ca, con buông tha theo đuổi anh ấy”.

“Con yêu tên Tiểu Bạch Kiềm họ Đậu đó”? Mộc ba luôn luôn không lo lắng, bởi vì ông biết Tiểu Ốc thà chết vì Mộc Trạch Khải thì sao có thể bị một ” tiểu bạch kiềm ” lừa đảo. Nhưng hôm nay thấy Tiểu Ốc nói rất kiên quyết, chắc là như vậy rồi.

“Không phải, con không muốn nói ra nguyên nhân, một thời gian nữa con sẽ nói, như vậy sẽ tốt cho cả đại ca và con. Nếu ba có chuyện gì cứ gọi điện cho con, di động con luôn mở, hễ kêu là tới”. Tiểu Ốc cúp máy, lại gọi cho thủ hạ dặn dò vài chuyện, sau đó bắt đầu dọn dẹp hành lý.

Vừa dọn xong thì Đậu Diệc Phồn cũng làm xong thủ tục ra viện đẩy cửa vào, giúp cô xách va li đi, cậu trả tiền du lịch cho Tiểu Ốc, cô nhất quyết nói là mượn sau này trả.

Đậu Diệc Phồn cười nói: “Trả cũng được, anh không lấy tiền, làm bạn gái của anh đi”!

Tiểu Ốc không cho cậu một đá như thường ngày mà cười ảm đạm: “Em bẩn, không xứng với anh”.

“Xứng hay không do anh quyết định, em nghĩ thông suốt thì gọi điện thoại cho anh”.

70. Chương 70 provence

“Tổng giám đốc, là tôi”. Ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ cửa.

“Vào đi”. Lữ Trị vuốt đuôi mắt, tâm trạng rất kém cỏi. Cô gái chết tiệt! Nếu ngày nào đó bắt được cô, anh sẽ cho cô nếm mùi đau khổ, dấm ra tay với anh mạnh như vậy.

Thư kí Trương run rẩy đi vào, hiện tại anh chỉ muốn chết: “Tổng giám đốc, tôi đã điều tra rồi, nhân viên khách sạn đều cho biết cô bé kia lần đầu tiên tới đây, không ai biết cô ấy, tên cũng không tra được, có lẽ là khách của quán rượu”. Hôm qua đưa sai người vào phòng tổng giám đốc, không ngờ cô gái đó bạo lực thế. Không biết ai mới là người bị hại?

“Phế vật, cho dù phải đào ba thước đất cũng phải tìm cho ra cô ta cho tôi. Ra ngoài”. Ngày hôm qua anh không mang bao bảo hộ, không biết cô gái kia có thể mang thai con của anh hay không? Anh không thích bất cứ chuyện gì thoát khỏi lòng bàn tay anh. Chuyện ngày hôm qua là ngoài ý muốn, cứ tưởng cô gái đó là gái gọi của khách sạn, chuyện sáng sớm hôm nay cũng bị ngoài ý muốn, người đàn ông cao lớn là anh đây lại bị một cô gái bé nhỏ một chiêu hạ gục. Chuyện này mà truyền ra ngoài thì anh có độn thổ cũng không giấu mặt đi được.

“Dạ, tôi nhất định sẽ cố hết sức”. Thư kí Trương gật đầu, thầm nghĩ cô gái kia nên tự mình cầu phúc đi.

Sáng sớm ngày hôm sau Tiểu Ốc đến Paris, sau đó phi ngựa một mạch đến Provence.

Tiểu Ốc không giỏi tiếng Anh, cho nên luôn cầm từ điển điện tử trong tay, đi đến đâu thì chụp ảnh lại rồi cho dịch tự động. Cứ như vậy mà tìm đến nơi muốn đến.

Đường phố Provence với phong cách cổ xưa, trang nhã, đậm chất nghệ thuật làm cho người ta có cảm giác rất an bình. Nơi đây không ồn ào, náo nhiệt cũng không có những bước chân vội vã, mọi người đi lại từ tốn, buổi trưa rất yên tĩnh.

Tiểu Ốc đi một vòng trên quảng trường đầy chim bồ câu trắng bay lượn, muốn tắm phân chim như trong truyền thuyết, rất thối nhưng cũng rất sáng khoái.

Sau đó Tiểu Ốc tìm được một quán ăn ngoài trời đặc sắc ăn một bữa lớn, dọc con đường này toàn những món ăn cô thích, hiệu quả trị liệu không rõ ràng, nhưng rõ ràng cô thùy mị hơn.

71. Chương 71 nhìn Kìa

Từng món ăn trên bàn bị cô xử lý nhanh gọn. Tiền bác rất quý, tình yêu càng có giá hơn, nhưng so với thức ăn ngon thì còn thua xa. Nụ cười hình như đã trở về trên mặt cô, cho dù còn rất mờ nhạt.

Ngồi cách đó không xa, Đậu Diệc Phồn cũng rất hưởng thụ buổi trưa yên bình này, hơn nữa còn thấy được nụ cười trên môi Tiểu Ốc. Cậu lo lắng an toàn của Tiểu Ốc nên lặng lẽ đi theo cô. Nhìn cô ăn uống rất ngon miệng làm cậu cũng thấy ngon, mặc dù cậu chưa bao giờ thích món mì Ý nhưng hôm nay lại cảm thấy món này cực kì ngon, chỉ một loáng là cậu đánh sạch bách cả đĩa. Sau đó cậu quay qua nói với hướng dẫn viên du lịch đi cùng: “Bảo nhà hàng mang thêm cho cô ấy một suất bánh ngọt, nói là tặng phẩm của nhà hàng, không cần nhắc tới tôi”.

“Vâng”. Hướng dẫn viên du lịch lập tức nói với nhân viên nhà hàng, anh cảm thấy người đàn ông này rất thâm tình, đi theo người ta lâu như vậy, mà vẫn không chịu lộ diện, rồi lại vẫn đi theo.

Thấy bà chủ đưa ình một cái mâm bánh ngọt to dùng nói là tặng phẩm, Tiểu Ốc rất vui vẻ, nhưng bánh nhiều thế này cô không có khả năng đánh bay tại đây, mang về khi nào đói thì ăn tiếp vậy. Vì vậy, Tiểu Ốc cầm hộp bánh thông dong đi dọc phố về khách sạn cô ở.

Ở một góc tối trên quảng trường cách khách sạn không xa, hai ga đàn ông áo quần bảnh bao đang nhìn ngang nhìn dọc tìm kiếm con mồi, bọn họ nhìn thấy một cô gái nhỏ đang đi trên đường. Nhìn quần áo cũng biết là người có tiền, còn là du khách độc hành.

“Nhìn kìa”. Gã lùn đẩy vai đồng bọn, ánh mắt sáng rực nhìn cô gái xinh đẹp người châu Á đang cầm hộp bánh ngọt đi một mình trên quảng trường.

72. Chương 72 Gặp Lưu Mạnh

Gã đồng bọn cũng nhanh chóng phát ra Tiểu Ốc: “Cô gái châu Á này không tệ, nhìn quần áo cũng biết là người có tiền, có làm không? Tao muốn tiền, ày người”.

Gã lùn xoa xoa hai bàn tay, tâm ngứa ngáy, nếu đêm nay có thể có được cô gái xinh đẹp này thì thật là tuyệt: “Làm thế nào?”

“Mày đi lên trước giả vờ đụng ngã cô ta, ta ở phía sau sẽ nhân cơ hội trộm thẻ phòng của cô ta, nhìn dáng vẻ của cô ta thì chắc là khách sạn ở gần đây thôi, trong phòng chắc có không ít thứ. Còn tiểu mỹ nhân thì mày tùy ý giải quyết”.

Gã lùn đứng dậy cầm cốc trà sữa đi về phía Tiểu Ốc, giả vờ chạm vai làm đổ cốc trà lên người cô.

“Cẩn thận một chút”! Tiểu Ốc vội vàng móc ra khăn giấy ra lau ống tay áo của mình.

“Tiểu thư thật xin lỗi!” Gã lùn nắm lấy tay cô, vừa nói xin lỗi, vừa dùng thân thể ngăn trở tầm mắt của cô để gã đồng bọn sau lưng cô nhẹ nhàng mở túi xách trộm ví tiền cùng thẻ phòng, sau đó chạy mất.

Tiểu Ốc chỉ lo lau sạch nước trà đổ trên ống tay áo, không phát hiện ra tên trộm phía sau lưng, than nhỏ: “Không biết có thể gột đi hay không”.

“Tôi sẽ bồi thường cho cô, nhưng tiền tôi để ở khách sạn Kate, cô cùng tôi đến đó lấy được không?” Gã lùn cho rằng chỉ cần lừa được người đến phòng mình là xong, không sợ cô chống trả.

“Trả tiền giặt đồ là được”. Tiểu Ốc xòe tay ra trước mặt gã.

“Rất xin lỗi, tôi không mang theo tiền, đi cùng tôi đến khách sạn, tôi nhất định cho cô”.

“Không đi”. Tiểu Ốc không muốn đi, lười quá!

Không ngờ gã móc trong túi quần ra một con dao găm giờ ra trước mặt Tiểu Ốc: “Ngoan ngoãn đi theo tao”.

Tiểu Ốc vui sướng, trong lòng đang buồn bực chưa được giải tỏa, nay có người tình nguyện miễn phí bồi luyện sao cô có thể từ chối thịnh tình của người ta đây? Tay trái nhanh như cắt đoạt lấy dao trong tay gã, tay phải dấm thẳng vào mũi gã, lúc gã còn chưa kịp phản đòn thì lại nhận thêm một đá vào bụng.

73. Chương 73 sao Thế

Gã lùn ngã ngửa ra sau không bò dậy được, lăn lộn trên mặt đất, Tiểu Ốc ném trả con dao cho gã: “Tự đưa mình đến cửa, đừng trách tôi hung ác, nếu không phục, cứ tự nhiên trở lại, tôi lúc nào cũng mở cửa nghênh đón”.

Gã không ngờ cô bản lĩnh như vậy, cố gắng gượng dậy chạy chối chết. Tiểu Ốc chán nản: “Đồ hèn nhát”.

Khi cô về tới khách sạn, lúc chuẩn bị mở cửa phòng mới phát hiện không thấy ví tiền, nhất định là vừa rồi bị đồng bọn của gã kia trộm mất rồi. Cô định trở lại chỗ cũ tìm chút manh mối, đi đến đại sảnh thì một nhân viên phục vụ của khách sạn đi đến: “Cô là Kim tiểu thư sao? Có người nhặt được ví tiền của cô”.

“Cám ơn, người đó là ai?” Tiểu Ốc cầm lấy ví tiền, giác quan thứ sáu nói cho cô biết không phải người đó tình cờ nhặt được bởi vì trong ví của cô không có giấy tờ gì cũng không ảnh của cô thì sao người đó biết là ví của cô, lại còn biết khách sạn nơi cô ở để đến trả lại.

“Người đó vừa đi ra, kia kia”. Nhân viên phục vụ chỉ vào một người.

Tiểu Ốc nhìn bóng lưng người đó cảm thấy quen quen, cho chạy theo bắt được tay áo khi người đó chuẩn bị lên xe: “Tiên sinh, chờ một chút”.

“Không cần cảm ơn”. Dưới tình thế cấp bách Đậu Diệc Phồn cúi đầu nói ra một câu tiếng Trung.

Giọng nói quen thuộc này làm Tiểu Ốc bật cười kéo tay cậu: “Đậu mỹ nhân, thì ra là anh! Còn muốn chạy đi đâu?”

Bị phát hiện Đậu Diệc Phồn, sợ cô tức giận, vội vàng giải thích: “Không phải anh theo dõi em, anh chỉ muốn bảo vệ em, đừng nóng giận, được không?”

Tiểu Ốc không tức giận, ở nơi xa xôi này mà có thể gặp được người quen cô rất vui mừng. Mà tâm ý của cậu làm cô cảm động không thôi. Nếu không có chuyện xảy ra, nếu cô không đuổi theo kịp có lẽ vĩnh viễn cô sẽ không biết có một người đàn ông vì bảo vệ cô, len lén đi theo cô tới Provence, yên lặng ở sau lưng cô, Tiểu Ốc lắc đầu: “Em không tức giận, em rất vui khi nhìn thấy anh”.

“Vậy thì tốt”. Đậu Diệc Phồn thở phào nhẹ nhõm, cười như vừa được thưởng kẹo.

“Tay của anh sao thế”? Tiểu Ốc cúi đầu nhìn mu bàn tay của cậu thấy một vết thương màu đỏ, mặc dù đã không chảy máu nữa.

74. Chương 74 tiền Phòng

“Không cần thận bị dao cứa”.

“Vì em đúng không? Đi, chúng ta đến bệnh viện băng bó chống nhiễm trùng”. Nhớ tới gã lưu manh vừa rồi có dao, Tiểu Ốc nghĩ tên đồng bọn cũng có, vì muốn lấy lại ví tiền cho cô nên trong lúc giằng co Đậu Diệc Phồn đã bị tên kia làm cho bị thương.

“Thương xót anh”? Cậu cười giễu.

Tiểu Ốc thẳng thắn gật đầu, cậu là bạn rất quan trọng cả cô : “Dĩ nhiên”.

Hai người cùng đi bệnh viện, bác sĩ giúp Đậu Diệc Phồn sát trùng và băng bó vết thương. Lúc ra về Tiểu Ốc hỏi : “Anh đang ở đâu”?

“Đường Vinh Hân”

“Quá xa, em sẽ trả phòng bên khách sạn này sang bên anh để tiện chăm sóc anh”. Bởi vì lúc trước cô nằm viện Đậu Diệc Phồn đã ở bên cạnh chăm sóc cô.

Đậu Diệc Phồn mừng rỡ như điên, nghĩ thâm vết thương này cũng đáng giá, gật đầu như bầm tởi: “Tùy em”.

Tiểu Ốc đi trả phòng rồi chuyển đến ở cùng phòng với Đậu Diệc Phồn. Phòng cậu ở là phòng cao cấp, ngoài phòng ngủ chính, còn có hai phòng ngủ khác, hướng dẫn viên du lịch ở một phòng, Tiểu Ốc ở một phòng.

Đậu Diệc Phồn rất hưng phấn, cả đêm không ngủ được. Sáng sớm đã dậy chuẩn bị bữa sáng cho Tiểu Ốc. Nhìn đồng hồ nghĩ cô đã ngủ đủ lâu mới đến gõ cửa phòng. Tiểu Ốc còn ngái ngủ ra mở cửa: “Gì vậy”?

“Anh đã chuẩn bị bữa sáng cho em rồi”. Đậu Diệc Phồn chỉ chỉ vào bàn ăn.

Tiểu Ốc liếc mắt nhìn, lại liếc nhìn khuôn mặt tươi cười của Đậu Diệc Phồn, gật đầu: “Em ra ngay”.

Tiểu Ốc sợ cậu chờ lâu nên nhanh chóng vào phòng vệ sinh cá nhân, thay váy mới, sau đó đi ra hưởng thụ bữa sáng phong phú, ngào ngạt hương thơm, suy nghĩ một chút nói: “Đậu mỹ nhân, em muốn thương lượng với anh một chuyện”.

“Em nói đi”.

“Sau khi trở về, em không muốn về nhà nữa vì không muốn ngày nào cũng phải nhìn thấy Mộc Trạch Khải, nhà anh có phòng trống thì cho em mượn ở đi, em sẽ trả tiền thuê phòng”.

75. Chương 75 vui Vẽ Là Được Rồi

Đậu Diệc Phồn có mấy ngôi nhà, thổ khôn cũng có hang động, hướng chỉ cậu là con trai của lão đại hắc đạo. Tiền thuê nhà cô muốn trả nhưng cậu không dám nhận, cô chịu ở nhà của cậu đã hãnh diện lắm rồi: “Có một ngôi biệt thự hai tầng, một phòng trọ ở trung tâm thành phố, em thích cái nào anh sẽ cho người sắp xếp cho em”.

“Phòng trọ”. Chỉ cần có chỗ ở là được, không cần phải cầu kì, mình cũng không phải vợ của cậu ta, bạn gái vẫn còn đang suy nghĩ nên không nên ở biệt thự, ở phòng trọ là được rồi.

Đậu Diệc Phồn hấp tấp gọi điện sai người dọn dẹp, Tiểu Ốc nhìn cậu nôn nóng vì mình như vậy cảm động. Thay vì để lòng mình đi lang thang, không bằng tìm bến tin cậy để cập bờ thôi. Cơ hội qua đi sẽ không còn nữa, Đậu Diệc Phồn đối với mình rất tốt, mình nên quý trọng. Sau khi ăn sáng xong, Tiểu Ốc mở lời:

“Anh thật sự muốn em làm bạn gái của anh”?

Đậu Diệc Phồn gật đầu: “Một trăm phần trăm”.

“Trước kia em ti tiện, có thể sau này thỉnh thoảng sẽ vẫn còn ti tiện hạ, anh có để ý hay không”?

“Không sao cả, anh có thể cùng em chịu bị coi thường”. Lúc cô không vui hay khổ sở anh có thể bồi bên cạnh cô, tìm mọi cách làm cho cô vui vẻ.

“Em không còn là xử nữ, em rất bẩn, anh có để ý hay không”?

“Không có vấn đề gì, bởi vì anh cũng không phải là xử nam, không có tư cách để ý em”. Mặc dù có lúc tức giận, nhưng bình tĩnh mà xem xét thì cậu cũng đã không phải là xử nam từ lâu, suy bụng ta ra bụng người, cậu lựa chọn tha thứ và bao dung.

“Có lẽ sẽ có một ngày nào đó em sẽ bị Mộc gia đuổi ra khỏi cửa, em chỉ có hai bàn tay trắng, anh sẽ không để ý chứ”?

“Không vấn đề gì, anh có thể nuôi em”.

“Nếu như em muốn dùng anh để quên Mộc Trạch Khải, anh sẽ không để ý chứ”?

“Hoan nghênh lợi dụng”. Cậu cầu cũng không được, nếu như đây lối đi duy nhất để đến được hạnh phúc của cậu và cô thì tại sao lại không được?

Thấy cậu khẳng khái trả lời, Tiểu Ốc giơ ngón tay chỉ vào mình: “Từ hôm nay trở đi, chúng ta qua lại nhé! Từ hôm nay trở đi, Kim Tiểu Ốc là bạn gái của Đậu Diệc Phồn, nhưng nếu anh dám đối xử không tốt, cẩn thận sẽ thành thái giám”!

“Ừ, anh nhất định sẽ đối xử thật tốt với em! Nếu anh đối xử không tốt với em thì chỉ cần cho anh một phát súng vào đầu là được”. Đậu Diệc Phồn cao hứng hươ tay múa chân, ôm cô xoay mấy vòng mới dừng lại, không phải cậu đang nằm mơ đấy chứ, Tiểu Ốc đồng ý làm bạn gái cậu.

76. Chương 76 đi Thẳng Vào Vấn Đề

Tiểu Ốc cười, rất hài lòng tựa đầu lên vai cậu, nghe nói cách tốt nhất để quên một người chính là yêu một người khác, cho nên Đậu mỹ nhân anh nhất định phải làm cho em nhanh chóng loại bỏ tên đàn ông đáng ghét đó ra khỏi đầu, càng nhanh càng tốt.

Tiểu Ốc xuống máy bay đã thấy người của Mộc gia đón sẵn: “Tiểu thư, lão gia phái tôi đến đón cô về nhà”.

“Ba tôi đâu”?

“Lão gia vẫn còn ở phố Tam Hoàng”.

“Không cần về nhà, tôi sẽ đi tìm ba tôi! Đậu mỹ nhân, hành lí em để ở chỗ anh nhé”. Tiểu Ốc không muốn vừa về đã đụng phải Mộc Trạch Khải, nên giao hành lí cho Đậu Diệc Phồn, sau đó lên xe thủ hạ của Mộc ba.

Vừa lên xe, vị thủ hạ vừa lái xe, vừa nói với Tiểu Ốc: “Tiểu thư, tôi nghĩ cô không nên quá thân mật với Đậu thiếu gia sẽ làm lão gia tức giận, mấy ngày nay tâm trạng lão gia không tốt”.

Tiểu Ốc biết ông ta là tốt bụng nhắc nhở, nhưng không có biện pháp gì: “Mẹ tôi có khỏe không”?

“Chẳng biết tại sao mấy ngày nay ngày nào thiếu gia cũng ở nhà ăn cơm, phu nhân rất vui vẻ”.

“Mẹ vui vẻ là được rồi”. Về sự khác thường của Mộc Trạch Khải không liên quan tới cô.

Xe chậm rãi đi vào phố Tam Hoàng, người lái xe cho xe chạy chậm để cô có thêm chút thời gian suy nghĩ, chứ làm lão gia tức giận không có gì tốt. Chăm sóc tiểu thư từ lúc còn bé nên ông không hi vọng tiểu thư xảy ra chuyện gì.

Xuống xe, Tiểu Ốc chào hỏi cậu bé canh cổng: “Ba tôi đâu”?

“Ở trên lầu nghỉ ngơi”.

Tiểu Ốc gạt đầu, nhẹ nhàng lên lầu đến phòng làm việc, gõ cửa hai cái: “Ba”.

“Tiểu Ốc, sao không ở nhà nghỉ ngơi mà tới đây làm gì?”

“Tôi xem ba một chút, vả lại con cũng có chút chuyện muốn bàn bạc với ba. Đây là quà tặng cho ba mẹ, hi vọng ba mẹ thích chúng”. Tiểu Ốc đưa ra hai túi quà tặng, quà cho Mộc ba là đôi giày da, Mộc mẹ là một chiếc áo khoác kiểu mới nhất.

Mộc ba liếc mắt nhìn, để sang một bên: “Có nghĩa là con còn chưa về nhà?”

Tiểu Ốc gật đầu: “Ba, con muốn ra ngoài ở một thời gian, có thể không?”

“Bên ngoài, ở đâu?”

“Đậu mỹ nhân cho con mượn một phòng nhỏ ở trung tâm chợ”.

77. Chương 77 ở Bên Người

“Không phải ba đã nói con không nên quá thân mật cùng nó sao?” Mộc ba nhíu mày, con bé này trước kia vẫn rất nghe lời, tại sao bây giờ coi lời ông như gió bên tai?

“Con biết, nhưng đã vô cùng thân mật rồi, con đã đồng ý làm bạn gái anh ấy rồi”.

“Con có biết con làm cái gì không? Là lời nói thật lòng sao?” Ánh mắt Mộc ba lạnh lùng.

Tiểu Ốc gật đầu, ánh mắt rất kiên định: “Vâng, con muốn cùng anh ấy lui tới, là thật”.

“Thế còn Mộc Trạch Khải?”

“Mộc Trạch Khải không thích con, sẽ không bao giờ thích. Cho nên anh ấy muốn kết hôn với ai con không quan tâm nữa. Với con, anh ấy giờ chỉ là con trai của ba mà thôi”. Thậm chí cô còn không thật sự coi anh ta là đại ca, cô cảm hận anh ta thì làm sao còn có thể có tình yêu.

“Con đứng núi này trông núi nọ? Có phải thấy Đậu gia nhiều tiền hơn ta?”

“Ba nói thế thì cứ cho là thế đi. Nhưng không phải vì tiền mà là người. Đối với Mộc Trạch Khải con chỉ là bãi phân, nhưng Đậu mỹ nhân lại xem con là trân bảo. Vậy thì con tội gì phải hạ mình làm một ít bãi phân, mà không phải trân bảo”. Tiểu Ốc bình tĩnh đáp lời, cô hơi tự giấu mình, trước kia sai thật thái quá, cho là chỉ cần tranh thủ nhất định sẽ đạt được, thật ra thì không phải vậy.

“Tâm trạng của con bây giờ rất không thích hợp để nói chuyện, ba nghĩ con nên về nghỉ ngơi, chuyện của phố Tam Hoàng con không cần phải quan tâm, cứ nghỉ ngơi một thời gian”. Mộc ba nhẹ nhàng nói, giọng nói nhân nhật, nhưng Tiểu Ốc biết, ông đây là muốn thu hồi quyền quản lý phố Tam Hoàng của cô. Nếu cô không kết hôn với Mộc Trạch Khải thì chắc chắn sau này phố Tam Hoàng với cô sẽ không liên quan gì nữa. Chả sao cả, bởi vì cô cố gắng học quản lý phố Tam Hoàng cũng chỉ vì Mộc Trạch Khải, vì cái nhà này. Nếu cái nhà này cùng Mộc Trạch Khải không cần cô thì cô cũng không cần phải ở lại phố Tam Hoàng. Còn ba mẹ vẫn là ba mẹ vì công ơn nuôi dưỡng của họ bao nhiêu năm nay, cho nên Tiểu Ốc đồng ý: “Vâng, cảm ơn ba! Vậy con đi, khi nào sắp xếp xong con sẽ gọi điện thoại về”.

Kim Tiểu Ốc vừa đứng lên, Mộc ba nói: “Đậu Diệc Phồn cũng không phải là người tốt lành gì, có lẽ cậu ta chỉ là nhất thời yêu con, con không sợ bị vứt bỏ sao?”

“Con không sợ”. Bởi vì Đậu Diệc Phồn đối xử với cô rất tốt, nếu sau này cậu vứt bỏ cô, Tiểu Ốc cũng không hối hận. Hiện tại, ở lại bên cạnh cậu chính là việc duy nhất mà cô có thể làm vì cậu.

78. Chương 78 Sủng Ái

Mộc ba thở dài: “Chờ đến lúc con vấp phải khó khăn sẽ trở về nhà, con không con sẽ không về”.

Tiểu Ốc gật đầu, đi ra ngoài.

Bởi vì không biết địa chỉ cụ thể phòng ở của Đậu Diệc Phồn nên Tiểu Ốc gọi cho cậu một cuộc điện thoại, ngay lập tức cậu lái xe tới đón, khi cô đã lên xe, Đậu Diệc lập tức chân chó mà nói: “Em muốn ăn cơm ở đâu?”

“Tùy anh”. Chỉ cần nơi đó không có Mộc Trạch Khải là được.

“Đi Giang Đô đi! Ở đó có khách sạn có cá nướng mùi vị đặc biệt thơm ngon”. Thật ra thì cậu có ý khác, Giang Đô Đại Tửu Điểm là khách sạn ba cậu đã sang tên cho cậu, đó là địa bàn của cậu, đưa Tiểu Ốc đến tức là gián tiếp nói ọi người biết đây là bạn gái cậu. Chờ ngày khác thuận tiện lại chính thức giới thiệu cô với mấy chiến hữu.

“Được! Nếu có thể, anh cho em một công việc đi! Làm gì cũng được, em không thích rảnh rỗi, ba em mới vừa bảo em nghỉ ngơi thật tốt, có thể ông hoàn toàn thất vọng về em nên không có ý định để cho em làm phó Tam Hoàng nữa”. Ba cũng không ở xem cô là người nhà kể từ lúc cô nói không gả cho Mộc Trạch Khải nữa. Thật ra ba vẫn luôn coi cô là con dâu sắp cưới chứ không phải là con gái nuôi, bởi vì Mộc Trạch Khải mềm yếu, cho nên Mộc gia cần một nữ chủ nhân có thể một mình đảm đương gánh vác sự nghiệp gia đình. Giờ cô vẫn không biết mình may mắn hay không may mắn khi từ nhỏ đã bị coi là con dâu nuôi từ bé của Mộc Trạch Khải nên phải nhận lấy các loại huấn luyện, luôn được gieo vào đầu rằng Mộc Trạch Khải tốt thế nào, cô nên làm thế nào để bảo vệ Mộc Trạch Khải, bảo vệ cái nhà này.

Nhưng trên thực tế, Mộc Trạch Khải không cần cô, cái nhà này cũng có thể có cô có thể không. Cô không phải độc nhất vô nhị, có thể thay thế được.

Nếu như có một ngày Mộc Trạch Khải thích cường thế, có thể chèo chống cả Mộc gia thì Kim Tiểu Ốc cô sẽ mất giá trị lợi dụng.

Gần đây cô cảm thấy trên đời này tất cả mọi người đang lợi dụng cô, ngoại trừ Đậu Diệc Phồn, bởi vì ở cùng cô, Đậu Diệc Phồn không lợi dụng được gì, cô không có giá trị lợi dụng. Bởi vậy, cô muốn ở bên cạnh Đậu Diệc Phồn như một người bạn gái chân chính chứ không phải là một món đồ hay súng vật.

Đậu Diệc Phồn không hề nghĩ ngợi đã nói: “Đến khách sạn của anh làm đi. Dù sao sau này em là bà chủ, bây giờ đến làm cho quen. Tất nhiên là nếu em không thích thì anh tìm cho em việc khác theo ý em”.

79. Chương 79 có Lực Lượng

“Nếu bây giờ em đến khách sạn của anh làm, chắc chắn ba anh sẽ cho rằng móng vuốt của vượn quá dài, còn chưa kết hôn với anh đã muốn quản lý tài chính của anh rồi, hay là thôi đi”.

“Vậy anh mời người dạy em kỹ xảo phòng thân, về sau ngộ nhỡ gặp phải kẻ ác. Em đi theo anh sẽ gặp nhiều nguy hiểm”. Rất nhiều kẻ nhòm ngó địa bàn của Đậu gia, cho nên nếu hai người bọn họ ở chung một chỗ thì cô phải chuẩn bị tâm lý, nếu không kể cả khi cậu có phái nhiều người bảo vệ cô, ngộ nhỡ có kẻ ném bom vào cô thì cô sẽ hương tiêu ngọc vắn.

Tiểu Ốc cảm thấy hứng thú, bởi vì giang hồ thân bất do kỷ, cô đã bước vào thì chỉ có thể làm inh càng ngày càng trở nên mạnh mẽ, nếu không sẽ nghèo sớm mai: “Cái này em thích”.

“Bắt đầu huấn luyện từ ngày mai, không đơn giản đâu đấy. Còn nữa, anh đưa em về ở biệt thự sẽ tiện hơn”

Tiểu Ốc không ý kiến, thật ra cô thích ở biệt thự hơn là một phòng nhỏ, nhưng sợ mang tiếng. Giờ thì có lí do rồi, vả lại dù sao cũng là bạn trai mình, không có gì phải ngại cả. Tiểu Ốc tựa người vào thành ghế, cảm thấy cuộc sống cũng không phải là thảm lắm.

Sáng sớm hôm sau, Tiểu Ốc gặp huấn luyện viên do Đậu Diệc Phồn phái tới. Đó là một người đàn ông lực lưỡng, khác với vẻ thư sinh của Mộc Trạch Khải hay hấp dẫn của Đậu Diệc Phồn, Cảm giác giống như thiết bản di động, ánh mắt cũng rất có sát khí. Anh ta nhìn thấy cô hỏi: “Cô chính là Kim tiểu thư sẽ tham gia huấn luyện với tôi?”

Tiểu Ốc gật đầu, nhìn ánh mắt anh ta thấy lạnh cả người, cũng không biết là tại sao: “Là tôi, anh gọi thế nào”.

“Tôi tên là Vương Triều Quân, Kim tiểu thư có thể gọi tôi là huấn luyện viên Vương”. Mời mỏng hấp dẫn nhưng giọng nói thì lạnh te.

80. Chương 80 ám Khí

Vương Triều Quân mặt không biểu tình nói.

“Tại sao”? Tại sao muốn cô đi đâu mà nguy hiểm.

“Bởi vì Đậu đại ca không hy vọng con dâu của hắn ra đi quá nhanh, nếu cô là bạn gái của thiếu gia thì nên tiếp nhận tất cả”.

“Đậu đại ca? Anh là người do ba của Đậu Diệc Phồn phái tới sao”?

“Đậu đại ca nghe nói cô muốn học bản lĩnh sinh tồn nên cố ý phái tôi tới dạy cô. Tôi rất nghiêm khắc, cho nên đừng hy vọng sẽ lười biếng, kể cả khi thiếu gia có đến đây cũng phải cho tôi ba phần mặt mũi”.

Tiểu Ốc rất muốn co cẳng chạy, nhưng nhìn anh ta là biết mình không thể chạy thoát được, nên chỉ có thể phục tùng. Ngày đầu tiên huấn luyện nhẹ nhàng thôi, chạy bộ một canh giờ.

Vương Triều Quân cũng không nhàn rồi, chạy theo cô, đối với anh mà nói, chạy chẳng khác gì chơi. Khi bị kích phát hiện cô nỗ lực chạy xong một vòng thì Vương Triều Quân đã chạy xong ba vòng mà sắc mặt không đỏ lấy một chút, cũng không thở hồng hộc, thật là người khác tít chết.

Đến phần huấn luyện vũ khí, Vương Triều Quân mở một cái hòm: “Những vũ khí này, cô thích loại nào”?

Bên trong rực rỡ muôn màu vũ khí đặc biệt, Tiểu Ốc chọn một khẩu súng lục bỏ túi, trước kia cô có được luyện nửa năm, mặc dù không phải bách phát bách trúng, nhưng ít nhất cũng dùng được.

“Súng lục mặc dù tốt nhưng không phải lúc nào cũng có thể mang theo bên người, cho nên cô còn cần một loại vũ khí cận thân khác”. Vương Triều Quân lấy trong hòm ra một cái túi nhìn rất bình thường đổ ra xem. Bên trong có đủ loại màu sắc và hình dạng: thủ trạc, đồng hồ, kẹp tóc, kẹp cravate... những thứ này để làm gì?

Tiểu Ốc không rõ. đưa tay sờ sờ chúng. Vương Triều Quân không ngăn cản, Tiểu Ốc thuận tay cầm lên một bảo thạch trâm cài tóc rất đẹp, ngấm ngấm sờ sờ, ngón tay nhấn một cái, từ trong bảo thạch bắn ra vài cây ngân châm rơi xuống đất, suýt chút nữa bắn lên giày cô làm cô giật mình. Tiểu Ốc tò mò hỏi: “Đây là cái gì”?

“Ám khí”. Đây đều là ám khí không ai ngờ tới, nhìn rất đẹp.

Chương 80. Cận thân

“Vậy tôi muốn chọn lấy một thứ được không”?

Vương Triều Quân gật đầu.

Tiểu Ốc chọn được một vòng tay rất đẹp, nhìn chung quanh, không nhìn ra huyền cơ gì, hỏi Vương Triều Quân: “Cái này có thể làm cái gì”?

“Cô mở ra nó ra xem, bên trong rỗng có mấy viên thuốc đẩy, mặc dù rất nhỏ, nhưng vô cùng độc. Khi cô gặp phải nguy hiểm nếu như không kịp hạ độc thì cô có thể giơ đuôi Phượng Hoàng về phía đối thủ, sau đó bấm đầu nó một cái, cái đuôi của nó vốn là một thanh đao mỏng, mềm, có thể giết người”.

Càng học Tiểu Ốc càng mê muội và khiếp sợ, anh ta huấn luyện mình không phải để trở thành con dâu Đậu gia, mà giống như huấn luyện để trở thành sát thủ vậy.

Buổi chiều, Tiểu Ốc được mở rộng tầm mắt với môn công cụ khoa học, xe hơi. Không phải là huấn luyện lái xe bình thường, dạy đánh lén và chạy trốn bằng xe, nếu như học thành, về sau nếu đang lái xe hơi danh quý bị người theo dõi hoặc là đánh lén cũng có thể thoát không hao tổn một sợi tóc. Huấn luyện trước đây cô chỉ cần biết mở cửa một chiếc xe hơi bình thường là đủ.

Buổi tối, toàn thân nhẽ nhại mồ hôi, Tiểu Ốc cảm giác như mình chỉ còn nửa cái mạng . . . Đậu Diệc Phồn tới, ngoài ý muốn nhìn thấy Vương Triều Quân: “Làm sao anh lại ở đây? Huấn luyện viên là anh à”?

Wương Triều Quân gật đầu.

Đậu Diệc Phồn khẳng định Tiểu Ốc đã phải chịu khổ, vào nhà thấy Tiểu Ốc nằm im lìm cất tiếng hỏi thăm: “E có khỏe không! Ăn cơm chưa”?

Tiểu Ốc gật đầu không còn hơi sức nhìn cậu, bảo mẫu mang thức ăn tới, cô ăn như hổ đói, chén tới ba bốn bát mới no bụng.

“Anh định đưa em đi xem phim, nhưng thôi em nghỉ ngơi đi! Hôm nào đó anh sẽ dẫn em đi”.

“Được, huấn luyện viên Vương là ai vậy”?

“Cận vệ của ba anh, đã được mấy năm rồi, đã từng cứu mạng ba anh, thân thủ rất tốt. Nghe nói trước kia là sát thủ nhà nghề ở nước ngoài”. Còn thì cậu cũng không biết gì về anh ta nữa. Nhìn Vương Triều Quân cường tráng thể, ánh mắt hung hãn, chỉ cần nhìn người nào, người đó sẽ cảm thấy rợn cả tóc gáy, cho nên không ai có lá gan đi hỏi quá khứ của anh ta.

81. Chương 81 cận Thân

“Vậy tôi muốn chọn lấy một thứ được không”?

Wương Triều Quân gật đầu.

Tiểu Ốc chọn được một vòng tay rất đẹp, nhìn chung quanh, không nhìn ra huyền cơ gì, hỏi Vương Triều Quân: “Cái này có thể làm cái gì”?

“Cô mở ra nó ra xem, bên trong rỗng có mấy viên thuốc đẩy, mặc dù rất nhỏ, nhưng vô cùng độc. Khi cô gặp phải nguy hiểm nếu như không kịp hạ độc thì cô có thể giơ đuôi Phượng Hoàng về phía đối thủ, sau đó bấm đầu nó một cái, cái đuôi của nó vốn là một thanh đao mỏng, mềm, có thể giết người”.

Càng học Tiểu Ốc càng mê muội và khiếp sợ, anh ta huấn luyện mình không phải để trở thành con dâu Đậu gia, mà giống như huấn luyện để trở thành sát thủ vậy.

Buổi chiều, Tiểu Ốc được mở rộng tầm mắt với môn công cụ khoa học, xe hơi. Không phải là huấn luyện lái xe bình thường, dạy đánh lén và chạy trốn bằng xe, nếu như học thành, về sau nếu đang lái xe hơi danh quý bị người theo dõi hoặc là đánh lén cũng có thể thoát không hao tổn một sợi tóc. Huấn luyện trước đây cô chỉ cần biết mở cửa một chiếc xe hơi bình thường là đủ.

Buổi tối, toàn thân nhẽ nhại mồ hôi, Tiểu Ốc cảm giác như mình chỉ còn nửa cái mạng . . . Đậu Diệc Phồn tới, ngoài ý muốn nhìn thấy Vương Triều Quân: “Làm sao anh lại ở đây? Huấn luyện viên là anh à”?

Wương Triều Quân gật đầu.

Đậu Diệc Phồn khẳng định Tiểu Ốc đã phải chịu khổ, vào nhà thấy Tiểu Ốc nằm im lìm cất tiếng hỏi thăm: “E có khỏe không! Ăn cơm chưa”?

Tiểu Ốc gật đầu không còn hơi sức nhìn cậu, bảo mẫu mang thức ăn tới, cô ăn như hổ đói, chén tới ba bốn bát mới no bụng.

“Anh định đưa em đi xem phim, nhưng thôi em nghỉ ngơi đi! Hôm nào đó anh sẽ dẫn em đi”.

“Được, huấn luyện viên Vương là ai vậy”?

“Cận vệ của ba anh, đã được mấy năm rồi, đã từng cứu mạng ba anh, thân thủ rất tốt. Nghe nói trước kia là sát thủ nhà nghề ở nước ngoài”. Còn thì cậu cũng không biết gì về anh ta nữa. Nhìn Vương Triều Quân cường tráng thể, ánh mắt hung hãn, chỉ cần nhìn người nào, người đó sẽ cảm thấy rợn cả tóc gáy, cho nên không ai có lá gan đi hỏi quá khứ của anh ta.

82. Chương 82 không Nghĩ Tới

“Chả trách anh ta rất hung hãn”.

“Em phải chịu khổ rồi, anh sẽ nói với ba gọi Vương Triều Quân trở về, đổi người khác tới dạy em”. Đừng nói Tiểu Ốc, ngay cả cậu cũng không chịu nổi Vương Triều Quân.

Tiểu Ốc lắc đầu: “Mặc dù rất cực khổ, nhưng không biết vì sao em lại thích những thứ anh ta dạy, em có dự cảm, những thứ đó có một ngày em sẽ dùng tới”.

“Thật ra thì ba anh chỉ là muốn tốt cho em thôi, nếu ở chung một chỗ với anh thì ông không muốn em sẽ xảy ra chuyện, bởi như vậy sẽ làm anh phân tâm, ông quá thương yêu anh”.

Tiểu Ốc làm sao không hiểu đạo lý này, Trước đây cô bị Mộc ba bồi dưỡng cũng là bởi vì Mộc Trạch Khải quá yếu, không cách nào bảo vệ gia nghiệp – phố Tam Hoàng. Mặc dù Đậu Diệc Phồn không cần cô đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhưng là có thể thêm gấm thêm hoa, Đậu ba tự nhiên vui khi việc thành.

Cô mặc dù không yêu cậu, nhưng cô tin rằng vì cảm kích cũng có thể sống được với nhau. Cô có ý định này bởi vì cô không muốn bị thương lần nữa, thay vì đi người yêu, chẳng thà tìm một người yêu mình còn hơn.

Trong một tháng sau đó, nếu không có việc gì thì Đậu Diệc Phồn sẽ tìm đến chỗ cô, có lúc đứng xem có lúc theo cô đi huấn luyện, đến tối bởi vì một ngày một mỗi, Tiểu Ốc không muốn bước ra khỏi cửa nên hai người liền vui ở trên lầu xem phim.

Đậu Diệc Phồn đối với cô rất tốt, thỉnh thoảng thơm má cô chứ không thêm bất kì một cử chỉ thân mật nào khác, lúc cao hứng cũng thế.

Thỉnh thoảng Vương Triều Quân có nhìn thấy nhưng anh vờ như không thấy, hết sức bình tĩnh.

Cô không có thiên phú nấu ăn, lần đầu tiên làm cho bảo mẫu ăn, bảo mẫu rất nể tình mà nói rằng thức ăn hơi mặn thôi, sau đó cả đêm bị Tào Tháo đuổi, từ đó vừa thấy Tiểu Ốc vào phòng bếp là co cẳng chạy.

Không có biện pháp, Tiểu Ốc lại đổi người làm thí nghiệm, khi Đậu Diệc Phồn tới cô say mê cuồng nhiệt làm một bàn lớn các món ăn, kết quả Đậu Diệc Phồn thán phục hơn cả bảo mẫu, nửa đêm Tiểu Ốc không công nổi cậu đành phải nhờ Vương Triều Quân giúp một tay, đưa đến bệnh viện kiểm tra —— viêm đại tràng cấp tính.

Sau khi hộ sĩ rời khỏi phòng bệnh, Tiểu Ốc đi tới bên giường, ngồi xuống, cúi đầu cầm bàn tay lạnh như băng của cậu, buồn bã nói: “Thật xin lỗi. Em chỉ muốn làm ít thứ cho anh ăn, không ngờ lại thành như thế này”.

83. Chương 83 đi Về

Đậu Diệc Phồn lắc lắc khuôn mặt tái nhợt, cánh tay nhẹ nhàng vòng trên hông cô, tựa đầu trên vai cô, hơi thở ấm áp phả vào tai của cô làm cô có cảm giác tê tê: “Không sao, để anh ôm một cái là khỏi ngay”.

Tiểu Ốc ngoan ngoãn để cậu ôm, không tránh né.

Đậu Diệc Phồn vui vẻ ôm cô, từ từ xiết đôi tay, dịu dàng gọi: “Tiểu Ốc ...”.

“Ừ, có chuyện gì?”

“Không có, anh chỉ muốn gọi tên em”.

Đậu Diệc Phồn ngẩng đầu lên, lui ra một khoảng, kinh ngạc nhìn cô, lẩm bẩm: “Đến bây giờ anh cũng chưa tin được rằng em đồng ý làm bạn gái anh, cứ như là mơ vậy, việc này có lẽ làm em chịu uất ức rồi, có lẽ em muốn dùng anh quên đi ai đó, không sao cả, hoan nghênh lợi dụng, anh sẽ xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ”.

Hốc mắt Tiểu Ốc nóng lên, cảm thấy cậu thật không dễ dàng, có thể là đồng tình có thể là cảm kích, Tiểu Ốc cúi người hôn lên môi cậu.

Đậu Diệc Phồn ngơ ngác, phải vài giây sau mới kịp nhận ra, mừng rỡ đáp lại. Trước đây cậu từng có rất nhiều bạn gái, cho nên có kĩ thuật hôn điêu luyện, vậy mà lại bị hấp dẫn bởi nụ hôn ngây ngô của Tiểu Ốc.

Một nụ hôn nóng bỏng triền miên nhưng Tiểu Ốc phát hiện đầu óc mình cực kỳ tỉnh táo, không có yêu kiều hỗn hển, trái tim cũng không đập loạn, cô rất bình tĩnh phối hợp với Đậu Diệc Phồn, sau đó cố ý giả bộ kích động. Đang lúc nàng nhin không được sắp lộ nguyên hình thì một tiếng ho nhẹ vang lên đã cứu cô: “Khụ khụ...”.

Tiểu Ốc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vương Triều Quân đứng ở cửa, bình thản nói với Đậu Diệc Phồn: “Thiếu gia, bọn A Trung, A Hồ đến, đang ở ngoài cửa, ngày mai còn có huấn luyện, tôi trước đưa Kim tiểu thư về trước”.

84. Chương 84 dẫn Đường

Đậu Diệc Phồn gạt đầu: “Đi đi! Chăm sóc thật tốt cho Tiểu Ốc”.

Tiểu Ốc nhìn đồng hồ cũng không còn sớm: “Diệc Phồn, tốt nhất anh nên nghỉ ngơi, ngày mai em lại đến thăm anh”.

Sau khi ra ngoài, Tiểu Ốc lên xe của Vương Triều Quân, sau đó tựa lưng vào ghế ngồi, vừa định nhắm mắt dưỡng thần như thường ngày thì bỗng Vương Triều Quân xưa nay chưa thấy cùng cô chuyện trò lại mở miệng làm Tiểu Ốc giật mình: “Cô thích cậu ta sao?”

Tiểu Ốc lắc đầu, cô ánh mắt bén nhọn của Vương Triều Quân nhất định có thể nhìn ra nếu cô nói dối, cho nên cô nói thật: “Không, nhưng tôi sẽ gả cho anh ấy”.

“Tại sao?”

“Báo ân”. Làm người phải báo đáp ân tình, Đậu Diệc Phồn đối với cô rất tốt, cô cũng không ghét cậu, cho nên gả cho cậu cũng không có gì không tốt.

“Buồn cười”. Vương Triều Quân xì mũi coi thường, báo ân có trăm nghìn cách, lấy thân báo đáp cũng chỉ là từng loại thôi.

“Có thể, nhưng tôi nguyện ý”. Tiểu Ốc nhún vai một cái, có lẽ trong mắt anh ta rất buồn cười, bởi vì anh ta có rất nhiều bản lĩnh, mà cô không có gì cả, chỉ có một viên báo ân tâm, cùng thân thể bản thủ.

“Hai người sẽ không hạnh phúc”. Vương Triều Quân nói rất quả quyết, giọng nói rét lạnh như băng tuyết mùa đông, không phải tùy tiện nói, mà là có lý có cứ.

“Cái gì”? Tiểu Ốc cho là mình nghe lầm, đây là lời nói của một hộ vệ?

“Cô và Đậu Diệc Phồn sẽ không có kết quả tốt”. Giọng nói kiên định giống như một câu niệm chú nặng nề đè trong đầu của Tiểu Ốc.

Tiểu Ốc không tin, cũng không cam chịu: “Tại sao?”

“Sau này cô sẽ biết”.

Tiểu Ốc không biết, nhưng có thể đoán, nhìn sắc mặt nặng nề của Vương Triều Quân, xác định anh ta không phải đang nói đùa, cô nói: “Có phải ông Đậu đã nói gì đó với anh đúng không, hoặc là để cho anh nói lại với tôi?”

Anh ta lắc đầu, không nói thêm gì nữa, ánh mắt vẫn nhìn phía trước. Tiểu Ốc đoán già đoán non, hay là huấn luyện viên Vương phải làm người thứ ba?

Anh ta đối với mình nghiêm khắc lại cay nghiệt, chắc chắn là không có yêu cô, chẳng lẽ là Đậu Diệc Phồn?

Bằng lương tâm mà nói, trừ đi bề ngoài hai người bọn họ đều là đàn ông thì thật đúng là rất xứng, đáng đáp Đậu Diệc Phồn như con gái, còn Vương Triều Quân cao lớn uy vũ, da ngăm đen, tính tình lạnh lùng, hai người họ kết hợp lại giống như anh hùng và mỹ nhân.

85. Chương 85 bị Bắt Cóc

Nhìn lại mình và Đậu Diệc Phồn, Tiểu Ốc xinh đẹp, Đậu Diệc Phồn còn đẹp hơn, đáng đáp Đậu Diệc Phồn cũng đẹp hơn, đi ra ngoài, sẽ luôn bị người cho rằng là hai anh em.

Tiểu Ốc hết sức ghen tỵ nhìn anh, cảnh cáo nói: “Tôi cảnh cáo anh, cách xa người đàn ông của tôi ra một chút”.

Vương Triều Quân lần đầu tiên kích động lái xe thành hình chữ S, đáng chết! Rốt cuộc trong đầu cô gái này đang suy nghĩ cái gì?

Anh khó có được ý tốt nhắc nhở nàng, không ngờ lại bị hiểu lầm là gay, anh tức giận trợn trắng mắt, thà không nói gì còn hơn.

Thấy anh như vậy, Tiểu Ốc càng thêm khẳng định phán đoán của mình, cô suy nghĩ một chút, thở dài: “Yên tâm đi, tôi sẽ không nói cho anh ấy biết. Chỉ cần anh ấy bình thường là tốt rồi...”.

Vương Triều Quân lời nói của cô làm phiền, phán một câu làm Tiểu Ốc im miệng: “Ngày mai chúng ta học bạo phá, dạy cô cách phá bom”.

Phá bom cũng không phải là đùa giỡn, Tiểu Ốc vừa hưng phấn, lại vừa lo lắng, dĩ nhiên không phải lo lắng mình, mà là lo lắng không cẩn thận nổ thương người khác, bởi vì sẽ né được, huấn luyện viên Vương đã dạy cô cách né tránh khi bị kẻ địch tập kích, hiện tại luyện đã tương đối thuần thục, loại đuổi giết không làm khó được cô.

Về súng lục thì bây giờ có tháo tung ra thì khi nhắm mắt lại, cô cũng có thể vừa sờ đã biết loại súng gì, hình hài ra sao, uy lực bao nhiêu.

Mặc dù anh ta không nói nhiều nhưng ngược lại một thân bản lãnh thật sự, Tiểu Ốc có thể trong vòng trăm bước bắn trúng vật còn sống tỷ lệ lớn hơn 0.8, mà anh ta cách xa 500m cũng có thể trăm phát trăm trúng, khó trách Đậu lão đầu nể trọng anh ta như vậy.

Mấy ngày sau Đậu Diệc Phồn xuất viện, Tiểu Ốc vừa thi bằng lái xe tới đón cậu bằng chiếc xe thể thao cao cấp làm mọi người đi qua vô cùng hâm mộ Đậu Diệc Phồn.

Đậu Diệc Phồn lên xe, ngẩng đầu khát vọng nhìn cô: “Anh có thể hôn em một cái không?”

“Có thể”? Nhìn vẻ mặt thận trọng của cậu, Tiểu Ốc hào phóng phê chuẩn.

Đậu Diệc Phồn nhào qua cũng không dám vượt qua ở trên mặt cô hôn một cái, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào: “Em định đi đâu?”

“Về nhà”. Tiểu Ốc nói xong nổ máy, đi được một đoạn thì chuông điện thoại vang lên, không tiện lấy ra nên cô nhờ Đậu Diệc Phồn lấy hộ: “Điện thoại di động ở trong túi, lấy ra giúp em, áp vào tai em”.

86. Chương 86 thành Ý

Đậu Diệc Phồn lấy điện thoại ra, áp vào bên tai Tiểu Ốc, tiếng Mộc ba vang lên, giọng nói rất gấp: “Tiểu Ốc, Trạch Khải bị người ta bắt cóc rồi, con có thể lập tức trở về không, ba mẹ chờ con ở nhà”.

“Được, con về ngay. Bắt cóc, bị người nào bắt cóc?”

“Có thể là nhóm người Vương que ở thành Tây, tình huống rất phức tạp, con về ba sẽ nói rõ”. Mộc ba nói.

Cúp điện thoại, Tiểu Ốc không nói gì, chỉ chăm chú lái xe, Đậu Diệc Phồn cũng không hỏi gì, không muốn làm cô phân tâm.

Đến cửa nhà Mộc gia, Đậu Diệc Phồn không xuống xe, cậu biết Mộc lão gia không hoan nghênh cậu, bởi vì Mộc gia xem cậu là cường đạo nửa đường chạy đến, đoạt đi cô gái vốn thuộc về Mộc Trạch Khải, nhưng cậu thì cho rằng cậu chỉ là cứu Tiểu Ốc thoát khỏi biển khổ mà thôi.

Cậu ngồi trong xe đợi cô: “Em vào đi! Anh ở đây đợi em, có chuyện gì lập tức gọi anh”.

Tiểu Ốc gật đầu, mở cửa xuống xe.

Cô vào nhà thấy Mộc ba và Mộc mẹ đang lo lắng ngồi ở trong phòng khách chờ cô, vừa thấy cô, Mộc mẹ lập tức đứng lên: “Tiểu Ốc! Con nhất định phải cứu cứu Trạch Khải, chúng ta mới vừa nhận được tin tức chính xác là nhóm người Vương què đã bắt cóc Trạch Khải”.

“Vậy ta cần làm gì”? Tiểu Ốc bình tĩnh hỏi, không kích động như đã tưởng tượng, thì ra thời gian đúng là có thể xóa nhòa tình cảm, bây giờ đối với cô mà nói, Mộc Trạch Khải chỉ là con trai của ba nuôi. Ba mẹ nuôi đối với cô có ơn sâu nặng, vì ba mẹ nuôi, cô sẽ không thấy chết mà không cứu.

Mộc ba nói: “Lấy thực lực của chúng ta, vẫn không thể bảo đảm không có sơ sẩy khi cứu Trạch Khải ra, ba muốn mượn lực lượng của Đậu đại ca, con là con dâu tương lai của ông ta, nên có biện pháp đi”!

Tiểu Ốc không chắc chắn: “Con chưa từng gặp mặt ông Đậu, Diệc Phồn ở bên ngoài, em đi gọi anh ấy vào giúp một tay nghĩ cách”.

“Mau mời vào”!

Tiểu Ốc đưa Đậu Diệc Phồn vào, chuyện này lớn, cậu không dám tự mình làm chủ nên gọi điện cho ông Đậu, ông yêu cầu nói chuyện trực tiếp với Mộc ba: “Muốn tôi giúp một tay cũng không phải là không thể, chỉ cần ông có thành ý”.

“Ông muốn gì”? Mộc ba nghiêm mặt, nếu ông ta muốn một bộ kim ốc tử ông cũng có thể cho.

“Nghe nói ông không thích con trai tôi trở thành con rể ông. Cho ông chọn, hoặc là vui vẻ gả con gái cho con trai tôi, một tháng sau tổ chức hôn lễ, hoặc là giao phố Tam Hoàng cho tôi. Tôi có rất nhiều thời gian, nhưng chỉ sợ con trai của ông không đợi được lâu, ông nên biết Vương què kia thích nhất là giết con tin”. Đậu lão thừa dịp cháy nhà hôi của.

Mộc ba dĩ nhiên muốn chọn điều kiện một, mặc dù Tiểu Ốc là do ông nuôi lớn, nhưng đối với ông, phố Tam Hoàng có ý nghĩa hơn. Cúp điện thoại, ông nhìn về phía Tiểu Ốc, giọng nói trầm thấp: “Tiểu Ốc, nếu con đồng ý gả cho Đậu Diệc Phồn thì đại ca con sẽ được cứu”.

Phòng nhỏ lạnh bụng, nhưng không có bất cứ chút do dự nào, cô đã định sống cả đời với Đậu Diệc Phồn, khoác lấy cánh tay của cậu, cô gật đầu: “Con đồng ý gả cho anh ấy”.

Mộc ba thở phào nhẹ nhõm, lập tức gọi điện thương lượng với Đậu lão phương án cụ thể cứu người, không chú ý tới biểu tình thất vọng của Tiểu Ốc.

Giá trị dụng giá trị của Tiểu Ốc đã xong, cô không còn chuyện gì, quay ra nói với Đậu Diệc Phồn: “Em đói bụng, em biết một quán mì hoành thánh rất ngon, anh đi ăn cùng em nhé”!

“Được”! Từ lúc Tiểu Ốc nói đồng ý gả cho cậu, miệng cậu cười vẫn chưa khép lại lần nào.

Mộc mẹ định giữ bọn họ ở nhà ăn cơm trưa, nhưng nghĩ thấy vừa rồi Mộc ba chắc chắn đã khiến Tiểu Ốc thất vọng cực độ, bà không thể làm cũng không cách nào văn hời. Rốt cuộc con nuôi vẫn chỉ là con nuôi mà thôi...

Đậu lão cho thủ hạ thân cận gọi một cuộc điện thoại cho Đậu Diệc Phồn nói vì Tiểu Ốc sắp làm con dâu ông nên cần phải được rèn luyện, lần giải cứu này là một cơ hội tốt vô cùng, sẽ để Tiểu Ốc đi làm.

Đậu Diệc Phồn không đồng ý, tại sao lại muốn vị hôn thê của cậu đi cứu tình địch của cậu! Cậu gọi lại một cuộc cho Đậu lão: “Ba, con không đồng ý, ba đổi lại người khác đi được không? Tiểu Ốc là vợ con”.

“Vợ con về sau cũng là một thành viên trong nhà này, phải luyện tay một chút, làm sao lại không được? Nếu việc này mà cũng làm không xong mà còn đòi bước vào làm dâu nhà chúng ta à?”

Sợ ông đổi ý nên Đậu Diệc Phồn lập tức im lặng, nhưng vẫn không bỏ được: “Đi đối phó với Vương què nhiều nguy hiểm, nếu vậy con đi cùng cô ấy”!

“Không được, con đành hoàng đi, thế này đã muốn cưới vợ à? Không được đi, về nhà hoặc đi làm đi, cả ngày quanh quẩn bên một cô gái, con không ngại mất thể diện nhưng ta ngại, cơ hội đã cho con rồi, có muốn hay không thì tùy con, đừng trách lão già này không giúp con”. Việc này làm Đậu lão rất nhức đầu, tiểu tử thúi này tại sao lại bị một con nhóc miệng chưa cai sữa mê hoặc đến thần hồn điên đảo rồi hả?

Đậu Diệc Phồn đành hoàng: “Cám ơn ba, con lập tức trở về”.

Cúp điện thoại, Đậu Diệc Phồn nói với Tiểu Ốc một tiếng phải đi, Tiểu Ốc đưa chìa khóa xe cho cậu: “Anh mới vừa bình phục, gọi người tới lái xe đưa anh về đi”!

“Vậy em đi bằng cái gì?”

“Mấy tên thủ hạ của ba anh đang ở một bãi đỗ xe lân cận chờ em đến thương lượng công việc cụ thể, xe của anh phong cách như vậy sẽ gây chú ý ọi người, tự em nghĩ cách đi được rồi, anh đi trước đi, em còn có mấy câu muốn nói với ba mẹ em”.

Đậu Diệc Phồn vừa rời đi, Tiểu Ốc quay sang nói với Mộc ba: “Ba, ba yên tâm con sẽ làm hết sức, nhất định sẽ cứu đại ca ra”.

“Tiểu Ốc, cẩn thận chút”! Trong mắt Mộc ba cảm kích, không ngờ chân chính có thể dựa vào chính là con gái nuôi, quả nhiên trước kia ông không nhìn lầm người, đây nghĩa khí.

Tiểu Ốc gật đầu, nói: “A Hổ và A Quyền ở nhà không? Con muốn mang theo bọn họ cùng đi, không phải là con không tin tưởng Đậu Diệc Phồn, mà là con không tin được thủ hạ của Đậu gia, Vương què bất luận là thương là chết đều có lợi cho tất cả bang phái trong thành, đều đáng giá tranh công, con sợ bọn họ ngộ nhờ bởi vì sốt ruột tranh công mà không chú ý đến an toàn của đại ca, mang theo hai người nhà mình con mới yên tâm. Thêm nữa ba chuẩn bị cho con năm trăm vạn, nếu như có thể đàm phán hoà bình là tốt nhất, cái này coi là tiện nghi kia cháu con rùa, chúng ta ngày tháng còn dài”.

Mộc ba cảm thấy cô suy tính rất hợp lí, lập tức phái người đi gọi hai người kia đến, lại viết chi phiếu năm trăm vạn đưa cho cô.

Sau đó điều đến một chiếc xe, nói với Tiểu Ốc: “Dùng cái này xe đi! Che giấu tai mắt người”.

“Vâng”. Tiểu Ốc chui vào trong xe, bảo lái xe đến bãi đậu xe.

Bởi vì là phía dưới bãi đậu xe, bên trong tối đen, đèn xe của Tiểu Ốc chiếu vào, có thể nhìn thấy bên trong góc trong cùng của bãi đậu xe ba bốn người đàn ông áo đen đứng cạnh một chiếc xe màu đen, tư thế sẵn sàng đón địch. Vương què, cũng được coi là một nhân vật có tiếng tăm của thành phố cho nên muốn cứu người trong tay ông ta không phải chuyện dễ.

Phòng nhỏ đi tới mở miệng hỏi trước: “Anh là Hắc Cầu?”

Một người đàn ông đeo kính đen gật đầu: “Là tôi, lần hành động này, chúng tôi sẽ toàn lực phối hợp thiếu phu nhân”.

“Các anh mang theo những gì”? Tiểu Ốc không dài dòng.

“Mang theo những thứ này”. Hắc Cầu cho người mở cốp sau xe, dao phay, rìu, trên người mỗi người còn có một khẩu súng.

Tiểu Ốc gật đầu: “Tôi cũng dẫn theo hai người, các anh ai biết bây giờ Vương què đang ở đâu không?”

“Mới vừa điều tra xong, hai giờ chiều nay lão ta sẽ đến Hà gia giao dịch ma túy”. Hắc Cầu nói.

“Vậy bây giờ chúng ta đi ăn cơm, chờ lão bắt đầu cùng đối phương giao dịch thì chúng ta mới đến, như vậy sẽ không cho lão chạy, tôi mang theo năm trăm vạn chi phiếu. Nói chuyện trước, không đàm phán được mới động thủ”. Tiểu Ốc nói, cũng chỉ có thể như vậy.

Hắc Cửu nhìn cô làm việc rành mạch, rõ ràng cũng yên tâm: “Được, vậy huynh đệ đi ăn cơm trước, ăn uống no đủ mới có sức chiến đấu”.

Bữa cơm này Tiểu Ốc trả, muốn ăn cái gì cứ việc gọi, thức ăn không thiếu, nhưng không được uống rượu.

Ăn cơm xong, lái xe đến Hà gia vừa lúc qua hai giờ một chút, cổng được canh phòng nghiêm ngặt, có lẽ giao dịch đã bắt đầu rồi.

Tiểu Ốc đẩy cửa xuống xe, lại gần cổng, cách khoảng năm sáu thước thì dừng lại, nói với mấy người canh cổng: “Các anh mau vào gọi Vương gia ra đây, tôi có việc tìm ông ấy”.

“Cô là ai”? Một tên canh cổng lên tiếng.

“Kim Tiểu Ốc phổ Tam Hoàng”. Tiểu Ốc khoanh tay trước ngực, môi mỉm cười nhưng ánh mắt thì lạnh lùng.

Tên canh cổng đã nghe qua thiên kim Mộc gia cũng là bạn gái của Đậu thiếu gia, lập tức coi trọng: “Cô chờ đây, tôi sẽ đi thông báo”.

Tiểu Ốc ừ một tiếng, mấy tên thủ hạ cũng đã xuống xe, đang đứng trước cổng.

Tên canh cổng đi vào gõ cửa một căn phòng, một người đàn ông râu quai nón mở cửa ra, trầm mặt hỏi: “Có chuyện gì”?

“Tiểu thư Mộc gia, nói muốn gặp Vương gia”. Bởi vì Vương què họ Vương, bọn họ muốn bày tỏ tôn kính, dứt khoát gọi hẳn là Vương gia.

“Không nhìn thấy Vương gia đang bận sao, được rồi, cậu đi ra đi! Chuyện này chờ một lúc nữa hãy nói”.

“Nhưng cái cô Kim Tiểu Ốc đó còn dẫn theo vài người đến, trong đó có người là thủ hạ thân tín của Đậu gia, Hắc Cửu”.

Nếu như chỉ là Mộc gia, dù thế nào đi nữa bọn hắn đã bắt Mộc thiếu gia, nhưng Đậu gia lại khác, Đậu gia phái người tới có nghĩa là Đậu gia cùng Mộc gia đã liên thủ, bọn họ có thể không đem Mộc gia để ở trong mắt, nhưng Đậu gia không thể coi thường.

Người kia nghe xong, không bình tĩnh được nữa: “Cậu chờ đây, tôi đi mời Vương gia”.

Hắn đi vào xin chỉ thị khi Vương què đang đàm phán cùng đối tác: “Vương gia, Kim Tiểu Ốc dẫn theo mấy người của Đậu gia tới, yêu cầu muốn gặp ngài, nên làm gì”?

“Giọng điệu không nhỏ, lá gan cũng có chút, cứ để cho cô ta chờ đợi, không nhìn thấy ta đang bàn chuyện làm ăn hay sao”. Địa bàn của lão cũng không phải dễ dàng xông vào, chẳng lẽ lão sợ một con nhóc sao?

Vương què lại quay ra nói với đối tác là một người đàn ông mặc tây trang màu đen cao cấp: “Lưu tiên sinh, 1,5 triệu, tôi mua toàn bộ hàng, ông thấy thế nào”?

“Hai trăm vạn, thiếu một phân không bán, đây là hàng thượng hạng, ông ném thử một chút cũng biết, hàng này chúng tôi mang về từ Tam Giác Vàng, không qua tay người khác, cho nên đắt hơn mấy hàng loại hai, ba kia”. Nói xong, hắn đứng dậy.

Vương què lập tức nói: “Chờ chút! Hai trăm vạn thì hai trăm vạn”.

Vương què sợ mất mối lập tức ra lệnh cho thuộc hạ mang tiền ra cho đối phương kiểm, sau đó cho người đưa hắn đi ra cửa sau, xong xuôi lão mới nói mấy câu với gã râu quai nón: “Đi ra gọi con nhóc Kim Tiểu Ốc vào, một mình nó, không cho cô ta đưa thủ hạ vào. Nếu cô ta có gan vào hãy nói”.

“Vâng”. Gã râu quai nón đi ra ngoài chuyển lời đến Tiểu Ốc.

Tiểu Ốc bình thần bảo gã dẫn đường, sau đó quay ra nói với mấy người đi cùng: “Cầu ca, anh ở đây chờ tôi, những người khác lên xe chờ đi! Nửa giờ sau nếu tôi còn chưa ra, quyền chỉ huy giao cho anh, chuyện này anh làm được chứ?”

Hắc Cầu gật đầu: “Vâng”.

Tiểu Ốc yên tâm đi theo gã râu quai nón vào trong. Trong phòng lò mờ ánh sáng, Vương què đang cầm li rượu trên tay không thèm ngẩng đầu lên: “Nghe nói Kim tiểu thư tìm tôi, có chuyện gì không?”

“Nghe nói đại ca tôi đang làm khách tại chỗ của ông. Tôi muốn xin Vương gia một bữa cơm, thuận tiện xin ngài nói cho tôi gặp đại ca để nói cho anh ấy biết, đến lúc anh ấy nên về nhà rồi, ba mẹ tôi có chút bận tâm”. Tiểu Ốc nói xong, móc ra tấm chi phiếu năm trăm vạn phe phẩy.

Vương què buồn cười, một con nhóc như cô mà cũng muốn nói điều kiện với tôi sao, nếu đồng ý thì tôi còn mặt mũi nào gặp người khác: “Một bữa cơm cũng được. Tôi thấy đại ca cô ở đây vui đến quên cả trời đất, nếu muốn cảm ơn tôi thì chỉ cần giao phố Tam Hoàng cho tôi là được”.

Tiểu Ốc cảm thấy đàm phán tan vỡ, đứng lên: “Tôi thấy ông còn chưa tỉnh ngủ, ngày khác chúng ta bàn lại! Tạm biệt”.

“Muốn đi, không dễ dàng như vậy”! Địa bàn của lão đến là đến nói đi là sao?

Vương què vừa định vỗ tay ra hiệu cho người tới bắt cô thì Tiểu Ốc đã nhanh tay ấn nút cơ quan trên chiếc vòng tay đang đeo làm mấy mũi châm độc bắn thẳng vào vai lão.

Lão lập tức không thể nhúc nhích, giọng nói yếu ớt lại khiếp sợ: “Cô muốn gì?”

“Trả lễ lại, nếu đại ca tôi ở nhà ông làm khách, vậy cũng không thể làm gì khác hơn là mời ông đến nhà tôi làm khách, châm này rất độc, có phải ông cảm thấy tê tê? Độc này chỉ có tôi mới biết cách giải, ông chờ chết đi”. Tiểu Ốc móc ra khẩu súng dí vào huyệt Thái Dương của lão, phách lối nói.

Vương què lúc này mới hối hận mình quá khinh địch, không ngờ bị thua trong tay một con nhóc: “Cô cho rằng sẽ đi ra được khỏi đây sao?”

“Trừ phi bọn họ không nghĩ đến mạng của ông”. Tiểu Ốc đã văng cánh cửa, lời Vương què đi ra.

Bọn bảo vệ canh giữ bên ngoài nhìn thấy lập tức đứng sang một bên, sau đó nhìn chằm chằm nhìn cô: “Đừng xúc động”.

“Các anh yên tâm, tôi chỉ muốn đại ca tôi”. Tiểu Ốc lôi Vương què ra cổng, nói với Hắc Cầu: “Mau tới đây giúp tôi đem ông ta lên xe”.

Hắc Cầu không ngờ một cô nhóc như cô lại có hành động liều lĩnh như vậy, lập tức đến giúp cô một tay lôi lão lên xe, những người khác cũng phối hợp mở cửa xe tiếp ứng. Thủ hạ của lão không dám manh động, chỉ khi xe đi được một đoạn khá xa mới móc súng ra bắn lấy lệ.

Chiếc xe đi ra khỏi phạm vi thể lực của Vương què, đến một bãi đỗ xe bí mật thì dừng lại, mọi người thở phào nhẹ nhõm. Tiểu Ốc vung tay đâm mạnh vào bụng lão: “Nói, đại ca tôi ở đâu?”

“Tôi sẽ không nói cho cô biết”. Vương què hừ lạnh, lão sợ mình nói ra rồi thì cái mạng này sẽ không giữ được nữa.

“Ông yên tâm đi, tôi không giết người, nhưng tôi không bảo đảm ba tôi có thể hay không, nếu ông không nói thì tôi không còn cách nào khác đưa ông đi gặp ba tôi”.

Vương què không động đậy. Bỗng điện thoại trên người lão đổ chuông, Tiểu Ốc lấy ra nghe: “Uy”.

“Tôi là Lục Thông, thủ hạ của Vương gia, chỉ cần cô giết chết Vương gia rồi cầm đầu lão tới đây cho tôi, tôi sẽ thả đại ca cô ra ngay, thế nào?”

“Tại sao?” Biến cố làm cho Tiểu Ốc kinh ngạc.

“Tôi không muốn cả đời làm chó”.

“Được, chờ điện thoại của tôi”. Tiểu Ốc cúp máy, quay sang nói với Vương què: “Thủ hạ của ông nói muốn ngồi lên đầu ông, muốn tôi giết chết ông để đổi lấy đại ca tôi, ông có ý kiến gì không?”

Vương què vẫn nghiêm trang: “Thủ hạ của tôi sẽ không như vậy”.

“Vậy tôi sẽ lấy đầu ông đi thử xem thế nào, ông nhất định phải ép tôi sao”? Tiểu Ốc không muốn giết người, bởi vì cô cho rằng con người ai sẽ có lúc phạm lỗi, rất nhiều sai lầm có thể sửa, nhưng giết người thì không, người chết là hết, không thể cứu vãn được nữa. Cho nên cô không muốn giết người, kể cả kẻ Cùng Hung Cực Ác đi nữa cũng không muốn.

“Cô nói thật?”

Tiểu Ốc gật đầu: “Nếu không tôi có thể lập tức chặt đứt cái đầu của ông, còn lăm nhăm với ông làm gì?”

“Tôi nói, chỉ cần cô thả tôi đi, ta sẽ nói hết”. Những người trên xe đều như hung thần ác sát, lão chỉ có thể trông cậy vào cô gái nhỏ này.

“Đại ca tôi ở đâu?”

“Trong một biệt thự của tôi ở ngoại thành, có người canh giữ, xung quanh có nhiều người mai phục trong các bụi cỏ. Tôi có chìa khóa, tôi cũng thể dẫn cô đến đó, trước hết cô có thể giải độc cho tôi được chứ?”

“Không thể”. Cô sợ lão lừa mình. Mà thực ra cô cũng không biết được tính loại độc trên mấy mũi châm kia thế nào, lần đầu tiên lấy ra dùng cô cho thêm chút tước tê vào, chỉ sợ sắp hết công hiệu.

Xe chạy một mạch cho đến khi còn cách biệt thự kia khoảng 3-400m thì dừng lại. Hắc Cửu lấy một sợi dây thừng trói Vương què lại rồi ra lệnh cho thủ hạ lái xe đưa lão đến một nơi hẻo lánh để lão không thể ngăn cản cuộc hành động này.

Tiểu Ốc cùng mọi người lên đến phía sau ngôi biệt thự, không làm kinh động bất kì ai. Nhìn ngôi biệt thự yên tĩnh, Tiểu Ốc hỏi Hắc Cửu: “Anh nghĩ lão ta có lừa chúng ta hay không?”

“Sẽ không”. Hắc Cửu móc ống nhòm ra quan sát, xác định trong phòng có người mới bắt đầu nói: “Trong sân chỉ có một người tuần tra, phòng khách lầu một trong phòng khách không thấy được, lầu hai có người, có một cửa gian phòng có hai người đứng, có lẽ đại ca cô ở trong phòng đó, lầu ba hình như không ai. Trước hết cô ổn định Lục Thông trước rồi chúng ta bắt đầu hành động”.

Tiểu Ốc đồng ý: “Như vậy có thể sẽ cho Vương què một ít thời gian, sớm biết thế này thì đã không tha cho lão sớm thế”.

“Tính chuyện hiện tại trước, không nên để ý chuyện đó nữa”. Chuyện thanh lý môn hộ quan trọng hơn so với chuyện này, ít nhất đối với Vương què mà nói.

“Vậy được, đúng nửa đêm chúng ta sẽ leo tường phía sau vào”. Đây là biện pháp tốt nhất.

Hắc Cửu đồng ý, định đợi bọn chúng ngủ mới bắt đầu hành động, không ngờ nội ứng gọi điện thoại tới báo hình như Lục Thông bắt đầu nghi ngờ nên đang chuẩn bị đến, khoảng 30 phút nữa là đến. Bởi vậy bọn Tiểu Ốc chỉ có nửa giờ để hành động.

Tường sau biệt thự không cao lắm, với tay lên còn cách khoảng 1m. Sát tường có một cây cổ thụ, đoàn người treo cây lên tường sau đó bám tường tuột xuống, không phí bao nhiêu hơi sức. Sau đó đoàn người men theo vách tường đi vào, như vậy người trên lầu có nhìn từ cửa sổ xuống cũng không thấy được bọn họ. Đi qua hai góc cửa thì nhìn thấy tên tuần tra đang ngủ gà ngủ gật, A Hổ nhún nhảy đánh ngất gã, tiểu thư có ệnh, không phải vạn bất đắc dĩ, không thể giết người.

Thuận lợi đi đến cửa chính, Tiểu Ốc lấy chìa khóa Vương què ở. Mẹ nó, không mở được, cô bị lão hồ ly kia lừa! Nhìn sang Hắc Cửu: “Bây giờ nên làm gì?”

Hắc Cửu đá văng cánh cửa, làm mấy tên canh giữ đang đánh bài giật mình ngoái ra, thừa dịp bọn chúng còn đang sửng sốt, chưa kịp phản ứng anh móc dao từ sau lưng ra lao tới chém giết, khoảng cách quá gần như này thì súng lục còn không bằng khảm đao, hơn nữa âm thanh của súng lục quá lớn, dễ kinh động đến bọn canh gác ở trên lầu, mấy người kia cũng hăng hái tham gia hỗn chiến.

Tiểu Ốc móc khẩu súng lục màu bạc từ trong túi quần ra, nhặt trên đất một co dao rọc giấy, một mình đi lên lầu. Tên gác trên lầu hai nghe thấy có tiếng động bên dưới nhanh chóng rút súng ra lao đến cầu thang, đụng phải Tiểu Ốc bị cô bắn trúng một phát vào chân, một phát vào tay ngã lăn ra. Tiểu Ốc nhanh nhẹn lao đến cướp luôn khẩu súng trong tay gã.

Tiểu Ốc tiếp tục đi lên lầu. Tên canh giữ trong phòng trên lầu 2 nghe thấy tiếng súng nổ, biết bị tấn công, vội vàng mở cửa xem xét tình hình. Gã thấy một cô gái đang đi lên cầu thang, nghĩ chỉ còn cách đe dọa con tin cho nên bỏ chạy vào phòng. Tiểu Ốc đuổi theo, bắn vào đùi phải của gã làm gã ngã xuống, hòng súng bốc khói. Cô liếc mắt nhìn thấy Mộc Trạch Khải bị trói chặt vào ghế không nhúc nhích được. Cô móc dao rọc giấy ra cắt dây trói cho anh ta.

Mộc Trạch Khải không thể tưởng tượng nổi nhìn cô, không ngờ người đến cứu mình là cô.

Tiểu Ốc thấy anh ta nhìn mình chằm chằm cho là anh ta không muốn nói: “Trùng cái gì mà trùng, anh yên tâm đi, sau khi trở về, tôi lại cũng sẽ không gặp anh đâu mà lo”.

Cởi trói xong cho anh ta, Tiểu Ốc vỗ tay, định kéo anh ta ra ngoài bỗng thấy ánh mắt Mộc Trạch Khải hoảng sợ nhìn sau lưng cô. Cô hiểu được, lôi kéo anh ta né tránh, phát đạn trượt qua má cô bắn vào cửa sổ thủy tinh làm thủy tinh vỡ rơi đầy trên nền nhà. Cô nhanh chóng xoay người phi dao đánh trúng tay cầm súng của đối phương, sau đó đi đến đoạt súng của gã đưa cho Mộc Trạch Khải: “Cầm lấy, đi theo tôi!”

Lần đầu tiên cầm súng, tay Mộc Trạch Khải run rẩy. Tiểu Ốc kéo anh ta đi xuống lầu dưới. Nhìn thấy bọn họ, Hắc Cửu liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Đi mau, Lục Thông sắp tới”.

Trên nền nhà đầy máu tươi tanh nồng, trên ghế có mấy người bị thương nặng bất tỉnh nhân sự, Mộc Trạch Khải nhìn thấy buồn nôn. Người của Hắc Cửu mở cửa, Tiểu Ốc đỡ Mộc Trạch Khải mềm nhũn đi ra ngoài. Thủ hạ của Vương què mai phục ngoài cổng nghe thấy tiếng súng nổ biết liền nâng cao cảnh giác, thấy người ngoài là bắn.

Thương pháp Hắc Cửu rất tốt, trong bóng tối không nhìn rõ mặt người, anh ta nhận biết được vị trí chạy một vòng, trong bụi cỏ lập tức im lặng.

Bỗng phía trước xuất hiện hai chiếc xe, đèn pha chói sáng không nhìn rõ được người trong xe. Hắc Cửu nhận ra là xe của Đậu gia lập tức lên xe. Người còn chưa lên xe hết thì phía xa xuất hiện khoảng 7, 8 chiếc xe. Đoạn đường này vắng vẻ kể cả ban ngày cũng không có khả năng có nhiều xe đi qua thế. Tiểu Ốc cảnh giác nói với Hắc Cửu: “Có vấn đề, có thể là Lục Thông đã nhận ra cái gì đó, các đi hướng ngược lại, tôi đi thẳng hướng bọn chúng. Hắc Cửu, anh hãy bảo vệ tốt cho anh ta trở về thành phố. A Hổ, anh đi cùng xe này luôn đi, A Quyền đi theo tôi”.

Mọi người làm theo sắp xếp của Tiểu Ốc. Chiếc xe chở Mộc Trạch Khải nổ máy chạy đi, mặc dù đi đường vòng về thành có xa hơn nhưng an toàn, bọn Lục Thông có muốn đuổi cũng không kịp. Nhưng còn bọn Tiểu Ốc thì khá là nguy hiểm. Mộc Trạch Khải biết cô bất chấp nguy hiểm tính mạng để bảo vệ mình, trước kia rất ghét cô nhưng giờ trong lòng dâng lên cảm giác vừa chua xót vừa đau đớn. Trước khi đi dặn lại Tiểu Ốc: “Cẩn thận”.

Tiểu Ốc gật đầu, lập tức lái xe đi tới đoàn xe kia. Cô biết mình hiện tại có nhiều nguy hiểm, nhưng cảm thấy rất đáng bởi vì có thể báo đáp công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ nuôi.

Tiểu Ốc sợ những người đó sinh nghi, cho nên cố ý chậm chậm lái xe đến, đi qua đoàn xe kia mới đạp cần ga lên tốc độ cao nhất, chiếc xe phóng như bay, liều mạng trên con đường đen ngòm. Lục Thông giảo hoạt sinh nghi bèn ra lệnh ột số xe cùng một nửa số thuộc hạ quay đầu đuổi theo xe cô, 3 xe tiến vào biệt thự xem xét tình hình, còn 2 xe thì đuổi theo xe Mộc Trạch Khải mặc dù đã đã chạy mất dạng.

Qua gương chiếu hậu, Tiểu Ốc nhanh chóng phát hiện phía sau có xe đuổi theo, thừa dịp bọn họ chúng còn chưa xác định mình là mục tiêu Tiểu Ốc nói với hai người trên xe: “Chuẩn bị súng, chờ bọn chúng đuổi gần đến nơi, lập tức quay cửa sổ xuống nổ súng đánh lén, không được do dự”.

Hai người đều là từng trải việc đời, móc súng, lên cò, vừa quan sát chiếc xe đằng sau, vừa chuẩn bị tùy thời đánh lén.

Xe phía sau nhận được chỉ thị, tăng hết tốc lực đuổi theo, do là xe đời mới nên rất nhanh đã đuổi kịp xe của Tiểu Ốc. Bọn chúng cực kì hung ác, hai xe áp sát xe Tiểu Ốc, xe phía sau nổ súng trước tiên tạo thế ba mặt giáp công.

Hai người trong xe Tiểu Ốc không chần chừ, quay kính xe xuống, bình tĩnh bắn trả. Tiểu Ốc chăm chú lái xe. Cả người, xe hay súng đạn đều không bằng đối phương, nếu kéo dài lâu tình trạng này kiểu gì cũng thua, phải cứng rắn hơn, cô hỏi người phía sau: “Còn có búa sao?”

“Cố”.

“Một búa đập cửa sổ bên trái của xe đó”. Không có cửa sổ che chắn, đối phương sẽ rất khó tránh né, bên trái là chỗ ngồi của tài xế.

Thủ hạ kia làm theo, hai xe tới rất gần nhau thì nhắm ngay, một búa đập vỡ cửa kính xe của đối phương làm tài xế xe đó hoảng hốt.

“Rút tay về, tôi sẽ quay ngược lại, chờ xe dừng hẳn, các anh chỉ nhằm bánh xe mà bắn”. Tiểu Ốc đột nhiên dừng xe lại, chiếc xe phía sau kia đang đà lao đến phanh gấp làm xe nghiêng hẳn sang một bên. Tiểu Ốc lúi xe đâm vào làm chiếc xe đó đổ hẳn. Hai chiếc xe phía trước lập tức quay đầu, xông lại. Tiểu Ốc dừng xe lại, hai thủ hạ phía sau lập tức thò đầu ra bắn toàn lực càn quét bánh xe của hai chiếc xe kia. Hai xe kia bị trúng bánh xe, một cái quay vòng ở ven đường, một cái vẫn hướng xe Tiểu Ốc lao tới.

Tiểu Ốc đánh tay lái lái xe sang vệ đường, bị chiếc xe kia va chạm nhẹ, chỉ xước tí sơn. Chiếc xe kia vẫn lao về phía trước đụng phải chiếc xe đã bị Tiểu Ốc đâm đổ vó chống lên trời.

“Giải quyết!” kti hài lòng cười, khởi động xe phóng đi, vừa giải quyết xong mấy cái xe, vừa chặn luôn đường nếu còn xe phía sau đuổi tới, nhưng cô vẫn sợ phía trước có mai phục.

Mới đi được hơn nửa dặm đường, lại xuất hiện sự cố mới, Tiểu Ốc hét to: “Nguy rồi, xe sắp hết xăng”.

“Vậy làm sao bây giờ”? Xong rồi, lúc này là lúc nào mà còn xảy ra chuyện này.

“Tôi sẽ giấu xe vào rừng để tránh người ta phát hiện ra, sau đó chúng ta đi vòng quanh đây xem nhà nào có xe thì mượn trở về thành”. Tiểu Ốc nhỏ giọng mắng một tiếng, lái xe vào một khu rừng rậm rạp, xuống xe.

Ba người xem bản đồ trên điện thoại di động, từ đây tới thành còn rất xa, vài chục km nữa, hơn nữa trên bản đồ thể hiện xung quanh đây trước không thôn xóm sau không nhà trọ, sợ rằng chỉ có thể cả đêm đi đường.

Vì cẩn thận, điện thoại di động phải tắt, ngộ nhỡ đối phương đã báo cảnh sát, vậy chỉ cần tra điện thoại di động là biết bọn họ ở đâu, cũng không dám gọi nhờ giúp đỡ.

Bọn Tiểu Ốc vào được thành lúc trời gần sáng, tìm một nhà trọ nhỏ ở tạm, dùng điện thoại của khách sạn gọi về cho người nhà, Tiểu Ốc gọi ngay cho Đậu Diệc Phồn: “Diệc Phồn, là em đây, bọn Mộc Trạch Khải an toàn không?”

“Đã an toàn về đến Mộc gia rồi, cảm ơn trời đất, cuối cùng em cũng gọi điện thoại về. Em có sao không?”

“Em chỉ bị thương nhẹ thôi, chuyện này cảnh sát biết không? Bên Vương què có động tĩnh gì không”? Tiểu Ốc muốn xác định bình an mới dám trở về.

“Không. Người của Vương què người của không dám báo cảnh sát. Hắc đạo có quy củ của hắc đạo, có chuyện gì cũng sẽ tự mình giải quyết. Nếu không sẽ không thể đứng vững được. Nghe nói em đã đánh cho đám người của lão người ngà ngựa đổ, anh nghĩ bọn họ cần có thời gian để củng cố lại. Em đang ở đâu, anh đến đón”. Đậu Diệc Phồn nhận được điện thoại của cô, tâm trạng nhẹ nhõm hẳn, cả đêm qua anh lo lắng cho cô, không thể ngủ được.

Tiểu Ốc nói đi nhiều người sẽ gây sự chú ý nên sẽ chia nhau tự về. Rốt cuộc tâm trạng cũng được thả lỏng, điện thoại di động đã được bật lên. Sau đó cô mua mũ, kính, chào hai người kia, gọi một chiếc tắc xi, trở về biệt thự của Đậu Diệc Phồn.

Cô vừa về tới biệt thự, Đậu Diệc Phồn cùng Vương Triều Quân ra đón, Đậu Diệc Phồn đi tới ôm cổ cô: “Tiểu Ốc, thật may là em không sao”.

“Diệc Phồn, thật xin lỗi đã để cho anh phải lo lắng”.

Một lúc lâu sau Đậu Diệc Phồn mới buông cô ra. Ba người vào nhà, Tiểu Ốc ngồi cạnh Đậu Diệc Phồn, người giúp việc bưng lên điểm tâm, tối qua thiếu gia lo lắng không chỉ không ngủ, mà còn không ăn uống gì, Tiểu Ốc cũng không ăn gì. Hai người cùng ăn bánh uống trà. Vương Triều Quân ngồi ở bên cạnh nhận được điện thoại, chờ bọn họ ăn xong mới nói với Tiểu Ốc: “Ông Đậu mới vừa gọi điện thoại tới, bảo tôi chuyển lời cho cô, công việc ngày hôm qua rất tốt, rất ra dáng con dâu tương lai, ông ấy rất vui mừng”.

Tiểu Ốc gật đầu, không có chút kiêu ngạo hay đắc ý nào, với cô, chiến đấu chỉ là thủ đoạn để đạt được hòa bình, cũng không đáng giá để kiêu ngạo.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Tiểu Ốc cùng Đậu Diệc Phồn về phòng ngủ một giấc, khi tỉnh lại, trời đã tối.

Tiểu Ốc mặc một chiếc váy cô thích sang phòng Đậu Diệc Phồn gọi cậu đi ra ngoài ăn cơm tối.

Sau khi ăn cơm xong, giống như thường ngày, hai người vui ở trong phòng xem ti vi, thấy đoạn phim bắn nhau Tiểu Ốc bất an. Cô nhớ tới hôm qua, không ngờ mình có thể ác như vậy, chỉ vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn. Lúc cố ý đâm chiếc xe phía sau cô đã không để ý đến sống chết của mình cũng như của người khác. Lúc đó, cái nguyên tắc không thể giết người của cô đã có lấy một giây để được suy xét. Thậm chí cô có thể cảm giác được độ nóng hổi như thiêu đốt của máu tươi phun vào hai tay cô ngày hôm qua. Hóa ra cô cũng rất độc ác. Tại sao cô có thể độc ác như vậy? Nhưng không ác độc, ở trong thế giới hắc đạo hỗn loạn sẽ chết rất nhanh.

Trong lòng có ít thứ chết đi, lương tri, đạo đức, có lẽ còn có cái gì chính cô cũng không biết đang dần biến mất...

Buổi tối không ngủ được, Tiểu Ốc ra sân hóng mát, không ngờ gặp Vương Triều Quân vẫn chưa ngủ, anh nghe thấy tiếng động nên quay lại nhìn: “Cô phiền não việc gì à”?

Tiểu Ốc lắc đầu: “Không có gì”.

“Bởi vì nhiệm vụ lần này cô hoàn thành rất xuất sắc, cộng thêm phải chuẩn bị hôn lễ sắp tới, nên huấn luyện của chúng ta kết thúc trước thời hạn, ngày mai tôi sẽ rời khỏi đây, nếu không ngủ được thì tới đây uống một chén đi!”.

“Nhanh như vậy sao”? Tiểu Ốc hơi hụt hẫng, bỏ qua một số thứ thì anh chính là một thầy giáo rất tốt, lại có bản lĩnh. Nếu không phải là anh dạy những thứ kia, có lẽ ngày hôm qua cô đã chết rồi.

“Không thích”. Anh còn có rất nhiều chuyện khác cần làm.

Tiểu Ốc vào nhà tìm hai chai rượu ngon, mỗi người một chai, tu ừng ực, say ngất ngưỡng nằm luôn tại sofa ngủ. Nơi đây rất an toàn không sợ bị tập kích.

Sáng hôm sau khi Tiểu Ốc tỉnh lại, dụi mắt nhìn xung quanh thấy Đậu Diệc Phồn đang ngồi cạnh cô dùng laptop: “huấn luyện viên Vương ?”

“Sáng sớm đi rồi”. Đậu Diệc Phồn nhìn sang cô: “Anh nghĩ thời gian tới chúng ta sẽ không bị công kích. Lục Thông bị Vương què chém hai đao bị thương rất nặng, đang phải lẩn trốn, thủ hạ đi theo Lục Thông cũng bị Vương què xử tử. Vương què cũng bị Lục Thông đánh trọng thương, vết thương cách tim chỉ có 3 cm”.

Tiểu Ốc cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy: “Lục Thông sẽ cam tâm”?

“Anh nghĩ là không. Hiện tại gã chỉ có hai con đường, hoặc là đi theo ba anh, hoặc là phải tự mình giết chết Vương què. Mà Vương què cũng chỉ có hai con đường, nghe thủ hạ nói, ba anh đã tìm gặp Vương què nói

với lão ràng hoặc là lão quy thuận, hoặc là lập tức bị tiêu diệt hết. Hiện tại trong thành, thế lực nhà anh là mạnh nhất”. Đậu Diệc Phồn đặc ý nói, cho nên vô luận như thế nào, Tiểu Ốc cũng sẽ không gặp chuyện không may.

Tiểu Ốc không có cảm giác gì, không biết mình nên đáp lại thế nào đành im lặng.

87. Chương 87 đám Cưới

Tiểu Ốc nhận được điện thoại của Mộc ba, ông giờ rất áy náy với cô, bảo cô về nhà ở chờ xuất giá, Mộc gia sẽ chuẩn bị đồ cưới, áo cưới cho cô, thời gian từ đây đến đám cưới không còn bao nhiêu lâu, bọn họ hi vọng còn mấy ngày được ở cùng Tiểu Ốc.

Tiểu Ốc không phản đối, cũng không có lý do phản đối, bởi cho dù cô không yêu Đậu Diệc Phồn nhưng lại muốn có một đám cưới thật lớn, bởi cả đời chỉ có một lần.

Biết được Tiểu Ốc đồng ý trở về nhà, Mộc Trạch Khải có cảm giác kỳ quái. Anh vừa muốn gặp cô để tự mình cảm ơn cô, vừa không muốn gặp sợ cô lại dây dưa như trước đây. Mặc dù anh rất đau lòng và hối hận sau sự việc anh gây tổn thương cho cô, nhưng vừa nghĩ tới sự dây dưa của cô là anh chỉ muốn chạy trốn. Cho nên khi nghe thấy phòng khách có tiếng ồn, biết cô đã về anh cũng đợi một lúc lâu mới xuống, không ngờ cả Đậu Diệc Phồn cũng đến: “Làm sao cậu lại ở đây?”

Mộc mẹ nghĩ từ trước đến giờ Mộc Trạch Khải không quan tâm đến chuyện của Tiểu Ốc, nên chưa nói cho anh ta biết chuyện kết hôn của Tiểu Ốc, nhân dịp này thông báo luôn: “Trạch Khải, tới đây ngồi, đây là em rể con, mấy ngày nay chắc con bị kinh sợ nên không nhớ, Tiểu Ốc sắp kết hôn với Đậu Diệc Phồn”.

“Kết hôn”? Tưởng như sấm sét giữa trời quang bỗng trúng đầu anh, làm sao có thể? Cô gái xấu tính này mà có người muốn cưới?

“Đúng vậy, mấy ngày nữa là đám cưới rồi”. Mộc mẹ vô cùng tiếc nuối, một cô gái tốt như vậy mà con trai mình không nhìn lại, để cho người khác chiếm được.

Mộc Trạch Khải tự rót mình một chén trà, nhấp một ngụm cảm thấy đắng chát rất khó uống.

Mộc mẹ luôn hy vọng nhà cửa hòa hảo, êm ấm, mặc dù Tiểu Ốc là con nuôi nhưng bà cũng rất yêu thương nên nói với Trạch Khải: “Sau này cùng là người một nhà, những người trẻ tuổi các con phải lui tới nhiều nhiều nhé”.

Người một nhà?

Người nào cùng Đậu Diệc Phồn là người một nhà!

Tiểu Ốc yêu anh, có phải cô lấy việc kết hôn này để gây sự chú ý của anh?

Anh âm thầm quan sát cô, suốt buổi cô chỉ nhìn Đậu Diệc Phồn hoặc cúi đầu nhìn mâm bánh, không buồn liếc anh lấy một cái.

Một lúc sau Mộc mẹ cùng Mộc ba đứng lên: “Chúng ta có chút việc phải ra ngoài, các con từ từ nói chuyện nhé”.

Bất kể giữa bọn họ có hiểu lầm gì cũng nên nói ra cho rõ ràng, cho nên hai ông bà lấy cớ ra ngoài tạo điều kiện cho những người trẻ tuổi thẳng thắn với nhau.

Sau khi ông bà Mộc đi, Tiểu Ốc cũng không nhìn Mộc Trạch Khải, quay sang nắm tay Đậu Diệc Phồn, cảm thấy cậu đang tức giận, có lẽ là vì chuyện mất trinh tiết của cô. Cô không muốn nhìn thấy bọn họ đánh nhau cho dù bây giờ cô đã coi Mộc Trạch Khải là người xa lạ không muốn qua lại.

Được Tiểu Ốc nắm tay, Đậu Diệc Phồn bình tĩnh lại, nhẹ nhàng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Lúc nào thì chúng ta đi chọn áo cưới?”

“Đúng rồi, anh còn chưa mua nhẫn cho em. Anh thật sơ ý. Cho anh một ngày chuẩn bị nhé, anh sẽ cho em một màn cầu hôn khó quên”.

Nhìn cậu nóng lòng, Tiểu Ốc cười cười: “Anh nói ra thế làm người ta hết cả bất ngờ. Chẳng vui gì cả. Nhưng thật sự em rất mong đợi, em chờ anh”.

Đậu Diệc Phồn hấp ta hấp tấp rời đi cũng không quên trợn mắt hung hăng liếc nhìn Mộc Trạch Khải: “Cầm thú, anh dám tính toán vợ con tôi tôi sẽ đánh anh dẹp dẹp như con tép. Tôi nói được làm được, cho nên anh cách xa cô ấy ra”.

Tiểu Ốc đưa Đậu Diệc Phồn ra ngoài, ngọt ngào giống như cô gái đang yêu. Khi Đậu Diệc Phồn đã đi xa thì một giọng nói vang lên sau lưng cô: “Có thật cô muốn gả cho cậu ta”?

“Đúng vậy”.

“Cô không yêu cậu ta, làm như vậy không cảm thấy rất dối trá sao”?

“Không liên quan gì tới anh”. Tiểu Ốc bình thản đi vào nhà.

Mấy ngày sau đó hết sức bận rộn, tiếp nhận cầu hôn, chụp ảnh cưới, đặt khách sạn, viết thiệp mừng, hai bên cha mẹ gặp mặt...

Bận rộn không tưởng tượng nổi khiến cho cô không nhìn thấy Mộc Trạch Khải, thậm chí có lúc còn không biết trong nhà còn có anh ta. Đậu Diệc Phồn cầu hôn rất lãng mạn, ban đêm trên bờ biển, chân trần ngồi trên bãi cát, vừa nghe tiếng sóng vỗ, vừa nướng thịt, cậu đưa cho cô một lon đồ uống, cô dùng ngón tay gạt nắp lon, bỗng trợn tròn mắt, một chiếc nhẫn kim cương, khi phát hiện ra thì nó đã ở trên tay.

Gian kế được như ý, Đậu Diệc Phồn quỳ xuống trước mặt cô: “Lấy anh nhé Tiểu Ốc! Anh sẽ yêu em cả một đời này”.

Vừa dứt lời thì từ bốn phía pháo hoa nổ tung rực rỡ cả bầu trời đêm, Tiểu Ốc nghẹn ngào: “Pháo hoa rất đẹp, em đồng ý”.

Pháo hoa cũng giống như sinh mạng con người, nở rộ rồi tắt. Cho nên thời điểm mình nở rộ, cô lựa chọn quý trọng người trước mắt.

Nhìn cô ngày ngày chuẩn bị đám cưới cùng người đàn ông khác, lơ là mình, tim Mộc Trạch Khải đau nhức. Cô đã từng làm tất cả vì anh, thậm chí cởi hết để quyến rũ anh, cuối cùng lại bị anh làm cho thương tích phải chạy theo người khác. Anh ghét cô đến cả nhìn thấy cũng phiền, làm gì cũng chán. Thế nhưng từ hôm anh tính kế cô khiến cô muốn tuyệt giao thì trong lòng anh manh nha một cảm xúc khó tả. Nhất là khi cô cứu anh ra từ trong mưa bom lửa đạn thì những cảm xúc bị đè nén trong anh đều bùng ra.

Cũng kể từ hôm ấy, cô không hề nhìn anh lấy một cái. Nếu chỉ như vậy anh cũng sẽ chấp nhận. Nhưng khi ba anh nói cho anh biết Tiểu Ốc đồng ý cưới Đậu Diệc Phồn vì muốn cứu anh, hi sinh hạnh phúc cả đời mình vì anh thì ngọn lửa tình yêu trong anh bùng lên mãnh liệt.

Anh hối hận.

Thật đáng đời anh. Cô đã từng chỉ biết có mỗi anh, trong tim chỉ có mình anh bởi vì cô sinh hoạt trong một vòng tròn rất nhỏ, chỉ biết có mỗi anh, coi anh là thế giới của cô. Nhưng khi bước chân ra ngoài thế giới rộng lớn, cô gái tốt như cô sẽ có nhiều người đàn ông theo đuổi là chuyện thường tình. Vì vậy, chờ anh hối hận thì cô đã đi xa.

Mộc Trạch Khải không tự chủ được đi sang phòng cô. Cô đang nằm trên giường, vừa làm mặt nạ bảo dưỡng vừa nghe nhạc, anh nhẹ nhàng tắt nhạc đi: “Tiểu Ốc, anh muốn nói chuyện với em”.

“Nói đi!”. Cô không có định đứng lên, ngày mai là hôn lễ, cô muốn dưỡng da để ngày mai có thể làm một cô dâu xinh đẹp.

“Tiểu Ốc, em đi theo anh có được không”?

“Có ý gì”? Tiểu Ốc tưởng mình nghe nhầm, anh ta muốn dẫn mình bỏ trốn sao?

“Không cần cưới Đậu Diệc Phồn, nếu em muốn lập gia đình thì lấy anh đi! Anh sẽ cưới em!”. Anh không nói đùa, nếu cô muốn cưới, anh hy vọng mình là chú rể, những vấn đề khác đều không phải là vấn đề, cô bị người khác ngủ qua, hoặc không còn yêu anh đều không phải là vấn đề, anh chỉ muốn dắt tay cô, cùng cô đi qua nửa đời sau.

“Anh đang nói với tôi sao? Tôi không nghe nhầm chứ? Tôi là Kim Tiểu Ốc đây”. Tiểu Ốc kinh ngạc ngẩng cổ nhìn anh ta, chắc vì cái mặt nạ đắp trên mặt cô làm anh ta không nhận ra cô. Chắc anh ta nhận nhầm người, cầu hôn cô? Không thể nào!

“Anh biết rõ em là ai, anh rất rõ, không cưới cậu ta được không, căn bản em không yêu cậu ta, người em yêu là anh”. Mộc Trạch Khải bắt lấy tay cô, nội tâm đang gào thét, anh thừa nhận anh sự thật yêu cô gái này.

Tiểu Ốc thấy đã hơn nửa đêm, chắc anh ta bị mộng du hoặc đang trêu đùa cô: “Đại ca, anh bị trúng gió à? Tôi có yêu anh ấy hay không không liên quan gì tới anh, trước kia tôi thích anh, nhưng hiện tại không thích, được chứ?”

“Gạt người, vậy tại sao em lại đi cứu anh”?

“Báo đáp công ơn nuôi dưỡng của ba mẹ, chẳng lẽ anh cho rằng tôi sẽ liều mạng vì anh sao? Tôi không có ngu như vậy, kể từ cái ngày tôi bị người ta chạm vào đó, Kim Tiểu Ốc trước kia đã chết rồi, Kim Tiểu Ốc bây giờ không quan hệ gì với anh”. Tiểu Ốc lại nằm xuống tiếp tục làm xoa bóp, sẽ không bởi vì mấy lời vừa rồi mà có thêm mấy cái nếp nhăn.

“Em gạt anh, em vẫn còn yêu anh!”.

“Anh nhầm rồi, phụ nữ thường hay thay đổi, anh đã bao giờ nghe nói thời gian là liều thuốc tốt nhất. Trước đây lẽ ra anh đã có thể có được tôi, nhưng giờ có muốn cũng không được, sau này càng không”. giờ phút này cho dù anh ta quỳ xuống cầu hôn cô cũng không động lòng.

“Tiểu Ốc, chẳng lẽ anh phải móc tim ra em mới tin là anh thật sự muốn ở cùng em sao”?

“Tôi muốn tìm gan phèo phổi anh làm cái gì? Anh về phòng đi ngủ đi!”. Tiểu Ốc không buồn nhìn anh ta nữa, quay mặt vào bức tường, thà nhìn tường còn hơn.

“Em không tin anh, em hãy chờ đây, anh sẽ chứng minh cho em thấy tình cảm của anh dành cho em. Anh sẽ không để cho em cưới Đậu Diệc Phồn”. Nói xong anh bỏ đi.

Tiểu Ốc không thèm để ý, có lẽ anh ta chỉ nói thể thôi chứ người trói gà không chặt như anh ta mà muốn ngăn cản cô lập gia đình, dễ vậy sao.

Ngày hôm sau, Tiểu Ốc dậy rất sớm để chuẩn bị làm cô dâu. Chiếc váy cưới trắng tinh khiết làm cô càng thêm xinh đẹp. Đậu Diệc Phồn đến đón dâu, nhìn thấy cô cũng ngây ngẩn cả người phải thốt lên: “Tiểu Ốc em thật xinh đẹp”.

Tiểu Ốc gơ tay nhận lấy bó hoa từ cậu: “Cảm ơn, chú rể của em cũng rất đẹp trai”.

Nhìn Tiểu Ốc nắm tay Đậu Diệc Phồn lên xe hoa, Mộc Trạch Khải đau lòng khó thở. Anh sẽ không từ bỏ cô, không muốn cô vì anh mà phải cưới người cô không yêu, cho nên anh sẽ phóng tay một lần!

Mộc Trạch Khải trở về phòng, cầm tài liệu điều tra trên tay, bắt đầu gọi điện thoại...

Đám cưới rất lãng mạn. Vì muốn cho Tiểu Ốc một đám cưới khó quên nên Đậu Diệc Phồn chuẩn bị rất nhiều hoa hồng và tơ lụa màu hồng phấn, trang trí hội trường vô cùng lãng mạn.

Mộc ba dắt tay Tiểu Ốc chậm rãi đi về phía thảm đỏ, sau đó trình trọng đem tay Tiểu Ốc giao cho Đậu Diệc Phồn: “Diệc Phồn, ba đem con gái quý giá nhất của ba giao cho con, hi vọng các con về sau có thể sống hạnh phúc”.

“Ba yên tâm, con sẽ đối xử thật tốt với Tiểu Ốc”. Đậu Diệc Phồn cười không khép miệng lại được, nắm tay Tiểu Ốc quay mặt về phía cha xứ, ý bảo ông có thể bắt đầu.

“Anh Đậu Diệc Phồn, xin hỏi anh có đồng ý cưới cô Kim Tiểu Ốc làm vợ, cùng cô kết làm một thể, yêu cô, an ủi cô, tôn trọng cô, bảo vệ cô, giống như yêu chính mình. Bất luận cô ngã bệnh hoặc là khỏe mạnh, giàu có hoặc nghèo khó, chung thủy với cô, cho đến rời đi thế giới”?

“Tôi đồng ý”. Cậu quá nguyện ý.

“Cô Kim Tiểu Ốc, xin hỏi cô có đồng ý cưới anh Đậu Diệc Phồn làm chồng, cùng anh kết làm một thể, yêu anh, an ủi anh, tôn trọng anh, bảo vệ anh, giống như yêu chính mình. Bất luận anh ngã bệnh hoặc là khỏe mạnh, giàu có hoặc nghèo khó, chung thủy với anh, cho đến rời đi thế giới”?

“Tôi...”. Tiểu Ốc đang định gật đầu thì đột nhiên nghe được rất nhiều tiếng bước chân, không khỏi quay đầu lại nhìn.

Mọi người cũng nhìn về nơi phát ra âm thanh, không khỏi ngơ ngẩn, một tốp cảnh sát. Viên cảnh sát dẫn đầu đi đến nói với Tiểu Ốc và Đậu Diệc Phồn: “Xin lỗi đã quấy rầy đám cưới của hai vị, có người tố cáo anh Đậu Diệc Phồn có thể cùng tổ chức Xã Hội Đen hoạt động phi pháp có liên quan, xin theo tôi đi một chuyến cùng phối hợp điều tra”.

88. Chương 88 đám Cưới Không Thành

Đậu Diệc Phồn nghe xong lập tức tối mặt: “Tôi không biết anh đang nói gì? Nhưng vô luận là cái gì, xin hãy để sau đi, đây là đám cưới của chúng tôi, cả đời chỉ có một lần. Nếu anh đến với tư cách là khách mời, tôi hoan nghênh, nếu tới quấy rối, đừng trách tôi không khách khí”.

Cảnh sát thì sao chứ, nếu phá hoại chuyện lớn cả đời của cậu thì cậu sẽ không để yên.

Tiểu Ốc bước lại gần Đậu Diệc Phồn, nắm tay cậu, sau đó hỏi viên cảnh sát: “Anh cảnh sát, có phải có hiểu lầm gì hay không? Anh ấy là một thương nhân”.

“Không có hiểu lầm nào cả, xin hãy theo tôi một chuyến”. Viên cảnh sát kia nói xong, tốp cảnh sát phía sau vọt lên bao vây Đậu Diệc Phồn.

Đậu ba đứng dậy nói với viên cảnh sát dẫn đầu: “Cậu xem có phải có hiểu lầm gì hay không”?

“Tra rõ sẽ biết, đưa người đi cho tôi”. Viên cảnh sát kia biết ông ta có ô dù, nhưng không cần để ý, gần đây trong thành phố liên tục xảy ra mấy vụ án rất nghiêm trọng, đúng lúc bắt được một con gà, cần phải giết gà dọa khỉ một chút.

Tất cả thủ hạ của Đậu gia và Mộc gia vừa nghe thế đều đứng cả lên, nhìn chằm chằm nhìn toán cảnh sát kia.

Sau hai ba phút giằng co, Đậu gia thỏa hiệp trước, ông có người che chở nên người có bị bắt đi cũng không sợ, cũng chỉ bị nhốt mấy ngày. Sau này đám cưới cũng không sao cả, không nên xung đột với cảnh sát, nếu không chỉ sợ người kia cũng khó mà bảo vệ được Đậu Diệc Phồn. Đậu ba khoát tay bảo tất cả thủ hạ lui ra, nói với Đậu Diệc Phồn: “Đã vậy con đi một chuyến đến đồn cảnh sát đi! Đi sớm về sớm”.

Đậu Diệc Phồn gật đầu, vừa định đi thì Tiểu Ốc kéo tay cậu lại: “Em đưa anh đi!”.

Không biết vì sao cô đột nhiên có dự cảm không tốt, cô hy vọng Đậu Diệc Phồn sẽ không có chuyện gì.

Đậu Diệc Phồn biết cô lo lắng ỉn, vỗ vỗ tay cô: “Được, vậy chúng ta cùng đi”.

Tiểu Ốc mặc áo cưới nắm tay Đậu Diệc Phồn lên xe cảnh sát. Trong đồn cảnh sát, cô trở thành tiêu điểm bị mọi người nhìn ngó, đây là lần đầu tiên một cô gái mặc váy cưới xuất hiện ở đây. Hai người được đưa vào một phòng riêng, cảnh sát chỉ hỏi hai ba câu lấy lệ với Đậu Diệc Phồn và Tiểu Ốc. Sau đó trong phòng xuất hiện thêm một viên cảnh sát cấp cao hơn và một luật sư đến nói với Đậu Diệc Phồn: “Cậu có thể đi về, luật sư của cậu tới bảo lãnh”.

Đậu Diệc Phồn thở phào nhẹ nhõm đứng dậy. Cậu biết đồn cảnh sát sẽ chẳng làm gì được cậu cả.

Nhưng câu nói tiếp theo luật sư lại làm cho Đậu Diệc Phồn thay đổi sắc mặt: “Vừa rồi ở trên phố Thùy Dương tiến hành kiểm tra như thường lệ, không ngờ bắt được một nhóm là thành viên của một bang phái. Bọn họ khai báo, cô Kim là bảo kê thu phí, cho vay lãi suất cao. Cho nên cô đang ở trong diện bị tình nghi, không thể rời đi được”.

Phố Thùy Dương chính là tên khác của phố Tam Hoàng. Đậu Diệc kích động: “Ông định bắt cô ấy! Tôi muốn lập tức bảo lãnh cho cô ấy”.

Viên cảnh sát vào cùng lên tiếng: “Không được, cấp trên đã ra lệnh muốn điều tra vụ các vụ án ở phố Thùy Dương, hiện tại bất kì ai cũng không thể đưa cô ấy, cậu có thể đi về”.

Tiểu Ốc nằm mơ cũng không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện này. Cô biết đã chọn con đường này thì sẽ có một ngày như thế này, chỉ là không biết bao giờ tới mà thôi, làm việc xấu nghe nói tất có báo ứng. Tiểu Ốc không nghĩ lúc này cô có thể bình tĩnh thể khoát tay với Đậu Diệc Phồn: “Anh trở về trước đi! Em không sao đâu”.

Đậu Diệc Phồn không chịu đi: “Không được, em theo anh tới, tại sao anh có thể trở về một mình được”?

“Anh về trước đi, còn nói thêm một câu nào nữa em sẽ thoát hôn!”.

Đậu Diệc Phồn im lặng, lưu luyến không muốn rời đi.

Tiểu Ốc ngồi lại chỗ cũ, cô nghĩ rồi, mặc kệ bọn họ có hỏi gì cô cũng nói không biết, tuyệt không phối hợp. Cô không biết tương lai sẽ như thế nào. Cô chỉ biết không thể khai ra Mộc ba, cũng không thể khai ra chuyện chính mình tự đi cứu Mộc Trạch Khải, như vậy sẽ chỉ làm chuyện bết bát hơn. Có lẽ chịu đựng mấy ngày nữa Đậu Diệc Phồn sẽ nghĩ ra biện pháp giúp cô có thể đi ra ngoài, hoặc là bọn họ không tra ra được cái gì, không đủ chứng cứ sẽ thả cô ra.

Tiểu Ốc bị tạm giam chờ tái thẩm tra.

Nhưng chuyện nghiêm trọng hơn nhiều so với suy nghĩ của cô. Tại phòng giam, cô gặp mấy cô nhóc ở phố Tam Hoàng. Bọn chúng bảo rằng sáng sớm nay một đội cực lớn đã chiếm đóng ở phố Tam Hoàng rồi, đoán chừng rất nhanh sẽ tra xong án, nghe nói hơn hai trăm người bị bắt, nam nữ già trẻ đều có, có vài người khai ra Mộc ba, cũng có người khai ra Tiểu Ốc, nhiều người như vậy, tuyệt đối là giấy không gánh nổi hỏa.

Nghe đến đó, thân thể Tiểu Ốc lập tức xụi lơ, cô cảm giác chuyện lần này rất lớn, sợ là mình đi dễ khó về.

Cảnh sát sẽ dốc toàn lực, sẽ không đánh khi không nắm chắc phần thắng, lần này không phải làm qua loa mà là muốn hoàn toàn tiêu diệt triệt để thế lực xã hội đen ở phố Tam Hoàng, mà cô là người ra mặt quản lí ở đó nhất định sẽ bị xử vô cùng nghiêm trọng.

Ngay cả Đậu Diệc Phồn có nghĩ muốn cứu cô thì Đậu lão gia cũng không chịu!

Không có phố Tam Hoàng, Kim Tiểu Ốc không là gì cả, căn bản không có tư cách làm con dâu Đậu gia. Đậu Diệc Phồn cố chấp như vậy, nhất định sẽ bị Đậu lão gia không chê, thậm chí giam lại hoặc là đưa ra nước ngoài. Hôn sự này coi đã thất bại.

Hai ngày sau, Tiểu Ốc gặp được Mộc Trạch Khải, hai mắt anh ta đỏ hoe nhìn cô hết sức đau lòng: “Tiểu Ốc, em có khỏe không”?

“Tôi không sao, ba mẹ như thế nào”? Hiện tại Tiểu Ốc lo lắng nhất chính là ba mẹ.

“Ba đã chạy trốn, tiền gửi ngân hàng của nhà mình đã bị đóng băng. Em không cần phải lo lắng cho anh và mẹ, anh sẽ chăm sóc ẹ thật tốt, Anh có thể tự kiếm tiền”. Anh không ngờ mọi chuyện thành ra thế này. Rõ ràng là anh tố cáo Đậu gia liên quan đến xã hội đen, kết quả bị bắt lại là Tiểu Ốc, ba phải chạy trốn, phố Tam Hoàng bị niêm phong. Anh không thể tưởng tượng nổi, nếu nói là làm chuyện xấu thì Đậu gia hơn Mộc gia rất nhiều, hơn nữa chứng cứ anh cung cấp cũng chỉ toàn là của Đậu gia, vậy tại sao Tiểu Ốc bị bắt, anh nghĩ không ra.

“Vậy thì tốt, Đậu Diệc Phồn như thế nào? Có phải bị ba anh ấy giam lỏng hay không? Ba anh ấy cũng không có ý định cứu tôi đi!”.

“Làm sao em biết? Ngày hôm qua mẹ đi mời Đậu gia giúp một tay, Đậu gia đóng cửa không gặp, hơn nữa nghe nói Đậu Diệc Phồn bị ông Đậu giam lại rồi, bất luận kẻ nào cũng không gặp được”. Anh không ngờ Tiểu Ốc sẽ đoán được.

“Giống như tôi nghĩ, tôi chỉ không biết là người nào bán đứng tôi”. Tiểu Ốc thở dài.

Mộc Trạch Khải rất đau lòng, thẳng thắn: “Thật xin lỗi, là anh ản danh tố cáo Đậu Diệc Phồn, nhưng mà anh lại không biết vì sao người bị bắt lại là em”.

Tiểu Ốc bưng bưng lửa giận: “Anh đúng là óc heo, Đậu gia có người hậu thuẫn, ai dám động đến nhà họ. Còn nữa, nhân dịp tôi kết hôn, huynh đệ trên địa bàn không nhiều lắm cũng bị tận diệt rồi. Xem ra tôi nhất định phải ngồi tù rồi. Tôi nghĩ sau này tôi không bao giờ nợ anh cái gì nữa, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, anh đi đi! Chăm sóc thật tốt ẹ”.

“Tiểu Ốc, thật xin lỗi, anh không cố ý, lần sau anh sẽ trở lại thăm em, chờ em ra tù chúng ta sẽ kết hôn”.

“Anh cút ngay!”. Tiểu Ốc chán ghét bộ dạng thâm tình của anh ta, nhìn rất phiền, đứng lên, không đợi cho hết thời gian thăm nuôi đã đi vào. Tương lai của cô đã bị anh ta phá hỏng, cô thế nào không buồn bực, thật không hiểu sao trước đây cô lại thích anh ta, đúng là đần độn.

Không biết người nào có bản lĩnh lại đào ra chuyện Tiểu Ốc gây tai nạn xe, nổ súng bắn trọng thương thủ hạ của Lục Thông. Tiểu Ốc nghi ngờ ông Đậu, nhưng ông ta sẽ không bỏ đá xuống giếng hại cô bởi sẽ không có lợi gì cho ông ta. Chẳng lẽ là Vương què? Nhưng Vương què đang bị thương cũng bị điều tra, hẳn không phải là lão. Cuối cùng cô cũng không biết là ai đã tố cáo chuyện này.

Gộp chung mấy vụ án lại, vụ của cô bị đưa lên TV, dư luận xã hội lên án làm tinh thần cô không được tốt lắm. Cô bị xử tương đối nặng, 11 năm 6 tháng tù giam, tịch thu tất cả tài sản riêng.

Hiện tại cô mười bảy tuổi, chờ mười một năm rưỡi cô 28 tuổi, vừa già vừa trắng tay, càng nghĩ cô càng tuyệt vọng, nhưng cô cũng rất rõ ràng, đây là tự chuốc phiền, đi con đường kia, sẽ phải có đùng khí đối mặt loại kết cục này...

89. Chương 89 nội Giác

Một năm rưỡi sau, ngục giam.

“1038, có người thăm tù, đi theo tôi”.

“Thăm tù? Ai?”. Tiểu Ốc đứng dậy, chẳng lẽ lại là Mộc Trạch Khải? Trừ anh ta còn ai vào đây nữa. kể từ sau sự việc kia thân thể Mộc mẹ yếu hẳn đi, bà chưa bao giờ đến đây. Chỉ có Mộc Trạch Khải là đến thăm cô, nhưng chỉ cần đến cửa phòng trò chuyện mà nhìn thấy anh ta là Tiểu Ốc lập tức quay người trở về phòng giam. Cô không muốn qua lại với anh ta. Cho nên nửa năm rồi Mộc Trạch Khải không tới nữa. Còn từ hồi đó đến giờ Đậu Diệc Phồn cũng chưa bao giờ đến thăm cô. Không biết lần này là ai?

“Tôi không biết, mau đi theo tôi”. Giám thị trại giam không bình tĩnh mở cửa phòng ra.

Tiểu Ốc đi theo, không ngờ không phải là đến phòng trò chuyện mà được dẫn lên phòng họp nhỏ trên tầng hai. Cô cảnh giác: “Ai muốn gặp tôi”?

“Cô vào đi sẽ biết”. Giám thị dừng lại, chỉ cô tự vào phòng.

Tiểu Ốc nghi ngờ, đi thẳng vào phòng. Trong phòng có một người đàn ông ngồi chờ sẵn, anh ta ngẩng đầu lên, bộ mặt phớt tỉnh, hoài niệm nói với cô: “Đã lâu không gặp”.

“Huấn luyện viên Vương? Làm sao anh lại ở đây”? Tiểu Ốc nhú mày, anh ta không phải là người của Đậu gia sao? Tại sao lại ở đây? Chẳng lẽ cũng bị bắt? Nhưng tại sao đơn độc gặp mình, chẳng lẽ...

Thấy trên mặt cô biểu hiện từ kinh ngạc đến tỉnh ngộ, Vương Triều Quân gạt đầu một cái, giơ tay ra: “Một lần nữa tôi xin tự giới thiệu, tôi là cảnh sát cao cấp của Tổ Trọng Án, cô có thể gọi tôi là cảnh sát Vương”.

“Cảnh sát Vương? Huấn luyện viên lại là cảnh sát? Thú vị”. Tiểu Ốc ngồi xuống đối diện với anh ta, lúc đầu cô còn vui mừng khi gặp lại người quen cũ, giờ thì tan biến hết. Nếu cô đoán không sai, có lẽ vụ tai nạn xe cô là do anh ta tổ cáo.

“Tôi gọi cô đến đây là có chuyện cần cô giúp một tay”.

“Cần tôi giúp? Tôi là phạm nhân, anh là cảnh sát, cần tôi giúp? Anh đùa đấy à”? Tiểu Ốc lơ đãng.

“Cô đã nghe nói về Liêu Vĩnh Hoa chưa?”

Tiểu Ốc gật đầu: “Chính là Liêu Bàn Tử? mấy ngày trước vợ của hắn là Hoa tỷ được phân đến phòng giam của tôi, chỗ ngủ đối diện với chỗ tôi, nhưng việc này thì có quan hệ gì đến tôi?”

“Tôi hi vọng cô có thể làm nội gián cho tôi, đến gần Hoa tỷ trợ giúp cảnh sát điều tra. Liêu Vĩnh Hoa chạy trốn không dấu vết, muốn tìm được hắn, Hoa tỷ không ai có thể. Chúng tôi nghi ngờ Liêu Vĩnh Hoa vợ vết của cải trái phép, rửa tiền, buôn bán vũ khí. Lúc Hoa tỷ bị bắt, trong phòng cô ta tìm được một hòm lớn các loại vũ khí tối tân chưa kịp bán đi. Chúng tôi nghi ngờ có một tập đoàn lớn buôn bán vũ khí vẫn còn trong bóng tối”. Vụ án này tuy lớn mà nhỏ, anh có mấy nội gián nhưng không ai muốn làm vụ này bởi vì bọn họ giờ đã có cuộc sống ổn định hoặc không thích hợp. Suy nghĩ mãi anh nhớ tới Tiểu Ốc, khi còn huấn luyện cô, anh đã biết được thực lực cũng như mưu trí của cô, cho nên anh đã nghiêm túc dạy cô, cũng không nghĩ đến có lúc như thế này. Anh nghĩ Tiểu Ốc sẽ là một nội gián rất tuyệt, có thể hoàn thành rất xuất sắc các loại nhiệm vụ.

“Cảnh sát Vương, tôi đang ngồi tù thì làm sao giúp anh tra án? Anh tìm người khác đi!”. Tiểu Ốc không chút hứng thú.

“Cô có thể vượt ngục cùng với Hoa tỷ, tôi có thể cho người âm thầm trợ giúp các cô chạy trốn thành công”.

Tiểu Ốc không thể tưởng tượng nổi, thử cô à?

Tiểu Ốc cười nhạo: “Anh cho tôi là đứa trẻ ba tuổi à? Anh để cho tôi vượt ngục mà không bắt trở về à? Đàng nào cũng bị bắt trở về thì tôi trốn làm gì? Mà tôi tội gì phải vì anh mà đắc tội Liêu Bàn Tử?”

“Chúng tôi có chế độ đãi ngộ đối với nội gián. Mỗi vụ án sẽ được quy đổi ra điểm. Cô còn 10 năm tù, tương đương với 120 điểm. Mỗi một nhiệm vụ hoàn thành cô sẽ được nhiều nhất là 20 điểm, điểm sẽ được cộng dồn vào. Nếu cô được đủ 120 điểm thì chúng tôi sẽ xóa án cho cô, cô sẽ không phải ngồi tù nữa. Cô cũng không cần lo lắng sẽ bị bắt lại, điều kiện như vậy cô có hài lòng không?”

“Để tôi suy nghĩ chút đã”. Tiểu Ốc do dự, nếu như vậy thì chỉ cần cô cố gắng thêm mấy năm nữa là có thể hoàn thành bản án, hoàn toàn ra tù, đạt được ước mơ tự do? Nhưng cô cũng hiểu rõ, làm nội gián tức là cuộc sống sẽ có biến động lớn, còn kinh khủng hơn ở trong hắc đạo, nếu bị lộ tẩy sẽ có một cái chết đáng sợ chờ cô.

Nhìn cô dao động, Vương Triều Quân nói thêm: “Cơ hội này qua đi chưa chắc đã còn cơ hội khác. Muốn làm nội gián phải qua được khảo nghiệm của chúng tôi. Mới đầu sẽ chỉ là những vụ án nhỏ, khoảng 1-3 điểm. Nếu làm tốt sẽ được làm những vụ án lớn hơn, điểm sẽ cao hơn. Nhưng vì tôi biết khả năng của cô có thể làm được nên tôi mới chọn cô. Vụ này hoàn thành sẽ được 5 điểm. Cô nên tranh thủ. Nếu cô không muốn tôi sẽ tìm người khác”.

“Nhưng làm nội gián không cẩn thận mất mạng như chơi, ngồi tù thì cùng lắm mười năm sau tôi có thể ra ngoài”. Không phải cô sợ chết, cô sợ mình chết không đáng giá.

“Cô đã từng giết người chưa”? Vương Triều Quân đột ngột thay đổi chủ đề.

Tiểu Ốc lắc đầu: “Chưa”.

“Vậy chắc chắn cô đã dùng súng. Cái lúc cô nổ súng bắn trọng thương người khác cô cảm thấy vui vẻ không? Lúc thu lãi suất cao, cô cảm thấy vui vẻ không? Nhìn thấy những người vì vay mượn lãi suất cao không trả nổi mà bị đánh cho gần như tàn phế hay mất mạng thì cô có nghĩ đến người nhà vô tội của bọn họ không?”

Tiểu Ốc lắc đầu lại gật đầu: “Tôi không vui về gì, tôi cũng đã từng nghĩ tới những điều đó, nhưng chỉ dám nghĩ thoáng qua chứ không dám nghĩ sâu, cũng không muốn suy nghĩ”.

“Bởi vì những thứ đó sẽ làm cô cảm thấy thống khổ, hơn nữa cô làm nội gián có ý nghĩa chuộc tội chân chính so với ngồi tù. Cô có biết phố Tam Hoàng được xóa bỏ có bao nhiêu người hoan hô không? Cô có biết những quán karaoke, quán bar sòng bạc, cho vay nặng lãi đã hủy diệt bao nhiêu gia đình vốn đang yên ấm hạnh phúc không? Bọn họ có nợ gì cô đâu mà các cô lại hủy diệt cuộc sống quý giá của bọn họ. Nếu làm việc ác cô cảm thấy khó chịu và thống khổ, chi bằng cô hãy làm một người tốt, trợ giúp cảnh sát làm những chuyện có ích cho người khác, giúp đỡ người ta có khi cô sẽ cảm thấy thoải mái, vui vẻ hơn. Cô có muốn thử một chút hay không?”

“Vậy sao? Vậy thì thử một chút đi!”. Đúng là cô chẳng sung sướng gì, cô sống mười tám năm qua chỉ là vì Mộc Trạch Khải. Sau khi quyết định tuyệt giao với Mộc Trạch Khải, mục tiêu của cô là Đậu Diệc Phồn. Nhưng bây giờ, cô không có mục tiêu, mỗi ngày giống như một cái xác không hồn, bởi vì từ lúc cô bị bắt vào đây, Đậu Diệc Phồn chưa một lần nào vào thăm cô, cũng không nhắn nhủ gì. Cho dù anh có bị ngăn cản thì trong một năm rưỡi qua ít nhất cũng sẽ có một cơ hội nào đó cho anh đến đây. Thế nhưng anh chưa một lần đến thăm cô. Bây giờ có người tới cho cô mục tiêu để sống và phấn đấu cũng là để cho cô chuộc tội, cô sẽ vui vẻ thử một chút.

Vương Triều Quân thấy cô đồng ý, bắt đầu thương thảo chi tiết hành động với cô: “Đây là phương án vượt ngục tốt nhất tôi đã nghiên cứu giúp cô, cô xem có vấn đề gì không?”

Tiểu Ốc xem thấy phương án rất cặn kẽ, không có chỗ sơ hở: “Không thành vấn đề”.

“Tôi sẽ báo trước cho giám thị trại giam biết bảo họ âm thầm giúp đỡ cô để cô vượt ngục thuận lợi. Nhớ kĩ, không cần đánh người, càng không thể giết người. Trong lúc đang thi hành nhiệm vụ không cần phải có nhiều quy củ nhưng nhất định cô không thể giết người, những thứ khác căn cứ tình huống thực tế có thể tha thứ hoặc cân nhắc mức hình phạt. Nếu cô giết người hoặc làm cho người khác tử vong thì nhiệm vụ lập tức kết thúc, tất nhiên cô sẽ chịu thêm sự trừng phạt nữa”.

“Tôi hiểu”.

“Thời gian vượt ngục là 3h chiều nay. Đây là thời điểm mọi người bị phân tán nhất. Chúng tôi sẽ không cho cô tiền phí sinh hoạt, cũng không có thù lao, cho nên mọi thứ cô phải tự lo. Sau này khi cô hoàn thành bản án, nếu còn muốn cảnh sát thì chúng tôi mới trả thù lao cho cô”.

90. Chương 90 vượt Ngục

Đối với Kim Tiểu Ốc tiền giờ này không còn quan trọng nữa, cô chỉ muốn ngay lập tức được tự do, được bay nhảy, được thả mình trong bầu khí quyển, được sống có ý nghĩa hơn.

“Được, tôi đồng ý”

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ liên lạc thường xuyên. Đây là số điện thoại của tôi, cô phải nhớ rõ, sau này có chuyện gì thì gọi cho tôi, còn đây là máy nghe lén đời mới nhất, khi thấy có gì khả nghi thì chỉ cần bật nút này là có thể nghe lén tất cả những âm thanh cũng như định vị chính xác vị trí.”

Kim Tiểu Ốc dùng tay mở nắp thỏi son ra, một đầu của thỏi son là son môi thông thường, một đầu khác chính là tai nghe, nắp tai nghe là chốt mở. Thiết kế của máy nghe lén này đúng là rất tinh vi. Kim Tiểu Ốc trực tiếp nhận lấy rồi bỏ vào trong ngực áo kẹp ở trong nội y, như vậy sẽ không dễ dàng bị phát hiện.

“Rõ”

“thôi cô về đi”

“Chờ một chút, tôi còn có một vấn đề cần hỏi, ông biết Đậu Diệc Phồn bây giờ đang ở đâu không? Tại sao anh ấy không đến thăm tôi”

“Sau khi cô bị bắt thì công an thành phố cũng bắt tay vào cuộc điều tra các hành vi phạm pháp của Đậu gia. Lão cáo già Đậu gia rất cảnh giác, không đợi người tới bắt, chỉ trong vùn vụt có nửa tháng ông ta đã bán hết tài sản, của cải rồi mang theo vợ con cùng thủ hạ cao bay xa chạy. Nghe nói có người nhìn thấy Đậu gia ở Ma Cao đánh bạc, rất có thể giờ này cả nhà bọn họ đang yên ổn sống ở Ma Cao cũng nên. Về sau nếu có cơ hội cô cũng có thể tới Ma Cao tìm hiểu một chút. Nhưng theo như tôi thấy, cô cũng không phải coi trọng đoạn tình cảm cùng Đậu Diệc Phồn. cô không yêu cậu ta mà chỉ cảm kích. Trải qua chuyện lần này cũng coi như cô đã trả hết nợ cho cậu ta, hãy cố gắng mà sống cho tốt. Nếu như anh ta có còn thích cô đi nữa, thì cô cảm thấy rằng người Đậu gia liệu có cho phép các người ở cùng một chỗ.”

Kim Tiểu Ốc gật đầu trở lại phòng giam. Cô hiểu rằng mình phải tiếp tục đè nén sự tức giận trong lòng mình, không thể phát tác ra ngoài. Trong căn phòng chật chội này, đều là những nữ phạm nhân chịu mức tù từ tám đến hai mươi năm. Lúc đầu khi mới đến cũng có người khi dễ cô, bắt nạt cô. Nhưng Kim Tiểu Ốc là ai chứ, chỉ cần một tay cũng có thể đem người nọ đánh ngã. vì vậy bình thường cũng không có người giám chộc tức cô, nhưng cũng không ai nói chuyện với cô. Từ nhỏ Kim Tiểu Ốc cũng không cùng nữ nhân nói chuyện, lại sống một mình nhiều năm rồi nên đối với cô những nữ phạm nhân này chỉ là ngoại tộc. Họ coi cô như hổ, bởi cô còn dữ hơn hổ rất nhiều lần

91. Chương 91 đưa Cho Tôi

Vị Hoa tử mới được tôn lên làm chị cả kia cùng Kim Tiểu Ốc là cùng một hạng người, không bao giờ đem kẻ khác đặt vào trong mắt. Thấy cô quay trở về, còn là bộ mặt khinh khỉnh thì hừ lạnh một tiếng: “đồ con chó”.

Kim Tiểu Ốc cũng không tức giận, so với việc mình sắp có được thứ quan trọng từ trong tay chị ta thì cái này có đáng gì. Kim Tiểu Ốc lạnh lùng nhìn chị ta sau đó nằm xuống ngủ.

Buổi trưa ngày hôm sau, các phạm nhân lười biếng đi vào trong nhà kho của trại. Công việc bọn họ được giao là cất giấu lại những quyển sách cũ sao cho nó nhìn như mới, để bày lên giá.

Tuy nhiên khi công việc còn chưa có bắt đầu thì mọi người đã tụ tập ngồi nói chuyện phiếm hoặc ngồi nghỉ. Nhân cơ hội mọi người không chú ý, Kim Tiểu Ốc liền đem một cây kéo dẫu giấu vào trong tay áo, sau đó đi tới bên cạnh Hoa tử, khiêu khích nhìn chị ta: “Nghe nói lá gan của chị rất lớn.”

“Ý của mày là sao?” Hoa tử trừng mắt nhìn Kim Tiểu Ốc, con nhỏ này thật đáng ghét.

Kim Tiểu Ốc đến gần tai chị ta nói nhỏ: “vượt ngục chị có dám không?”

“Mày đang đùa sao? Hoa tử thân thể cứng đờ.

“Trong tay tôi hiện đã có kế hoạch cụ thể, chỉ cần chị phối hợp tốt với tôi là chúng ta có thể thoát ra ngoài, nếu chị lo chuyện người cai ngục thì hãy để tôi.

Hoa tử thực sự không thể hiểu chuyện tốt như vậy tại sao cô ta lại muốn tìm mình, rốt cuộc cô ta có âm mưu gì?

“bởi tôi không nơi nương tựa, không có gia đình, sau khi rời khỏi đây cũng không có chỗ trốn. Chỉ cần Hoa tử đáp ứng sau khi rời khỏi đây chứa chấp tôi, để cho tôi đi theo chị làm việc là được. Còn những thứ khác tất cả giao cho tôi phụ trách.”

Sau khi nghe xong, Hoa tử cũng có chút động lòng. Thoát khỏi nơi này ai chẳng muốn: “Mày chắc chắn chúng ta có thể trốn thoát chứ?”

Kim Tiểu Ốc gật đầu, khiêu khích nhìn chị ta: “Tôi đã lên kế hoạch này nửa năm rồi, giờ chỉ xem chị có gan làm hay không thôi.”

Tội của mình ít nhất cũng phải ngồi tù hai mươi năm, sau hai mươi năm thì mình cũng đã năm mươi, vậy thì còn có gì đáng phải sợ nữa: “Được, tôi đáp ứng cô, chỉ cần chúng ta có thể thoát khỏi nơi này, tôi liền đi theo cô.”

“Cảm ơn Hoa tỷ “Kim Tiểu Ốc nói xong chỉ ra cửa: “Nãy giờ tôi quan sát thấy có hai coi ngục vào trong nhà xí vẫn chưa ra. Nhiệm vụ của chúng ta là giải quyết họ rồi thay quần áo cai ngục”.

Hoa tỷ gật đầu , hai người tách nhau ra hành động . Cô ta đi vào nhà vệ sinh nữ đợi còn Kim Tiểu Ốc thì chạy vào nhà vệ sinh nam. Ở đó đã có hai coi ngục đứng đợi sẵn.

“Đưa cho tôi”

92. Chương 92 chạy Đi.

- Cầm lấy.

Một viên cảnh sát từ trong khe hở nhà vệ sinh đưa quần áo cho Kim Tiểu Ốc. Vì để tạo hiện trường giả nên trên người bọn họ chỉ còn mỗi áo lót cùng quần lót, những thứ khác đều không có mặc, đợi khi bọn Kim Tiểu Ốc đi sẽ giả bộ như bị đánh ngất xỉu.

- Cảm ơn.

Kim Tiểu Ốc nhận lấy y phục , dùng sức đem tóc mình kéo loạn lên một chút rồi lại đá mấy phát vào cánh cửa nhà vệ sinh, giả như bên trong đang có đánh nhau xảy ra. Qua một hồi, Kim Tiểu Ốc từ trong nhà vệ sinh nam đi ra, đưa quần áo cho Hoa tỷ rồi hai người thay y phục cảnh sát vào.

Tới cánh cửa thứ nhất có tia hồng ngoại, cần phải dùng ánh mắt để mở, Hoa tỷ liếc nhìn về phía nàg.

- Làm thế nào?

Thấy cách đó không xa đang có người đi tới, bèn quay sang nói với Hoa tỷ:

- Đè thấp vành nón, chúng ta đi theo anh ta.

Tới cánh cửa thứ hai phải dùng dấu vân tay nhưng cũng nhờ có vị cảnh sát kia, hai người vẫn có thể thuận lợi thông qua. Tuy nhiên thời điểm sắp ra khỏi trại giam thì bị người coi cửa giữ lại.

- Đứng lại, bỏ mũ xuống cho tôi nhìn.

So sánh với hình trên thẻ lại thấy Kim Tiểu Ốc lấy tay che đi tấm ảnh thì cảm thấy rất nghi ngờ. Mắt thấy cửa đằng trước đã mở ra, Kim Tiểu Ốc liền thừa dịp người kia tới gần đâm một nhát vào bụng anh ta, rồi kéo tay Hoa tỷ chạy đi.

-Chạy mau.

Thấy có người bỏ trốn, những người cảnh sát liền đuổi theo, khi họ chạy tới đường lớn thì mất dấu bọn Kim Tiểu Ốc nên đành tiu nghỉu quay về.

Hai người trốn vào trong một cái hẻm nhỏ.

Sau khi chạy được một đoạn xác định không có ai đuổi theo , hai người mới ngồi xuống một góc tường thở hổn hển. Cô cởi đồng phục cảnh sát cùng mũ vứt vào thùng rác, rồi hỏi Hoa tỷ.

- Chúng ta nên làm gì bây giờ?

- Trước tiên phải kiếm được tiền sau đó bắt xe buýt, nếu không rất nhanh sẽ có người tới lục soát nơi này.

Nói xong Hoa tỷ cùng Kim Tiểu Ốc cùng rời đi. Sau khi đi được vài bước họ nhìn thấy một người đàn ông trung niên đang đi về phía mình , Hoa tỷ liếc nhìn Kim Tiểu Ốc.

93. Chương 93 không Cần

Lập tức hiểu ra, cô giả bộ đáng thương:

- Cháu chào chú. Chú ơi, cháu bị lạc đường, còn bị người ta trộm mất ví tiền, chú có thể hay không cho cháu mấy đồng để cháu bắt xe buýt về nhà.

Người đàn ông thấy cô gái trẻ đứng trước mặt không chỉ là một tiểu mỹ nhân mà còn biết cách nói chuyện, nên cũng không ngần ngại nữa móc từ trong túi ra bảy tám đồng tiền lẻ đưa cho nàng:

- Đã đủ chưa?

- Đã đủ rồi ạ. Cháu cảm ơn chú.

Cảm ơn xong, cô cùng Hoa tỷ bước nhanh về phía đầu hẻm bên kia, chờ xe buýt tới hai người liền lập tức dời đi.

Đến trung tâm mua sắm, hai người cùng xuống xe:

- Cho tôi một phòng. Nhớ kỹ, nếu có người hỏi thì cứ nói tôi không có ở đây.

- Vâng.

Nhân viên tiếp tân cung kính đưa lên thẻ mở cửa phòng.

Hoa tỷ vừa vào phòng liền gọi cho lão công mình, nhưng phải gọi đến bảy tám cuộc mới có người bắt máy. Vì sợ bị nghi ngờ nên Kim Tiểu Ốc không dám đứng ở đó lâu. Cô chui vào trong nhà tắm, mở nước ra. Vừa tắm vừa dán lỗ tai vào cửa nghe ngóng cuộc nói chuyện bên ngoài. Có vẻ như Hoa tỷ đang rất tức giận, chỉ nói được vài câu với đối phương liền dập máy.

Lúc Kim Tiểu Ốc tắm xong đi ra, thấy bộ dáng Hoa tỷ thất thần thì bèn hỏi:

- Thế nào?

Không có nhiều lời, chị ta khoát khoát tay nói:

- Đừng hỏi nữa. Đợi một lát sẽ có người đem tới những đồ dùng cần thiết. Cô ở đây đợi, tôi đi ngủ trước.

Kim Tiểu Ốc gật đầu, dựa vào ghế bên cạnh cửa nghỉ ngơi. Buổi tối có người đưa đồ tới, thấy cô thì rất ngạc nhiên:

- Hoa tỷ có ở đây không?

- Chị ấy đang ngủ, anh có muốn vào ngồi đợi không.

Người nọ lắc đầu

- Không cần đâu.

Sau khi đóng cửa lại, Kim Tiểu Ốc cũng không có tùy tiện mở túi đồ kia ra. Chờ Hoa tỷ tỉnh dậy hỏi tới mới lấy từ trong cánh cửa tủ ra, đưa cho chị ta.

- Là cái này.

Hoa tỷ đem chiếc túi đen kia mở ra, bên trong có rất nhiều đồ. Tóc giả, mắt kiếng, khẩu trang, khăn quàng cổ mỗi thứ hai bộ, hai chiếc điện thoại di động, năm vạn tiền mặt cùng hai khẩu súng lục. Sợ bị người khác phát hiện nên hai người cần phải cải trang tránh cho cảnh sát đuổi tới. Trong khi Hoa tỷ đội tóc giả, đeo khẩu trang rồi mặc một bộ quần áo rộng thùng thình đóng giả một người phụ nữ trung niên, thì Kim Tiểu Ốc lại đeo khăn quàng cổ, kính râm, bên ngoài mặc một chiếc áo khoác màu xám, nhìn qua rất giống một cô tiểu thư con nhà giàu.

94. Chương 94 cần Thận

Đại công cáo thành, Hoa tỷ kêu phục vụ bưng lên bữa tối rồi nói với Kim tiểu ốc:

- Ăn nhanh lên. Đợi một giờ sau xe của Chung hội sẽ tới đón chúng ta. Trước tiên cứ tìm một chỗ trốn an toàn rồi hân tnh tiếp.

Đến đúng thời gian, Kim tiểu ốc cùng Hoa tỷ vội vàng vàng lên xe. Qua vài dặm đường núi, bọn họ tới một căn nhà nhỏ nằm sâu trong núi. Bên trong không có đồ đạc gì nhiều, chỉ có một chiếc giường cùng một cái tủ lạnh đựng đầy đồ hộp cùng mì ăn liền. Có thể thấy đây chính là chỗ bọn họ dùng làm nơi ẩn náu mỗi khi bị truy bắt.

Buổi tối thừa dịp Hoa tỷ không chú ý, Kim tiểu ốc liền bỏ máy nghe lén từ trong mũ ra, hướng về phía hoa tỷ nghe trộm. Sau khi biết được mật mã từ chồng chị ta liền giả vờ đặt mua một lô vũ khí. Kim tiểu ốc không trực tiếp dùng máy điện thoại di động bởi chiếc đoạn thoại này chính là đồ Hoa tỷ dùng để giám sát mình, cô đâu có ngu đến mức tự chui đầu vào rọ.

Vương Triều Quân làm theo lời cô để một nhóm sĩ quan cảnh sát giả dạng một băng đảng xã hội đen đi mua vũ khí. Tưởng thật, Liêu Bàn Tử liền gọi cho vợ mình Hoa tỷ, để chị ta trực tiếp tiến hành giao dịch với xã hội đen ở Hồng Kông, thuận tiện trốn khỏi sự truy nã của cảnh sát. Nếu là trước kia, thì Liêu Bàn Tử đã không để lão bà của mình phải ra mặt nhưng tình hình trước mắt thuộc hạ của hắn giờ không có ở thành phố trong khi số vũ khí trong kho đã bị cảnh sát tịch thu mất. Chỉ sợ trong một thời gian ngắn không thể cung cấp hàng được.

Hoa tỷ vốn không muốn mang theo Kim Tiểu Ốc đi theo, càng nhiều người sẽ càng nguy hiểm, bèn nói với cô:

- Tôi có việc đi trước, ước chừng một tuần lễ sau mới có thể trở về. Cô cứ yên tâm ở đây chờ tôi.
- Được. Nếu có việc gì cần giúp thì cứ gọi điện cho tôi, tôi sẽ đến ngay.

Trước khi chuẩn bị vào trong nội thành, kim tiểu ốc liền tiễn Hoa tỷ đến đường quốc lộ. Do dự một lát, Hoa tỷ nghĩ nếu mình một mình đi vào trong đó ngộ nhỡ không may trên đường gặp phải cảnh sát thì mình liền xong đời. Thôi thì cứ mang theo cô ta, biết đâu có thể giúp đỡ gì.

Dọc đường đi hai người đều phải rất thận trọng mới tránh được sự hỏi thăm cùng hoài nghi của mọi người. Khi đến Thâm Quyển, Kim tiểu ốc phát hiện thì ra tại một bến tàu tư nhân đã có thuyền chờ hàng đợi sẵn ở đây để đưa họ vượt biên.

95. Chương 95 cự Tuyệt

Họ bị dẫn tới một khoang thuyền chật chội, trong đó đã có hai ba người đang đợi để cùng họ trốn sang Hồng Kông. Hoa tỷ nộp 4 vạn, hai người bọn họ mỗi người mất phí hai vạn. Tìm một nơi có thể giấu chân ra hai người ngồi xuống.

Hoa tỷ thở dài ai oán nói:

- Chỗ này vừa thối vừa nhỏ, thật ghê tởm.
- Chị Hoa tại sao chúng ta phải tới Hồng Kông mà không phải một nơi khác?

Hoa tỷ cũng rất ghét việc phải xa nhà

- Có thể nhưng vũ khí ở Hồng Kông vẫn là tốt nhất. Tuy nhiên bọn họ có một quy tắc ngầm bắt đi bắt dịch đó là chỉ giao hàng tại Hồng Kông mà không đưa hàng tới đại lục.

Kim Tiểu Ốc gật đầu, không dám hỏi tiếp sợ sẽ khiến người khác hoài nghi.

Ba bốn giờ sáng thì tàu cập cảng Hồng Kông, thủy thủ tàu tay mở cửa thùng hàng mắt vẫn quan sát bốn phía, khi xác định không có cảnh sát lập tức gọi bọn họ.

- Mau. Lên bờ đi.

Mọi người đang núp ở trong thuyền liền vội vàng mặc áo chạy ra. Ban đêm gió ở Hồng Kông thổi rất mạnh, làm tóc Kim Tiểu Ốc rối hết cả lên. Hoa tỷ rất có kinh nghiệm lôi kéo cô chạy như điên. Cách xa bến tàu sẽ an toàn hơn vì ở gần đây thường có mai phục hoặc đột kích kiểm tra.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoa tỷ mang Kim Tiểu Ốc đi dạo phố, hai người mỗi người cũng mua một bộ váy sexy. Buổi tối sau khi trang điểm xong, Hoa tỷ mang theo cô đi tới một quán bar ở Tiêm Sa Thủy .

Trong quán rượu hết sức náo nhiệt. Kim Tiểu Ốc cùng Hoa tỷ hoàn hảo đều ăn mặc rất thu hút. Quán này cũng không có gì đặc biệt ngoài vị trí đắc địa. Hoa tỷ dặn Kim Tiểu Ốc ở chỗ này chờ còn mình đi tới trước quầy rượu cùng một trung niên nam tử nói chuyện. Một lát sau có một vị khách nam đưa chị ta lên lầu.

Kim Tiểu Ốc không thích không khí ồn ào nơi đây. Có thể là do cuộc sống của cô đã tĩnh mịch quá lâu, cũng có thể do thời gian bị nhốt trong tù không biết tới ánh sáng, âm thanh bên ngoài nên giờ vẫn chưa thích ứng được. Cự tuyệt mấy người đàn ông muốn mời, Kim Tiểu Ốc một mình đi tới quầy rượu gọi một ly rượu mạnh, rồi ngồi đó uống một hơi cạn sạch. Chương 95: Bị bán

Một thời gian dài không uống rượu lại vội vàng uống nên cô bị sặc phải ho khan một lúc mới hết.

- Rượu không phải uống như vậy. Có hay không muốn anh đây dạy cô em cách uống?

Một tên trung niên nam nhân không sợ chết tiến tới bên Kim Tiểu Ốc nói.

- Cút.

Kim Tiểu Ốc nói xong cũng không có nhìn hắn.

- Đừng có như vậy sao?

Nam nhân kia nghĩ thầm, cô bé này vẫn còn rất non nớt nhưng ta thích, liền đem bàn tay khoắc lên vai Kim Tiểu Ốc.

Đậu hũ của Kim Tiểu Ốc há có thể tùy tiện ăn.

Cô hơi nghiêng người, tay phải cầm ly rượu, tay trái dùng lực trực tiếp đem nam nhân thối kia ném qua vai. Sau đó nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

- Có muốn chơi tiếp nữa không?

Nam nhân kia cũng là kẻ ăn chơi quen, thật lâu không có bị đánh ất hết mặt mũi như vậy. Hắn hầm hừ đứng lên nói:

- Mày có gan thì chó đi. Giờ tao đi gọi người rồi ày biết tay.

- Ý của ông là hi vọng tôi hiện tại đem ông đánh cho không bò dậy nổi sao? Vậy thì rất hân hạnh.

Kim Tiểu Ốc nói xong lười biếng đứng dậy, hướng nam nhân kia đi tới.

Nếu như hôm nay hắn không vừa vặn đi qua thì rất có thể sẽ không nhìn thấy nàng. May sao đúng lúc cảm thấy nhàm chán định ra ngoài đi dạo thì vừa vặn trùng hợp gặp được nàng. Nha đầu chết tiệt kia, lần này hắn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Nhìn thấy cô cùng người khác đánh nhau thì Lữ Trị vốn là muốn cho thủ hạ tới để giúp đỡ nhưng sau lại nghĩ, cô ấy là người có võ nên chỉ sợ người chịu thiệt sẽ là kẻ kia. Mình cần gì cần phải làm điều thừa. Năm đó nếu không phải hắn sợ bị bại lộ thì làm sao bị đánh ngất xỉu để giờ mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy vừa hổ thẹn vừa thú vị.

Lữ trị gọi tới một thủ hạ.

- Đi điều tra lai lịch cô gái kia.

Rất nhanh đã có manh mối.

- Thưa ông chủ, là người Hoa tỷ mang tới. Chị ta đang trên lầu mua súng của chúng ta.

- Người đi nói với Hoa tử kia, ta muốn nữ nhân này, bảo cô ta đưa nữ nhân này tới biệt thự của ta ở số nhà 11 vịnh Thiển Thủy. Điều kiện sẽ do cô ta đưa ra.

96. Chương 96 : Bị Bán

Một thời gian dài không uống rượu lại vội vàng uống nên cô bị sặc phải ho khan một lúc mới hết.

- Rượu không phải uống như vậy. Có hay không muốn anh đây dạy cô em cách uống?

Một tên trung niên nam nhân không sợ chết tiến tới bên Kim Tiểu Ốc nói.

- Cút.

Kim Tiểu Ốc nói xong cũng không có nhìn hắn.

- Đừng có như vậy sao?

Nam nhân kia nghĩ thầm, cô bé này vẫn còn rất non nớt nhưng ta thích, liền đem bàn tay khoác lên vai Kim Tiểu Ốc.

Đầu hũ của Kim Tiểu Ốc há có thể tùy tiện ăn.

Cô hơi nghiêng người, tay phải cầm ly rượu, tay trái dùng lực trực tiếp đem nam nhân thối kia ném qua vai. Sau đó nhàn nhạt nhìn hắn một cái.

- Có muốn chơi tiếp nữa không?

Nam nhân kia cũng là kẻ ăn chơi quen, thật lâu không có bị đánh ất hết mặt mũi như vậy. Hắn hàm hồ đứng lên nói:

- Mà có gan thì chờ đi. Giờ tao đi gọi người rồi ày biết tay.

- Ý của ông là hi vọng tôi hiện tại đem ông đánh cho không bò dậy nổi sao? Vậy thì rất hân hạnh.

Kim Tiểu Ốc nói xong lười biếng đứng dậy, hướng nam nhân kia đi tới.

Nếu như hôm nay hắn không vừa vặn đi qua thì rất có thể sẽ không nhìn thấy nàng. May sao đúng lúc cảm thấy nhàm chán định ra ngoài đi dạo thì vừa vặn trùng hợp gặp được nàng. Nha đầu chết tiệt kia, lần này hắn nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Nhìn thấy cô cùng người khác đánh nhau thì Lữ Trị vốn là muốn cho thủ hạ tới để giúp đỡ nhưng sau lại nghĩ, cô ấy là người có võ nên chỉ sợ người chịu thiệt sẽ là kẻ kia. Mình cần gì cần phải làm điều thừa. Năm đó nếu không phải hắn sợ bị bại lộ thì làm sao bị đánh nát xỉu để giờ mỗi lần nhớ lại đều cảm thấy vừa hổ thẹn vừa thú vị.

Lữ trị gọi tới một thủ hạ.

- Đi điều tra lai lịch cô gái kia.

Rất nhanh đã có manh mối.

- Thưa ông chủ, là người Hoa tử mang tới. Chị ta đang trên lầu mua súng của chúng ta.

- Người đi nói với Hoa tử kia, ta muốn nữ nhân này, bảo cô ta đưa nữ nhân này tới biệt thự của ta ở số nhà 11 vịnh Thiển Thủy. Điều kiện sẽ do cô ta đưa ra.

97. Chương 97 Người Đoán

Thủ hạ rất kinh ngạc, vẫn là tranh thủ thời gian làm theo.

Hoa tỷ thật cao hứng. Mặc dù mất đi một trợ thủ đắc lực nhưng đổi lại được hai hòm vũ khí. Hơn nữa người bên trong hẳn là một ông chủ lớn không phải là người chị ta có thể đắc tội. Dù sao ai cũng sẽ không ngại Tiền thiếu, nàng cũng không dám muốn quá nhiều, sợ đối phương không hài lòng, muốn 30 vạn, vừa vặn số tiền này có thể mua được lô vũ khí kia tay. Vì vậy liền lập tức đồng ý.

Đêm đó chị ta đem Kim Tiểu Ốc lừa gạt đến biệt thự của Lữ Trị nói là sẽ qua đêm ở nơi này. Chờ cô đi tắm liền vội vàng rời đi. Ở bên ngoài đã có xe đợi sẵn.

Không chút nào cảm Kim Tiểu Ốc tắm xong đóng nước, từ trong phòng tắm mặc áo t lót rộng thùng thình. Lúc đi ra, thấy một người đàn ông cao to đang nằm thì không khỏi sững sờ, rất nhanh sau đó làm ra phản ứng. Cô bối vì cho là trong phòng chỉ có mình, cho nên liền áo lót cũng không mặc, rộng thùng thình Tsốt là màu trắng, có chút điểm trong suốt, to lớn có thể bao lại quần lót, lại không thể bao lại kia trắng mịn bắp đùi, lúc này che kín mình, tựa như có lẽ đã thì đã trễ liền ba hai bước xông tới. Một thanh nẫy sinh ác độc néo ở cổ của hắn.

- Anh là ai? Tại sao lại vào phòng của tôi.

Lữ trị nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt mình. Không đem sự uy hiếp của cô để trong lòng, nhẹ nhàng cầm tay cô sau đó hạ lưu đặt nó ở trên đùi quần của mình, ôm hông cô.

- Anh là ai? Buông tôi ra!

Kim Tiểu Ốc trực tiếp lấy tay cầm vật đang nhô lên kia, rất không khách khí nói:

- Nếu còn không nói, tôi liền bẻ gãy nó.

- Chắc chắn! em thật đánh đá nhưng tôi thích. Chẳng qua tôi khuyên em không nên hành động thiếu suy nghĩ. Em có thể đánh tôi thành thái giám nhưng em tin hay không những hộ vệ bên ngoài kia rất nhanh sẽ ập vào. Em hãy tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào?

Không giống giọng nói dịu dàng, Kim Tiểu Ốc lại cảm thấy con người này rất bá đạo, rất tà ác. Mặc dù dáng dấp của hắn hết sức xinh đẹp, nhìn qua như con người đơn giản nhưng là ánh mắt ấy không lừa được người. Đó là ánh mắt của kẻ khát máu.

Cô lớn mật phỏng đoán.

- Anh là xã hội đen.

- Em đoán xem.

- Nhảm chán. Kim Tiểu Ốc trừng mắt nhìn Thủ hạ rất kinh ngạc, vẫn là tranh thủ thời gian làm theo.

Hoa tỷ thật cao hứng. Mặc dù mất đi một trợ thủ đắc lực nhưng đổi lại được hai hòm vũ khí. Hơn nữa người bên trong hẳn là một ông chủ lớn không phải là người chị ta có thể đắc tội. Dù sao ai cũng sẽ không ngại Tiền thiếu, nàng cũng không dám muốn quá nhiều, sợ đối phương không hài lòng, muốn 30 vạn, vừa vặn số tiền này có thể mua được lô vũ khí kia tay. Vì vậy liền lập tức đồng ý.

Đêm đó chị ta đem Kim Tiểu Ốc lừa gạt đến biệt thự của Lữ Trị nói là sẽ qua đêm ở nơi này. Chờ cô đi tắm liền vội vàng rời đi. Ở bên ngoài đã có xe đợi sẵn.

Không chút nào cảm Kim Tiểu Ốc tắm xong đóng nước, từ trong phòng tắm mặc áo t lót rộng thùng thình. Lúc đi ra, thấy một người đàn ông cao to đang nằm thì không khỏi sững sờ, rất nhanh sau đó làm ra phản ứng. Cô bối vì cho là trong phòng chỉ có mình, cho nên liền áo lót cũng không mặc, rộng thùng thình Tsốt là màu trắng, có chút điểm trong suốt, to lớn có thể bao lại quần lót, lại không thể bao lại kia trắng mịn bắp đùi, lúc này che kín mình, tựa như có lẽ đã thì đã trễ liền ba hai bước xông tới. Một thanh nẫy sinh ác độc néo ở cổ của hắn.

- Anh là ai? Tại sao lại vào phòng của tôi.

Lữ trị nhìn tiểu mỹ nhân trước mắt mình. Không đem sự uy hiếp của cô để trong lòng, nhẹ nhàng cầm tay cô sau đó hạ lưu đặt nó ở trên đùi quần của mình, ôm hông cô.

- Anh là ai? Buông tôi ra!

Kim Tiểu Ốc trực tiếp lấy tay cầm vật đang nhô lên kia, rất không khách khí nói:

- Nếu còn không nói, tôi liền bẻ gãy nó.

- Chắc chắn! em thật đáng ghét nhưng tôi thích. Chẳng qua tôi khuyên em không nên hành động thiếu suy nghĩ. Em có thể đánh tôi thành thái giám nhưng em tin hay không những hộ vệ bên ngoài kia rất nhanh sẽ ập vào. Em hãy tưởng tượng hậu quả sẽ như thế nào?

Không giống giọng nói dịu dàng, Kim Tiểu Ốc lại cảm thấy con người này rất bá đạo, rất tà ác. Mặc dù dáng dấp của hắn hết sức xinh đẹp, nhìn qua như con người đơn giản nhưng là ánh mắt ấy không lừa được người. Đó là ánh mắt của kẻ khát máu.

Cô lớn mật phỏng đoán.

- Anh là xã hội đen.

- Em đoán xem.

- Nhàm chán. Kim Tiểu Ốc trừng mắt nhìn

98. Chương 98 quá Khéo

- Thế nào vẫn chưa nhớ ra? Vậy tốt lắm để tôi nhắc em nhớ. Hơn một năm trước, trong một khách sạn tài Đài Loan. Em say rượu đi tới phòng tôi, sau đó chúng ta cả đêm triền miên....

- Là anh.

Lần này Kim Tiểu Ốc đã nhớ lại tất cả. Hắn chính là cái tên yêu nghiệt tự đại ngông cuồng năm đó.

- Đúng. Là tôi. Nếu em đã nhớ rồi thì tôi cũng không ngại cùng em diễn lại một lần nữa.

Lữ trị một bộ dáng xem kịch vui, nhìn cô. Chớp mũi ngửi thấy hương thơm thoang thoảng từ sữa tắm trên người cô tản ra, rất mê người.

- Kể đi, buông tôi ra!

Kim Tiểu Ốc một chút cũng không có hứng thú. Hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ cảnh sát giao rồi sau đó làm lại cuộc đời.

- Quên giới thiệu với em. Tôi họ Lữ, em có thể gọi tôi A Trị. Hoa tỷ vì hai hòm vũ khí đã bán em cho tôi. Từ giờ em sẽ là người của tôi.

Một giây trước kim tiểu ốc vẫn còn giãy giụa nhưng sau nghe được câu này lại cảm thấy do dự. Chẳng lẽ đến khi gặp được kẻ đứng sau những phi vụ buôn bán vũ khí mà chẳng tốn chút công sức nào, cô lại muốn bỏ cuộc. Con người cổ chấp Kim Tiểu ốc trước kia đâu rồi. Không được, cô phải làm mọi chuyện rõ ràng. Người đứng sau Hoa tỷ kia rốt cục là ai? Liệu có phải là kẻ đang đứng trước mặt cô.

- Anh là người buôn bán vũ khí?

- Nữ nhân thông minh không nên hỏi quá nhiều, em về sau sẽ rõ.

Thân phận của hắn sao có thể lập tức toàn bộ nói ra. Hắn mua bán cái gì rất nhanh thôi nàng sẽ biết.

- Anh lúc trước tại sao lại đến Đài Loan.

Chỉ là năm đó đúng là rất trùng hợp đi.

- Em hỏi rất hay, ở đó tôi có mở một vài chi nhánh.

Nhớ lại một đoạn thời gian đó hẳn cùng người nhà cãi nhau liên chạy tới Đài Loan mở một công ty nhỏ, không ngờ càng làm ăn càng lớn. Mà một năm trước hẳn phải trở về Nam Châu thừa kế gia sản khổng lồ của gia tộc. Không nghĩ chỉ định tới Hồng Kông chơi vài ngày lại có thể một lần nữa gặp lại cô.

Không biết nên hỏi điều gì nữa, Kim Tiểu Ốc nhanh chóng buông tay đang nhéo ở mông hẳn, giùng giàng muốn ngồi dậy. Lữ Trị muốn có được cô đã lâu sao hẳn dễ dàng chịu buông tay.

- Bảo bối nghe lời, không cần trốn. Em không thoát khỏi tay tôi đâu.

- Nếu hôm nay anh đụng vào tôi, tôi sẽ lập tức tự sát. Giờ tôi đã không còn gì để mất nữa cả, vậy thì cái chết có đáng gì.

Đối với nữ nhân cổ chấp như Kim Tiểu Ốc, Lữ trị thật không có biện pháp. Hẳn buông tay ra rồi nói:

- Đừng kích động quá! Được rồi. Tối nay chúng ta chỉ đắp chăn nói chuyện phiếm, nhưng về sau tôi không thể đảm bảo sẽ không ăn em. Bởi em là người phụ nữ của tôi. Từ giây phút gặp lại em tôi đã quyết tâm phải giữ em bên cạnh mình mãi mãi. Em cũng đừng ảo tưởng chạy trốn.

99. Chương 99 Rút Người Ra

- Anh giam lỏng tôi.

- Em có thể đi dạo phố, mua sắm đồ, cũng có thể cùng bạn bè ăn cơm nhưng điều kiện bắt buộc là phải để người của tôi đi sau âm thầm bảo vệ. Tôi không hy vọng người phụ nữ của mình bị nam nhân khác đụng phải cho dù là một đầu ngón tay cũng không được. Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ cùng nhau trở về Nam Châu. Hẳn bá đạo tuyên bố.

- Chúng ta phải lên lút đi sao.

- Không, chút chuyện nhỏ này không làm khó được tôi.

Nói xong Lữ Trị bèn gọi điện cho thủ hạ của mình.

- Sáng sớm mai tôi muốn thấy phi cơ của mình đã được đậu ở phi trường.

Sau khi cúp điện thoại, Lữ Trị ôm nàng vào trong ngực, ngửi mùi thơm trên người nàng. Hẳn biết từ giây phút này trở đi, cô sẽ thuộc về mình, chỉ của riêng mình thôi. Tối nay sẽ để cho cô nghỉ ngơi thật tốt cùng thích ứng với sự có mặt của mình.

Suốt buổi tối Lữ Trị coi như giữ chữ tín, không có đụng vào cô. Chỉ là mỗi lần nghiêng người hoặc là vừa động , hẳn liền tỉnh. Điều này khiến cho Kim Tiểu Ốc rất sợ. cô vốn chỉ muốn từ chỗ Hoa tử tìm một vài thứ không nghĩ tới cư nhiên lại bị chị ta bán đi.

Vốn là bất kể bị bán cho ai, cô đều có thể trốn thoát. Nhưng kẻ mua cô lại là người cùng Hoa tử mua bán vũ khí. Nên tiếp tục điều tra hay là buông tha còn phải đợi cảnh sát Vương quyết định. Dưới sự giám sát gắt gao của Lữ trị, chỉ e ngay cả cơ hội gọi điện cho Vương Triều Quân cũng sẽ khó khăn.

Sáng sớm ngày hôm sau trước khi lên máy bay, Lữ Trị cho lái xe đến phi trường trước còn mình đưa Kim Tiểu ốc đến siêu thị mua đồ, chỉ vào mấy quầy hàng.

- Em thích gì, có thể tùy chọn. Đối với người phụ nữ của mình tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi.

Kim tiểu ốc đột nhiên cảm thấy ghét cái cảm giác này, giống như tình nhân bị người ta bao nuôi.

- Không cần.

- Đã đến Hồng Kông rồi thì cũng nên mua vài bộ y phục cùng đồ trang sức. Sau này khi đi bên cạnh tôi còn có cái đổi ra đổi vào mỗi dịp xa giao.

Ý là không thể ăn mặc quá đơn giản.

Kim tiểu ốc vốn rất ghét Lữ Trị. Vừa nghe hắn nói như vậy, liền biết hắn muốn phô trương thanh thế. Vậy thì đừng trách Kim tiểu ốc cô ác, hàng hiệu đúng không!

Đi tới trước quầy bán đồ trang sức ,tùy tiện chỉ vào viên trân châu lớn nhất trong tủ kính.

- Tôi muốn nó.

Biết rõ tính nàng vẫn còn rất trẻ con, Lữ Trị cũng không có tức giận. Đối với người phụ nữ mình vẫn chờ đợi đã nhiều năm, hắn tuyệt đối có kiên nhẫn, đem một tấm thẻ đưa cho nhân viên phục vụ.

- Gói lại.

100. Chương 100 điều Tra

Kim Tiểu Ốc tuyệt đối không động lòng, rất qua loa đem đầu nghiêng sang một bên nhìn về cửa sổ. Cô đã sớm không còn là đứa trẻ dễ bị người ta lừa gạt. Căn cứ theo kinh nghiệm bản thân thì người đàn ông này không đơn giản như bề ngoài đẹp trai của hắn.

Trực thăng rất nhanh đáp xuống phi trường, lúc này không trốn thì đợi đến khi nào. Kim Tiểu Ốc từ trong lòng Lữ Trị thoát ra, nói:

- Tôi muốn đi vệ sinh.

- Đi đi. Hai người các người đi theo. Lữ Trị lệnh cho hai thuộc hạ đi cùng cô.

Mặc dù gian kế thất bại, nhưng núp ở trong nhà vệ sinh cô rốt cục cũng có thể gọi điện cho cảnh sát vương báo cáo tình hình.

- Lập tức dừng việc điều tra, quay trở về.

- Nhưng mà...

Kim tiểu ốc định nói lại thôi. Mặc dù Vương Triều Quân muốn cô nhanh chóng kết thúc việc điều tra nhưng dù sao đây cũng là nhiệm vụ đầu tiên cô được giao. Cô thực sự muốn hoàn thành nó.

- Nhưng mà người mua tôi rất có thể chính là kẻ đã bán vũ khí cho Hoa tử. Hắn rất nhiều tiền, điều này khiến tôi cảm thấy rất khả nghi hắn là đại ca xã hội đen.

- Cô xác định?

Kim tiểu ốc gật đầu.

- Không chắc chắn lắm. Người này rất xảo quyệt.

Vương Triều Quân suy tính một hồi, nhanh chóng đưa ra chỉ thị.

- Người này tên là gì? Giờ tôi lập tức đi điều tra, cô trước tiên cứ án binh bất động.

- Lữ Trị.

- Được. Nhớ phải giữ vững liên lạc.

Vương Triều Quân nói xong thì cúp điện thoại. Chuyện không chỉ liên quan tới Thừa thị mà còn dính líu tới Lâm thành Nam Châu. Hắn phải cùng lãnh đạo cấp trên xin chỉ thị, mới có thể quyết định có nên tiếp tục điều tra nữa không, dù sao đó cũng là phạm vi thế lực của Lâm thành.

Tắt điện thoại, Kim tiểu ốc chậm rãi từ nhà vệ sinh đi ra. Hai thuộc hạ của Lữ Trị liền lập tức bám theo. Ba người tới trước mặt Lữ Trị thì thấy một mỹ nhân kiều diễm đứng như bạch tuộc ôm lấy hắn.

Lữ Trị có chút chán ghét đẩy nữ nhân kia ra. Một tay kéo Kim tiểu ốc vào trong ngực, đối với nữ nhân kia giới thiệu.

- Đây là kim tiểu ốc, bạn gái tôi. Còn đây là em họ anh, Lan Khê.

Nữ nhân được gọi là Lan Khê nhìn nàng một cái rồi quay sang nói với Lữ Trị:

- Anh không cần phải giới thiệu cô ta với em. Anh biết em đối với những người phụ nữ ở bên ngoài khác của anh cũng không có hứng thú. Em thích anh, em không quan tâm anh đã có người khác.

101. Chương 101 Là Cái Gì?

Kim Tiểu Ốc thấy kia nữ nhân kia rất ngạo mạn ngẩng đầu lên một bộ xem thường bộ dáng của nàng, cũng không có chào hỏi, dứt khoát dựa vào lồng ngực Lữ Trị, trò đùa dai dùng âm thanh mềm nhũn ghê tởm nữ nhân kia.

- A Trì ta mệt mỏi, người ta muốn nghỉ ngơi

Lữ Trị rất hưởng thụ sự dịu dàng của cô trong giờ phút này. Nói với Lan Khê một câu chúng tôi đi trước rồi ôm Kim Tiểu Ốc rời đi.

- Về sau nếu như muốn đặt chân ở thành phố này thì em không nên đắc tội cô ta, cô ta chính là con gái của tỉnh trưởng. Tuy nhiên nếu em ở cạnh tôi, thì cô ta sẽ chẳng là gì hết.

- Đối tượng kết hôn của anh?

Kim tiểu ốc rất nhanh hiểu rõ, sợ rằng chỉ là cô gái kia tự mình đa tình đi.

Đây là do cô ta tự suy diễn.

Mà hần chưa bao giờ có thừa nhận qua. Nếu không phải nể mặt anh trai cô ta thì với dáng vẻ luôn vênh vào tự đắc sai khiến người bên cạnh kia, khẳng định đã sớm bị hần đá bay cách xa mười mét.

Đừng nói là Lan Khê, ngay cả thiên kim tỉnh trưởng hần cũng không để vào mắt. Còn nếu là những thứ hần đã muốn thì sẽ không bao giờ để tuột khỏi tay.

- Vậy tôi là cái gì? Tình nhân? Bạn gái? Đồ chơi?

Kim Tiểu ốc thực sự không hiểu cô trong lòng hần có vị trí như thế nào, tại sao hần lại mua mình.

- Bạn gái.

- Nhưng là tôi không có đáp ứng anh theo đuổi.

- Tôi nghĩ mình không cần phải hỏi qua ý kiến của em. Tôi nói em là bạn gái mình thì em chính là như vậy.

Lữ Trị chỉ cảm thấy hiện tại Kim Tiểu Ốc là bạn gái mình. Thật ra tình nhân, bạn gái hần đều có nhưng những nữ nhân kia không thể coi là bạn gái thực sự. Tình nhân thì yêu tiền của hần, bạn gái bình thường đều là những minh tinh xinh đẹp thì lại cần chính là một chỗ dựa để tiến thân. Trong mắt hần, bạn gái chân chính chỉ có hai người, một là Kim Tiểu Ốc-người đang đứng trước mặt, hai là bạn gái cũ,giờ là em dâu. Nếu tình đầu đẹp bao nhiêu thì giờ cũng chỉ là một dĩ vãng được chôn chặt trong tim.

- Bá đạo.

Những lời này của Lữ Trị làm Kim Tiểu Ốc cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Ít nhất cô có thể tự an ủi chính mình là trong tim Lữ Trị còn có một góc nhỏ dành cho cô. Thế nhưng thì sao chứ. Chỉ riêng việc cô không yêu hần rồi thể giới sống của hai người hoàn toàn đối lập. Cô là người của cảnh sát, còn hần rất có thể chính là ôm trùm xã hội đen. Như vậy hai người làm sao có tương lai.

102. Chương 102 Thích Gì

Lữ trị kéo cô đi về phía phi trường, bên ngoài đã có xe đợi sẵn, phía trước và sau đều có xe hộ tống .

Đối với sự việc này, Kim Tiểu Ốc chỉ có thể dùng hai từ để hình dung:

- Khoa trương.
- Tôi thích như vậy đây.

Lữ trị cũng không có tức giận, là người nắm trong tay mạch máu kinh tế của cả nước, an toàn của hắn đối với nhiều người mà nói rất quan trọng. cho nên công việc bảo vệ an toàn phải được đặt nên hàng đầu. Không chỉ là nhằm đề phòng bọn lưu manh mà trên hết là tránh tai mắt của giới truyền thông. Chỉ cần hắn hắt hơi một cái thôi là ngay ngày hôm sau báo chí đã đưa tin lung tung khiến cho cổ phiếu tập đoàn rớt giá. Vì vậy để tránh không có gì ngoài ý muốn xảy ra, cũng như không để mấy mươi nghìn công nhân phải mất việc thì vẫn cứ phải lo liệu trước. bởi hắn khỏe mạnh cũng có nghĩa là công nhân ở đây có công việc, có cơm ăn.

- Hừ!

Kim Tiểu Ốc tức giận hừ một tiếng.

Lữ trị cũng không có vội vã về nhà mà đem Kim Tiểu Ốc tới một nhà hàng lâu đời ở Nam Châu. Phòng ăn của nhà hàng này rất rộng, nó được trang hoàng giống như một cung đình trung hoa thu nhỏ. Nhưng điều khiến người ta ngạc nhiên hơn hết là nhà hàng này mặc dù nằm ở trung tâm mua sắm nổi tiếng nhưng lại hết sức yên tĩnh. Thời điểm này đã là thời gian ăn trưa, khách ở đây đa phần là những nhân vật có máu mặt của thành phố. Tuy nhiên khi vừa nhìn thấy Lữ Trị đi vào đều cung kính đứng dậy chào hỏi.

Xuyên qua đại sảnh, Lữ Trị dẫn cô đến một sương phòng mà ở trong đó đều treo những bức tranh có giá trị liên thành, ngay cả bàn ghế đến khăn trải bàn cũng rất tỉ mỉ, tinh xảo , tựa như mặt của hắn vậy.

Rất nhanh có một người phụ nữ gõ cửa bước vào. Cô ta không có nhìn Kim Tiểu Ốc mà trực tiếp đi tới trước mặt lữ trị, nở một nụ cười thân thiết với hắn.

- Tổng giám đốc Lữ, hôm nay muốn gọi món gì?

Lữ trị không có trực tiếp trả lời mà quay đầu đưa thực đơn cho Kim Tiểu ốc. Món ăn ở đây rất ngon, chỉ cần ăn một lần là nhớ mãi. Dĩ nhiên nhà hàng này là của gia tộc hắn nên thực đơn ra sao hắn đều nắm rõ. Hôm nay tâm trạng của Lữ Trị rất tốt.

- Vừa xuống máy bay, chắc em không có khẩu vị vậy gọi món này đi. Có món cá hấp nước tương,gà xào cung bảo,há cảo hoa hồng,salad trái cây, em thích món nào? :

103. Chương 103 Chạy Trốn

- Tôi muốn ăn cơm thịt kho.

Cô chỉ là đột nhiên rất muốn ăn cơm thịt kho, những thứ khác cũng không hứng thú.

Vị quản lý kia chưa từng gặp qua người nào không để cho giám đốc Lữ mặt mũi như vậy, cô gái này chắc hẳn là tình nhân mới đi. Nhưng lá gan của ta cũng quá lớn, tổng giám đốc Lữ đã phải xuống nước đem thực đơn đến trước mặt mà cô ta cư nhiên không nể tình. Tổng giám đốc nhất định sẽ nổi đóa nên cho xem mà một khi ngài ấy tức giận thì...hức hức tốt nhất là phải nhanh chóng rời khỏi nơi này càng nhanh càng tốt. nghĩ vậy liền len len lui về sau hai bước.

Nhưng kết quả lại khiến cô ta thất vọng. Lữ trị nghe Kim Tiểu Ốc nói như vậy cũng không có nổi điên. Bộ dáng thèm thuồng của Kim Tiểu Ốc thực sự rất đáng yêu, bèn nói:

- Cho cô ấy một bát thịt kho, tôi như cũ là tốt rồi.
- Nhưng là tổng giám đốc trong nhà hàng chúng ta không có cơm thịt kho.
Đó là những món ăn ven đường.
- Gọi đầu bếp làm đi. Nếu họ không làm được thì ra ngoài mua, về sau tìm đầu bếp biết làm về.
Như vậy về sau nếu Kim Tiểu Ốc muốn ăn lập tức có.
- Cưng chiều như vậy nhưng Kim Tiểu Ốc cũng không có cảm kích.
- Không phải phiền hà như vậy.
- Tôi thích.
- Hắn rất vui khi được cưng chiều cô. Hắn muốn để cho cô biết hắn có thể cho cô những gì tốt nhất, chỉ cần cô thật lòng đi theo hắn, muốn gì hắn đều có thể thỏa mãn.
- Muốn dùng tiền bạc để lay động tôi. Anh chính là nhanh tỉnh lại đi. Không phải ai cũng yêu tiền nhất là dạng người vô tâm vô phế như tôi.
- Kim tiểu ốc không thích nợ ân tình của người khác.
- Nghe xong câu này tôi thấy em không phải là dạng không tim không phổi. Cảm ơn em đã nhắc nhở, chẳng qua là tôi muốn dùng chính những thứ này để chứng minh tôi yêu em, không ai có thể tốt với em hơn tôi.
Thứ Lữ Trị có nhiều nhất chính là tiền, nếu cô muốn mua máy bay của mỹ về chơi hắn cũng có thể tận lực vì cô.
- Dùng xong cơm, Kim Tiểu Ốc mượn cớ đi nhà vệ sinh. Lấy điện thoại ra gọi điện cho Vương Triều Quân.
- Điều tra được gì sao?
- Lữ trị hiện là tổng giám đốc tập đoàn lữ thị. Hắn là con trai cả của tổng giám đốc tiền nhiệm, là người thông minh, giỏi kết giao, giao thiệp lại rộng. Tạm thời chưa thực hiện vụ làm ăn phi pháp nào cả. Do đó cô không cần phải điều tra về con người này nữa. Trước tiên cứ tìm một chỗ trốn an toàn chờ nhiệm vụ được giao sau. Phải cẩn thận đề phòng bị bắt lại. Nếu không muốn trốn ra ngoài sẽ rất khó.
- Được.
- Kim Tiểu Ốc nói xong, bắt đầu chuẩn bị cho kế hoạch rời khỏi Lữ Trị.

104. Chương 104 Hoàn Phi

- “Được” Tiểu Ốc nói xong, bắt đầu chuẩn bị cho kế hoạch rời khỏi Lữ Trị.
- Phòng ăn tất cả đều là người của Lữ Trị, Tiểu Ốc không thể nào chạy trốn. Sau khi lên xe cô cũng bị canh chừng nghiêm ngặt nên việc chạy trốn còn khó hơn lên trời.
- Vừa đến nơi, Tiểu Ốc đã bị lực lượng cảnh vệ trước mắt dọa sợ. Chỉ một cái biệt thự mà thậm chí có ba mươi mấy hộ vệ, hơn nữa, thân thủ mọi người đều không kém. Như vậy làm sao cô chạy đi?
- Sau bữa ăn tối, thừa dịp Lữ Trị ở thư phòng, Tiểu Ốc lấy cớ muốn đi ra ngoài mua đồ dùng cá nhân, mà người giúp việc lại không dám lên quấy rầy Lữ Trị đang làm việc nên kêu hai hộ vệ theo cô đi mua.
- Vào cửa hàng, Tiểu Ốc chạy thẳng tới tầng lầu tương đối cao. Hai hộ vệ luôn đi theo sau cô, một tắc cũng không rời, bởi cô chính là người yêu tổng giám đốc, ngộ nhỡ bị lạc mất thì bọn họ chịu không nổi.
- Tiểu Ốc không có nhiều thời gian, đi dạo lâu sẽ khiến Lữ Trị hoài nghi. Lầu sáu chỉ có trang phục dành cho nam nên Tiểu Ốc kêu nhân viên đem tất cả quần áo phù hợp với Lữ Trị gói lại, nhưng không cần đưa đến tận nhà mà trực tiếp kêu hai hộ vệ xách theo. Dù sao Lữ Trị đã cho cô một tấm thẻ vàng có thể tùy tiện cà, lãng phí thì đáng tiếc, thôi thì để lại cho chính hắn mặc đi!

Từ trong tiệm ra ngoài, Tiểu Ốc lại chọn mấy bộ y phục, đem thẻ vàng đưa cho hộ vệ để bọn họ đi trả tiền, còn mình thì ngồi cạnh cửa tiệm bên uống trà.

Hai tay của hai hộ vệ đều rách đầy đồ nhưng lại không dám bỏ xuống, một người trong đó thì đưa tay lần lượt trả tiền, bởi vì Tiểu Ốc nói trong này có vài thứ chỉ có thể cầm không thể rơi xuống đất, nếu không cô sẽ tức giận.

Thừa dịp hai người bọn họ bận trả tiền, Tiểu Ốc đột nhiên đứng lên, đi mấy bước vọt tới bên ngoài, lại lui về phía sau mấy bước, tung người lên cao nhảy qua lan can rồi lại từ không trung nhảy xuống. Trong quá trình hạ xuống, cô nhảy bên một tay bám víu bằng rôn quảng cáo dài khoảng hai ba mươi thước, buông lỏng tay từ từ rồi tuột xuống.

Lúc bọn cận vệ đuổi tới, Tiểu Ốc đang nắm bằng rôn quảng cáo đang đưa qua lại, nhắm lúc hướng thang máy lầu ba đang đi xuống thì nhào tới, hai tay dùng sức bám víu thang máy, sau đó một cái chân từ thang máy bên ngoài lật đi vào, rồi cả người lật đi vào, an toàn rơi vào thang máy. Cảnh tượng này khiến đám người mua đồ chung quanh kinh sợ. Đây quả thực là màn trình diễn đặc sắc trong phim ảnh.

Tiểu Ốc nhanh chóng hướng phía cầu thang mà chạy vì cửa hàng không có đặt thang máy vận hành thường xuyên.

105. Chương 105 Đối Bụng

Tiểu Ốc quyết định chạy cầu thang vì thang máy trên dưới không có ở cùng bên nên chạy như vậy sẽ nhanh hơn. Chỉ với vài động tác nhỏ, Tiểu Ốc dễ dàng từ cửa hàng trốn ra ngoài, bước nhanh theo hướng dòng người mà chạy đi. Từ xa, trong biển người xa xôi, cô vẫn có thể nghe được thanh âm của hai hộ vệ kia truyền đến.

Đi được 1 lúc, Tiểu Ốc mới phát hiện ra mình đang phải đối mặt với nhiều vấn đề. Hiện tại trên người cô không có đồng nào, mà tên Lữ Trị kia lại cho rằng cô không dám trốn bởi nơi này là địa bàn của hắn, rất dễ dàng bị phát hiện. Nhưng Kim Tiểu Ốc cô lúc nào thì sợ hắn chứ?

Tiểu Ốc tìm người hỏi một chút về vị trí của chỗ đổ rác, rồi tốn hơn một giờ đi bộ tới đó. Sau khi thay bộ đồ đang mặc trên người, cô bắt đầu lục lợi đồ đổ rác. Cuối cùng cô tìm được vài cái túi vải, cô quyết định dùng túi đó đi nhặt ve chai. Cô nhặt vỏ chai cola, giấy báo hư cũ, chai rượu, kim loại... một thứ cô cũng không có bỏ qua. Khi trời sắp sáng, Tiểu Ốc đã thu được ba túi phế phẩm. Cô tay không kéo mấy cái túi vải tới nơi thu mua phế phẩm gần đó. Cửa tiệm kia hơn tám giờ sáng mới mở cửa nên cô ngồi xuống chợp mắt một chút. Khi bà chủ vừa mở cửa thì nhìn thấy Tiểu Ốc đang ôm ba cái túi phế phẩm đã được phân loại, nằm trước cửa. Bà ấy đánh thức cô: “Cô gái, mau tỉnh, đừng nằm trên đất, lạnh lắm.”

“Không có sao, bà chủ, tôi muốn bán những thứ này, bà xem một chút chúng đáng giá bao nhiêu tiền.” Bà chủ nhìn mấy cái túi rồi lại nhìn cô, trông cô thật đáng thương nên bà cũng không có ăn bớt, theo thực tế cho cô 136 tệ. Tiểu Ốc nhận được tiền thì thở ra một hơi: “Cám ơn bà chủ, có số tiền này, tôi có thể ngồi xe về nhà.”

“Chắc là cô bị người lừa gạt đến nơi này phải không? Đến nhà tôi tắm rửa, tôi cho cô vài bộ quần áo cũ để thay, nếu không tài xế sẽ không cho cô lên xe.”

“Cám ơn bà chủ, đúng rồi, cái này cho bà.” Tiểu Ốc gỡ từ trên tay xuống một cái lắc tay bằng bạch kim đưa cho bà. Do ngày hôm qua vội vàng trốn khỏi nhà Lữ Trị nên quên lấy xuống. Cái lắc tay bạch kim cùng dây chuyền phỉ thúy đều là tặng phẩm mà Lữ Trị đưa, đúng là nhìn rất tốt.

Bà chủ hơn hờ nhận lấy, nghĩ thầm làm người tốt quả nhiên sẽ được đền đáp tốt.

Sau khi Tiểu Ốc tắm rửa, thay quần áo xong, bà chủ cho cô một cái túi đeo lưng cũ, dùng để đựng bộ đồ đã thay ra, rồi lại cho cô một chén mì: “Ăn no đi!”

“Cám ơn bà chủ” Tiểu Ốc mệt mỏi cả buổi tối qua, vốn đã sớm đói bụng, nay được ăn một chén mì nên cảm thấy tốt hơn nhiều.

106. Chương 106 Hết Sức Ghê Tởm

Dưới sự chỉ điểm của bà chủ, Tiểu Ốc tìm được bến xe. Cô đề thấp cái mũ rồi đi đến đại sảnh mua phiếu. Đúng như cô nghĩ, Lữ Trĩ đã lựa chọn hành động, có mấy người bán vé vừa nhìn qua thì giống như đang nghiêm chỉnh làm việc, nhưng thật ra lại luôn quan sát xung quanh. Đứng ở cuối hàng, Tiểu Ốc cúi đầu, chờ từ từ tới lượt mình. Khi người bán vé hỏi cô muốn đi đâu thì Tiểu Ốc ngẩn ra, bởi vì cô cũng không biết mình có thể đi đâu. Dù rằng thành phố là nơi cô lớn lên, nhưng nơi đó cũng quá dễ bị phát hiện nên cũng không ở lại được. Cô muốn đi Macao tìm Đậu Diệc Phồn, hỏi hắn tại sao không tìm cô, nhưng bây giờ cô là đào phạm nên không làm được giấy thông hành qua Hongkong. Thế giới rộng lớn nhưng cô lại không có đất dung thân.

Suy nghĩ một chút, Tiểu Ốc ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại rồi tùy tiện chỉ đại một chỗ, mở mắt ra thì thấy phía trên viết là thị trấn Thanh Hà. Tuy trấn này không phải là địa phương phát đạt, nhưng lại khá an tĩnh, vé xe lại rẻ, nên Tiểu Ốc lập tức mua vé.

Tiểu Ốc đi đường rất thuận lợi. Từ Nam Châu đến Thanh Hà chỉ mất hơn một giờ. Trong trấn, tiền mướn phòng rất rẻ, chỉ 20 tệ là có thể ở một buổi chiều trong khách sạn nhỏ. Nhưng Tiểu Ốc chỉ còn lại hơn một trăm một chút, thật sự không nỡ dùng. Sau khi đi khắp trấn nhỏ, cô cũng tìm được công việc phục vụ trong 1 quán cà phê, một tháng 600 tệ, bao ăn ở. Mặc dù tính tình cô hơi lãnh đạm một chút nhưng bộ dạng xinh đẹp nên cũng có khách hàng thích. Đây là quán cà phê duy nhất trong trấn nên việc buôn bán cũng khá.

Tiểu Ốc làm ở chỗ này hơn nửa tháng thì nhận được điện thoại của Vương Triệu Quân: “Có nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì?” Tiểu Ốc thoáng cái có tinh thần.

“Có một đám người lừa bán phụ nữ làm mại dâm, cô có nhận làm hay không?”

“Nhận.”

“Mục đích là tra ra nhóm người này còn có bao nhiêu người, tên của bọn họ, kẻ tiếp ứng bên ngoài của bọn chúng là ai. Vụ án này về cơ bản cô sẽ được một điểm, cao nhất có thể đạt được sáu điểm.”

“OK, tôi cần vũ khí phòng thân, còn có tài liệu của bọn họ. Vũ khí thì tôi muốn ông cho tôi cái vòng tay trước kia, tài liệu thì ông gửi qua hộp thư cho tôi, tôi sẽ tìm mấy vi tính để kiểm tra!” Tiểu Ốc quả quyết nói.

Vương Triệu Quân nói đã gửi tài liệu cho cô xong, còn vũ khí thì sẽ dùng cách nhanh nhất để chuyển đến đây cho cô. Phương pháp gạt người của nghi phạm là lợi dụng internet, nói là tuyển dụng nhân viên, lừa gạt các cô gái đi làm việc, nhưng thật ra khi đến thì sẽ lập tức bị giam, sau đó bán qua nước ngoài làm mại dâm. Việc này đã chia rẽ rất nhiều gia đình. Thật là hết sức ghê tởm!

107. Chương 107 Đàng Hoàng

Tiểu Ốc ghét nhất bọn buôn người. Bởi vì cô nghe nói lúc nhỏ mình cũng là bị bọn buôn người lừa bán, sau được cảnh sát giải cứu, nhưng lại không cách nào tìm được người thân, cho nên bây giờ mới không chỗ nương tựa. Vì vậy sau khi nghe xong, cô quả quyết nhận nhiệm vụ này.

Cô đi tìm ông chủ lấy tiền lương. Thế nhưng ông ta lại nói cô chỉ mới làm việc nửa tháng nên sẽ không trả tiền.

Tiểu Ốc bình tĩnh đi vào phòng bếp, lấy ra một con dao, đâm thẳng vào tường. Con dao ấy cắm vào tường khoảng nửa tấc, vô cùng kiên cố, không có dấu hiệu nào là sẽ rút xuống. Sau đó cô lạnh lùng nói với ông ta: “Ông có muốn thử nhìn một chút hay không?”

Ông ta lập tức bị dọa sợ, vội lấy từ trong ngăn tủ 600 tệ đưa cho cô, nhưng Tiểu Ốc chỉ lấy một nửa. Cô bây giờ không phải là cường đạo, cô chỉ muốn trở về nơi thuộc về mình. Cô làm nửa tháng nên cũng chỉ cầm nửa tháng tiền lương là 300 tệ. Tiểu Ốc nhanh chóng đóng gói hành lý, chờ khi ám khí được gửi tới thì liền trở về thành phố.

Trở lại thành phố, Tiểu Ốc mua ình bộ quần áo giá rẻ hơi lộ liễu. Cô nghĩ dù Mộc Trạch Khải có đứng ở trước mặt cũng không thể nhận ra vì cô đã được ngụy trang bằng một lớp trang điểm rất đậm. Cô đi đến trung tâm nộp đơn, cô ý đem thanh âm của mình làm lạc đi: “Xin hỏi các vị đang tuyển người sao? Chỗ các vị có một người gọi là quản lí Hồ phải không?”

“Dĩ nhiên, tiểu thư, mời cô vào bên trong, để tôi dẫn đường cho cô”. Người phục vụ nhìn Tiểu Ốc trước mắt sắp bị không chế, nghĩ thầm lại một khoản làm ăn đưa tới cửa.

Tiểu Ốc làm bộ không biết chuyện, lắc cái móng nhỏ đi theo cô ta lên lầu hai. Vừa lên lầu, cô ta liếc mắt nhìn tên côn đồ đang ngồi ở hành lang lầu hai nói: “Lại tới thêm một người nữa, người nhìn xem, thật tốt.”

Tiểu Ốc giả bộ kinh hoảng nói: “Các người muốn làm gì?”

“Không cần sợ, cô chỉ cần đằng hoàng đợi, chúng tôi sẽ không đối với cô như vậy”. Người nọ bắt được cánh tay Tiểu Ốc rồi kéo cô vào trong một gian phòng. Trong đó không có giường, trên đất là mười cô gái với khuôn mặt hoảng sợ đang ngồi tựa vào vách tường. Tiểu Ốc đi vào rồi ngồi chồm hổm xuống ở trong góc.

Người nọ thấy cô đằng hoàng, liền đóng cửa đi ra ngoài. Tiểu Ốc quay đầu nhìn về những cô gái đáng thương kia, thấy có người vẫn đang nức nở, cảm thấy mũi lòng nên lên tiếng an ủi bọn họ: “Đừng khóc, chúng ta nhất định có thể đi ra ngoài, khóc chỉ làm mình mệt mỏi thêm thôi.”

Các cô gái làm sao không biết đạo lý này, nhưng là họ sợ. Một người trong đó trợn mắt nhìn Tiểu Ốc: “Cô nói thì dễ, bên ngoài nhiều người canh giữ như vậy, chúng ta làm sao đi được. Nghe nói bọn họ muốn bán chúng ta sang Lào, tôi sợ, tôi không muốn đi Lào”

108. Chương 108 Ác Mộng

“Nghe nói bọn họ muốn bán chúng ta sang Lào, tôi sợ, tôi không muốn đi Lào.”

“Sợ cũng vô ích, tôi mệt mỏi đi ngủ trước, các cô muốn khóc thì tiếp tục khóc!” Tiểu Ốc nói xong, leo lên giường nằm, dùng chăn bao lấy thân thể. Trời đang rất lạnh, trong phòng lại không có điều hòa, để tránh lạnh, không quần chăn sao được.

Nghe cô nói vậy, các cô gái kia cũng ngừng khóc. Đúng vậy, cô nói không sai, khóc cũng không thể giải quyết vấn đề.

Tiểu Ốc ngủ một giấc tỉnh dậy thấy các cô cũng không còn khóc nữa. Bốn phía gian phòng vì phòng ngừa bọn họ chạy trốn nên cửa sổ cũng không có, trong phòng hết sức tăm tối, thứ đáng giá trên người mọi người đều bị tịch thu, cũng không có đồng hồ đeo tay nên không biết lúc nào có thể ăn cơm.

Ước chừng lại qua hai tiếng, mới có người mở cửa ném cho họ một mâm bánh bao nguội, chia đều mỗi người chỉ được một nửa, thế này làm sao ăn no bụng, Tiểu Ốc đứng dậy, nói với người kia: “Nói cho người cầm đầu của các người biết, chúng tôi muốn ăn cơm, các người nuôi tốt thì mới có thể bán với giá tốt, tôi tin tưởng các người hiểu đạo lý này.”

Người nọ có chút ngoài ý muốn nhìn cô một cái: “Cô tên gì?”

“Chu Diễm Lệ.” Tiểu Ốc dùng tên giả trả lời

“Rất tốt, cô rất phối hợp, những người khác xem một chút, đây chính là tấm gương cho các cô.” Người nọ nói xong thì rời đi gặp người cầm đầu, cô ta vừa nghe liền cảm thấy Tiểu Ốc thú vị bởi đạo lý này không phải là lần đầu tiên cô ta nghe nói, mà một con bé mới tới lại gan dạ sáng suốt như thế thì rất ít, cộng thêm cô rất trấn tĩnh, thì lại càng hiếm thấy, nên cũng không có gây khó khăn cho cô nữa.

Việc ăn uống so với lúc trước đã tốt hơn một chút, không có thịt nhưng ít ra có thể ăn no. Chẳng lẽ bọn chúng thật hy vọng có thể bán các cô ra giá cao sao?

Hai ngày sau, Tiểu Ốc cùng nhóm các cô gái này bị bán sang Lào làm gái mại dâm. Họ bị nhốt trong thùng hàng của một chiếc xe vận tải. Thùng hàng này vừa tối vừa ngột ngạt vì không có cửa sổ thông gió, cũng không có một tia sáng nào có thể lọt vào. Họ mang theo sự sợ hãi cùng lo lắng ngồi trong thùng hàng tối đen như mực ấy. Vì ngồi xe lâu nên ai cũng có chút choáng váng. Bình thường xe chạy khoảng mười mấy giờ mới dừng lại, mở cửa xe cho các cô chuyển động cái đầu một chút hoặc uống chút nước. Trên xe có một thùng lớn chứa nước sông. Dù biết là nước rất dơ, có vi khuẩn nhưng vẫn phải uống nếu không muốn mình chết khát.

Dọc đường đi, những người trông chừng các cô chưa từng xem bọn họ là người mà chỉ coi như hàng hóa. Ánh mắt của bọn chúng rất lạnh lùng, động một chút là vừa đánh vừa mắng. Nếu như không phải là người cầm đầu yêu cầu thời điểm các cô bị bán phải còn là xử nữ thì..., Tiểu Ốc nghĩ bọn đàn ông này nhất định sẽ tùy ý cưỡng gian các cô.

109. Chương 109 Xúc Động

Trong đó có một cô khoảng chừng ba mươi, là người lớn tuổi nhất, vừa nhìn liền biết đã từng sinh nở nên không được may mắn như bọn họ. Vừa đến đêm, bọn đàn ông kia đem người phụ nữ đó kéo xuống xe, ở trong rừng cây cường gian cô. Dù các cô ngồi ở trong xe nhưng rất xa vẫn có thể nghe được tiếng kêu thảm thiết của người phụ nữ ấy. Có một lần, lúc ở trên xe, khi các cô đang đứng lạnh run ở trong góc, cố gắng nuốt xuống cái bánh bao cứng như đá thì đột nhiên cửa xe mở ra, một gã đàn ông vừa đen vừa gầy xông lên, thô lỗ đẩy người phụ nữ kia tới vách xe lạnh như băng, cởi quần của cô ấy mà cường gian. Người phụ nữ đó tựa hồ đã chết lặng, cũng không còn kêu thét nữa, bởi vì cô hiểu rõ có gào thét cũng không được gì, ngược lại sẽ càng làm cho cô bị hủy hoại nhiều hơn. Rất nhanh gã đàn ông đó động tình chạy nước rút, phát ra tiếng “bành bịch”. Mùi vị tình dục ghê tởm phát ra bốn phía, làm cho các cô muốn nôn mửa. Có mấy cô gái nhất gan bị dọa đến mức vừa kêu vừa gào khóc.

Tiểu Ốc đột nhiên cảm thấy dù trước kia mình có bị vũ nhục, phỉ báng, hãm hại hay vứt bỏ thì cũng không là gì.

So sánh với việc đang chứng kiến thì phổ Tam Hoàng cũng không coi là hắc ám, bởi vì cái hắc ám ấy đang diễn ra trước mắt cô. Nơi này, điều mà cô chứng kiến tuyệt đối là địa ngục. Dù cách xa 3 – 4m, chung quanh lại đang huyền ảo nhưng cô vẫn nghe rất rõ ràng âm thanh rên rỉ đầy thống khổ của người phụ nữ kia.

Tiểu Ốc sống đến lớn như vậy, đây cũng là lần đầu tiên cô xúc động đến mức muốn giết người. Vào thời điểm nhìn thấy người phụ nữ vô tội kia bị khi dễ, tinh thần trọng nghĩa trong cô như bị kích thích, cô nghĩ đây là lần đầu tiên cô thật lòng muốn giải cứu các cô gái đáng thương kia. Các cô ấy không làm gì sai, cũng không có hại người, các cô chỉ muốn cố gắng tìm một công việc để có cơm no áo ấm, hà cớ gì lại phải chịu đựng người khác hủy hoại như vậy?

Lúc bọn họ cho là cơn ác mộng này sắp kết thúc thì cơn ác mộng lớn hơn lại sắp bắt đầu. Sau khi gã đàn ông kia thỏa mãn xuống xe thì những gã vừa mới ăn xong mấy hộp thịt bò lại leo lên xe. Bọn chúng nghỉ ngơi cả ngày lại được ăn no, giờ phút này tinh lực dư thừa, nhìn các cô ngồi trong xe với vẻ mặt hoảng sợ. Bỗng một người trong số các cô lên tiếng: “Chỉ cần không làm ở bên trong là được!”

110. Chương 110 Đơn Giản

Nói xong gã đàn ông kia đi tới chỗ cô gái có thân hình đầy đặn, bắt đầu cởi quần.

Tiểu Ốc hiểu rất rõ nếu như không phải sợ dả thảo kinh xà, lúc này cô nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất vận đầu của bọn chúng. Nhưng hiện tại cô không thể, vì luật pháp luôn đòi hỏi chứng cứ, hơn nữa những điều cô nhìn thấy bây giờ có lẽ cũng chỉ là một phần nhỏ mà thôi, những điều hắc ám ghê tởm hơn nữa vẫn

còn đang chờ cô ở phía sau. Chỉ có tìm hiểu căn kẽ quá trình cùng danh sách của bọn chúng thì cô mới có thể hoàn toàn ngăn cản loại chuyện này.

Nhưng cô lại không muốn càng ngày càng nhiều các cô gái bị hủy hoại về thân thể lẫn tâm hồn. Bởi có đôi khi tổn thương trong tâm hồn so với thân thể càng khó bình phục. Tiểu Ốc chủ động đứng lên nói với gã đàn ông kia: “Người chơi ta đi! Cô ta cứ phản kháng sẽ khiến người không có hăng hái, chỉ cần người bỏ qua cho cô ấy, ta sẽ phối hợp với người, như thế nào? Ta sẽ không phản kháng, sẽ tuyệt đối phối hợp.”

“Tốt.” Chơi nhiều với mấy đứa hay phản kháng này cũng không có gì hay, gã đàn ông đó quay đầu lại nhìn Tiểu Ốc, sau đó kéo quần lên đi về phía cô: “Người..ta thích.”

Tiểu Ốc làm động tác như tiếp nhận hân, cởi áo khoác để trên mặt đất, cả người ngồi trên áo khoác nhìn gã đàn ông kia, nở một nụ cười hết sức quyến rũ: “Người tới.”

Gã đàn ông kia như bị đầu độc, đi tới ngồi xổm xuống, nhìn Tiểu Ốc nói: “Loại con gái lăng lơ như người ta thích...”

Tiểu Ốc trong lòng cười thầm, đợi lát nữa chỉ sợ người sẽ hận ta đi!

Nhìn gã đàn ông kia đến gần Tiểu Ốc liền ôm chầm bờ vai của hân, ghé vào tai hân nhẹ nhàng nói: “Người nói ta có thể hay không cắn đứt cổ người?”

“Nghịch ngợm.” Gã đàn ông kia cho là cô đang nói giỡn .

“Vậy chúng ta thử một chút xem” Tiểu Ốc nói xong, hướng cổ của hân hung hãn cắn xuống, sâu đến mức máu chảy ra, khiến gã đàn ông kia kêu la đau đớn. Đối phó với cảm thú, so với hân phải cảm thú hơn.

“Cứu mạng!” Nghe được hân liều mạng kêu cứu, những gã đang đùa giỡn các cô gái liền lập tức lao đến, tổn rất nhiều khí lực mới kéo được Tiểu Ốc ra.

Mới vừa bị cô cắn, máu ở bờ vai vẫn chảy ròng ròng, hân tức giận, đứng dậy tát cô một cái.

Tiểu Ốc bị người nắm kéo nên không tránh được cái tát của hân, nhưng cô cũng không sợ, dùng ánh mắt vừa âm trầm vừa dịu dàng nhìn chằm chằm hân, tựa hồ không hề sợ: “Người đánh! Nhưng nếu người dám làm gì ta khiến ta bán với giá không tốt, để xem người cầm đầu kia làm gì người, chắc không đơn giản chỉ là một cái tát như vậy.”

111. Chương 111 đến Lào.

“ Anh đánh đi,nếu anh mà dám đánh tôi bị thương, đến lúc ông chủ các anh trách tội bán tôi không có giá trị, thì hậu quả các anh phải gánh không chỉ đơn giản là một cái tát thôi đâu”.

Tên đàn ông chợt hiểu ra, ông chủ vì bảo đảm những cô gái này bán được giá cao nên không cho phép bọn chúng động tay động chân với họ, phải giữ cho bọn họ hoàn hảo, không hao tổn gì thì mới được, còn nếu như vi phạm vào cái điều này thì khi bị phát hiện sẽ bị cắt đứt “vật kia”, sắc mặt hân tái nhợt lui về phía sau, mấy tên đàn ông kia nghe nói thế liền buông Kim Tiểu Ốc ra, một người trong số đó hung tợn cảnh cáo Kim Tiểu Ốc :” Mày cũng nên ngoan ngoãn một chút”.

“ Thế nào, như tôi đã nói nếu như các anh còn dám động tay động chân ở trên đường, thì không còn cách nào khác là chúng tôi sẽ tự sát, đến khi chúng tôi chết rồi các anh đừng mong sống yên ổn, rút ra ngoài hết đi”.

Kim Tiểu Ốc nói xong liền đi tới bên cạnh cô gái mới vừa rồi bị làm nhục còn đang trần truồng nằm ở trên sàn nhà, giúp cô ấy mặc lại quần áo xong, quay đầu lại trừng mắt nhìn chằm chằm những tên đàn ông kia: ”Thế nào? Không tin lời tôi nói? Có muốn không thử lại lần nữa xem?”.

“Đi”.

Nhìn đám người kia chật vật bước xuống xe, đem cửa xe đóng lại, trước mắt các cô lần nữa lại hiện ra một mảnh hắc ám, nhưng mà đến giờ phút này mọi người tình nguyện muốn cái khoảng không hắc ám này, chứ cũng không thể giữ được trong sạch trong cái hoàn cảnh thối nát như thế này.

Các cô gái hết sức cảm kích đối với Kim Tiểu Ốc vì đã ra tay giúp đỡ, cũng lần lượt vây đến bên cạnh Kim Tiểu Ốc, đối với các cô mà nói thì Kim Tiểu Ốc chẳng khác nào là người bảo vệ cho họ, giúp họ tránh thoát khỏi nguy hiểm vào thời điểm vừa rồi.

Xe hàng liên tục lắc lư, lao đảo chạy đi trên đường núi trong mấy ngày, sau đó rốt cục cũng đến Lào khu vực biên giới giáp với tỉnh Vân Nam. Buổi tối được xuống xe thông khí nên Kim Tiểu Ốc cùng các cô gái xuống xe hóng mát thì mới phát hiện ra sự khác biệt, đây là từ lúc lên xe lần sau vì lần đầu tiên không có cảnh rừng núi hoang vắng qua đêm như thế này, cánh cửa sau khi mở ra có thể thấy cách đó không xa có một ngôi làng, Kim Tiểu Ốc thấy lối kiến trúc ở đây cùng Vân Nam có phần khác biệt, thì ra là họ bị những người dân đi xem náo nhiệt vây quanh, những người này xì xào bàn tán gì đó mà các cô nghe chả hiểu lời nào.

Nhưng mà Kim Tiểu Ốc cùng các cô gái cũng đoán được là họ đã tiến vào Lào, nơi này rất ẩm ướt, lại rất nóng bức, hơn nữa nhìn xung quanh cảnh vật cũng chỉ là những cây cỏ và côn trùng.

Tối hôm đó, rốt cuộc các cô gái cũng nhắm mắt gục xuống vì mệt mỏi nhưng ai cũng mong ước có một căn phòng nào đó đơn sơ để họ có thể nằm ngủ thẳng ở trên đất. Chương 112: Khăng định

Mặc dù thức ăn so với mấy ngày trước đây phong phú hơn nhưng mọi người lại càng thêm lo sợ bất an. Cuối cùng các cô cũng được ở chung một chỗ mà vượt qua một ngày. Nhưng sang ngày thứ hai thì không chắc, bởi các cô rất có thể bị bán đi hoặc là đưa đến chỗ ăn chơi đàn đúm.

Sở dĩ thức ăn phong phú là vì muốn các cô nhìn đáng giá hơn khi bán mà thôi. Ăn ngon một chút thì sắc mặt cũng sẽ hồng hào hơn một chút.

Sáng sớm ngày thứ hai, các cô bị bọn chúng chia thành 3 nhóm, nhốt lên 3 xe khác nhau. Người nào hơi lớn tuổi, thiếu vẻ thủy mị thì bọn chúng đưa lên chiếc xe tải thứ nhất. Các cô sẽ bị bán cho những lão già vừa lớn tuổi vừa nghèo khó. Nhưng như vậy đã là tốt hơn so với các cô gái khác.

Thừa dịp những người đó nói chuyện với nhau, Tiểu Ốc âm thầm dùng máy theo dõi ghi lại đoạn đối thoại của bọn họ, sau đó ném 1 cái máy xuống đất. Vừa vặn lúc đó, một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi bước tới, dẫm lên cái máy đó, liền thần không biết quỷ không hay dấn vào đế giày của cô ấy. Chuyện còn lại, Tiểu Ốc tin tưởng cảnh sát sẽ xử lý tốt.

Những người bị đưa lên chiếc xe thứ hai là để đi làm **. Những cô gái bị đưa lên chiếc xe thứ ba là những người xinh đẹp nhất, bởi bọn chúng muốn có thêm ô dù nên đem các cô tặng cho các đại phú hào hoặc kẻ cầm đầu của các bang phái. Những cô gái được chọn này rất có thể sẽ trở thành nhân vật lớn hoặc là tình nhân hay vợ bé của các thương gia, bởi vì Lào cho phép một chồng có thể lấy nhiều vợ.

Vốn dĩ một người trong đó chọn Tiểu Ốc: “Con nhỏ này nhìn không tệ, chắc hẳn Bộ trưởng của chúng ta sẽ thích.” Nhưng gã đàn ông từng bị Tiểu Ốc cản không ngu gì bỏ qua cơ hội trả thù cô, liền chỉ vào cổ mình: “Xinh đẹp thì có ích lợi gì? Mày nhìn cổ của tao nè, bị nó cắn thành như vậy. Mày tốt nhất nên chọn người khác đi. Lỡ đâu nó cắn hỏng mấy quan lớn đó thì chúng ta làm sao đảm đương nổi hậu quả chứ.”

Tiểu Ốc hừ lạnh một tiếng, sau đó mềm mại đáng yêu nhìn kẻ đã chọn cô nói: “Hắn đùa giỡn ta, lại không thể cho ta danh phận, ta không có can chết hắn là tốt rồi, nếu là cho ta danh phận..., cái gì cũng có thể.”

Người nọ do dự một chút, nghĩ tới Bộ trưởng mình mặc dù thích những cô gái ngang bướng, nhưng thân phận hắn cao quý, lỡ bị thương sẽ không tốt, cho nên quyết định chọn người khác. Tiểu Ốc lên đem máy theo dõi gắn vào đế giày của cô gái được chọn kia, đồng thời cũng gắn vào đế giày mình 1 cái, như vậy chẳng những có lợi cho việc theo dõi của mình, lại không bị người khác hoài nghi. Cô khẳng định là phải lên chiếc xe thứ hai rồi.

112. Chương 112 Khẳng Định

Mặc dù thức ăn so với mấy ngày trước đây phong phú hơn nhưng mọi người lại càng thêm lo sợ bất an. Cuối cùng các cô cũng được ở chung một chỗ mà vượt qua một ngày. Nhưng sang ngày thứ hai thì không chắc, bởi các cô rất có thể bị bán đi hoặc là đưa đến chỗ ăn chơi đàn đúm.

Sở dĩ thức ăn phong phú là vì muốn các cô nhìn đáng giá hơn khi bán mà thôi. Ăn ngon một chút thì sắc mặt cũng sẽ hồng hào hơn một chút.

Sáng sớm ngày thứ hai, các cô bị bọn chúng chia thành 3 nhóm, nhốt lên 3 xe khác nhau. Người nào hơi lớn tuổi, thiếu vẻ thủy mị thì bọn chúng đưa lên chiếc xe tải thứ nhất. Các cô sẽ bị bán cho những lão già vừa lớn tuổi vừa nghèo khó. Nhưng như vậy đã là tốt hơn so với các cô gái khác.

Thừa dịp những người đó nói chuyện với nhau, Tiểu Ốc âm thầm dùng máy theo dõi ghi lại đoạn đối thoại của bọn họ, sau đó ném 1 cái máy xuống đất. Vừa vặn lúc đó, một người phụ nữ khoảng chừng ba mươi tuổi bước tới, dẫm lên cái máy đó, liền thần không biết quỷ không hay dấn vào đế giày của cô ấy. Chuyện còn lại, Tiểu Ốc tin tưởng cảnh sát sẽ xử lý tốt.

Những người bị đưa lên chiếc xe thứ hai là để đi làm **. Những cô gái bị đưa lên chiếc xe thứ ba là những người xinh đẹp nhất, bởi bọn chúng muốn có thêm ô dù nên đem các cô tặng cho các đại phú hào hoặc kẻ cầm đầu của các bang phái. Những cô gái được chọn này rất có thể sẽ trở thành nhân vật lớn hoặc là tình nhân hay vợ bé của các thương gia, bởi vì Lào cho phép một chồng có thể lấy nhiều vợ.

Vốn dĩ một người trong đó chọn Tiểu Ốc: “Con nhỏ này nhìn không tệ, chắc hẳn Bộ trưởng của chúng ta sẽ thích.” Nhưng gã đàn ông từng bị Tiểu Ốc cắn không ngu gì bỏ qua cơ hội trả thù cô, liền chỉ vào cổ mình: “Xinh đẹp thì có ích lợi gì? Mày nhìn cổ của tao nè, bị nó cắn thành như vậy. Mày tốt nhất nên chọn người khác đi. Lỡ đâu nó cắn hỏng mấy quan lớn đó thì chúng ta làm sao đảm đương nổi hậu quả chứ.”

Tiểu Ốc hừ lạnh một tiếng, sau đó mềm mại đáng yêu nhìn kẻ đã chọn cô nói: “Hắn đùa giỡn ta, lại không thể cho ta danh phận, ta không có cần chết hẳn là tốt rồi, nếu là cho ta danh phận..., cái gì cũng có thể.”

Người nọ do dự một chút, nghĩ tới Bộ trưởng mình mặc dù thích những cô gái ngang bướng, nhưng thân phận hắn cao quý, lỡ bị thương sẽ không tốt, cho nên quyết định chọn người khác. Tiểu Ốc lén đem máy theo dõi gắn vào đế giày của cô gái được chọn kia, đồng thời cũng gắn vào đế giày mình 1 cái, như vậy chẳng những có lợi cho việc theo dõi của mình, lại không bị người khác hoài nghi. Cô khẳng định là phải lên chiếc xe thứ hai rồi.

113. Chương 113 Đáp Ứng

Quả nhiên Tiểu Ốc bị đưa lên chiếc xe thứ hai. Bọn chúng mang cô đến hộp đêm lớn nhất ở Lào. Ở đây có rất nhiều **, vũ nữ, còn có nhiều khách làng chơi. Bọn họ thường là trùm buôn thuốc phiện hoặc thương gia đến từ các quốc gia xung quanh đây. Họ tới nơi này chủ yếu vì muốn thưởng thức lần đầu tiên của các cô gái. Để tranh giành các cô gái xinh đẹp này mà bọn họ không tiếc vung tiền như rác.

Sau khi bị kiểm tra thân thể, Tiểu Ốc cũng mất đi cơ hội trong buổi đầu giá đầu tiên. Cô bị phân đi phục vụ cho những khách bình thường. Người thứ nhất mà Tiểu Ốc phải hầu hạ là một gã hít thuốc phiện, toàn thân hắn không có được nửa miếng thịt. Tiểu Ốc mặc một cái áo ngủ có chút khêu gợi nằm xuống giường, gã đàn ông kia vừa nhìn liền động tình, định nhào tới hôn cô, Tiểu Ốc nhanh tay rút cây châm từ vòng tay của cô ra đâm vào hân khiến hắn ngã gục. Đây là loại châm mà cảnh sát Vương đặc chế cho cô, châm được ngâm trong 1 loại thuốc đặc biệt, đàn ông sau khi bị kim đâm vào sẽ lập tức bất tỉnh rồi sinh ra ảo giác đang giao hoan. Một tiếng đồng hồ sau, khi thuốc hết hiệu lực, gã đàn ông đó sẽ tỉnh lại, toàn thân mệt mỏi, giống như kiểu sinh hoạt vợ chồng vừa xong, nhưng sẽ không còn khí lực để tiếp tục nữa.

Nửa tháng sau, sau khi trải qua mấy lần tiếp khách giả, Tiểu Ốc thành công để cho đám người kia không đề phòng cô. Thừa dịp những người này buông lỏng cảnh giác, Tiểu Ốc cùng 1 đám các cô gái tiến vào phòng làm việc của chủ nhân nơi đó, đem máy nghe lén đặt ở ghế sa lon.

Hai ngày sau, cô cùng các cô gái đã từng chịu khổ ở đây được giải cứu. Hơn nữa cái hộp đêm này cũng bị niêm phong. Nghe nói mấy cô gái bị khống chế ở những nơi khác cũng được giải cứu và được đưa lên xe trở về nước. Trên xe các cô gái vì quá cao hứng mà chảy nước mắt.

Khi trở về, Tiểu Ốc cũng rất cao hứng, bởi vì cô lấy được 6 điểm cho nhiệm vụ đầu tiên.

Vương Triệu Quân đối với biểu hiện của cô rất hài lòng, nên quyết định giao cho cô một vụ án khó giải quyết hơn. Một tên quan họ Điền bị nghi ngờ là có liên quan đến cái chết của một cô gái, hơn nữa còn tham ô một khoản tiền lớn. Bởi vì tên kia quan chức rất cao nên bọn họ cũng không thể công khai điều tra. Trước mắt phải tìm được chứng cứ nên nhiệm vụ của Tiểu Ốc là phải điều tra được chứng cứ phạm tội cũng như xác nhận khoản tham ô đó của hắn..., nếu làm được cô sẽ có bốn điểm. Nếu cô còn có thể chứng minh tên họ Điền đó phạm tội giết người thì cô sẽ có trọn 6 điểm.

Tiểu Ốc hơn hờ đáp ứng trở lại thành phố. Cảnh sát cung cấp cho cô một tờ giấy căn cước cùng một sổ tài liệu, hồ sơ đã được làm giả.

114. Chương 114 Cẩn Cầu

Tiểu Ốc được an bài thành nữ sinh viên của đại học danh tiếng ở Singapore, do chưa hoàn thành luận văn nên không lấy được bằng tốt nghiệp. Vì vậy mà quyết định trở về nước tìm công việc.

Cũng may Vương cảnh quan nhân từ, sắp xếp cho cô là sinh viên của khoa phát thanh. Mặc dù chỉ là phát thanh viên nhưng do cái gì cũng không biết nên cô muốn tìm thêm sách để đọc, nếu không sẽ rất dễ bị phát hiện. Ở cái thành phố này người biết Tiểu Ốc quá nhiều nên cô cần ngụy trang một chút. Mấy ngày nay Vương Triệu Quân ời một người về dịch vụ đơn giản cho cô, ví dụ như làm lớp lót cho lỗ mũi, hoặc là làm cằm tròn, biến cái trán rộng hoặc là hẹp, làm mắt to hay mắt nhỏ...

Cuối cùng cũng tạo ra được một bộ dáng làm Tiểu Ốc hài lòng. Cằm hơi nhọn được chuyển thành mặt trái xoan, khung mắt đen, kết hợp với cách ăn mặc tạo nên một bộ dáng thực nữ ngọt ngào, cho người khác cảm giác là sinh viên đại học.

Ngày hôm đó, sau khi ăn uống rượu thịt no say, phó thư ký tỉnh ủy Điền Đại Quân cùng mấy bằng hữu vừa đi ra ngoài phòng, đột nhiên bị người nào đó đụng trúng.

Thân thể Điền Đại Quân vốn dĩ là một thân thịt béo cồng kềnh nên khi bị đụng thì thiếu chút nữa ngã xuống. Thấy vậy, 1 đám phía sau liền nịnh hót lấy lòng, mắng người vừa đụng vào hắn: “Là ai mà lại không có mắt vậy hả?”

“Xin lỗi, tôi không phải cố ý”. Một cô gái tóc dài, mặc váy ngắn, khoác áo lông màu hồng, xấu hổ ngẩng đầu lên, hướng hắn le lưỡi nói.

Thấy da thịt cô trắng như tuyết, trong đôi mắt to kia rõ ràng mang một tia mê hoặc, tựa hồ như bị uất ức gì, rõ ràng là một bộ dáng vừa thấy đã thương, rồi lại nhìn hắn cười. Nhìn vẻ mặt cô le lưỡi đáng yêu, Điền Đại Quân ngẩn ra, cảm giác xương cốt mình đều muốn mềm nhũn. Đã bao nhiêu lâu hắn không hưởng thụ qua một cô gái mềm mại non nớt như vậy?

Hắn nghĩ thầm, bị một mỹ nhân như vậy đụng một cái cũng không coi là thua thiệt, nên tức giận trong lòng rất nhanh liền tiêu mất. Vừa tính nói, lại nghe được thanh âm cầu khẩn của cô gái kia: “Tiên sinh, có thể hay không cho tôi mượn 150 tệ? Tôi cùng một người bạn ở đây ăn cơm, nhưng cô ấy nói có việc đi trước, đến lúc tính tiền thì tôi mới phát hiện ví tiền không thấy... tôi nhất định sẽ trả”

Điền Đại Quân nghe thanh âm mềm mại này, không kìm được móc tiền đưa cho nhân viên phục vụ, nói: “Hóa đơn của cô ấy bao nhiêu, cứ tính hết vào cho tôi.”

“Cám ơn tiên sinh, ngài cho tôi số điện thoại, tôi sẽ quay lại trả tiền cho ngài”. Cô gái lộ ra một nụ cười ngọt ngào.

Điền Đại Quân mặc dù muốn biết số của cô gái này, nhưng là đàn ông, ai lại đi so đo một khoản tiền nhỏ như vậy, nên không thể làm gì khác hơn là tiếc hận mà nói: “Thôi, chỉ là 1 số tiền nhỏ, không đáng nhắc đến.”

Chương 115: Lặt mềm buộc chặt

“Đối với ngài chỉ là món tiền nhỏ, nhưng đối với tôi mà nói lại là giải vây, ngài cho tôi số di động, lần sau tôi mời ngài ăn cơm.”

Điền Đại Quân sáng khoái cho cô gái số di động của mình, còn cô gái thì mỉm cười cảm ơn hắn. Sải bước đi ra ngoài cửa, trong lúc đợi lái xe, một người bạn của Điền Đại Quân chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Đó không phải là cô gái vừa này sao? Thư ký người sao không chở người ta 1 đoạn?”

“Nhiều chuyện”. Ngoài miệng mặc dù nói như vậy nhưng Điền Đại Quân lại bảo tài xế lái đến trước mặt cô, quay cửa kính xe xuống, hỏi cô gái đang đi bộ: “Cô vì sao không ngồi xe về?”

“Vị tiền của tôi.”

Nhớ tới chuyện lúc này, dù là tình hay lý Điền Đại Quân cảm thấy nên giúp cô ấy: “Để tôi tiễn cô về!”

Cô gái cúi đầu nhìn qua những người trên xe nói: “Trên xe của ngài nhiều người, tôi nghĩ là không tiện, lúc này cũng mới giữa trưa, khó có được hôm nay lại là ngày nắng, tôi đi bộ phơi nắng một chút cũng không tồi. Buổi chiều tôi còn phải đi phỏng vấn, nhà tôi đang ở cũng k xa công ty, thật sự là không cần.”

Nghe cô như vậy nói, Điền Đại Quân không miễn cưỡng nữa. Có lẽ cô thấy trên xe có quá nhiều đàn ông nên xấu hổ.

Hắn kêu tài xế quay cửa sổ xe lên rồi một lần nữa rời đi. Hắn không biết thật ra cô gái đang dùng cách thả dây dài câu cá lớn. Cô gái đó không phải là ai khác mà chính là Tiểu Ốc, mất ví tiền là giả, nhưng phỏng vấn cũng là thật. Lý lịch sơ lược của cô đều là giả, nhưng vẫn cần cái gì đó thật, tỷ như một công việc.

Trước đó ở trên mạng, Tiểu Ốc đã gửi đi lý lịch sơ lược của mình. Đài phát thanh này rất có danh tiếng, Tiểu Ốc không xác định liệu bọn họ có chịu tuyển một người chưa có năng lực chuyên môn như cô hay không, hay đã bị loại ở vòng thứ nhất, nhưng cô vẫn muốn thử một chút.

Trong hành lang đã sớm chật ních người, mọi người ai cũng ăn mặc vô cùng xinh đẹp. Trừ cô ra đều là những người có xuất thân chính quy. Tiểu Ốc vận khí tốt, bởi vì dù cô có hay không được chọn cũng không có khiếu nại, việc này khi lan truyền ra thì cô được phân làm công việc phát thanh trước sân khấu.

Mặc dù thực tập ba tháng không có tiền lương, nhưng cái Tiểu Ốc muốn bắt quá là một thân phận, lúc đó muốn tiền còn không dễ dàng sao?

Tiểu Ốc để Điền Đại Quân chờ mấy ngày cho đến khi cuộc huấn luyện trôi qua. Ngày thứ hai khi chính thức bắt đầu công việc thì Tiểu Ốc gọi điện thoại cho hắn, hẹn hắn lúc nào rảnh rồi thì ăn một bữa cơm.

Điền Đại Quân đã sớm chờ ngày này, lập tức nói: “Cô ở đâu? Để tôi kêu người đi đón”

“Tôi đang ở đài phát thanh, ngài không cần đến đón, tôi sẽ tự mình đi đến”

115. Chương 115 Lặt Mềm Buộc Chặt

“Đối với ngài chỉ là món tiền nhỏ, nhưng đối với tôi mà nói lại là giải vây, ngài cho tôi số di động, lần sau tôi mời ngài ăn cơm.”

Điền Đại Quân sáng khoái cho cô gái số di động của mình, còn cô gái thì mỉm cười cảm ơn hắn. Sải bước đi ra ngoài cửa, trong lúc đợi lái xe, một người bạn của Điền Đại Quân chỉ ra ngoài cửa sổ nói: “Đó không phải là cô gái vừa này sao? Thư ký người sao không chở người ta 1 đoạn?”

“Nhiều chuyện”. Ngoài miệng mặc dù nói như vậy nhưng Điền Đại Quân lại bảo tài xế lái đến trước mặt cô, quay cửa kính xe xuống, hỏi cô gái đang đi bộ: “Cô vì sao không ngồi xe về?”

“Ví tiền của tôi. . . .”

Nhớ tới chuyện lúc nãy, dù là tình hay lý Điền Đại Quân cảm thấy nên giúp cô ấy: “Để tôi tiền cô về!”

Cô gái cúi đầu nhìn qua những người trên xe nói: “Trên xe của ngài nhiều người, tôi nghĩ là không tiện, lúc này cũng mới giữa trưa, khó có được hôm nay lại là ngày nắng, tôi đi bộ phơi nắng một chút cũng không tồi. Buổi chiều tôi còn phải đi phỏng vấn, nhà tôi đang ở cũng k xa công ty, thật sự là không cần.”

Nghe cô như vậy nói, Điền Đại Quân không miễn cưỡng nữa. Có lẽ cô thấy trên xe có quá nhiều đàn ông nên xấu hổ.

Hắn kêu tài xế quay cửa sổ xe lên rồi một lần nữa rời đi. Hắn không biết thật ra cô gái đang dùng cách thả dây dài câu cá lớn. Cô gái đó không phải là ai khác mà chính là Tiểu Ốc, mất ví tiền là giả, nhưng phỏng vấn cũng là thật. Lý lịch sơ lược của cô đều là giả, nhưng vẫn cần cái gì đó thật, tỷ như một công việc.

Trước đó ở trên mạng, Tiểu Ốc đã gửi đi lý lịch sơ lược của mình. Đài phát thanh này rất có danh tiếng, Tiểu Ốc không xác định liệu bọn họ có chịu tuyển một người chưa có năng lực chuyên môn như cô hay không, hay đã bị loại ở vòng thứ nhất, nhưng cô vẫn muốn thử một chút.

Trong hành lang đã sớm chật ních người, mọi người ai cũng ăn mặc vô cùng xinh đẹp. Trừ cô ra đều là những người có xuất thân chính quy. Tiểu Ốc vận khí tốt, bởi vì dù cô có hay không được chọn cũng không có khiếu nại, việc này khi lan truyền ra thì cô được phân làm công việc phát thanh trước sân khấu.

Mặc dù thực tập ba tháng không có tiền lương, nhưng cái Tiểu Ốc muốn bắt quá là một thân phận, lúc đó muốn tiền còn không dễ dàng sao?

Tiểu Ốc để Điền Đại Quân chờ mấy ngày cho đến khi cuộc huấn luyện trôi qua. Ngày thứ hai khi chính thức bắt đầu công việc thì Tiểu Ốc gọi điện thoại cho hắn, hẹn hắn lúc nào rảnh rồi thì ăn một bữa cơm.

Điền Đại Quân đã sớm chờ ngày này, lập tức nói: “Cô ở đâu? Để tôi kêu người đi đón”

“Tôi đang ở đài phát thanh, ngài không cần đến đón, tôi sẽ tự mình đi đến”

116. Chương 116 Câu Dẫn Hắn

Điền Đại Quân suy nghĩ một chút rồi mới nói: “Đi Thành Tây đi!”, bởi hắn phải tìm chỗ nào bí mật để bình dấm chua nhà hắn không phát hiện.

Hai người bọn họ ngồi trong căn phòng được trang trí theo phong cách cổ xưa. Tiểu Ốc biểu hiện rất tự nhiên, tuyệt không lúng túng, cầm thực đơn trên tay đưa qua cho hắn, nhỏ nhẹ nói: “Ngài xem một chút muốn ăn cái gì? Tôi mới vừa trở về nước không lâu, cũng không biết cái gì ăn ngon.”

Điền Đại Quân rất quen thuộc gọi một bàn lớn các món ăn, nghe cô nói mới trở về nước liền cảm thấy hứng thú hỏi: “Cô lúc trước ở quốc gia nào?”

“Singapore, từ nhỏ cha mẹ tôi đã ly dị, tôi đi theo ba qua Singapore định cư.” Trong mắt Tiểu Ốc thoáng hiện lên vẻ u sầu.

“Vậy tại sao trở lại? Singapore không tốt sao?”

“Hai năm trước ba tôi cưới người đàn bà khác, tôi cùng ông ấy cãi nhau. Cứng rắn đợi hai năm lại cảm thấy thật sự không có ý nghĩa. Nghĩ trở về nước xem một chút, k ngờ trở lại cũng liền mấy tháng, ngày đó hoàn hảo gặp được ngài giúp đỡ. Tôi tên là Lục Phi Nhi, còn ngài?” Tiểu Ốc vẽ mặt cảm kích nhìn hắn.

“Tôi họ Điền, tên cũng không dễ nghe, Điền Đại Quân.” Hắn cũng được coi là một tay lão luyện chuyên hô mưa gọi gió, dạng con gái nào mà chưa chơi đùa qua. Nhìn cô gái trước mắt tinh thần phấn chấn lại bông bông, không những trẻ tuổi mà dung mạo còn xinh đẹp, làm hắn nhất thời có điểm không biết xấu hổ.

Tiểu Ốc cảm thấy ghê tởm nhưng vẫn cố kêu hắn một tiếng: “Anh Đại Quân”

Giờ phút này cô chỉ cách hắt một thước, tóc dài rũ xuống trên bả vai, mặc cái áo lông váy màu trắng cổ tròn, thanh thuần động lòng người, làm cho da cùng xương hắt từng tắc từng tắc mềm nhũn đi, cô quả nhiên là báu vật. Nghe cô gọi vậy, hắt dịu dàng đáp một tiếng: “Uhm”

Lúc ăn cơm, Tiểu Ốc cứ gạt gạt đồ ăn trong chén, tựa hồ không có hứng thú, ăn có chút miễn cưỡng, Điền Đại Quân nói: “Thế nào? Không có khẩu vị sao?”

Tiểu Ốc lắc đầu một cái, cười nói: “Không có gì, chỉ là em đã ăn quen khẩu vị của Singapore, nhất thời ăn không quen mấy món này. Lần này khi trở về em đem theo rất nhiều gia vị Singapore, nếu anh không chê, ngày nào đó em làm cho anh nếm thử một chút. Anh có muốn hay không kêu vợ của anh cùng ăn? Em làm món ăn rất ngon đó.”

Vừa nghe còn tưởng rằng cô đang câu dẫn mình, nhưng khi nghe cô nhắc tới vợ mình thì...coi như là cô vô tâm đi! Đàn ông thường là kẻ dễ tiện, cảm thấy đàn bà càng vô tâm thì càng hứng thú. Điền Đại Quân đúng là loại người như vậy, lập tức nói: “Vậy thì ngày mai đi! Ngày mốt anh phải đi địa phương thị sát nên không ở đây.”

117. Chương 118 ở Lại

Mộc Trạch Khải xuống lầu vừa vặn đuổi kịp Tiểu Ốc tan ca, anh chạy qua chặn trước mặt Tiểu Ốc nói: “Chúng ta cần nói chuyện một chút”.

Mặc dù Kim Tiểu Ốc cảm thấy rất chán ghét Mộc Trạch Khải, nhưng mà cô biết nếu như cô không nói chuyện với anh ta thì sẽ để lại tai họa về sau, Tiểu Ốc cau mày miễn cưỡng gạt đầu:

“Được rồi”.

Mộc Trạch Khải chọn một nhà hàng có vẻ tương đối yên tĩnh, sau đó gọi mấy món ăn ngon của nhà hàng xong, anh nhìn về phía Kim Tiểu Ốc:

“Em không phải là đang ở trong tù hay sao?”.

“Tôi không biết anh đây là muốn nói về vấn đề gì nha”.

Kim Tiểu Ốc cực kỳ khó chịu nhìn anh ta liếc mắt một cái, thật sự là hết sức bức bối mà.

“Phải không? Vậy thì anh có thể đi nói hết với tất cả đồng nghiệp của em trong công ty là em chính là Kim Tiểu Ốc như vậy có được không?”.

Kim Tiểu Ốc nhất thời tức giận, cầm ly thủy tinh trên bàn ném thật mạnh vào bức tường phía trước, mảnh vỡ thủy tinh trong suốt rơi xuống bốn phía, nứt làm trăm mảnh, nước sôi bên trong chảy ra bàn rồi chảy lênh láng xuống mặt đất, Mộc Trạch Khải chưa kịp phản ứng gì thì Tiểu Ốc đã nhào tới nắm lấy cổ áo của anh ta, tức giận nói: “Anh muốn đi nói chứ gì? Cứ việc nói ra hết đi! Anh đã hủy hoại tôi một lần rồi còn chưa đủ sao mà không chịu buông tha cho tôi chứ hả? Anh còn muốn hủy hoại tôi thêm một lần nữa sao? Có phải là tôi chết đi thì anh mới hài lòng không hả?”.

Đúng là cô ấy, Mộc Trạch Khải lúc này hoàn toàn có thể xác định cô gái nóng nảy, cáu kỉnh trước mắt anh đây chính là Kim Tiểu Ốc, nhìn vào trong ánh mắt của cô ấy anh thấy được sự phiền muộn: “Em có phải rất hận anh hay không?”.

Làm sao có thể không hận?

Kim Tiểu Ốc gạt đầu: “Anh hãy cho tôi một lý do chính đáng để tôi có thể không hận anh đi! Nếu như không phải vì anh thì tôi đã sớm kết hôn rồi, nói không chừng con cũng đã có rồi cũng nên, nếu như không phải vì anh thì tôi cũng sẽ không bị phạt mười một năm tù tội, mà hiện tại anh xuất hiện trong chốc lát có thể đem hết tất cả những cố gắng của tôi đổ xuống sông xuống biển, anh nói xem tôi phải làm gì bây giờ?”.

Nhất thời tâm tình của Mộc Trạch Khải vô cùng phức tạp, thực ra anh nghĩ chỉ cần cô ấy tha lỗi, sau đó anh sẽ cố hết sức mình để bồi thường cho cô, nhưng đầu gối vô tình lại tạo nên một sự tổn thương lớn cho

cô, trước kia là anh không đủ trưởng thành, chín chắn cho nên... Mộc Trạch Khải thở dài nói: “ Kim Tiểu Ốc em đừng nên như vậy, chuyện năm đó anh thật sự rất hối hận, anh sẽ bồi thường cho em, nếu em đồng ý, chúng ta bây giờ có thể kết hôn ngay lập tức, anh hiện tại làm quản lý của một xí nghiệp, một tháng có thể kiếm được năm ngàn, nếu em thôi việc anh cũng có thể nuôi em, chứ với tình hình như thế này làm anh thật sự rất lo lắng, thật không yên tâm, em không phải là còn mười năm tù nữa sao?”.

“ Tôi không cần anh lo, cũng không cần anh nuôi tôi, chuyện của tôi và của anh không có bất kỳ quan hệ nào, tôi cảnh cáo anh nếu như anh còn nhắc đến cái tên trước đây của tôi hoặc là đi kể chuyện của tôi cho người khác biết, thì có chết đi biến thành quỷ tôi cũng sẽ không bỏ qua cho anh”.

Kim Tiểu Ốc nói xong đứng dậy, cô cảm thấy cho dù là một giây một phút nào cô cũng không muốn nán lại ở đây thêm nữa.

118. Chương 119 gặt Bỏ.

Kim Tiểu Ốc nói xong đứng dậy, cô cảm thấy cho dù là một giây một phút nào cô cũng không muốn nán lại ở đây thêm nữa.

Mộc Trạch Khải đột nhiên bắt được cổ tay Tiểu Ốc:” Đừng đi! Anh khó khăn lắm mới gặp được em, ít nhất em cũng phải cho anh biết em đang làm cái gì, để anh có thể an tâm được không, anh không muốn em gặp phải bất cứ nguy hiểm nào, anh không có ý gì đâu, chỉ cần em không làm chuyện phạm pháp, những chuyện khác anh có thể giúp em. Chỉ cần em ổn là được rồi”.

“ Chỉ cần anh không nói ra thân phận trước đây của tôi là được rồi, đó coi như là anh đã giúp tôi rồi. Mà hiện tại tôi làm cái gì tôi biết rõ, về phần là chuyện gì, tôi vì sao lại ở đây, thật xin lỗi tôi không thể nói cho anh biết được” .Nếu lỡ như anh ta nói lộ hết, vậy thì cái mạng nhỏ của cô khó mà giữ được.

Mộc Trạch Khải buông tay Tiểu Ốc ra nói: “ Được, anh không hỏi nữa, nhưng em ít nhất cũng nên ngồi xuống ăn hết bữa cơm đi đã, mẹ rất nhớ em đó, nhiều năm qua rồi mà bà vẫn ôm nằm trên giường, em không muốn gặp lại mẹ một lần sao?”.

Kim Tiểu Ốc ngồi xuống, lắc đầu: “ Tôi bây giờ không thể đến gặp mẹ được, đừng nói cho bất kỳ ai về sự việc xảy ra hôm nay, bao gồm cả mẹ, à đúng rồi cha hiện tại như thế nào?”.

“ Cha hiện tại rất thần bí, hình như ông ấy đang đi theo một tên trùm nào đó để làm lại từ đầu thì phải, rất ít khi ông ấy điện thoại về nhà. Cũng ít khi trở về nhà, nhắc tới em, ông ấy luôn nói xin lỗi em, rõ ràng khi đó giữa em và sự việc ở phố tam hoàng không có quan hệ với nhau, nhưng bởi vì ông ấy bỏ trốn nên em phải gánh tội thay, khiến em chịu oan ức”. Lời nói Mộc Trạch Khải nói ra có chút ngẹn ngào.

Tiểu Ốc hốc mắt cũng hơi hơi đỏ lên, lấy điện thoại di động đưa cho Mộc Trạch Khải: “ Anh cho tôi số điện thoại của anh, nếu mẹ cần hỗ trợ gì anh hãy gọi điện thoại cho tôi, còn cha nếu muốn tìm tôi anh hãy cho số điện thoại của tôi cho ông ấy. Tôi vĩnh viễn biết ơn công lao cha mẹ đã thu nhận và nuôi dưỡng tôi”.

Mộc Trạch Khải gật đầu một cái, lại nói: “ Như vậy đi, em có chuyện gì cần giúp thì gọi cho anh, cứ coi như là em không yêu anh nữa, em có thể xem anh là anh trai của em, chỉ cần có thể chuộc lại lỗi lầm ngày xưa, cái gì anh cũng chấp nhận hết”.

Kim Tiểu Ốc nhàn nhạt gật đầu một cái, lúc ăn cơm, Mộc Trạch Khải nhìn Tiểu Ốc ăn không nhiều lắm: “ Thế nào không hợp khẩu vị?”.

Kim Tiểu Ốc gật đầu cũng không như lúc trước xa lánh Mộc Trạch Khải: “ Tôi lúc trước ở nước ngoài, bên đó mùi vị món ăn không giống bên này, nên có chút không quen”.

Món ăn ở Lào không phong phú như ở Trung Quốc, chỉ có 6 cách làm đơn giản là: luộc, xào, nướng, chưng, rang , chiên, hơn nữa lại không cho dầu, xào rau thì hơn một nửa là thịt và lá bạc hà.

119. Chương 120 Mỡ Ra

Món ăn ở Lào không phong phú như ở Trung Quốc, chỉ có 6 cách làm đơn giản là: nấu, xào, nướng, chưng, rang, chiên, hơn nữa lại không cho dầu, xào rau thì hơn một nửa là thịt và lá bạc hà.

Chiên cũng như vậy, chưng thì trừ cơm gạo nếp ra thì bao bên ngoài chính là lá cây giống lá gói bánh chưng gì đó, mặc dù nướng cũng có vị bạc hà, lấy cá mực cùng vị cay làm hương vị chính, vừa mới bắt đầu ăn thì cảm thấy không quen, nhưng sau một thời gian ăn thì lại cảm thấy thích, bây giờ quay về ăn những món ăn này thì lại thấy không quen.

Mộc Trạch Khải lần này đã có kinh nghiệm, không hỏi trước Tiểu Ốc đi đâu, chỉ nói:

“ Em đi cẩn thận, nếu cần tiền thì tới tìm anh, anh còn có chút tiền để dành”.

“ Không cần.”

Chí phí sinh hoạt tự cô có thể kiếm được, tiết kiệm một chút là được rồi, dù sao Mộc Trạch Khải hiện tại cũng không phải là đại thiếu gia nhà giàu nữa rồi, mỗi một đồng tiền đều do anh ta cực khổ kiếm được.

Gặp lại Kim Tiểu Ốc trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng Mộc Trạch Khải hết sức quý trọng, có đôi lúc anh suy nghĩ, nếu như trước kia có thể sớm hiểu rõ được trái tim mình, không để Tiểu Ốc trở thành người phụ nữ của kẻ khác, vậy thì tốt biết mấy, Tiểu Ốc sẽ mang theo tâm hồn trong sáng, thuần khiết nhất, một lòng một dạ cùng anh chung sống, nhưng mà hôm nay coi như hết hi vọng, cảm thấy trong lòng tràn đầy hối hận, vẫn là bỏ lỡ mất rồi...

Kim Tiểu Ốc tan việc trở về nhà chưa tới mấy phút, thì Điền Đại Quân đã tới, ngồi trong xe gửi tin nhắn cho cô, hỏi cô về nhà chưa, lão ta đang đợi ở dưới lầu.

Kim Tiểu Ốc dọn dẹp trong nhà một tí, đổi bộ quần áo trông giống thực nữ một chút, rồi đi xuống lầu tiếp hân, đi tới gần chiếc xe, gõ mấy cái vào cửa sổ xe: “ Anh Điền!”.

Trước khi đến Điền Đại Quân hơi lo sợ bị vợ phát hiện, dù gì đây cũng còn trong nội thành, nhưng giờ phút này thấy nụ cười trong sáng của Kim Tiểu Ốc, thì trong lòng bớt đi phần nào lo lắng, xuống xe, đi tới bên Kim Tiểu Ốc, cởi áo khoác ngoài ra khoác lên vai Tiểu Ốc: “ Thời tiết còn rất lạnh, làm sao mà em mặc đồ mỏng manh như vậy, trời lạnh dễ bị bệnh lắm.”

“ Nghĩ tới anh Điền lần đầu tiên tới đây, sợ không tìm được phòng cho nên hơi vội. Đi thôi!”. Kim Tiểu Ốc rất tự nhiên kéo một cánh tay của hân, đột nhiên lại nghĩ không thích hợp, có chút lúng túng buông lỏng tay.

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đi lên lầu, rất nhanh đến chỗ ở của Kim Tiểu Ốc, phòng này hơi hẹp, nhưng lại rất ấm áp, vừa nhìn liền biết đây chính là phòng ở của cô gái độc thân, phòng bếp cũng nhỏ, phòng khách cũng không lớn lắm, Điền Đại Quân thừa dịp Kim Tiểu Ốc đang bận nấu cơm, vụng trộm đứng ở cửa phòng ngủ của cô nhìn một chút, bày ra một kiểu đồ ngủ ren khêu gợi, nghĩ thầm rốt cuộc là từ nước ngoài về, mở ra!

Chương 121: Lão già

Điền Đại Quân nghĩ thầm rốt cuộc là từ nước ngoài về, mở ra!

Vừa nghĩ tới Kim Tiểu Ốc mặc bộ đồ ngủ ren này trên người, nằm ở trên giường, hân cơ hồ là muốn chảy máu mũi, dáng người của Tiểu Ốc rất đẹp, nhìn xuyên thấu từ trên xuống dưới nhất định là rất hấp dẫn. Kể từ sau khi nhìn thấy Kim Tiểu Ốc, trong đầu hân chẳng biết tại sao lại luôn xuất hiện một số hình ảnh ướt át.

Chờ Kim Tiểu Ốc đi ra khỏi phòng bếp thì Điền Đại Quân đã ngồi nghiêm chỉnh ở trên ghế sofa, mặt không chút thay đổi gì xem chương trình tin tức trên tivi.

“ Anh Điền đến đây ăn cơm thôi. Ném thử thức ăn em làm đi món cơm gà Hải Nam, đây tuy nói là cơm gà Hải Nam nhưng vẫn là mang hương vị của Singapore, món này được xem là quốc thực của đất nước Singapore đó”.

Kim Tiểu Ốc bưng ra 2 chén cơm gà thơm ngào ngạt, sau đó mới sắp xếp lại đĩa thịt gà, còn có rau cải xanh, hột điều rán, bày biện có lẽ không được đẹp mắt nhưng mà nhìn qua rất ấm áp, có cảm giác gia đình, còn một chai rượu nho không quá nổi tiếng.

Điền Đại Quân ăn rất ngon lành, ngày xưa cả một bàn tiệc xa hoa nhưng hắn không ăn ngon như thế này, không chỉ vì đồ ăn ngon mà còn trước mắt có mỹ nhân tươi cười dịu dàng làm động lòng người, nên khẩu vị càng thêm lớn, cơm nước xong không khỏi thở dài: “ Đã lâu không có một bữa ăn ngon như vậy rồi”.

“ Gạt người”. Tiểu Ốc tươi cười, bắt đầu thu dọn bàn ăn.

Điền Đại Quân nhìn mặt Kim Tiểu Ốc cười to, nói :” Là thật, nhà hàng bên ngoài làm món ăn dù có đẹp mắt nhưng hương vị không ngon”.

“ Vậy bà xã của anh thì sao? Cô ấy không biết nấu ăn sao?”

“ Cô ta từ nhỏ đã được nuông chiều, chưa bao giờ ăn uống cực khổ, đừng nói là nấu cơm, kêu cô ta đầm lưng cho anh cũng là sỉ nhục đối với cô ta rồi đó”.

Nói về cái tính kiêu ngạo của bà xã làm cho hắn nhức hết cả đầu óc, cô ta chỉ biết ăn diện...vuốt lông mi, sơn môi, chỉnh mũi, cả ngày chỉ biết trang điểm thật giống một kẻ lẳng lơ, làm thế nào cũng xấu, càng mất tự nhiên, còn trước mắt là một cô gái xinh đẹp rất tự nhiên, lại trẻ trung.

Kim Tiểu Ốc biết là Điền Đại Quân đang thử cô, cho nên cũng theo lời hắn ta nói mà cũng thở dài: “ Có thể là cô ấy kiêu ngạo thôi! Rất có cá tính, nhưng mà anh Điền lại là đại trượng phu thấy việc nghĩa thì ra tay giúp đỡ, nếu mà em có một người chồng như vậy thì dù có đầm lưng hay làm cơm cho anh ấy ăn em cũng nguyện ý thực hiện, nhưng mà em lại không có vận mệnh tốt như bà xã của anh, khi còn học đại học em cũng có yêu một người, nhưng gia đình người ta chê gia đình em không có môn đăng hộ đối, nên chúng em chia tay. Về sau nếu có cơ hội, em nhất định phải tìm được một người đàn ông giống như anh vậy đó”.

“ Em không nghĩ là anh rất già sao?” Con của hắn so với cô ấy cũng sắp xỉ ngang hàng.

120. Chương 121 ngủ Trên Sofa

“Không đâu! Đàn ông trưởng thành có nét thành thực riêng, em không thích những tên đàn ông ngây thơ, em thích người thành thực, chín chắn có thể chăm sóc em”. Tiểu Ốc trả lời xong lại nói với hắn: “Thời gian vẫn còn sớm, có muốn hay không xuống dưới đi dạo một chút? Sẵn em muốn mua một ít hoa quả ướp lạnh để lát trở về ăn.”

Mua xong trái cây, Tiểu Ốc không giữ hắn lại nữa, nhìn xe của hắn lái đi mà lưu luyến không rời. Hôm nay diễn, hát xong rồi, Tiểu Ốc cũng kiệt sức, gấp một cái rồi đi vào nhà ngủ.

Mấy ngày kế tiếp, Tiểu Ốc không có gọi cú điện thoại nào cho hắn. Điền Đại Quân lại không muốn vứt bỏ mặt mũi nên quyết tâm không chủ động tới tìm cô. Tiểu Ốc lại đợi mấy ngày, vào một buổi chiều mưa gửi tin nhắn cho hắn: “Bên ngoài trời mưa, nhớ mang dù.”

Điền Đại Quân choáng váng, lúc này mới nhớ tới cô, lại nghĩ tới đủ loại vẻ mặt đáng yêu của cô. Mấy ngày nay đã đủ mệt mỏi, hắn đang muốn ỉnh buông lỏng một chút, lập tức nhắn tin lại: “Em ở đâu? Anh có xe nên không sợ, anh lập tức qua đón em.”

Phòng nhỏ nhắn cho hắn địa chỉ, Điền Đại Quân rất nhanh lái xe tới. Sau khi lên xe, Điền Đại Quân nhìn đầu Tiểu Ốc có chút ướt, lập tức cầm khăn đưa cho cô lau đầu: “Lau một chút đi.”

“Cám ơn anh Đại Quân”.

Điền Đại Quân vốn là muốn mang cô đi ra ngoại thành ăn cơm, không dễ gì mới gặp được cô, nhưng trời mưa có chút lớn, Tiểu Ốc đề nghị: “Đi nhà em ăn đi! Em nấu cho anh ăn, vừa vặn hôm nay em chuẩn bị làm thử món thịt dê nướng, tài liệu trong nhà đều có.”

Điền Đại Quân liền lái xe đến nhà Tiểu Ốc. Cơm nước xong, hai người hàn huyên một hồi, ước chừng chín giờ rưỡi, lại nhìn bên ngoài thấy sắp có mưa dông sấm sét, Tiểu Ốc mới nói thời gian không còn sớm, muốn đưa hắn ra cửa.

Cô quang minh lỗi lạc lại trong sáng vô tư, đối đãi hắn như ân nhân, khiến Điền Đại Quân càng thêm không muốn đi, nói: “Em có sợ mưa dông sấm sét không?”

“Có một chút.” Tiểu Ốc gật đầu.

“Vậy anh ở lại cùng em! Anh ngủ trên sofa, còn em ngủ ở trên giường”

“Có thể không?”

“Dĩ nhiên có thể.”

“Vậy làm phiền anh Đại Quân, nói thật thì em rất sợ, để em đi chuẩn bị chăn cùng gối cho anh.” Tiểu Ốc nói xong đi vào phòng đem ra một cái chăn thật dày cùng một cái gối cho hắn.

Sau đó, không chừa cho hắn chút cơ hội nào giữ cô lại, liền đóng cửa phòng, lên giường nằm ngủ. Cái này gọi là lạt mềm buộc chặt, nếu không sẽ có vẻ cô quá tùy tiện.

Lúc ngủ, Tiểu Ốc sợ hắn đi vào nên tâm vẫn đề phòng, cũng không có mặc quần áo hở hang mà mặc một bộ áo ngủ màu trắng bình thường.

121. Chương 122 trong Rượu

Cô vẫn nghĩ mấy ngày nữa mới xuống tay, không nghĩ tới nửa đêm đi toilet, sau khi từ toilet bước ra, đi chưa được mấy bước thì bị một đôi tay từ phía sau ôm lấy. Tiểu Ốc lập tức biết là Điền Đại Quân, nhưng cô cố làm như không biết thở nhẹ một tiếng: “Người nào?”

“Là anh, Phỉ nhi, anh thích em.” Điền Đại Quân nói xong cũng từ phía sau lưng theo cổ của cô bắt đầu hôn, tay cũng không ngần ngại muốn đi xuống sờ phía dưới. Tiểu Ốc bắt được tay hắn, vừa nũng nịu lại có chút uất ức nói: “Em xem anh là anh trai, còn anh xem em là loại người nào? Tiểu Tam hay là tình nhân, anh có vợ rồi, nói gì yêu thích em, tất cả đều là gạt người.”

“Phỉ nhi, anh thật sự thích em, em nói anh phải chứng minh như thế nào thì em mới tin tưởng anh thích em?” Hắn nằm trên ghế sofa ngủ không tốt chút nào, cơ hồ là khi cô vừa mở cửa, hắn liền đã tỉnh, nhìn cô mặc cái áo ngủ màu trắng, cái mông nhếch lên nhếch xuống đi vào toilet, hắn liền không nhịn được, bầu vật như vậy, hắn một khắc cũng không muốn đợi thêm nữa.

“Vợ anh có thể làm chuyện gì thì em đều có thể làm, lúc này mới có thể chứng minh anh yêu thích em. Anh yên tâm, em không phải muốn tiền của anh, cũng không cần anh mua cho em nhà cửa. Anh từng giúp em, là ân nhân của em, em báo đáp anh cũng là đương nhiên, chỉ là em không muốn làm tình nhân, cũng không muốn phá hư hôn nhân của anh. Nếu anh yêu thích em thì hãy để ngày nào em cũng có thể nhìn thấy anh là được.” Tiểu Ốc nói xong liền quan sát nhất cử nhất động của hắn.

Điền đại quân vừa nghe, nhú mày: “Nhưng là thư ký bây giờ của anh không tệ, cũng không thể khai trừ hắn mà đem em an bài vào”

“Anh để cho em làm phụ tá cho hắn, hoặc là trực tiếp muốn hai thư ký không được sao? Không cần an bài em làm nhân viên chính thức, cứ như vậy, tương lai nếu anh chán em, em sẽ tự đi, tuyệt không ở lại cùng đơn vị với anh, nhìn anh mà thương tâm.” Tiểu Ốc ăn năn hối hận nhìn hắn.

Điền Đại Quân bị cô nhìn đến muốn tan chảy: “Được, em nói cái gì cũng đều được, đêm dài đằng đẳng mà anh lại không muốn ngủ, bảo bối chúng ta làm chút gì đi!”

Tiểu Ốc xấu hổ gật đầu một cái. Điền Đại Quân ôm cô vào phòng, Tiểu Ốc không muốn hấn hôn mình, nói: “Em nhất gan, lại có chút xấu hổ, em đi lấy chút rượu tới giúp trợ hứng có được hay không?”

“Đi đi!” Điền đại quân rất thích bộ dáng ngượng ngùng của cô.

Phòng nhỏ nhớ mình có cái loại thuốc làm cho người ta ý loạn tình mê, liền từ trong ngăn tủ cầm ra một chút xú, rải vào trong ly rượu của hấn.

122. Chương 123 vào Đi

Ngày thứ hai khi Điền Đại Quân tỉnh lại, nhìn mình cả người trần truồng, trên giường lại có một vết máu, cảm thấy rất hài lòng, cô ấy vẫn còn là xử nữ.

Mặc quần áo vào, từ phòng ngủ đi ra, chỉ thấy trên bàn bày một chút bữa ăn sáng. Hấn vừa ngồi xuống, Tiểu Ốc liền bưng đĩa rau ngâm đi ra: “Anh ném thử xem.”

Điền Đại Quân thừa dịp cô gấp thức ăn ỉnh, ở trên tay của cô sờ soạng một cái: “Bảo bối, đêm qua anh biểu hiện có được hay không?”

“Ghét, thân thể người ta hiện tại còn mệt, về việc đơn vị, ngày mai em mới đi! Hôm nay em muốn nghỉ ngơi thật tốt.”

“Uh, tốt nhất em nghỉ ngơi đi.” Thấy mặt cô đỏ lại thẹn thùng, rất là đáng yêu, Điền Đại Quân liền nghe theo cô.

“Buổi tối tới dùng cơm sao?”

“Uh, anh sẽ cho người đưa một chút quần áo đến đây, về sau anh sẽ ở chỗ này rồi.” Mới vừa ném một chút ngon ngọt, hấn thể nào chịu được như vậy bỏ qua cô?

“Chỉ cần anh không ghét bỏ chỗ của em nhỏ hẹp là được.” Phòng nhỏ nói xong cũng ăn vài miếng.

Mấy ngày sau khi Điền Đại Quân tới ở, cảm thấy ở đây cách chỗ mình làm việc quá xa, lái xe không tiện. Bất động sản của hấn cũng không ít, lại thấy nơi này hiện tại quá nhỏ, ở không nổi nữa, liền mang theo Tiểu Ốc tới biệt thự của hấn ở Thành Tây. Tiểu Ốc hiện tại luôn đi theo hấn, nói cho oai thì là phụ tá, thật ra thì người sáng suốt vừa nhìn đã biết đây chính là tiểu tam. Đáng đáp rất đẹp mắt, thật là đáng tiếc!

Điền Đại Quân rất cảnh giác, thư phòng của hấn ngay cả người làm vào quét dọn cũng không được, lại còn khóa bằng mật mã, chỉ có chính hấn mới có thể vào. Tiểu Ốc mượn cớ đi vào hai lần, ngày hôm đó thấy thời gian thích hợp, Tiểu Ốc cầm một chén canh hạt sen bách hợp đi gõ cửa: “Anh Đại Quân, em có nấu canh hạt sen bách hợp cho anh ném thử, em có thể vào không?”

“Vào đi!” Điền đại quân phòng bị khép máy tính lại.

Tiểu Ốc cười đem chén canh đưa tới: “Em có khuấy rây anh làm việc không?”

“Không có sao, bảo bối giúp anh xoa bóp đầu, anh hơi mệt chút.”

“Ừ, anh ném thử một chút xem em làm có ngon không.” Tiểu Ốc khéo léo giúp hấn xoa bóp, thấy hấn đem chén canh uống, đem bàn tay mình để trước mũi hấn lắc lắc: “Đây là nước hoa em mới mua, người ngửi thử một chút xem có thơm không? Nếu là thích, buổi tối em cũng sẽ dùng.”

“Hương.” Điền Đại Quân vừa mới nói xong cái chữ này, liền hôn mê bất tỉnh.

123. Chương 124 phát Hiện

Tiểu Ốc giơ lên khoe miệng, thuốc mê kiểu mới nhất, hẳn có thể nào không trúng chiêu?

Tiểu Ốc đóng cửa phòng lại, sau đó từ trong túi móc ra USB, đem phần mềm có thể phá giải tất cả các mật mã của máy tính mà cảnh sát Vương đưa cho cô cài vào máy tính của hẳn, rất nhanh đã giải mã được. Tiểu Ốc tập trung tìm những thứ văn kiện bị ẩn đi, sau đó chép tất cả từng cái một. Rồi mở tài khoản QQ của hẳn, dùng phần mềm phục chế các văn kiện đã bị xóa, tự động sao chép lại các cuộc nói chuyện phiếm của hẳn trên QQ mấy năm qua. Sau đó rút USB ra, mở cửa phòng, đem thuốc giải trên tay bên kia cho hẳn ngửi một cái, Điền Đại Quân lập tức tỉnh lại, thấy cô vẫn còn đang xoa bóp, cho là mình phải không cẩn thận ngủ thiếp đi, nên cũng không có để ý.

Tiểu Ốc sau khi rời khỏi đó, trở lại phòng của chính mình, liền đem những thứ mình vừa mới lấy được, dùng máy tính gửi qua cho Vương Triệu Quân, hi vọng hẳn có thể từ nơi này tìm được một chút dấu vết. Điền Đại Quân rất giảo hoạt, trong di động của hẳn, tên của tất cả người liên lạc đều là biệt hiệu chứ không có tên thật. Hi vọng thông qua trí năng tra xét lần này sẽ có một chút thu hoạch.

Vương Triệu Quân lập tức để cho người đi nghiên cứu, sau đó trở lại, nhắn cho cô: “Thời gian không còn sớm, cô đi ngủ đi, cẩn thận làm việc.”

“Tôi biết rõ.” Tiểu Ốc nói xong tắt máy vi tính, trở về giường nằm, nằm một hồi thì Mộc Trạch Khải gọi điện thoại tới: ” Tiểu Ốc, hôm nay anh thấy em ở bên ngoài cổng chính phủ, anh đi đến đài truyền hình điều tra, bọn họ nói em đã từ chức, rốt cuộc em có chuyện gì sao?”

“Về sau anh sẽ hiểu, yên tâm, tôi không có việc gì, thời gian đã không còn sớm, tôi cúp máy đây.” Tiểu Ốc sau khi cúp máy liền ngã xuống, rất nhanh ngủ thiếp đi. Trong khoảng thời gian này, Mộc Trạch Khải thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho cô, nói vài lời linh tinh rồi kêu cô phải cẩn thận, trong lời nói lại có chút mập mờ, nhiều hơn là một phần chân thành tha thiết làm Tiểu Ốc cảm thấy muốn tha thứ cho hẳn. Có lẽ sẽ có một ngày cô thật sự lại coi hẳn là anh trai.

Vương Triệu Quân cho người ta tra xét xuống, quả nhiên những máy vi tính này có tác dụng rất lớn. Thế nhưng để cho bọn họ tra được Điền Đại Quân ở hải ngoại có một tài khoản, thường sẽ có người phía bên trong gửi tiền, nhỏ thì vài chục vạn, lớn thì hơn ngàn vạn. Tham ô tuyệt đối là thật, kế tiếp, khi tra bản ghi chép về các cuộc nói chuyện phiếm trong QQ của hẳn đã phát hiện mấy người cùng hẳn có quan hệ mật thiết. Thông qua IP tra tìm, rất nhanh đã biết là người nào, sau đó ôm cây đợi thỏ, đợi đến khi bọn họ gặp mặt thì Tiểu Ốc làm bộ đi ngang qua tặng đồ cho Điền Đại Quân, cùng đi với bọn họ đến nơi gặp mặt rồi cài đặt một máy quay lén.

124. Chương 125 ôm Lấy Đi

Vụ án viên chức lớn tham dự buôn lậu dần dần nổi lên mặt nước, nhưng mọi người không dám lập tức bắt dây động rừng, bởi vì trên người Điền Đại Quân trừ lần đó ra còn có liên quan đến vụ án mạng, phải đợi Tiểu Ốc tìm chứng cứ chính xác của vụ đó thì mới được.

Điền Đại Quân không biết từ nơi nào nghe được tin đồn, nói tình lý sắp bắt đầu hoạt động đả kích tham ô. Hẳn nghĩ vạn nhất tra ra những sổ tiết kiệm của các ngân hàng ở nước ngoài thì phải làm sao. Cát ở trong nhà sẽ không an toàn, hay là đặt ở một chỗ nào đó, nhưng ngộ nhỡ bị người tìm ra, như vậy cũng không tốt. Hay là kêu vợ hẳn cất giấu, cũng không được, sẽ bị người phát hiện, hơn nữa bà ấy rất ngang ngược, trong lòng hẳn không thích vợ mình, không muốn đem tính mạng bản thân giao cho bà ta. Định giao cho Tiểu Ốc nhưng là hẳn cũng không yên tâm. Nghĩ tới nghĩ lui, không khỏi than tức một tiếng, tự nhủ: “Phải nhĩ nếu có thể sinh cho ta một đứa con thì tốt rồi.”

Tiểu Ốc ở bên ngoài bưng trái cây đang muốn đi vào, nghe những lời này liền âm thầm lưu ý. Có lẽ đây là một cơ hội tốt, nhưng cô còn phải bàn bạc kỹ hơn, mới không dễ dàng lộ ra sơ hở.

Ngày hôm đó, Tiểu Ốc cùng Diên Đại Quân đang ngồi trong một gian phòng ăn cơm, đột nhiên cửa bị đá văng từ bên ngoài. Một người phụ nữ trung niên, bởi vì trang điểm quá mức mà nhìn có chút quái dị, xông tới tát Tiểu Ốc một cái. Tiểu Ốc vốn là có thể né tránh, nhưng cô sợ nếu mình dễ dàng tránh cái tát đó thì thân thủ của cô sẽ bị nhìn ra, nên đành cứng rắn ăn một cái tát kia. Sau đó giống như trên TV diễn, bắt chước bộ dáng của tiểu tam, rất uất ức bỏ nhào về phía Diên Đại Quân: “Anh Đại Quân, cứu em.”

Diên Đại Quân mặc dù sợ lão bà, nhưng nhìn người con gái mềm mại, xinh đẹp trong lòng với khuôn mặt nhỏ nhắn đầy uất ức, rất nhanh mê hoặc hẳn, làm cho hẳn không kìm hãm được, sinh ra ý muốn bảo hộ. Nhìn cô ấy mỏng manh, yếu đuối như vậy, nếu hẳn không bảo vệ được, còn có thể coi là người sao?

(Thật phục khả năng diễn xuất của chị Tiểu Ốc quá...)

Nhẹ nhàng buông Tiểu Ốc ra, sau đó đứng dậy ngăn ở phía trước Tiểu Ốc, nói với vợ của hẳn: “Bà đang làm gì vậy hả ? Tôi chỉ là cùng phụ tá ăn một bữa cơm, nghi thần nghi quỷ cái gì? Cũng không sợ dọa người khác sao.”

“Phụ tá? Tôi xem là hồ ly tinh đi! Hiện tại trong đơn vị đã truyền khắp nơi, người người ai cũng biết Diên Đại Quân ông chạy theo một, ngày ngày đem cái hồ ly tinh theo bên người, ông cho tôi là ai? Diên Đại Quân ông thật là quá đáng! Ông tin hay không tôi đem mấy cái chuyện thất đức mà ông đã làm trước kia nói hết ra ngoài. Ông nhất định phải chấm dứt cùng con nhỏ này, nếu không... tôi muốn ông chịu không nổi.”

125. Chương 126 địa Bàn Lữ Trị

Kim Tiểu Ốc gặp Diên Đại Quân có chút do dự, đoán rằng lão ta không thể cho ai biết là bí mật đang nằm trong tay vợ của mình, mà nếu hôm nay để cho lão đi rồi thì về sau sợ khó có thể tìm cơ hội để hẹn lão ta ra ngoài, vì thế nói : “ Anh Diên, anh đã nói thích em, em mặc kệ người khác nói thế nào, em đều lựa chọn tin tưởng anh, vợ anh nói gì em cũng không sợ, chỉ cần anh không làm em sẽ tin tưởng anh”.

Diên Đại Quân nhìn Tiểu Ốc khóc thương tâm như vậy, làm cho trái tim hẳn tan nát, nhất thời cái gì cũng không để ý nữa, hướng tới vợ của hẳn nói: “ Có gan thì bà đi nói đi, bà muốn cá chết lười rách theo tôi ngồi tù chứ gì, tôi sẵn sàng cùng đi với bà. Nhưng bà có nghĩ tới con trai hay không, nếu nó biết cha mẹ mình bị tù tội thì về sau cuộc sống của nó sẽ ra sao? Hiện tại nếu bà rời đi, giả vờ như không biết gì thì tôi sẽ không ly hôn với bà, Phỉ Nhi đối với tôi là thực lòng, cô ấy không cần danh phận, nên bà không cần lo lắng”.

“Cầm thú”.

Vợ của Diên Đại Quân nói xong, tức giận quay đầu bước đi, trong đầu liền nghĩ mình sẽ lại tìm cơ hội để đuổi được con hồ ly tinh này đi.

Vợ của Diên Đại Quân vừa đi, Kim Tiểu Ốc liền kêu đau, Diên Đại Quân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ốc bị đánh sưng lên thật rất đau lòng: “ Bảo bối, anh đưa em đi bệnh viện, người phụ nữ kia quả thật độc ác”.

“ Cũng không phải là không nghiêm trọng sao? Nhưng em sẽ tự đi bệnh viện! Anh nếu mà đi theo giúp em, bị người ta nhìn thấy, đối với anh sẽ ảnh hưởng không tốt”.Tiểu Ốc ân cần nói.

Diên Đại Quân thở dài một hơi, bảo lái xe đưa Tiểu Ốc đi bệnh viện, còn mình thì tâm trạng ể oải trở về đơn vị.

Tiểu Ốc trên mặt có vết thương vốn là định nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy đi làm, nhưng Diên Đại Quân dường như muốn bồi thường cho Tiểu Ốc, nói lần này đi công tác muốn dẫn cô cùng đi, Tiểu Ốc chỉ có thể cố gắng che khuôn mặt bị thương bằng lớp phấn trang điểm dày, kết quả đến sân bay mới biết được, đi công tác mục đích rõ ràng là đi Nam Châu, Tiểu Ốc xúc động nhất thời muốn chạy trốn.

Nam Châu!

Tha cho cô đi!

Tên Lữ trị kia mà nhìn thấy cô, thế nào cũng lột da cô à xem.

Kim Tiểu Ốc viện lý do nói cảm thấy trong người không được khỏe, sẽ không đi, Diên Đại Quân lại nói: “Đi xem đi! Nhà cũ của anh ở đó, nếu lần này rảnh, thuận tiện ghé thăm cha mẹ của anh luôn, anh muốn thông báo cho họ biết sự tồn tại của em, mặc kệ người khác nghĩ thế nào, anh đều muốn người trong nhà thừa nhận em, cho dù là vợ hai, cũng coi như là có danh phận, lần này đi gặp cha mẹ, xem thử ý tứ của họ, nếu em không đi, vốn cha mẹ anh đã không thích em, về sau càng thêm khó giải quyết, cho nên chuyển đi này em nhất định phải đi.”

126. Chương 127 : Địa Bàn Lữ Trị

Kim Tiểu Ốc gặp Diên Đại Quân có chút do dự, đoán rằng lão ta không thể cho ai biết là bí mật đang nằm trong tay vợ của mình, mà nếu hôm nay để cho lão đi rồi thì về sau sợ khó có thể tìm cơ hội để hẹn lão ta ra ngoài, vì thế nói : “ Anh Diên, anh đã nói thích em, em mặc kệ người khác nói thế nào, em đều lựa chọn tin tưởng anh, vợ anh nói gì em cũng không sợ, chỉ cần anh không làm em sẽ tin tưởng anh”.

Diên Đại Quân nhìn Tiểu Ốc khóc thương tâm như vậy, làm cho trái tim hần tan nát, nhất thời cái gì cũng không để ý nữa, hướng tới vợ của hắn nói: “ Có gan thì bà đi nói đi, bà muốn cá chết lưới rách theo tôi ngồi tù chứ gì, tôi sẵn sàng cùng đi với bà. Nhưng bà có nghĩ tới con trai hay không, nếu nó biết cha mẹ mình bị tù tội thì về sau cuộc sống của nó sẽ ra sao? Hiện tại nếu bà rời đi, giả vờ như không biết gì thì tôi sẽ không ly hôn với bà, Phỉ Nhi đối với tôi là thực lòng, cô ấy không cần danh phận, nên bà không cần lo lắng”.

“Cầm thú”.

Vợ của Diên Đại Quân nói xong, tức giận quay đầu bước đi, trong đầu liền nghĩ mình sẽ lại tìm cơ hội để đuổi được con hồ ly tinh này đi.

Vợ của Diên Đại Quân vừa đi, Kim Tiểu Ốc liền kêu đau, Diên Đại Quân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Ốc bị đánh sưng lên thật rất đau lòng: “ Bảo bối, anh đưa em đi bệnh viện, người phụ nữ kia quả thật độc ác”.

“ Cũng không phải là không nghiêm trọng sao? Nhưng em sẽ tự đi bệnh viện! Anh nếu mà đi theo giúp em, bị người ta nhìn thấy, đối với anh sẽ ảnh hưởng không tốt”.Tiểu Ốc ân cần nói.

Diên Đại Quân thở dài một hơi, bảo lái xe đưa Tiểu Ốc đi bệnh viện, còn mình thì tâm trạng ẻ oải trở về đơn vị.

Tiểu Ốc trên mặt có vết thương vốn là định nghỉ ngơi vài ngày rồi hãy đi làm, nhưng Diên Đại Quân dường như muốn bồi thường cho Tiểu Ốc, nói lần này đi công tác muốn dẫn cô cùng đi, Tiểu Ốc chỉ có thể cố gắng che khuôn mặt bị thương bằng lớp phấn trang điểm dày, kết quả đến sân bay mới biết được, đi công tác mục đích rõ ràng là đi Nam Châu, Tiểu Ốc xúc động nhất thời muốn chạy trốn.

Nam Châu!

Tha cho cô đi!

Tên Lữ trị kia mà nhìn thấy cô, thế nào cũng lột da cô à xem.

Kim Tiểu Ốc viện lý do nói cảm thấy trong người không được khỏe, sẽ không đi, Diên Đại Quân lại nói: “Đi xem đi! Nhà cũ của anh ở đó, nếu lần này rảnh, thuận tiện ghé thăm cha mẹ của anh luôn, anh muốn thông báo cho họ biết sự tồn tại của em, mặc kệ người khác nghĩ thế nào, anh đều muốn người trong nhà thừa nhận em, cho dù là vợ hai, cũng coi như là có danh phận, lần này đi gặp cha mẹ, xem thử ý tứ của họ, nếu em không đi, vốn cha mẹ anh đã không thích em, về sau càng thêm khó giải quyết, cho nên chuyển đi này em nhất định phải đi.”

127. Chương 128 : Người Phụ Nữ Của Lữ Trị

Điền Đại Quân đã nói vậy Tiểu Ốc muốn chạy trốn cũng không được, chỉ có thể gật đầu theo lão ta lên máy bay.

Hi vọng là không gặp phải xui xẻo gì. Vừa đến sân bay lập tức có người tới đón, đúng là thành phố này, Điền Đại Quân thân là phó thư ký của Tỉnh ủy đến địa phương này thị sát cũng còn có quyền uy, đoàn người tới đón bọn họ cùng ngồi vào một chiếc xe ô tô sang trọng, bí thư trưởng của thành phố Nam Châu đích thân ra tiếp đón hai người về khách sạn, dần xếp bố trí ổn thỏa, buổi chiều có một hội nghị trọng yếu, diễn ra trong mấy tiếng đồng hồ, Điền Đại Quân sợ Tiểu Ốc nhàm chán ở lại trong phòng, hơn nữa lại ở một mình nên đưa cho cô tờ tạp chí, nói: “ Nếu nhàn rồi không có việc gì làm, thì em đi dạo phố đi, anh chắc buổi chiều 4h mới có thể về, nếu anh trở về, trước tiên sẽ điện thoại cho em”.

Tiểu Ốc nào dám có gan đi ra ngoài, cô biết đây là địa bàn của Lữ Trị, Tiểu Ốc cười ha ha:

“ Em cảm thấy hơi mệt rồi, em đi ngủ một chút đây”.

“ Anh giúp em gọi một phần cơm, ăn xong rồi ngủ tiếp.”

Điền Đại Quân cảm thấy áy náy, đối với Tiểu Ốc lại sinh ra nhiều tình cảm tốt, nhiều năm như vậy, Điền Đại Quân chưa bao giờ thật sự gặp được người con gái thiết tình vì hắn, không cần tiền của hắn, cũng không cần quyền, cái chính là cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh hắn, loại cảm giác này thật tốt quá làm cho hắn cảm thấy chính bản thân mình cũng tràn đầy sức hấp dẫn.

Tiểu Ốc gật gật đầu, tựa như đang suy nghĩ để bắt đầu lên kế hoạch mới.

Điền Đại Quân sau khi rời khỏi đây, Tiểu Ốc mở tivi lên xem, không có tin tức gì hấp dẫn, lại lấy điện thoại di động ra bắt đầu chơi trò chơi, chơi được một lát thì chuông cửa vang lên, Tiểu Ốc cúi đầu tay vẫn cầm điện thoại chơi, đi mở cửa, đầu cũng không ngước lên nói: “ Tới đây!”

Người nọ không nói không rằng, đi theo Tiểu Ốc vào trong nhà, đóng mạnh cửa lại, đi tới ôm lấy Tiểu Ốc ném cô lên sofa gần đó, sau đó cả người nặng nề đè lên, toàn thân dán vào người Tiểu Ốc, môi tựa vào bên tai cô nói: “ Kim Tiểu Ốc, em để cho tôi phải đi tìm em, em thật là giỏi đó!”

Tiểu Ốc vừa ngước đầu lên, ngây ngẩn cả người——Lữ Trị.

Di động trong tay không tiếng động rơi xuống sàn nhà, muốn đỡ lấy cũng đã chậm: “ Tôi không biết anh, anh đang nói gì thế?”

“ Phải không? Vậy chúng ta thử một chút xem sẽ biết, Tiểu Ốc của tôi thân thể rất nhạy cảm”. Lữ Trị nói xong bắt đầu cởi áo khoác, một bên cởi, một bên nhìn Tiểu Ốc rất cảm thú, biểu hiện kia gần như là muốn chiếm lấy Tiểu Ốc ngay lập tức.

“ Đừng! Là tôi.” Tiểu Ốc thật sự sợ Lữ Trị, ngay lập tức giơ hai tay đầu hàng.

128. Chương 129 : Tính Như Thế Nào?

“ Hừ! Em có biết tôi hận nhất là cái gì không? Chính là bị người khác lừa gạt, em chẳng những đi gạt tôi, mà còn phản bội tôi, ở cùng một chỗ với cái lão già kia, em nói xem tôi nên xử lý em như thế nào đây? Chụp hình em cùng lão già kia rồi tung lên báo chí có được không? Hay là vẫn trực tiếp giết chết cái lão già không biết sợ là gì đó mới tốt!”

Lữ Trị tức giận đến nổi gân xanh đầy mặt, anh một lòng một dạ tìm cô, yêu cô, vậy mà nha đầu này đảo mắt đã đi theo cái lão già chết tiệt kia, còn tới địa bàn của anh hoạt động, không phải muốn chết sao?

Tiểu Ốc nhìn Lữ Trị, ánh mắt của anh ta thật là đáng sợ, cô biết anh ta không chỉ nói miệng là xong, nên một bên Tiểu Ốc cố gắng đẩy anh rời khỏi người cô, nói: “ Anh đừng xúc động, tôi và lão già kia chẳng có gì cả”.

“ Không có gì? Mà tôi lại nhìn thấy hấn ta ôm eo của em.”

Anh nếu như không nghe nói có lãnh đạo đến, thuận tiện đi xem náo nhiệt, không thì làm sao có thể bắt được cô? Nha đầu này tuy mới nhìn qua thì không giống, nhưng ánh mắt này vĩnh viễn anh sẽ không thể nào quên, lại làm cho anh nổi cáu là cái lão già kia ngang nhiên còn ôm eo của cô.

Tiểu Ốc nhìn Lữ Trị, anh ta cũng không có bao nhiêu xấu xa, nói: “Tôi cùng lão già kia thật không có gì, bây giờ tôi có thể nói cho anh biết chân tướng, nhưng mà tôi có một điều kiện, không cho phép anh cứ như vậy xuất hiện ở đây, làm bức dây động rừng, tôi thật vất vả mới giả tạo được thân phận này, anh cứ như vậy đến đây thì thân phận giả này của tôi sẽ bị vạch trần hết.”

“ Giả thân phận? Được rồi tôi cho em một cơ hội để giải thích rõ ràng với tôi.”

Lữ Trị hừ lạnh một tiếng quay sang chỗ khác, không thèm nhìn Tiểu Ốc, bộ dạng này có chút không được tự nhiên, thế nhưng Tiểu Ốc đột nhiên nhớ tới đã lâu rồi không gặp Đậu Diệc Phồn.

Trong lòng hiện lên một tia dịu dàng, không kiên nhẫn được, giải thích cho Lữ Trị: “ Anh có nghe qua “nội gián” hay không ?”.

“Em là nội gián?”.

Anh đương nhiên là có nghe qua, là chỉ một số ít người vốn có thân phận thuộc tổ chức xã hội đen, hoặc là đang chịu án, làm việc cho cảnh sát, nằm vùng tìm kiếm thông tin cung cấp cho phía cảnh sát làm điều kiện có lợi để trao đổi.

Tiểu Ốc gật đầu: “ Tôi vốn là còn mười năm tù nữa, nhưng mà chỉ cần tôi làm nội gián, thì có thể thời gian phạt sẽ giảm xuống một hai năm tùy theo thông tin tôi có được, lần đó ở Hồng Kông anh mua tôi, lúc đó tôi đang phá án, bị anh cắt ngang rồi, còn bây giờ vụ án này đã điều tra được một nửa thật vất vả mới có một chút ít manh mối, tôi không hy vọng lại bị anh phá hỏng đầu. Anh cũng không hy vọng tôi vẫn ngồi tù đấy chứ!”.

“ Em điều tra Điền Đại Quân?”

“ Ừ.”

Tiểu Ốc gật đầu, còn nói: “ Anh yên tâm tôi chưa từng cùng hấn xảy ra quan hệ, tôi có biện pháp để lừa gạt hấn, như vậy anh vừa lòng chưa?”

129. Chương 130 : Đừng Như Vậy

“ Mặc kệ là em có biện pháp, nhưng mà hấn ta đã ôm em, việc này em tính như thế nào đây? Em là của tôi, trước kia tôi chưa từng chán ghét em, nên tôi không cho phép em cùng bất kỳ người đàn ông nào ở cùng một chỗ, cũng không được ôm em.” Người phụ nữ của Lữ Trị không ai được phép chạm vào.

Tiểu Ốc thở dài, vì an toàn nên mau chóng rời đi khỏi nơi này, cô chỉ có thể tạm thời nghĩ biện pháp ổn định anh ta, Tiểu Ốc đưa tay ra vòng qua eo Lữ Trị từ phía sau, đầu dựa vào lưng anh ta, nói: “ Như vậy có thể chứ?”

“ Không đủ.”

“ Vậy anh muốn thế nào?”

“ Tôi gần đây ngủ không được ngon, em ngủ trưa cùng tôi.” Anh hiện tại chỉ muốn ôm Tiểu Ốc ngủ một giấc thật ngon mà thôi.

“ Tại đây? Lữ Điền Đại Quân trở lại thì sao?”

“ Đi theo tôi, hiện tại tôi đang ở phòng bên cạnh, nếu có động tĩnh gì thì có thể theo đường ban công trèo qua.” Anh đây là thích cái cảm giác yêu đương vụng trộm, thật kích thích.

Tiểu Ốc thua anh ta rồi, nếu như anh ta mà đã muốn thì khẳng định là sẽ không bỏ qua, nên đành phải theo anh ta trèo qua ban công phòng bên cạnh, bên kia ban công lại không khóa cửa, tựa như là anh ta đã sớm có âm mưu từ trước, Lữ Trị đưa tay ôm lấy Tiểu Ốc, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, sau đó nằm xuống bên cạnh, đắp chăn, không có dư thừa một động tác, cứ như vậy ôm Tiểu Ốc ngủ.

Tiểu Ốc ngủ không tới hai phút, nghe thấy cách vách có tiếng ầm chuông cửa, khẽ kêu lên một tiếng: “ Nguy rồi! Đưa cơm đến, tôi quay về phòng kia lấy.”

Xem cô hoang mang rối loạn đến quỳnh lên lại trèo qua ban công đến phòng bên cạnh, mở cửa nhận đồ ăn giải quyết luôn tại chỗ, sau khi ăn xong miệng đầy nước tương đi lại đây, đột nhiên cảm thấy thật đáng yêu, Lữ Trị đưa tay ôm được Tiểu Ốc: “ Bảo bối, cẩn thận một chút.”

“ Đừng gọi tôi là bảo bối, Điền Đại Quân luôn gọi tôi như vậy, thật là ghê tởm.”

Lữ Trị nghe lời cô: “ Tiểu Ốc tới đây ôm ông xã!”

“ Ai là ông xã?” Tiểu Ốc giơ chân đá qua.

Lữ Trị thân thủ không kém, một tay bắt được cái chân ngọc của Tiểu Ốc, hơi hơi ngồi xuống, nâng lên mũi ngửi: “ Thơm quá”.

Tiểu Ốc tặng anh ta hai chữ: “Biến thái”.

“ Tôi thích.”

Lữ Trị nói xong cầm lấy chiếc dép lê trên chân trắng noãn của Tiểu Ốc bỏ xuống đất, sau đó đứng dậy, đưa tay khoác lên trên vai Tiểu Ốc: “Buồn ngủ quá a! Chúng ta đi nghỉ ngơi.”

Trên thực tế chứng minh lời nói của đàn ông có thể tin tưởng được, thì con hổ cũng có thể leo cây, mới ngủ được một lúc, Tiểu Ốc cảm thấy Lữ Trị đột nhiên xuống giường, những tưởng anh ta đi toilet cũng không để ý, rất nhanh anh ta quay lại giường thì cảm giác được một luồng hơi thở lạnh lẽo, Tiểu Ốc vừa ngốc đầu dậy, liền nhìn thấy Lữ Trị gần như lộ toàn bộ thân thể nằm bên người cô, tức giận nói: “ Đang ngủ trưa mà, anh làm sao vậy?”

130. Chương 131 : Tên Khốn Kiếp Này

“Anh có thói quen ngủ trần truồng.” Lý do của Lữ Trị rất đầy đủ.

“Nhưng ngay cả tôi cũng bị cởi.” phần dưới của cô thấy lạnh, quần nhỏ cũng bị cởi ra, Tiểu Ốc cảm thấy không ổn.

“Tay trơn.” Anh ta nói

“Này anh đang làm gì thế!” Cô cảm thấy bụng dưới bị vật thể nóng bỏng chạm vào, theo bản năng muốn chạy trốn.

“Để vào” anh vừa nói vừa ép thân thể vào cô

Giây tiếp theo, cô không thể nhịn được nữa, vén chăn lên, túm lấy quần nhỏ mặc vào, sau đó xoay người lấy gối ném về phía anh ta, người như phát điên nói: “Nghĩ cũng đừng nghĩ! Anh mà tiến thêm bước nữa, là anh đang dụ dỗ gian dân, tôi mà để anh được như ý là trời sập, nếu có lần sau, tôi mà không tha anh là không được.”

“Tiểu Ốc, chúng ta cũng không phải chưa ngủ cùng nhau.” Anh đáng thương nhìn cô.

Cô không mắc mưu: “đó là ngoài ý muốn.”

“Vậy chúng ta ngoài ý muốn lần nữa đi.” Anh ta nói xong liền kéo cô đến bên giường, ăn vạ nói.

“Chúng ta đã nói rồi, trước khi tôi không đồng ý, anh không được chạm vào tôi.” Cô không thuận theo hẳn.

“Nhưng như thế không phải em sẽ chạy mất sao, nếu em chạy đi thì làm thế nào? Chỉ có ngủ cùng em, tôi mới có thể yên tâm.” Chỉ cần đem gạo nấu chín thành cơm, Lữ Trĩ mới yên tâm.

“Khốn kiếp!” cô tức giận, nhéo mũi anh ta một cái.

Anh không tức, ngược lại còn hù dọa cô: “xem ra em vẫn còn sức, có muốn tới đây đại chiến 300 hiệp không? Em xem anh lại có cảm giác rồi?”

Cô liếc mắt nhìn quả dưa chuột thẳng đứng của anh ta, lập tức quay đầu không nhìn, “ghê tởm, anh tự mình đi tắm rồi giải quyết đi, đứng có ở trên giường, tôi muốn ngủ trưa.”

“Được! Hôm nay bỏ qua cho em, nhưng nếu có mấy lần bỏ dờ giữa chừng nữa, người đàn ông của em tôi sẽ thiên hết.” anh ta nói xong lưu luyến không rời bỏ dậy, mông trần đi tới nhà tắm.

Cô nằm ở giường hầm hừ nói nhỏ: “Đồ điên, ai nói anh là đàn ông của tôi.”

Anh vừa xả nước lạnh, vừa đáp: “Anh tự nói.”

Một lúc sau, toàn thân anh ta lạnh phát run bò bên giường, chui và trong chăn, ôm cô, lần này đang hoảng, nhưng vẫn khỏa thân như cũ, anh không thích mặc áo tắm, cảm thấy không được sạch sẽ, cho dù là khách sạn của mình.

131. Chương 132 : Rời Đi?

Thân thể anh vốn khỏe mạnh nên nằm một hồi đã cảm thấy ấm.

Cho dù không thể như ý muốn của mình nhưng anh vẫn rất vui vẻ, bởi vì Tiểu Ốc hình như không còn ghét anh như trước. Mới vừa rồi, khi anh đụng vào cô, sự kháng cự của cô so với trước kia có thể coi là dịu dàng hơn rất nhiều. Anh cúi đầu hôn lên trán cô, lại đem cô kéo vào lòng mình: “Tiểu Ốc, có thể em nghĩ việc kết hợp với nhau không vì mục đích kết hôn đều là những trò lưu manh đùa giỡn. Trước kia anh không ngủ với xử nữ, nhưng anh đã ngủ với em thì sẽ đối với em phụ trách. Nhưng cũng may là anh thật rất thích em, thật coi em là bạn gái của anh. Khi em dựa vào anh, anh cảm giác được, em cũng không còn chán ghét anh, không hề có vẻ không thích anh.”

“Tôi hiện tại không suy nghĩ nhiều như vậy, tôi chỉ là tham luyến sự dịu dàng của anh, như vậy có thể không?”. Tiểu Ốc cảm giác mình như đánh mất ý thức, cho nên mới có chút do dự, phản kháng không triệt để thế kia. Kỳ thật, với năng lực của cô, muốn phản kháng anh không phải là một chuyện khó khăn. Nhưng khi nhìn anh trần truồng muốn ôm mình với ánh mắt chân thành tha thiết, Tiểu Ốc đột nhiên phát hiện mình rất khó cự tuyệt thâm tình cùng dịu dàng của anh. Đã mệt mỏi và cô độc suốt một thời gian dài nên cô cũng sẽ cần một bến cảng, mà giờ phút này anh vừa vạm xuất hiện làm bến cảng của cô.

Bên người cô xuất hiện nhiều đàn ông, nhưng tất cả với cô cũng chỉ là gặp thoáng qua thôi. Đậu Diệc Phồn yêu cô, nhưng anh cũng biến mất hai năm rồi, giờ vẫn chưa gặp lại. Mộc Trạch Khải yêu cô, nhưng lại yêu quá muộn, lòng của cô đã chết nên hiện tại chỉ có thể coi anh như anh trai .

Vừa vặn lúc này Lữ Trĩ đến bên cô, cái anh muốn không nhiều lắm, chỉ là anh cùng cô ở bên nhau, chứ không có gì khác.

Không liên quan cha mẹ kỳ vọng, không liên quan cô có hay không gia tài bạc vạn hay nghèo rớt mồng tơi. Đi theo anh, cô không cần lo lắng lưng đeo thù hận, bởi vì anh không phải là người trong hắc đạo, cũng không phải là người trong bạch đạo, anh chỉ là một thương nhân.

Thấy cô mệt mỏi tựa vào trong lòng ngực mình, Lữ Trĩ không muốn cô bị cảm lạnh, như vậy sẽ không tốt nên kéo chăn đắp cho cô: “Lần này phải đợi bao lâu?”

“Thế nào? Cho phép tôi rời đi?” Cô có chút ngoài ý muốn.

“Mặc dù không nữ, nhưng anh càng muốn có thể quang minh chính đại cùng em ở bên nhau. Nếu gặp phải chuyện gì mà cảnh sát không giúp được em thì em cũng có thể tới tìm anh, cho dù muốn mượn máy bay thì cũng đừng ngại mà nói với anh. Em không phải là người có nhà mà không thể về, vào những lúc không có nhiệm vụ thì đến chỗ anh, nhà anh chính là nhà em.”

132. Chương 133 : Thế Nào

Hễ kêu là anh tới... Anh biết Tiểu Ốc là dạng cô gái mà mình thích, nhưng anh thích thì cũng sẽ có rất nhiều tên đàn ông khác thích, cho nên anh muốn mình phải càng cường đại hơn thì mới có thể bảo vệ cô. Kể từ lần chạy trốn trước của Tiểu Ốc, anh có gọi thám tử tư điều tra lai lịch của cô, phải bảo vệ một cô gái như vậy có lẽ không dễ dàng, nhưng anh vẫn suy nghĩ bởi anh muốn làm nơi hậu thuẫn kiên cường của cô.

“Cám ơn, lần này đại khái được nghỉ ngơi hai ba ngày.” Tiểu Ốc cũng không có ý định khách khí với anh, vạn nhất gặp phải thời khắc nguy nan thì anh là một người có thể tin tưởng, đủ cường đại để bảo vệ an toàn cho cô.

“Quá ngắn. Đúng rồi, mặt của em sao lại bị thương? Đã xảy ra chuyện gì? Điền Đại Quân đánh em sao?”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Là vợ của hần, mang trên lưng cái danh hiệu Tiểu Tam này, không bị đánh mới là lạ, vợ của hần cũng là người đáng thương thôi.”

Lữ Trị thở dài: “Thật không? Không cần anh ra mặt hả?”

Tiểu Ốc lắc đầu. Nhưng nhớ tới Lữ Trị ở nơi này có thể hô phong hoán vũ, có lẽ sự việc lần này có thể nhờ anh giúp một tay: “Anh có quan hệ với bệnh viện khoa phụ sản nào không, tùy tiện ở chỗ nào cũng được.”

“Vốn là anh có quen biết hai chỗ, tùy em chọn.”

“Tôi cần nguy tạo là mình đang mang thai, đến lúc đó có thể Điền Đại Quân không tin, sẽ mang tôi đi bệnh viện kiểm tra, anh có biện pháp gì không?”

“Cái này quá đơn giản, trước đó anh sẽ cho người làm một số giấy tờ giả chứng minh em mang thai, vào thời điểm em và Điền Đại Quân đến, anh sẽ đến trước kêu bác sĩ trực lúc đó đi họp, sau đó tìm thân tín của anh giả trang thành bác sĩ, như vậy liền thần không biết quỷ không hay rồi.” Bệnh viện là anh mở, chuyện gì cũng dễ nói.

“Vậy cứ như thế, thời gian không còn sớm, tôi nên xuống lầu vì ngày mai mà chuẩn bị. Hiện tại tôi sẽ đi mua một đồng lớn que thử thai, sau đó biến tất cả thành dương tính!”

“Sau khi mua xong, thông qua ban công đưa cho anh, sau đó anh lập tức để cho người đưa đến toilet của bệnh viện khoa phụ sản làm, trước lúc Điền Đại Quân trở lại sẽ trả lại cho em.” Lữ Trị rất phối hợp nói.

“Ừ.” Tiểu Ốc gật đầu một cái. Nhưng Lữ Trị rất cẩn thận, sợ ngoài cửa có người của Điền Đại Quân nhìn chằm chằm Tiểu Ốc, cho nên việc đi mua que thử thai cũng không có gọi thủ hạ đi làm.

Buổi tối Điền Đại Quân trở lại, vốn muốn cùng Tiểu Ốc tắm uyên ương, nhưng thấy cô bệnh yếu ớt nằm ở trên giường, vừa cưỡi xuống tây trang vừa hỏi: “Bảo bối, em thế nào?”

“Không có gì, chỉ là có chút không thoải mái.” Mọi người đều có mặt trái trong lòng, nếu hiện tại cô nói là mình có thai, sợ là Điền Đại Quân nghĩ cô đang có ý định gì, nên cô không nói, cố tình làm thành cái dạng này để hần đoán. Tiểu Ốc ngẩng đầu lên, lắc đầu một cái, sau đó vén chăn lên, xuống giường đi tới bên cạnh hần, khi hần ngồi xuống thì dầm dẫm vài cái cho hần: “Hội nghị có thuận lợi không?”

133. Chương 134 : Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

“Rất thuận lợi, buổi tối có tiệc rượu, em theo anh cùng đi, không cần mặc dạ phục, hơi thu thập một chút là tốt rồi. Anh cảm thấy em mặc áo len váy tốt vô cùng.” Hấn nói xong thì kéo cái rương ra, bắt đầu chọn quần áo phải mặc cho bữa tiệc tối.

“Ừ, nhưng mấy ngày nay em có chút không thoải mái, cũng không thể uống rượu.” Tiểu Ốc vào trong phòng tắm đổi một bộ áo len váy màu đen, hơi thu thập một tý rồi ra ngoài. Lúc này cô xinh đẹp động lòng người, đã không còn dáng vẻ bệnh hoạn vừa rồi.

Điền Đại Quân rất hài lòng, tự mình cầm áo lông khoác vào cho cô. Phụ nữ phải có cái bộ dáng này thì mới đem ra ngoài được. Hai người cùng nhau đi xuống lầu dưới, ở đó sớm đã có tài xế cùng một đám lãnh đạo đợi sẵn.

Tại bữa tiệc tất nhiên không tránh khỏi những kẻ thích tham gia náo nhiệt, trêu ghẹo Tiểu Ốc cùng Điền Đại Quân, nói: “Lục phụ tá, mỹ nhân giống như cô vậy nhất định có thể uống! Tối, tôi mời cô một chén.”

“Tôi sẽ không uống rượu, thư ký ngài giúp tôi uống một chén đi!” Tiểu Ốc cười híp mắt nhìn về phía Điền Đại Quân.

Không ngờ người nọ lại nói: “Điền thư kí đã uống thì cô cũng nên uống, ngang ngạnh quá cũng không hay.”

Điền Đại Quân trọng sĩ diện, sợ Tiểu Ốc làm mất mặt mũi của mình, liền nói: “VẬY em liền uống một hớp đi.”

Nếu như bây giờ uống rượu, đến lúc đó nói cho hấn biết mình mang thai, sẽ bị hoài nghi là đứa bé không khỏe mạnh, mang đi kiểm tra liền dễ dàng bị phát hiện. Nhưng không uống lại có vẻ quá không nể tình, đang không biết làm thế nào thì nghe được một âm thanh không xa truyền đến: “Tôi nói vị tiểu thư này..., có thể vì tiểu thư xinh đẹp đây uống rượu là vinh hạnh của tôi, không biết tiểu thư có cho tôi cái vinh hạnh này không?”

Lữ Trị từ trong đám người đi ra, cười rất tự tin mà hướng bên này đi tới. Lãnh đạo Nam Châu thấy anh đích thân đến, rất là thân thiện giới thiệu với Điền Đại Quân: “Điền thư kí, giới thiệu với ngài đây là Lữ tổng giám đốc, là người nộp thuế đại hộ.”

“Điền thư kí.” Lữ Trị cười chào hỏi.

Điền Đại Quân đối với anh gật đầu một cái, thái độ mặc dù còn chút ngạo mạn, nhưng nghe đến anh là người nộp thuế đại hộ, liền thu liễm đi một chút: “Rất vui được gặp Lữ tổng giám đốc.”

“Điền thư kí khách khí, vị tiểu thư xinh đẹp này, cô vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi, tôi có thể giúp cô uống rượu không?”

Tiểu Ốc liếc mắt nhìn Điền Đại Quân bên cạnh, thấy hấn có ý, mới cười nói: “Thật là vinh hạnh”

134. Chương 135 : Đơn Độc Gặp Người

Lữ trị nhìn cô khẽ mỉm cười, bưng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch, sau đó không nhìn Tiểu Ốc nữa mà cùng một người lãnh đạo tán gẫu. Hình như chuyện mới vừa rồi chỉ là tình cờ, một chuyện không thể bình thường hơn.

Buổi tối, khi Điền Đại quân vào nhà vệ sinh thì vô tình nhìn thấy trong thùng rác phòng tắm có mấy cái que thử thai được che đầy qua loa. Hấn rút ra một cái xem, lại rút ra một cái nữa xem, đều là dương tính, nhất thời vui mừng không kìm được, cầm que thử thai đi hỏi Tiểu Ốc đang tựa vào đầu giường xem tivi: “Vật này là của em sao?”

Tiểu Ốc có chút bị hoảng sợ, gạt đầu một cái: “Anh làm thế nào mà nhìn thấy? Em rõ ràng là có.”

Điền Đại Quân thở dài một cái, đi tới kéo tay của cô: “Phải nhĩ, em làm gì thế, sao không nói cho anh biết? Đây là chuyện tốt.”

“Nhưng em sợ, ngộ nhỡ anh không muốn đứa bé thì làm thế nào? Em cũng không muốn dùng đứa bé ràng buộc anh, không muốn làm cho anh cảm thấy em là người vô sỉ như vậy.”

“Đứa ngốc, anh vui mừng còn không kịp, từ hôm nay trở đi, em cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi chờ sanh thôi.” Đã già vậy mà vẫn có con, Điền Đại Quân làm sao không cao hứng.

“Hừ! Xem anh còn nhường em uống rượu hay không.”

“Sẽ không, bảo bối anh sai lầm rồi. Ngày mai sáng sớm anh dẫn em đi kiểm tra một chút, xem bảo bối khỏe mạnh hay không, hôm qua chúng ta mới. . . , anh sợ thương tổn tới bảo bối.” Bộ dáng của Điền Đại Quân rất nghiêm túc

“Nhưng không phải ngày mai anh còn có chánh sự sao? Lúc nào thì rảnh rỗi?”

“Buổi sáng phải thị sát mấy nơi, buổi chiều sẽ cùng em đi.”

“Ừ.” Tiểu Ốc ngọt ngào gật đầu, một bộ dáng rất vui mừng, nhưng trong lòng lại ghê tởm tới cực điểm.

Ngày thứ hai dĩ nhiên tất cả rất thuận lợi, Tiểu Ốc rất thuận lợi lừa gạt Điền Đại Quân, nói dối rằng mình đã mang thai hơn một tháng. Vốn là nán lại thêm mấy ngày, nhưng rốt cuộc lại về sớm vài ngày.

Khi trở về biệt thự, hần liền tăng thêm mấy người giúp việc để phụ trách chăm sóc Tiểu Ốc, cái gì cũng không cần cô đụng tới.

Vợ của Điền Đại Quân không biết từ nơi nào nghe được tin đồn, chạy đến phòng làm việc của hần âm ỹ, làm mặt mũi của hần mất hết, còn Tiểu Ốc vui vẻ gần nửa ngày, nhìn có chút hả hê. Hôm nay, Điền Đại Quân đi ra ngoài, Tiểu Ốc đang ngồi ở trong nhà, đột nhiên nghe bên ngoài truyền tới một âm thanh la to: “Kỹ nữ! Hồ ly tinh! Đi ra đây cho tôi!”

Tiểu Ốc vừa nghe liền biết là vợ của Điền Đại Quân, ngáp một cái, cô mặc quần áo ở nhà, đứng trên ban công lầu hai cùng chị ta chào hỏi: “Hello! Chị tìm tôi có chuyện gì không?”

135. Chương 136 : Thực Quá Thật

“Kỹ nữ, xuống đây cho tôi, tôi có lời muốn nói với cô.”

“Nói cái gì?”

“Cô xuống tôi mới nói.” Vợ của Điền Đại Quân hốc mắt hồng hồng, nhìn thấy Tiểu Ốc liền muốn đem miệng của cô xé ra. Cái hồ ly tinh này không biết cho Đại Quân uống thuốc mê hồn gì mà hần ngay cả biểu hiện bên ngoài cũng không muốn cùng cô diễn, đã chừng mấy ngày không về nhà, con trai hỏi ba thế nào luôn không về nhà, cô cũng không biết nên nói gì.

“Tôi không xuống. Chỉ là chị có thể đi vào nói, tôi cũng muốn nghe chị có thể nói gì? A Thanh, để chị ta đi vào.” Tiểu Ốc nói với bảo mẫu đang quét sân ở lầu dưới, bảo mẫu đi mở cửa, sau đó rất không yên tâm đi theo vào phòng.

Trong biệt thự, bảo mẫu, bảo vệ và người giúp việc cũng đi theo, chỉ sợ bà vợ lớn này gây ra chuyện gì, bọn họ sẽ không có biện pháp cùng Điền Đại Quân giao phó.

Nhìn một phòng đầy người, vợ của Điền Đại Quân liền tức giận: “Các người nhìn tôi làm cái gì? Chẳng lẽ tôi có thể đem cô ta ăn hay sao?”

“Chị từng đánh tôi, chẳng lẽ đã quên? Bây giờ vẫn còn đau đó”. Tiểu Ốc nói xong, ngồi xuống ghế sofa, kêu người hầu dâng trà cho cô, nghiêm nhiên bày ra một bộ dáng của nữ chủ nhân.

“Hừ! Tôi có mấy câu nói muốn nói riêng cùng cô, nói xong tôi liền đi, cô bảo bọn hần rời đi trước, tôi muốn đơn độc cùng cô nói chuyện. Yên tâm, lần này tôi sẽ không động thủ với cô, nếu không tôi cũng không tìm thấy lối ra ở nơi này, đúng không?”

Tiểu Ốc cười một tiếng: “Chị rất thông minh, theo tôi lên lầu đi! Đi vào phòng tôi nói, tôi muốn nghe thử xem chị định nói gì.”

Tiểu Ốc lắc lắc eo thon nhỏ đi lên lầu, vợ của Điền Đại Quân cũng đi theo lên. Đi vào trong phòng, chị ta đóng cửa lại, nhìn một chút cách bày biện chung quanh, hừ lạnh một tiếng: “Đều là những thứ đồ gỗ tốt nhất, thật không nghĩ hần lại chịu bỏ ra.”

“Xem xong rồi? Nói đi!” Đóng cửa lại, Tiểu Ốc cũng không sợ, so công phu quyền cước thì người đàn bà này tuyệt đối không phải là đối thủ của cô.

“Dem nghiệt chủng đó phá bỏ, tôi cho cô năm trăm vạn! Đây là hai trăm vạn tiền đặt cọc.”

Tiểu Ốc nhìn tấm chi phiếu kia lắc đầu một cái: “Tôi không cần.”

“Chê ít?”

“Không phải, tôi thật sự không phải vì tiền, bất kể chị tin hay không, anh Đại Quân từng giúp tôi vào thời điểm khó khăn, tôi theo của anh ấy là cam tâm tình nguyện, đối với tôi anh ấy là người tốt nhất.” Tiểu Ốc diễn vô cùng giống như thật.

“Tốt nhất? Cô chớ ngây thơ, hần. . . .” Vợ của Điền Đại Quân muốn nói lại thôi.

Tiểu Ốc cảm thấy chị ta biết cái gì đó, quả nhiên có hy vọng, càng thêm thử dò xét, cố làm ra vẻ khản trương nói: “Anh ấy thế nào?”

“Không có gì, dù sao cô cùng Đại Quân chia tay là được, tôi chỉ có thể nói cho cô biết, hần không phải người tốt.”

“Tôi không tin, anh Đại Quân đối với tôi khá tốt, hơn nữa còn lấy giúp người làm niềm vui, tôi sẽ không rời đi.”

“Lấy giúp người làm niềm vui? Cô thật là quá ngây thơ rồi, hần là vui với giết người mới đúng.” Vợ của Điền Đại Quân buột miệng nói ra, lúc này mới biết hối hận liền lập tức im bặt, sắc mặt một mảnh tái nhợt.

“Nói thế nào? Chị đang gạt tôi! Anh Đại Quân khá tốt, tôi sẽ không bị lừa.”

Vốn là còn chút do dự, vợ của Điền Đại Quân đã lỡ nói ra, ngược lại cũng không có cố kỵ nữa: “Là thật, hần đã giết một người tên là La Phương Hoa. Cô gái đó trước kia là tình nhân của hần, vừa cùng hần ở chung một chỗ lại còn tìm tiểu bạch kiểm, bị Đại Quân biết, vậy mà còn dám tìm Đại Quân yêu cầu một trăm ngàn tiền chia tay, nếu không sẽ đem một số chuyện của Đại Quân vạch trần ra. Đại quân trong cơn tức giận, có thể giết nàng rồi.”

“Có thể?” Tiểu Ốc cau mày, đó chính là không xác định rồi hả ?

“Tôi lại không tận mắt nhìn thấy, chỉ là vào buổi tối hôm cô gái kia bị giết hại, trong lúc vô tình tôi nhìn thấy một cái áo sơ mi dính đầy máu mà hần giấu ở dưới đáy bàn trong phòng làm việc của mình. Nhưng tiền chia tay thì tuyệt đối là thật, cô gái kia tìm Đại Quân đòi tiền, Đại Quân không cho, còn tới tìm tôi đòi.”

“Có lẽ là chị lập chuyện xưa, tôi tại sao phải tin tưởng chị, trừ phi chị có thể đưa ra chứng cứ, nếu anh Đại Quân thật mang tội giết người, tôi đương nhiên có thể rời đi, nhưng là tôi thấy được anh ấy không phải như chị nói, anh ấy chính nghĩa lại đối với tôi rất tốt.” Tiểu Ốc đang ép chị ta.

“Cô muốn cho tôi đưa chứng cứ cho cô để cô không chế nhược điểm của Đại Quân hay sao? Không thể nào, tôi còn không có ngu đến mức đó, không tin, chờ hần trở về, chính cô hỏi hần, tôi nói đến thế thôi, cáo từ.” Vợ của Điền Đại Quân nói xong cũng rời đi.

Tiểu Ốc đợi chị ta vừa đi thì bắt đầu tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Đầu tiên là thư phòng của Điền Đại Quân vô duyên vô cớ không biết vì sao sao xuất hiện một cái áo sơ mi dính máu. Sau đó ở trong nhà, vô duyên vô cớ xuất hiện bên cạnh một La Phương Hoa thích ăn trái cây. Qua vài ngày nữa, Tiểu Ốc kêu Vương Triệu Quân tìm đến một đặc công mặc quần áo trắng, dùng tóc giả thật dài che kín mặt, ở trong sân đi tới lui mấy cái vào ban đêm, Điền Đại Quân lúc nhìn thấy sợ tới mức thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Còn Tiểu Ốc thì nói nhất định là do hấn sinh ra ảo giác thôi.

136. Chương 137 : Bước Tiếp Theo Của Kế Hoạch

“Tốt nhất đừng giả vờ ngây thơ, hấn ta....” bà xã của Đại Quân muốn nói lại thôi.

Tiểu Ốc cảm thấy cô ta biết được chút ít,quả nhiên có hy vọng, cô dò xét thêm, khẩn trương nói: “Anh ta thế nào....?”

“Không có gì, dù sao em đã chia tay với hấn ta, chị chỉ có thể nói với em, hấn ta không phải người tốt.”

“Em không tin, Đại Quân đối với em rất tốt, hơn nữa còn giúp người, em không thể rời khỏi anh ấy.”

“Giúp người làm niềm vui? Em đúng là quá ngây thơ, hấn ta thích giết người làm niềm vui mới đúng.” Bà xã của Đại Quân nói.Vừa mới nói xong, liền thấy hối hận, lập tức im miệng, sắc mặt hoàn toàn trắng bệch.

“Nói thế nào? Là chị gạt em đi! Đại Quân rất tốt, em sẽ không tin.”

Vốn còn chút do dự, nhưng đã như vậy, bà xã của Đại Quân không có nhiều kiên kị như vậy liền nói luôn: “Là thật đấy, hấn ta đã giết một người tên là La Phương Hoa, người này trước đây là người tình của hấn ta, một bên đi cùng với hấn, một bên lại tìm cá mật, bị hấn ta phát hiện, lại còn tìm hấn đòi 10 triệu tiền chia tay, nếu không thì sẽ đem một ít chuyện của hấn ta nói ra ngoài. Đại Quân trong cơn tức giận, có thể đã giết cô ta rồi.”

“CÓ thể?” Tiểu Ốc chau mày, vậy là không xác định rồi.

“Chị không tận mắt trông thấy, chỉ là cô gái bị sát hại trong buổi tối ngày hôm đấy, chính chị vô tình nhìn thấy trong phòng sách của hấn ta có một chiếc áo sơ mi dính đầy máu, hấn ta giấu dưới đấy bàn, nhưng chị nhìn thấy được. Nhưng chuyện đòi tiền, tuyệt đối là thật, cô gái đấy tìm Đại Quân, hấn ta không cho, còn muốn tới tìm chị.”

“có thể là chuyện xưa bịa đặt của chị, tại sao em phải tin chị, trừ phi chị đưa cho em chứng cứ có trọng lượng, hấn ta là thủ phạm giết người, đương nhiên em sẽ rời khỏi hấn ta, nhưng em thấy được hấn ta không phải là người như chị nói, hấn ta chính nghĩa và đối với em rất tốt.” Tiểu Ốc cố ép lấy cô ta.

“Em muốn chị đưa chứng cứ khổng chế Đại Quân cho em? không thể nào, chị không ngu đến mức đấy, không tin, đợi hấn ta trở về, em tự mình đi hỏi hấn ta, chị chỉ nói đến đây thôi, cáo từ.” Cô ta nói xong liền rời khỏi.

Tiểu Ốc đợi cô ta đi, bắt đầu tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch.

Đầu tiên là phòng sách của Điền Đại Quân vô duyên vô cớ không biết vì sao lại xuất hiện một chiếc áo sơ mi có máu,sau đó là ở trong nhà, vô duyên vô cớ có nhiều hoa quả mà La Phương Hoa thích ăn,qua mấy ngày, vào một đêm, Tiểu Ốc khiến cho Vương Triệu Quân nhìn thấy một đặc cảnh mặc quần áo màu trắng,dùng bộ tóc dài che kín mặt, ở trong sân đi tới đi lui, khi đó Điền Đại Quân sợ tới mức thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, Tiểu Ốc còn nói, anh nhất định là bị ảo giác.

137. Chương 138 : chạy Trốn

Không đợi Tiểu Ốc có cơ hội cho bước kế tiếp, ban đêm lúc Đại Quân ngủ đã nói mớ, đem toàn bộ sự việc nói hết ra, Tiểu Ốc sắp xếp lại rồi nói cho Triệu Quân.

Một ngày sau, Tiểu Ốc gửi một đoạn tin ngắn cho Triệu Quân :“Đã làm tốt, chuẩn bị rút lui! Người của chúng ta đã mai phục tốt ở các nơi gần biệt thự của hắn, anh hẹn hắn đi ra ngoài, sau đó mượn cớ đi vệ sinh rồi chuồn. Chúng ta phải đi bắt người, chú ý vấn đề kỹ thuật, đừng để người khác phát hiện ra anh, thuận tiện cho việc điều tra sau này, lần này vẫn như cũ cho anh thắng.”

“Cảm ơn Vương Cảnh Quân.” Sau khi tiểu Ốc gửi thư, nói với Đại Quân :“Anh Đại Quân, thời tiết hôm nay rất tốt, chúng ta ra ngoài chơi được không?”

Đại Quân đặt báo xuống, có chút phiền não, mấy ngày gần đây hắn nghỉ này nghỉ nọ, nơi nào cũng không muốn đi :“Ở nhà đợi đi! Anh không có tinh thần.”

“Nhưng em ăn hết đồ ăn vặt rồi, muốn đi ra ngoài mua ô mai. Nếu anh không muốn đi, vậy em tự mình đi là được, đứa trẻ đáng thương, chưa ra ngoài, bố đã không thích mẹ rồi.”

“Nói gì vậy.” Đại Quân thở dài một hơi, đứng dậy :“Anh đi cùng em vậy được chưa?”

“Anh Đại Quân tốt quá.” Tiểu Ốc cười một cái với hắn, hài lòng cầm túi xách lên, bỏ mấy đồ hồi trước cô mang đến bỏ vào túi, không để lại bất cứ dấu vết nào, cười với hắn ta rồi đi ra ngoài.

Lúc hai người ở siêu thị, Tiểu Ốc cố ý chọn thức ăn lớn, xếp hàng đến nửa thì đột nhiên nói muốn đi vệ sinh, Đại Quân chỉ có thể kéo thấp nón xuống, lại đeo thêm mắt kính chống nắng, sẽ không bị phát hiện, lúc này mới thận trọng xếp hàng, nếu để cho phóng viên phát hiện hắn đường đường là thư ký phó tỉnh lại đi chơi siêu thị với vợ ba, hắn làm sao mà sống được nữa!

Tiểu Ốc mới bước chân vào nhà vệ sinh, Đại Quân liền bị bắt, đợi tiếng còi xe cảnh sát đi xa, mới cởi áo khoác bỏ xuống trong nhà vệ sinh, tháo mặt nạ xuống, buộc tóc lên, từ trong túi lấy ra một chiếc kính gọng đen, cơ hồ với người con gái tên Trương Dương xinh đẹp là hai người khác nhau, có vẻ mộc mạc không thấy được, hình như là một người phụ nữ không thể bình thường hơn.

Bước đi vững chắc tới cửa siêu thị, Tiểu Ốc thuận tay chặn một chiếc xe taxi, nói với tài xế :“Đi đến phi trường.”

Sau đó cô gọi điện thoại cho Triệu Quân :“Em ra rồi, bây giờ có nhiệm vụ mới cho em không?”

138. Chương 139 : đi Macao

“Tạm thời không có, có một vài vụ án chưa sửa lại cho rõ, chỉ là có một vụ án mới khó trị, đợi anh chọn xong sẽ đưa cho em sau, sẽ gọi điện thoại cho em, trước tiên tìm nơi trốn nghỉ ngơi mấy ngày đi! Tốt nhất đừng chọn nơi này. Lúc em điều tra Triệu Quân, các đồ đạc mà em dùng, tự mình xử lý đi, đừng để người khác phát hiện ra thân phận của em.”

“Em hiểu.” Sau khi cô ngắt điện thoại, bỏ cái thẻ điện thoại mà Đại Quân biết số, bẻ gãy thành hai nửa, ném vào trong túi của mình, đợi xử lý, sau đó đổi thành mã số tư nhân của mình, mã số này, chỉ có Triệu Quân, Lữ Trị và Ceki biết, sau đó máy phi trường gọi điện thoại :“Phi trường phải không? Tôi muốn một vé đi Macao hôm nay có không?”

“Có ạ.” Đầu điện thoại bên kia truyền đến âm thanh ngọt ngào của nhân viên phi trường.

“Mấy giờ bay? cho tôi một vé.”

“3 giờ chiều.”

“Được, đợi chút tôi sẽ qua lấy.” Tiểu Ốc cúp điện thoại, không đến mấy phút, điện thoại của Lữ trị gọi đến, âm thanh có chút hưng phấn :“Tiểu Ốc, kết thúc công việc rồi hả?”

“Vâng.” Tiểu Ốc có chút mệt mỏi, day day huyệt thái dương.

“Có thời gian nghỉ ngơi không?”

“Có thể chỉ có mấy ngày nghỉ phép.”

“Tôi đây không?”

Cô lắc đầu : “Em đã đặt vé máy bay đi Macao.”

“Đi tìm bạn trai?” Nghe bạn trai cô ấy nói giống như đã xuất hiện ở Macao.

“Đi tìm đáp án.” Cô chỉ muốn biết, tại sao Đậu Diệc Phồn từ trước đến giờ không có thăm cô khi cô ở trong ngục, thừa dịp có thời gian, tìm vận may một chút.

“Để anh đi cùng.”

“Không cần, em muốn đi một mình, giải sầu một chút, anh làm tốt công việc đi, em đi hai ngày rồi về, đến lúc đó sẽ qua thăm anh.” Lời nói này có mấy phần thật. Tiểu Ốc cũng khó phân biệt, nhưng Lữ Trị lại nghe ra được, cô đang qua loa tắc trách.

“Em tự động qua xem anh sao? Nhưng mà anh lại khéo hiểu lòng người, không cần phiền như vậy, sau ba ngày anh đi Macao đón em, sau đó giao cho em nhiệm vụ tiếp theo.”

“Được ạ. Anh đến thì gọi điện thoại cho em.” Anh quá bá m người, thực sự cô chạy không thoát, hơn nữa cô không có chỗ đặt chân.

“Mua vé mấy giờ? Anh sẽ đặt khách sạn cho em, gọi người đến đón em.”

“3 giờ chiều, em dùng thẻ căn cước tên Diêu Kỳ Kỳ.” Bây giờ cô dùng chứng minh thư giả, những thứ khác cũng có thể thay đổi, Diêu Kỳ Kỳ, cái tên này trước khi hết hạn tù là tên của cô, thuận tiện cô có thời gian đặt vé máy bay đặt khách sạn.

139. Chương 140 : Màu Trắng Lá Thư

“ok. lập tức giải quyết cho em, trước khi lên máy bay em nên ăn cơm, ăn cơm xong rồi lên máy bay có biết không? Đừng để đói bụng.”

“Em biết, cúp đây.”

Cúp điện thoại, cô dựa vào ghế nghỉ ngơi một chút, rất nhanh đã đến phi trường, xuống xe cô đi tìm quán cà phê, trong quán có giá sách giúp khách hàng giết thời gian, cô tùy tiện chọn một cuốn tạp chí, vừa uống cà phê vừa xem tạp chí, rất hưởng thụ, mấy ngày yên tĩnh như thế này đối với cô mà nói là hết sức khó khăn mới có được.

Buổi trưa ăn nhiều bánh ngọt, bụng vô cùng thoải mái, buổi chiều mới lên máy bay đã ngủ mất, một giờ đã đến Macao, mới xuống máy bay, mới đi ra khỏi cửa đã gặp một đứa nhóc nhiệt tình, trên tay cầm bảng tên của cô, Tiểu Ốc cười với nó : “Chào em, chị chính là Diêu Kỳ Kỳ.”

“Chào chị Kỳ Kỳ, em là nhân viên phụ trách của khách sạn Nghiễm Thành.” Đứa nhóc làm tư thế mời khách, cô đi cùng nó lên xe, đến khách sạn mới biết Lữ Trị đặt phòng dành cho Tổng thống, tiền phòng không nhiều không ít đúng 3 ngày.

Cầm chìa khóa phòng, cô định lên lầu, quản lý đại sảnh bước mấy bước đuổi theo cô : “Tiểu thư Diêu, đây là đồ mà ngài Lữ nhờ chúng tôi đưa cho cô.”

“Cảm ơn.” Cô nhận lấy phong thư màu trắng dày cộp, cô tiện tay mở ra, còn có tiền giấy, cơ hồ là trong cùng một lúc, điện thoại của cô vang lên tin nhắn nhắc nhở, cô móc điện thoại ra xem, trên đó viết : cho em tiền tiêu vặt.

Cô cười một tiếng, cái người bá m người này thật ra lại vô cùng chu đáo, thật ra trên người cô cũng có tiền, mới vừa mua tấm vé máy bay, tiền và tấm thẻ mà Đại Quân đưa cho, cô vẫn chưa dùng đồng nào, dùng thì lại bảo mình là phụ tá thực tập, tiền lương cũng bị thiếu, mới nghĩ đến đoạn này, đoán là chỉ có thể ăn gió nằm xương, sau đó muốn nghĩ biện pháp vừa tìm người vừa kiếm tiền mua vé bay về.

Xem ra hiện nay không chỉ không cần ăn gió nằm xương, mà còn có tiền tiêu, nhưng cô xác nhận còn thiếu chút đồ, quần áo đều để ở nhà của Đại QUÂN, vội vàng đến nỗi không thể mang quần áo và vật dụng hàng ngày theo, ngay cả một bộ quần áo để thay cũng không có, trong khách sạn có một cửa hàng hàng hiệu, sờ một bộ áo, tay dài quần dài màu sắc quyến rũ, lại muốn áo da mặc ở bên ngoài, phối hợp với một đôi giày cao gót, một túi xách to, không giống như kiếm người, giống như là khách du lịch.

140. Chương 141 : Tìm Kiếm Cổ Nhân

Kim Tiểu Ốc quay về phòng tắm rửa một chút, tinh thần sảng khoái đi ra, gọi điện thoại cho Lữ Trị, cười hớ hớ nói: “ Tôi có chút thích anh!”

Không đợi Lữ Trị cao hứng, Tiểu Ốc lại nói tiếp: “ Thật ra tôi thích tiền của anh, như vậy không có việc gì sao?”

“ Chỉ cần em thích, không sao cả, việc em thích tiền của tôi so với việc em không thích tôi thì tốt hơn nhiều, người khác cho em, chưa hẳn là em thích.”

Tiểu Ốc nghĩ muốn kiếm tiền thì có rất nhiều phương pháp, người khác nguyện ý cho cô cũng rất nhiều, Mộc Trạch Khải là một ví dụ. Đơn phương thích anh ta, như vậy vẫn tốt hơn.

“ Miệng lưỡi trơn tru, phòng tổng thống của anh tôi không có tiền trả, coi như tôi nợ anh một phần ân tình này, tôi bây giờ là một công dân bình thường, lại không có bằng cấp, một tháng tiền lương cũng không đủ trả tiền phòng này một đêm. Tiền tiêu vặt coi như tôi mượn anh, về sau sẽ trả lại.”

Cô cũng không cảm thấy nhận tiền của đàn ông là chuyện hiển nhiên, cho dù Lữ Trị có tiền thì tiền đó cũng không phải từ trên trời rơi xuống, mà là tiền anh ta vất vả kiếm được, phần ân tình này cô sẽ ghi nhớ, về sau nếu Lữ Trị cần gì ở cô, cô nhất định sẽ hỗ trợ tối đa.

Buổi tối ăn cơm xong, Tiểu Ốc đi dạo trên đường không có mục đích, ngẫu nhiên nhìn thấy đồ vật nhỏ xinh xắn nên dừng lại mua, lại nghĩ Đậu Diệc Phồn cũng thích ăn khuya nên Tiểu Ốc đi dọc theo các quầy bán đồ ăn ở các chỗ gần đó tìm nhưng một ngày đi tìm không có thu hoạch.

Ngày hôm sau, buổi sáng vì để tìm được Đậu Diệc Phồn, Tiểu Ốc còn cố ý đi tới một vài cái sông bạc, đều không có tin tức gì, buổi tối Tiểu Ốc lại đi tới một số quán bar để tìm nhưng ngay cả bóng dáng của anh ta cũng không thấy, nghĩ đến cho dù là Đậu Diệc Phồn hiện tại đang ở Macao thì anh ta chắc chắn cũng phải trốn rất kỹ, đến ngay cả người nhà Đậu gia cô cũng chưa gặp được một lần.

Đến thời điểm ngày thứ ba, Tiểu Ốc đã không còn ôm hy vọng gì, cũng không vội thức dậy sớm, có đôi khi mọi việc phải dựa vào số mạng! Tuy rằng đã từng gặp qua, nhưng không có duyên phận, lười biếng đứng dậy thay một bộ quần áo, tìm một món đồ trang sức trang nhã, chuẩn bị đi ra ngoài giải sầu, nghe tiếng chuông cửa vang lên:

“Ai vậy?”

“ Tôi. ”

“ Mời vào, anh tới thật sớm.” Tiểu Ốc mở cửa ra, là Lữ Trị.

“ Tôi dẫn em đi ăn một chút điểm tâm.”

Anh rất quen thuộc Macao, giống như Lương Triều Vĩ* có thể nhàn rỗi không có việc gì ngồi máy bay riêng cho chim bồ câu ăn, anh hiện tại không có việc gì, suy nghĩ muốn đến Macao chơi bài nhưng mà chơi không lớn, anh luôn có năng lực kiểm chế bản thân mình vô cùng tốt, bất luận là cho dù thắng hay thua chỉ chơi hai giờ liền nghỉ, đánh bạc không nên lún quá sâu, hơn nữa có đánh 10 lần thì cũng có đến chín lần lừa gạt, nên cho dù anh có khôn khéo thì thỉnh thoảng vẫn bị lừa, cho nên không thể quá đam mê thứ này.

*Lương Triều Vĩ : là một diễn viên Hồng Kông nổi tiếng. Anh bắt đầu sự nghiệp với phim truyền hình và được mệnh danh là một trong “Ngũ hổ tướng” của TVB thập niên 1980 cùng Lưu Đức Hoa, Hoàng Nhật Hoa, Thang Chấn Nghiệp, Miêu Kiều Vỹ.

141. Chương 142 : khen Thưởng

“ Anh thường đến đây phải không?”

“ Thỉnh thoảng.”

“ Tôi thấy anh có vẻ như rất quen thuộc nơi này.”

“ Thật nhàm chán, kỳ thật thì cũng không có gì. Có đôi khi muốn uống rượu phải đi Bắc Kinh, xa một chút thì đến Paris, muốn đi dạo phố thì tới Hồng Kông, xa một chút chắc phải đi NewYork. Muốn ăn điểm tâm, thì đi Quảng Đông, ăn món ăn ngon thì tới Hàn Quốc, nhưng tôi ghét Nhật Bản”.

Lữ Trị hơi hột trả lời, nhưng kỳ thật đối với người quen thuộc thì anh rất hay trò chuyện nhiều.

“ Tôi cũng không thích Nhật Bản, vậy nếu anh muốn đi xem xiếc thú, chẳng lẽ phải chạy đến đoàn xiếc thú Mặt Trời hả?”

“ Không, trước mắt tôi không phải được xem rồi sao?” Lữ Trị cười xấu xa.

“ Được lắm! Anh ngứa da có phải không?” Tiểu Ốc đưa tay nhéo thiết mạnh vào bên hông Lữ Trị.

Lữ Trị không trốn: “ Đánh là thương, mắng là yêu, tôi có đau cũng vui vẻ.”

“ Hừ! Đi thôi.” Tiểu Ốc bỏ cuộc anh ta thật sự không biết đau, bụng đói kêu ùng ục, Tiểu Ốc lôi kéo Lữ Trị đi về phía cửa.

“ Chờ một chút, cái này cho em, Macao gió lớn lắm.”

Lữ Trị giống như làm ảo thuật, từ trong tay áo rút ra một cái khăn lụa cho Tiểu Ốc quàng lên cổ.

“ Thật đẹp.”

“ Vậy em muốn làm bạn gái của tôi hay không?”

“ Tôi không phải đã là bạn gái của anh rồi hay sao?”Bình thường anh ta rất bá đạo, khi nào thì để ý đến cô có đồng ý hay không?

“ Đây chính là em nói nha, không được đổi ý, nói lại lần nữa đi, tôi ghi âm lại lời nói này, để về sau em không thể nào đổi ý được.”

Lữ Trị lấy điện thoại ra cầm trên tay tựa mình vào cửa nhìn Tiểu Ốc.

“ Mặc kệ anh.” Tiểu Ốc làm bộ cười cười đi qua mặt Lữ Trị.

“ Xem như tôi trả tiền cho em, em nói lại lần nữa đi!”

“ Không cần, sao mà anh vung tiền như rác vậy?”

“ Tôi đây liền làm cho em cái Hoàng Kim Ốc*, em thích không?” Anh cũng không phải nói đùa, cô tên là Kim Tiểu Ốc, đưa cái này làm vật đính ước là một lựa chọn đúng đắn.

“ Tôi cần cái kia để làm gì? Muốn di chuyển cũng khó.”

“ Vậy tôi liền cho em cái có thể di chuyển, về sau ai dám khinh thường em, nói với tôi, tôi liền đánh chết hắn.” Lữ Trị khí phách nói.

Tiểu Ốc nghe được chợt thấy cảm động, cô đã cho là tâm của mình đã sớm theo Đậu Diệc Phồn rời đi cùng Mộc Trạch Khải ban đầu mà tan biến, nhưng giờ lại dễ dàng bị anh ta kích thích lại, có lẽ cho tới bây giờ cô chính là thiếu đi tình yêu chẳng!

Lúc này mới đáp ứng: “ Được rồi! Tôi sẽ nói một lần, anh chuẩn bị nghe đi.”

*Hoàng Kim Ốc: có trong một câu chuyện cổ tích Trung Hoa ngày xưa nói về một ngôi nhà được xây toàn bộ bằng vàng, bên trong còn có báu vật.

142. Chương 143 : Là Anh Ta Sao?

“ Chuẩn bị xong rồi.” Lữ Trị nhấn nút ghi âm trong điện thoại hướng về phía Tiểu Ốc.

Tiểu Ốc nhìn màn hình điện thoại kia cười, nói:

“ Lữ Trị chính là bạn trai của Kim Tiểu Ốc.” Nói xong Tiểu Ốc quay đầu, kiêu ngạo rời đi.

Lữ Trị cất di động đi, quay người đuổi theo Tiểu Ốc, anh thích tính cách trẻ con của Tiểu Ốc, thật đáng yêu.

Hai người đi dạo trên con đường náo nhiệt, thời tiết hôm nay thật tốt, nơi nơi đều có du khách đến ngắm cảnh, Tiểu Ốc tuy ở đây hai ngày rồi nhưng mà chưa có đi dạo nhiều, đang đi Lữ Trị giới thiệu một quán ăn rất đẹp vào buổi sáng, Lữ Trị đề nghị đi dạo khu du lịch:

“ Đi dạo ở khu du lịch một chút đi.”

“ Anh không có máy chụp ảnh hả?”

Đi đến đây mà không có máy ảnh thì sẽ không thú vị, di động cũng không thể thay thế máy ảnh được.

“ Đi mua.”

Lữ Trị kéo tay Tiểu Ốc trực tiếp đi mua, sau đó hai người đi dạo quanh khu du lịch, dọc đường đi ngừng lại một chút nghỉ ngơi.

Hai người giống như du khách bình thường, ngẫu nhiên chụp ảnh lưu làm kỷ niệm, rồi cũng đi mua một chút đồ lưu niệm phương đông rồi một ít đồ phương tây.

Đi dạo một hồi thấy khát nước, bà lão bán nước lạnh cho Lữ Trị, hướng anh ta nói : “ Anh gì ơi, vợ của anh thật là xinh đẹp.”

“ Cảm ơn.”

Lữ Trị như được nở hoa, đưa lên một tờ tiền lớn, chẳng chờ lấy tiền thừa đã kéo Tiểu Ốc đi rồi.

Tiểu Ốc cũng không biết làm sao để hình dung người này, có đôi khi thật khí phách, đôi khi lại dịu dàng, thậm chí còn trẻ con như vậy, nhưng ở trước mặt người ngoài lại lạnh lùng kiêu ngạo, nhàn nhạt cười , vĩnh viễn mang một phần xa cách. Có đôi khi cô cảm thấy Lữ Trị có nét tính cách giống Đậu Diệc Phồn, ví dụ như tính trẻ con này vậy, nhưng mà ở phương diện khác thì tuyệt đối không giống, Lữ Trị có thể xúc động nhưng chỉ đối với cô mà thôi, còn với những người khác, anh vĩnh viễn sẽ không rối loạn, mà ngược lại rất bình tĩnh, tươi cười thản nhiên, thủ đoạn đối phó thật cao siêu, nham hiểm, độc ác, giết người không thấy máu. Bộ dáng khí chất cũng không giống nhau, Đậu Diệc Phồn cười lên mang theo một tia quyến rũ lại có chút ma mị, anh ta cười trông rất đẹp, nụ cười giống như ánh nắng mặt trời lúc sớm mai, nhưng mà cặp mắt kia lúc ngắm lâu sẽ phát hiện nó sâu không thấy đáy.

Hai người đi dạo xung quanh, Lữ Trị đột nhiên phát hiện ra một cái tủ kính bày bức ảnh vô cùng hấp dẫn, kì lạ không được đi tới xem, đứng ở bên cạnh tủ kính nhìn bức họa treo trong đó.

Tiểu Ốc vừa quay đầu, cũng định tới xem một chút, kia là bức ảnh của một người con gái, đúng chính là Tiểu Ốc, cô mặc một thân váy lụa trắng đứng bên cạnh một người con trai xinh đẹp anh tuấn, trong ảnh người con trai đang nhìn người con gái bên cạnh, mà cái người kia không ai khác là Đậu Diệc Phồn.

143. Chương 144 : Là Anh Ta?

Ông chủ cửa tiệm thấy bọn họ kinh ngạc nhìn chằm chằm tủ kính, vốn cũng không để ý, quay vào mối tình cờ phát hiện cô bé kia chính là cô gái trong bức ảnh, nhìn Tiểu Ốc nở nụ cười:

“ Xin chào, cô chính là cô gái trong bức ảnh!”

Tiểu Ốc gật đầu, hốc mắt bắt đầu đỏ lên nói: “ Ông chủ bức ảnh này làm sao lại ở đây?”

Cô nhớ rõ lúc cô cùng Đậu Diệc Phồn làm đám cưới không có công khai ra ngoài, thậm chí hôn lễ tổ chức cũng vội vàng, cô còn chưa kịp chụp ảnh vào ngày cưới, thì đã bị bắt đi.

“ Là một vị khách hàng không muốn lộ quý danh yêu cầu làm.”

“ Vị khách hàng kia ở đâu? Là người con trai trong bức tranh này sao?”

Ông chủ cửa tiệm lắc đầu: “ Không phải, anh ta nói mấy ngày nữa sẽ đến lấy, nhưng mà đã gần một tháng rồi, có thể là anh ta gặp phải chuyện gì đó nên chậm trễ, tôi nhìn bức ảnh này đẹp nên lấy ra treo lên tủ kính để mọi người thưởng thức.”

“ Ra là vậy! Vậy ông chủ có thể bán cho tôi được không?” Tiểu Ốc hỏi.

“ Điều này e rằng không được, vị khách kia đã thanh toán một nửa tiền đặt cọc rồi, nói chờ anh ta đến lấy, nếu không cô có thể lưu số điện thoại di động, chờ anh ta đến lấy, tôi giúp cô hỏi xem anh ta có đồng ý không.”

“ Không cần, cảm ơn.” Tiểu Ốc thất vọng xoay người cùng Lữ Trị đi ra ngoài.

Lữ Trị nhìn về mặt Tiểu Ốc rất thất vọng, trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn hỏi cô:

“ Em nếu thích bức ảnh đó, tôi có thể sai người đến đây coi chừng, chờ người mua xuất hiện, tôi bảo thuộc hạ thiết phục anh ta bán bức ảnh lại, hoặc là tôi tìm người làm lại cho em một bức.”

“ Không cần, vì sao phải làm vậy?”

Tiểu Ốc nhớ Lữ Trị không phải là một người rộng lượng, thậm chí là tàn nhẫn, vì sao phải làm như vậy? Anh ta không sợ cô nhìn vật nhớ người, vĩnh viễn không quên được sao?

“ Em nếu nghĩ, thì không có bức họa này em vẫn sẽ nghĩ đến anh ta, còn nếu không nghĩ thì cho người có đứng trước mặt cũng vô dụng, cho nên nếu em thích thì mua đi! Em mua hay không mua đối với tôi đều không có khác nhau, nhưng tôi không thích em phải khổ sở thành ra cái bộ dáng như vậy, nên em cứ mua về.”

“ Lữ Trị, tôi biết anh rất cứng chiều tôi, hôm nay mua là bức tranh, về sau tôi nghĩ muốn đàn ông, anh có cho tôi mua về hay không?”

“ Đương nhiên là cho, em nếu dám mua đàn ông về, tôi sẽ không làm gì em, nhưng tôi lập tức giết chết hết mấy tên đó.”

“ Anh là phần tử bạo lực! Tôi đói bụng rồi, chúng ta lại kia ngồi một chút.”

Tiểu Ốc nói xong kéo tay Lữ Trị đi, sau đó tìm một cái cửa hàng đồ ngọt ngồi xuống.

144. Chương 145 : Cũng Đủ

Ăn đến khi no bụng, tâm tình Tiểu Ốc có chút bình phục lại, bắt đầu hướng Lữ Trị nói thẳng thắn:

“Kỳ thật lo lắng của anh là dư thừa, bởi vì thật ra tôi là một người máu lạnh, tôi không yêu anh ta, trước đó tôi đã bỏ ra mười sáu mười bảy năm để đi yêu một người, nhưng cái người kia lại chán ghét tôi, vì muốn thoát khỏi tôi, không tiếc chuốc rượu cho tôi say rồi đem cho người đàn ông khác hưởng thụ, nhưng thật không ngờ là tôi có thể trốn thoát được. nhưng là hần tính toán sai một chút, bởi vì lúc đó ta đi nhầm phòng, nằm trên giường của anh. Còn thời điểm bắt đầu với Đậu mỹ nhân, thì tôi không thương anh ta, cho tới bây giờ cũng không có. Nhưng tôi cũng phải cảm ơn anh ta, vì nếu không có anh ta, thì không có tôi

hiện tại, tôi mang theo lòng biết ơn mới cùng anh đám cưới, khi đó tôi không thể về nhà, là anh ta chiếu cố tôi, không có yêu, nhưng dần dần cũng nảy sinh tình cảm với anh ta, anh ta giống như người thân của tôi, tôi rất biết ơn cho nên chọn kết hôn với anh ta, nhưng mà không ngờ cái tên đáng ghét kia lại tới phá hủy hôn lễ của tôi, làm cho tôi bị tuyên án mười một năm tù, lúc ngồi tù tôi cũng không hiểu vì sao Đậu Diệc Phồn không tới thăm tôi, giống như xem là tôi đã biến mất khỏi thế giới này vậy, ba của anh ta có thể vĩnh viễn quản được nơi cư trú của anh ta hay sao? Tôi chỉ muốn một đáp án, không liên quan gì đến tình yêu.”

“Tôi hiểu rồi, chỉ cần em cùng hắn không có quan hệ thì tôi sẽ không ghen nữa, thậm chí có thể huy động lực lượng tìm người để giúp em tìm ra đáp án.”

Chỉ cần Tiểu Ốc không thương cái tên đàn ông kia, về sau sẽ không vì báo ân mà có quan hệ xác thịt, thì anh cũng có thể chấp nhận.

“Tôi biết rồi, nhưng là tôi cũng không có cố ý đi tìm, có lẽ một ngày nào đó tình cờ gặp lại. Duyên phận nếu còn thì tự nhiên mà hội ngộ, chơi đủ rồi, chúng ta trở về thôi!”

“Chưa có đi dạo phố? Em còn chưa mua quần áo mùa.”

“Mua thì tôi cũng không có nhà để mà cất vào.”

Cô không có nhà để về, chung quanh không thân thích, mua nhiều làm gì?

“Nhà của tôi cũng là nhà của em, mệt mỏi thì quay trở về ở, nơi đó sẽ là chỗ đặt chân cho em, tôi là bạn trai của em, nói cái gì mà không có nhà hả?”

“Được.” Cô bây giờ còn chưa có mệt, nhưng mà lúc cảm thấy mệt mỏi sẽ tìm tới đó làm điểm dừng chân, không cần nhiều chỉ cần có một cái gia đình hoàn chỉnh là đủ rồi.

145. Chương 146 : Đủ

Ai có thể cho cô một ngôi nhà, cô có thể đi cùng người nào, một chút nguyên tắc để xác định cũng không có. Khát vọng trong nội tâm cùng với thực tế đầy rét lạnh này khiến cho cô bụng đói ăn quàng. Đối với một cô gái bị ném bỏ ở cô nhi viện mà nói thì nhà so với cái gì cũng quan trọng hơn.

Sau khi hai người trở lại khách sạn thì đi tắm rửa, sau đó cùng nhau nằm ngủ. Một đêm này Lữ Trị vẫn như cũ, rất an phận. Điều này làm cho Tiểu Ốc an tâm không ít.

Sáng sớm ngày thứ hai, ở trên đường đến sân bay, Vương Triệu Quân gọi điện thoại tới: “Tiểu Ốc, có nhiệm vụ rồi.”

“Là cái gì?”

“Trên tay tôi có hai nhiệm vụ, cho cô chọn một. Một là vụ án buôn bán chế tạo tiền giả đặc biệt lớn, cần tìm ra ô dù đứng phía sau màn là ai. Nhưng vấn đề lớn nhất là, ông chủ kia đã bị người của chúng ta bắt, có lẽ cô phải đi cướp tù, phải diễn khổ nhục kế, chịu bị thương. Nhiệm vụ này hơi mệt mỏi một chút, nên sẽ cho cô 15 điểm. Hai là tra ra danh sách đánh bạc của các quan viên ở Macao, việc này cũng sẽ tốn nhiều sức. Mấy quan viên kia vốn là những người đi theo bên cạnh Điền Đại Quân đã lâu, tôi nghĩ cô đều biết. Thời gian là một tháng, loại bỏ những người không nằm trong danh sách là biện pháp tốt nhất, nhờ là phải tận lực lấy được tài liệu của các quan viên đã đến đó. Ở sòng bạc, vì bảo vệ tánh mạng, mọi loại chuyện đều có.” Hai vụ án này cấp trên đều rất coi trọng, nhưng không có ai nhận, cho nên tùy Tiểu Ốc chọn.

“Lần này lại là ai? Không phải lại muốn tôi đi sắc dụ mấy ông già nữa chứ?” Như vậy cô sẽ không chịu nổi, quá nhàm chán.

“Lần này là người trẻ tuổi, nhưng nghe nói hắn không gần nữ sắc, cô có thể thử đến gần những người bên cạnh hắn. Nghề nghiệp đoán chừng là cô sẽ ghét.”

“Cái gì?”

“Sòng bạc quan hệ xã hội.” Tục xưng là sòng bạc tiểu thư, có thể bồi ngủ, cũng có thể tự mình lựa chọn không cùng khách lên giường, có chút khác với cái chủng loại kia..., nhưng vẫn là một loại.

“Quả nhiên rất ghét.” Cô rất ghét phải đóng vai những nhân vật không có đầu óc kia, không phải Tiểu Tam thì chính là , thật ghê tởm.

“Cô có thể lựa chọn nhiệm vụ thứ nhất.”

“Tôi chọn cái thứ hai.” Xem ra là số mạng muốn cô ở lại Macao rồi, cho dù là cho cô tự lựa chọn, nhưng cô thật rất ghét cái nghề nghiệp như vậy.

“Cô bây giờ ở đâu? Tôi sẽ đem thân phận mới, tài liệu cùng bối cảnh đưa cho cô. Trước hết cô phải làm quen một chút, tôi cho cô hai ngày để quen thuộc thân phận mới.”

“Tôi đang ở Macao, vừa định trở về, nhưng xem ra không cần nữa. Những thứ đó cứ gửi cho tôi, đừng quên làm cho tôi một chút châm phòng thân.” Tiểu Ốc rất oán niệm, xem ra cô muốn sớm một chút hoàn thành.

146. Chương 147 : Bên Đây

“Cô vẫn nên trở lại một chuyến đi! Tôi phải cho người dạy cô thể nào nạy khóa, mở khóa, mở tủ an toàn, lại học thêm một chút cách leo tay không lên những tòa nhà cao ốc, tôi nghĩ cô sẽ thích những khóa học này. Có như vậy cô mới có thể lấy được tài liệu của khách hàng sớm một chút. Phòng làm việc của ông chủ sòng bạc cũng không phải là dễ mở như vậy.”

“OK, nhưng tôi trở về sẽ không sao chứ?”

“Điền này đúng là có chút khó khăn, nhưng Macao lại quá phiền toái, rất dễ bị người khác chú ý, mà ở chỗ đó cũng không có dạy những khóa này.” Vương Triệu Quân cũng rất khổ não.

“Đến Nam Thành đi! Tôi có thể dừng chân ở đó, cũng bảo đảm bí mật hơn, anh kêu thầy đến Nam Thành dạy tôi.” Tiểu Ốc nghĩ Lữ Trị sẽ cho cô một chỗ tốt, vừa bí mật vừa rộng rãi.

“Được, đợi tôi đem địa chỉ gửi đi rồi sẽ mời thầy đến dạy cô.”

Sau khi Tiểu Ốc cúp điện thoại thì nhìn thấy Lữ Trị đang liếc mắt nhìn mình: “Thế nào?”

“Em lại có nhiệm vụ? Ở Macao?” Anh cau mày. Thật không phải chuyện tốt.

“Đúng vậy, trước mắt, em muốn ở lại đây năm ngày, anh có thể giúp em tìm một chỗ bí mật không? Bởi vì có người muốn tới dạy em một chút kỹ năng.” Tiểu Ốc thích những thứ kỹ năng muôn hình vạn trạng kia, như thuật hóa trang lần trước cũng rất thú vị

“Anh có một biệt thự ở giữa sườn núi, tuyệt đối bí mật. Anh vốn định đưa cho em làm quà sinh nhật, anh nhớ 12 tháng sau là sinh nhật em, định đến lúc đó sẽ tặng cho em.”

“Anh tặng em món quà lớn như vậy ah!” Tiểu Ốc cảm thấy không cần thiết.

“Anh cảm thấy tặng quà cho người mình tin tưởng là đáng giá, em cứ nhận đi. Anh là thương nhân, làm sao để ỉnh thua thiệt chứ. Hôm nay anh tặng quà cho em, nếu sau này lại cùng em kết hôn, thì của em còn không phải là của anh sao, còn nếu không may mắn thì coi như là đưa cho em tiền chia tay rồi.”

Nghe anh nói như vậy Tiểu Ốc thoải mái hơn rất nhiều, nhưng vẫn là không chịu tiếp nhận: “Khế ước mua bán nhà coi như xong, em cũng có thói quen phiêu bạt khắp nơi, có chỗ cho em ở cũng là không tệ rồi.”

Lữ Trị cũng không miễn cưỡng cô. Sau khi trở lại Nam Thành, Tiểu Ốc trực tiếp đi vào ở. Tiểu Ốc phải học tập rất nhiều thứ nên anh muốn gặp cô cũng rất khó. Không phải Tiểu Ốc làm bộ làm tịch, mà cô thường như thần long thấy đầu không thấy đuôi, không biết theo thầy giáo chạy đi nơi nào.

Mấy ngày sau, Tiểu Ốc căn bản đã học xong cách mở các loại khóa, tay không leo lầu, nhưng còn phải học tăng cường, bởi những thứ đó không phải trong thời gian ngắn có thể học giỏi được.

Lúc gần đi, Tiểu Ốc đi gặp Lữ Trị, nhưng lại cố ý dịch dung, đi tới cũng vừa đúng giờ. Cô ngồi xuống đối diện anh, Lữ Trị cũng chưa nhận ra được: “Tiểu thư, nơi này đã có người ngồi.”

147. Chương 148 : Phá Vòng Vây

“Vậy sao?” Cô ngồi đối diện anh, cười ha ha.

Vừa nghe thanh âm Lữ Trị đã hiểu, nhưng bộ dáng này thật khiến anh nhận không ra: ” Tiểu Ốc, em đang làm gì vậy?”

“Đây là hình tượng mới của em, anh xem được không?” Tiểu Ốc bày ra tạo hình mới của mình, một chút thành thực lại phong tao, mái tóc quăn dài màu hạt dẻ, cô làm da thật trắng, lỗ mũi cao, bộ ngực thì rất lớn, lộ ra gần nửa rãnh giữa hai vú, thoát nhìn giống như là một hỗn huyết báu vật.

“Đẹp mắt.” Rất có cảm giác thần bí.

“Tự em làm đó.” Tiểu Ốc đắc ý. Cô gọi là Gemma, ý nghĩa là bảo thạch, đối với tên mới này cô cũng rất ưa thích. Bối cảnh là con lai Trung - Ý, cha mẹ không rõ, lớn lên tại Cô Nhi Viện Trung Quốc, bởi vì dính vào ma túy mà bị mất công việc. Sau khi ra ngoài, hiện tại là cái bộ dáng này, trên người không có đồng nào nên muốn đi Ma ò tiền.

“Em giỏi! Hôm nay em sẽ phải đi sao?”

Tiểu Ốc gật đầu: “Ngày sinh nhật em, anh có thể tới Macao không, em muốn cùng anh mừng sinh nhật.”

Nếu cô đã đáp ứng lui tới thì sẽ nghiêm túc, sẽ không có qua loa như kiểu có cũng được mà không có cũng không sao. Cô hiểu công việc của mình đối với anh mà nói có bao nhiêu không công bằng, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, hơn nữa lại dễ dàng tiếp xúc với người khác phái. Nhưng trước mắt Tiểu Ốc không có biện pháp thay đổi hiện trạng, chỉ có thể tận lực cùng anh gặp mặt, cùng lắm thì hôm đó cô cẩn thận một chút khi chạy ra ngoài là được.

Lữ Trị cầu cũng không được: “Anh nhất định đến, có gì thì điện thoại cho anh.”

“Ừ.” Tiểu Ốc gật đầu một cái. Khi hai người ăn cơm trưa xong, Tiểu Ốc không muốn anh tiễn: “Anh đi làm việc đi! Em đi trước!”

Nhìn cô rời đi, Lữ Trị thở dài một cái, sau đó bắt đầu mong đợi lần gặp mặt sau.

Bộ dáng mới này của Tiểu Ốc khiến cô liền được chọn. Mặc dù cô không thông thạo Anh ngữ, nhưng thắng ở cái xinh đẹp, nên cô được nhận chức ở Macao Đệ Nhị đại sông bạc. Đệ Nhất đại sông bạc tự có cấp bậc cao hơn, dĩ nhiên là cao hơn những người như cô, nên Tiểu Ốc chỉ được phụ trách ở Đệ Nhị Đại sông bạc.

Cuộc sống mỗi ngày của cô hết sức nhàm chán. Mỗi sáng, cô sẽ cùng mười mấy tiểu thư khác, ăn mặc thật mốt, thật xinh đẹp, mặc phanh ngực hở chân váy. Vừa có khách đến, các cô liền đứng thành một vòng tròn, khách hàng ở chính giữa nhìn chung quanh một vòng rồi lựa chọn. Nơi này mỹ nhân rất nhiều, hỗn huyết cũng nhiều, hơn cô cũng không nhiều lắm, nhưng ít hơn cô thì cũng không thiếu.

148. Chương 149 : Ta Tới

Tiểu Ốc không ở vị trí số một, nhưng cũng không phải là kém nhất. Cô không phải trụ cột, cũng không đứng kế cuối. Thật ra như vậy là tốt nhất, không dễ dàng đưa tới họa sát thân. Bởi nếu quá nổi trội sẽ dễ dàng bị người ghen tỵ, sẽ bị người đánh hoặc là ám sát. Nơi này là Macao, là Thiên đường cũng là địa ngục. Đối với người thắng tiền mà nói là mùa xuân hi vọng, còn đối với người thua tiền thì là mùa đông tuyệt vọng. Chúng ta có thể ở chỗ này cả đêm phát lên rất nhanh, nhưng cũng có thể liền quần cụt cũng không có.

Nhìn nơi này mỗi ngày trình diễn các màn đại hỉ đại bi, Tiểu Ốc dần dần có chút chết lặng. Cô không thích nơi này, quá nhiều việc chém giết, mỗi ngày cứ luân phiên trình diễn, vay lãi suất cao rồi bị chém tay chặt chân, chỗ nào cũng có. Ban đêm nếu ra cửa cũng phải đặc biệt cẩn thận, vì đạt được tiền đánh bạc mà nhiều người bí quá làm liều, nạn cướp bóc vào ban đêm đặc biệt nhiều hơn.

Tiểu Ốc cứ như vậy mà trải qua ngày. Mới vừa ứng phó xong một khách quen, Tiểu Ốc từ trong sòng bạc đi ra, cô nghĩ muốn hít thở một chút không khí mới mẻ. Lối đi bộ rất an tĩnh, chỉ có tiếng gió gào thét ở bên tai, bây giờ đã là tháng tư, Tiểu Ốc cởi bỏ giày cao gót cầm ở trong tay, nhắm mắt lại mà đi, cô đi rất chậm. Tiểu Ốc yêu thích nhất là mỗi lúc trời tối sau khi tan việc, đi bộ sát vách phố, tìm một cửa hàng nhỏ để ăn khuya, mực viên cũng tốt, bánh trứng cũng tốt, chỉ cần là ẩm áp, cô đều thích. Bởi như vậy cô mới cảm thấy ấm lòng, cũng giảm bớt mệt mỏi. Sòng bạc quản rất nghiêm, không phải là người nổi trội nhất trong sòng bạc, căn bản sẽ không được vào phòng làm việc của ông chủ. Tìm lâu như vậy mà cũng không có chút tin tức, xem ra cô không thể sa sút như vậy, mà phải để bản thân tỏa sáng lên, nhanh chóng trở thành người đứng đầu. Nhưng muốn đứng đầu, nhất định phải có một hậu thuẫn vững mạnh, cô không muốn kéo Lữ Trị vào, cho nên chỉ có thể dựa vào mình, hi vọng sẽ không bị chen ép quá thắm.

Gió vẫn đang thổi bên tai, có lẽ lúc này Đậu Diệc Phồn cũng đang ở Macao, liệu anh có hay không nghe được tiếng gió giống như vậy?

Sòng bạc trừ những tiểu thư như Tiểu Ốc, còn có diễn viên vũ điệu cao cấp, họ thân thủ xinh đẹp động lòng người, cũng thường xuyên lấy được lòng của những khách cũ. Ngày hôm đó diễn viên vũ điệu nổi danh nhất của sòng bạc bị bệnh không thể lên đài, tới lúc gấp rút mọi người không biết nên làm thế nào cho phải thì Tiểu Ốc nhẹ nhàng đẩy cửa ra: “Để tôi thử.”

149. Chương 150 : Đi Lên

“Cô? Múa kiếm là vũ điệu có độ khó cao.” Những diễn viên vũ điệu kia đối với Tiểu Ốc xì mũi coi thường. Cô ta biết biên soạn một ít vũ điệu thì có thể nhảy được sao? Họ là những người trong nghề, còn không thể nhảy tốt được. Đây lại là màn trình diễn mà Lưu Ngũ Gia cố ý muốn xem .

“Vậy các cô còn có biện pháp khác sao? Yên tâm, nếu thất bại tự tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Tiểu Ốc nếu đã bày ra việc diễn viên đó ngã bệnh thì đã sớm chuẩn bị tốt. Gần đây cô có lên luyện tập, hơn nữa cô lại có thân thủ tốt, múa kiếm cũng không gây khó khăn cho cô.

Mọi người suy nghĩ một chút, xác thực không có cách nào, nếu kẻ ngu này muốn lên thì lên đi!

Người ta đem vũ y đưa cho cô, Tiểu Ốc lắc đầu một cái: “Không cần, tôi có đem theo rồi.”

Tiểu Ốc nói xong từ trong bao móc ra một bộ y phục đi vào bên trong thay. Quần áo lộ liễu đó căn bản không thích hợp cho cô diễn xuất. Mặc dù làm vậy khiến những người này biết cô mưu đồ đã lâu, nhưng Tiểu Ốc cũng không kịp nghĩ nhiều như vậy, cô chỉ nghĩ nhất chiến thành danh, sau đó rời đi nơi này.

Vóc người Tiểu Ốc cân xứng, mặc vào bộ kia cũng rất hợp, nửa người trên là kiểu dáng cung đình phương tây, tay áo rộng thay đổi dần sang màu lam, nửa người dưới là một cái quần ống loe rất rộng, cũng đồng dạng là màu lam thay đổi dần. Bộ quần áo này là cô cố ý đặt, nhìn từ xa thì lờ lờ lách lách, nhưng nhìn gần thì thấy ôm trọn bộ ngực đầy đặn, nhìn rất sinh động, cũng hết sức hấp dẫn. Nhưng một chút cũng không nhìn thấu, để cho người muốn thấy lại không thấy được. Khi bước đi thì tựa hồ có thể nghe được tiếng gió, hết sức không câu chấp. Thoạt nhìn, nửa người trên quyền rũ xinh đẹp, nửa người dưới sạch sẽ không câu chấp, thật đúng là tổ hợp kỳ quái.

Vốn là kiểu múa kiếm theo kiểu truyền thống Trung Quốc nhưng lại bị Tiểu Ốc đổi thành dạng kịch nói mang sắc thái phương tây. Trước đó Tiểu Ốc đã tốn tiền để làm đĩa nhạc đệm phù hợp.

Lúc ánh đèn sáng lên thì mọi người chỉ thấy một cô gái ăn mặc quái dị đang đi từ từ lên sân khấu, bước chân của cô chậm chạp, tựa hồ có chút do dự, nhưng cũng may là dáng người rất đẹp, khí chất cũng tốt. Lúc cô ngẩng đầu lên, đó là một gương mặt mang vẻ u sầu nhưng lại đầy triu mến. Vốn là Lưu Ngũ Gia đang muốn nổi đóa vì tiết mục mình yêu cầu bị hủy bỏ, nhưng khi thấy cô ngẩng đầu lên, phát hiện là một cô gái sắc nước hương trời thì những bất mãn vừa rồi như bị chặn ở trong cổ họng, không nói ra được.

Mọi người đang nghi ngờ không biết cô ấy muốn biểu diễn lúc nào thì liền nghe thanh âm truyền tới: “Chỉ cần người giết vương tử thì người mới có thể sống sót, chính vương tử đã phản bội tình yêu của người, tại

sao người không giết hẳn?”

150. Chương 151 : bạo Hồng

”Chỉ cần giết vương tử, cô có thể sống tiếp, vương tử phản bội các người, tại sao không giết hẳn ta?”

Lúc cô nâng đầu lên, trong mắt giống như có sắt khí, cái loại đó hồn nhiên thành sắt khí, để cho cô cảm kiếm, liền cho người ta một cảm giác nguy hiểm.

Cô gái trước mắt này tuyệt đối thoát khỏi hình tượng công chúa nhân ngư lương thiện trong câu chuyện cổ tích, nếu cô là công chúa nhân ngư, cũng nhất định là công chúa báo thù, trong mắt cô lóe lên sự phản bội của vương tử, mà tuyệt vọng đến mức trong mắt không có độ ẩm áp, muốn giết vương tử.

Tiếp theo thấy cô chậm rãi lấy thanh thủy chủ trong túi áo, bắt đầu biểu diễn, Tiểu Ốc múa thủy chủ trong tay, thỉnh thoảng xoay tròn, thỉnh thoảng nhảy lên, theo vũ bộ của cô, vũ đài dần dần sáng lên, không biết lúc nào phía trên treo rất nhiều tuyến dây có quả cầu hoa hồng, cô nhúc nhích thân thể, sau đó bỏ rơi thanh thủy chủ, bắn trúng dây thừng, khiến quả cầu từng trái một rơi vào trong ngực của cô, cô đem từng quả cầu một ra, quăng cho đám khách đang nhìn mình biểu diễn, nhạc ngừng, sau đó vũ đài tối đen như mực, rồi lại sáng lên. Trên vũ đài đã không còn bóng dáng người đẹp, chỉ để lại một thanh thủy chủ trên đất.

Nếu không thấy thanh thủy chủ này, mọi người sẽ tưởng biểu diễn vừa rồi là trong mơ, động tác kia thật sự quá đẹp.

Nhóm khách sau khi xem xong, rời rít khỏi cô gái vừa rồi là ai, trong một đêm, một tiểu thư đã nổi tiếng, đột nhiên nhất chiến thành danh, rất nhiều người hâm mộ mà đến, muốn nhìn thấy phong thái của cô.

Cô đỏ rồi, không lấy được tiếp đón của ông chủ, nhưng từ ngày đó trở đi, cô không cần đón khách bình thường, chỉ cần ứng phó khách quý, thỉnh thoảng lên vũ đài nhảy mấy cái.

Nhưng cuộc sống không hề đơn giản, bạo hồng của cô, đưa tới rất nhiều ghen tị, đàn ông có nhiều tiền rất muốn ngủ cùng cô, nhưng cô không để ý tới bọn họ, chỉ là đưa tới đưa đi, chỉ là công việc đánh cuộc thuộc bốn phận của tác giả.

Chợt có khách muốn ăn đậu hũ của cô, sờ tóc sờ hông, dù sao cũng là tóc giả, hông giả, ngực không có ai động vào, mặc dù sờ cũng là sờ đồ đệm thêm bên ngoài, nhưng có ai dám sờ ngực cô, tay chưa đến gần đã bị cô bắt được.

151. Chương 152 : nguy Cơ

Các cấp bậc của sòng bạc sau khi nghe cô làm vậy cũng không ngăn cản, bọn họ thấy con gái vờ tha để bắt thật. như gần như xa, mới phải cảnh giới tối cao, chỉ cần có thể kiếm tiền, mặc kệ cô bán thịt hay không, cũng theo cô, dù sao trước mắt cô là Đại Hồng Nhân.

Chẳng những người đẹp còn có thân công phu, chủ yếu gọi đến ngồi để cho bọn đàn ông nhìn, rất là mới mẻ, tất cả mọi người đang suy nghĩ mỹ nhân kiêu ngạo như vậy, rốt cuộc ai có thể bắt lấy trái tim của cô, vì vậy quà tặng liên tục được đưa đến phòng nghỉ của cô, đồ quý trọng thì trả lại, không có giá trị như món ăn hay hoa quả thì cô nhận.

Ngày hôm đó mới tiếp xong một vị khách quý, khéo léo từ chối khách muốn mời đi ăn, từ cửa sòng bạc xoay người đi vào trong.

Mới đi được mấy bước đã bị một tiểu thư tiếp khách gọi lại ”Gemma, hôm nay sinh nhật của chị Nguyễn, em đi cùng nhé! chúng ta cùng đi hát tại phòng đã đặt bên ngoài.

“Sao không ở ktv của nhà mình?” Phải biết sòng bạc phụ thuộc vào sự phát triển của khách sạn. Sòng bạc của bọn họ là khách sạn 5 sao, ktv đều có, họ là nhân viên nội bộ, tiêu phí có thể được giảm 8%, tại sao muốn đi chỗ khác?

“Công ty có nhiều bí mật, nếu nhiều người biết sao có thể tự tại bên ngoài, đi nhanh đi! Mọi người cũng mới đi, chờ chị thông báo cho em.” Tiểu thư nọ cười rồi đẩy Tiểu Ốc đi, đi về phía xe đã chuẩn bị, bảo lái xe khởi động xe.

Cô lên xe, cảm thấy kỳ quái, tài xế lái xe là người cô chưa thấy qua, hỏi tiểu thư bên cạnh :“Xe này của chị?”

“không phải, của người thân thích, người lái là anh của chị.”

Cảnh giác của cô không có buông lỏng xuống, nơi này là Macao, bởi vì các tiểu thư tranh giành người tình mà có chuyện, chỗ nào cũng có, cô phải cẩn thận.

Quả nhiên xe hướng đến tòa nhà có ít người, cô nghĩ bây giờ mình hô hào cũng muộn rồi, có thể nhảy xe nhưng không có chứng cứ chứng minh tiểu thư này muốn đối phó với mình, cộng thêm không biết sau cô ta có bao nhiêu người, tương lai khó mà phòng bị, không bằng tùy cơ hành sự, công phu của cô đối phó với mấy tiểu thư này là có thừa.

152. Chương 153 : liều Mạng

Vòng tay chứa ám khí cô không mang, trong sòng bạc loại người gì cũng có, hơn nữa sòng bạc có quy củ của sòng bạc, vì phòng ngừa một vài tiểu thư vì bất mãn với khách mà trả thù, đeo đồ trang sức cũng có quy định, chỉ có thể đeo trang sức so sòng bạc cung cấp, bình thường mượt mà không nhọn, xinh xắn không nhét được đồ trang sức nhỏ khác, nên bây giờ cô tay không đánh giặc, cô phải vô cùng cẩn thận mới được.

Cô làm bộ ngu ngốc, ngủ gà ngủ gật, đến địa điểm là trời gần sáng.

Cửa xe mở ra thì gió biển thổi tới, cô ngáp một cái đi xuống xe, cái này khiến tiểu thư không phát hiện được cô đã biết, càng ngu ngốc ngoan ngoãn xuống xe, ngược lại giảm phiền não ình, tiếp tục lừa dối :”Họ trong kho hàng phía trước, nơi này bí mật anh của chị cũng không biết, chị dẫn em đi.”

Lừa gạt đứa trẻ hả ?

Tiến vào còn có mạng?

Giẫm cát dưới chân, cô đi theo hướng đến nhà kho, nặng nề theo tiếng gõ của tiểu thư kia, bị người bên trong đẩy ra, cô có thể khẳng định đây là người đẩy cửa sắt này, không phải nữ, cửa đẩy như vậy, nữ không thể đẩy được, lực cánh tay của gã này, nghe âm thanh như đã luyện qua.

Cửa mới mở ra, trong nháy mắt cô nhìn thoáng qua bên trong một cái, không có nữ, đoán chừng là có người muốn hại cô, không lộ mặt chỉ có tay sai, có chút thất vọng.

Cô đột nhiên mở ‘thụ nhân’, dùng móng tay sắc bén đặt vào cổ của tiểu thư kia, hơi sức lớn đem máu của cô ta chảy ra, thương chính là cô ta vẫn kêu, : “A! Buông ta ra!”

“Đừng mơ, để họ không tới, không ta cắt đầu của ngươi.” Tiểu Ốc quát.

“Các ngươi đừng tới.” hình như tiểu thư lúc này mới biết sợ, cô tưởng rằng Tiểu Ốc chỉ biết múa kiếm thôi, không ngờ sức cũng lớn vậy, tốc độ cũng nhanh, giờ phút này cổ của mình máu đang chảy, thường mình nước mắt rơi.

Tựa hồ tiểu thư này không có địa vị gì, trong kho hàng mấy gã đẩy cửa lớn hơn.

153. Chương 154 : hung Hăng

Sau đó nhặt gậy gộc lên, vọt ra, vây quanh hai người, “Buông cô ta ra, cho ngươi đi.”

Tiểu Ốc làm sao buông cây cỏ cứu mạng, cô vừa nắm cỏ vừa hỏi, “Nói cho ta biết, tại sao lại muốn dẫn ta tới đây, ta sẽ thả người.”

“Là Chị Nguyễn muốn người, hồi trước chị Nguyễn là đầu ghế, bây giờ là người...”. Chị Nguyễn không công bằng, ỉn một khoản tiền để đưa Tiểu Ốc tới đây, gọi những tên đàn ông này cưỡng dâm cô ta, sau đó giết chết ném vào biển để thần không biết quỷ không hay.

“Tốt.” Tiểu Ốc nghe xong đẩy cô ta ra, sau đó xoay người đi, đón lấy một gã giơ dao, gã ta nhìn dáng dấp xinh đẹp của cô có chút do dự, không phải thương hương tiếc ngọc mà là muốn hiếp xong rồi giết, nếu không được hưởng thụ sẽ không có hứng.

Cô thấy hắn có do dự, đưa tay vuốt ve ngực của mình, :“Người không giết ta, ta sẽ cho người phong lưu khoái hoạt.”

Gã ta nghe xong, ném dao, hướng cô xông tới, muốn ôm cô, cô nhặt thanh đao dưới chân mà gã ta ném tới, cô chỉ dùng ba hơi sức. ra máu là được, ngộ nhờ tàn phế hoặc là chết rồi, chính là tự vệ quá độ, phải ra khỏi nhiệm vụ.

Gã ta không ngờ cô có chiêu này, người mảnh như vậy cũng kêu đánh giết, trong lúc cô né tránh không quên vung đao chém giết, dùng ba phần hơi sức, sợ hơi sức quá lớn chém chết người nào sẽ không tốt, cứ như vậy, nằng nằng dần rơi vào thế yếu, bởi vì thể lực cạn kiệt, tay bắt đầu nhũn ra, không phải hiện tượng tốt....

Bọn hắn giết đồ cả mắt, cưỡng gian cũng quên hết đi, trong lòng chỉ có ý tưởng duy nhất, chém chết đàn bà phách lối này.

Cô nhất thời không tránh được, lưng bị chém một nhát, vết đao sâu, cô cố nén thương, tiến lên một bước, khiến đao bị rút ra, sau đó hắn ta nắm chặt đao, định chém vào cánh tay. Cô hung hăng nhìn hắn. “Ta từng bước, các người lại từng bước ép sát, có muốn hay không thử lại lần nữa, ta sẽ dạy các người cái gì gọi là lười rách cả chết, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau xuống Địa ngục.”

154. Chương 155 : Thay Phiên

“ Vậy sao?”

Một tên đàn ông bị thương trong đám vung một gậy hướng Tiểu Ốc đánh tới, Tiểu Ốc liền bị trọng thương, sức lực ở tay đã giảm xuống, chém một đao không chính xác, trở mình né nhưng không kịp người kia đã vung gậy đánh tới, mắt thấy tránh không khỏi, nhưng nếu cánh tay của cô mà trúng một gậy của tên kia thì có mà gãy xương, Tiểu Ốc nghiêng mình né nhưng một gậy kia vẫn trúng trên lưng may mà không đụng ở vị trí vết thương.

Tiểu Ốc đau đớn hít ngậm khí, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh, nửa người bị thương đau đớn như nhũn ra ngã xuống đất.

Trong đó có một tên đàn ông thấy tình thế như vậy liền đoạt Tiểu Ốc từ trong tay Trường Dao, nói với những người khác: “ Xinh đẹp như con nhóc này, chém chết như vậy thật là đáng tiếc, chúng ta cũng lại thưởng thức rồi giết chết cũng không muộn!”

“ Ý kiến hay.”

Mấy tên đàn ông nhìn xung quanh, mới vừa rồi bị Tiểu Ốc đánh bị thương nên cô gái vừa rồi ở đây sợ quá không biết chạy đi chỗ nào rồi, hiện tại trên bờ cát chỉ còn bọn chúng mà thôi, ánh đèn mờ nhạt, Tiểu Ốc vì đau đớn trên cơ thể mà lạnh run, làm ấy tên đàn ông thoát nhìn đặc biệt mê người, nghe nói đứng đầu sòng bạc lớn cũng là cô gái này(là Tiểu Ốc), liền cảm thấy có chút hấp dẫn.

“ Nơi này lạnh, mấy người đem cô ta kéo tới kho hàng rồi chậm rãi mà hưởng thụ.” Một tên đàn ông bỉ ổi trong đám nói.

Mấy tên kia nghe vậy liền nắm lấy tay Tiểu Ốc kéo tới kho hàng, động tác không có một chút nhẹ nhàng mà thô lỗ đáng sợ, sau lưng Tiểu Ốc vết thương vẫn đang chảy máu, bị bọn họ lôi kéo như vậy bốn năm

mét, kéo vào kho hàng thì vết thương sau lưng càng thêm đau đớn khó chịu hơn, hỗn hợp đất cùng cát dính lên miệng vết thương hơn nữa bị nắm lấy từ phía sau lưng làm ma sát với vết thương, tựa hồ máu thịt đã muốn lẫn lộn, mùi máu tươi chảy ra quanh quẩn bên chóp mũi.....

Mấy tên đàn ông kéo Tiểu Ốc vào kho hàng xong, trực tiếp ném xuống đất, sau đó bỏ nhào tới cô, bắt đầu sờ soạng bộ ngực cùng bụng dưới của Tiểu Ốc, nhưng cô là một cô gái kiêu ngạo, còn sót lại một chút ý thức làm sao có thể để cho bọn chúng thực hiện được ý đồ, Tiểu Ốc cố nén tức giận, làm ra bộ dáng vô cùng yếu ớt, vào thời điểm bọn chúng dựa vào gần sát người mình, thì hai tay của Tiểu Ốc đồng thời vươn ra, hướng vào hai cái cổ của hai tên đàn ông gần nhất, chém, gần như là dùng toàn bộ hơi sức vào, lần này thật chuẩn xác, hai tên đàn ông chưa kịp lên tiếng đã ngã xuống đất.

Mấy tên khác thấy Tiểu Ốc hung hăng như vậy sợ hãi chính mình cũng gặp họa, bàn bạc với nhau rồi nói: “ Hai người tụi bây bắt lấy hai tay của cô ta, còn mấy người giữ hai chân, để cho Lão Tử lên trước thưởng thức, sau đó sẽ giữ tay chân của cô ta lại, cho tất cả các người hưởng thụ.”

155. Chương 156 : là Anh

“ Lên!”

Mấy gã đàn ông đã bắt đầu cởi quần áo của mình rồi đi tới, bọn chúng sợ Tiểu Ốc lại ra chiêu, trực tiếp dùng chân giẫm lên tay chân Tiểu Ốc trước, sau đó mới ngồi xổm xuống, đè lên tay chân Tiểu Ốc, làm cho Tiểu Ốc không thể nhúc nhích.

Tên đàn ông thối vừa rồi lên tiếng đã rất nhanh cởi quần áo ra, lại đưa tay lột đồ của Tiểu Ốc ra, khi gã ta kéo quần áo của cô xuống thì Tiểu Ốc đã bắt đầu sụp đổ rồi, chán ghét cô không thể chịu đựng được việc mình bị những tên đàn ông xa lạ, bỉ ổi này đụng vào thân thể của mình. Mặc dù thân thể này vài năm trước đã không còn thuần khiết, nhưng nếu bị những tên này làm nhục thì cô cảm thấy mình hoàn toàn dơ bẩn, từ thân thể đến linh hồn đều hoàn toàn bẩn thỉu.

Nhưng vào thời khắc này, Tiểu Ốc lại không có biện pháp nào để đối phó với bọn người này, đã hết sức, không còn một chút hơi sức nào, tay chân đã bị bọn chúng giữ chặt, quả thật là cô không thể nào cử động nữa.

Không thể tưởng tượng là nhiều sóng gió như vậy cũng đều đã trải qua rồi mà cuối cùng ở đây lại chịu thua cái bọn người thô tục này....

Rốt cuộc là do cô không đủ cẩn thận, lúc trước nhảy xuống khỏi chiếc xe kia thì sẽ không xảy ra việc này!

Tiểu Ốc nghĩ, bọn họ nếu làm thật, thì giết cô xong coi như xong hết mọi chuyện, nhưng nếu để cô còn hơi thở thì nhất định sẽ làm cho bọn họ hiểu được cái gì gọi là hối hận!

Đột nhiên sau cánh cửa vang lên một hồi trống xe, sau đó cửa sắt rất nhanh bị người từ bên ngoài kéo ra, mười mấy người vệ sĩ mặc áo đen xông vào hai ba bước liền không chế được mấy tên kia, ngay sau đó có một bóng dáng quen thuộc đi đến trước mặt Tiểu Ốc ngồi xổm xuống, cởi áo khoác ra khoác lên người Tiểu Ốc, ngọn đèn trong kho hàng không được sáng cho lắm, Tiểu Ốc chỉ nhìn thấy mờ mờ, chỉ cảm thấy thời điểm anh ta nhích lại gần, khuôn mặt này như thế nào nhìn hồi lâu lại giống Đậu Diệc Phồn như đúc...

Chẳng lẽ sinh ra ảo giác sao?

Ở thời điểm Tiểu Ốc đang cảm thấy mình sinh ra ảo giác, người kia lại ôm lấy cô, đi ra ngoài, sau đó nói với những người phía sau: “ Người của tao mà cũng dám động tới, đúng là lá gan không nhỏ, xử lý bọn chúng!”

Thanh âm kia...

Đúng là Đậu Diệc Phồn không sai, nhưng anh ta sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ anh ta nhận ra thuật dịch dung của cô? Sau đó âm thầm bảo vệ hoặc là theo dõi ?

Chuyện này để sau hãy hỏi, Tiểu Ốc bây giờ quan tâm nhất là một sự việc khác:

“ Anh không thể giết bọn họ.”

“ Vì sao?”

Có người dám làm nhục nhân viên của anh, nên giáo huấn một lần, nếu không về sau ai cũng leo lên đầu anh ngồi thì sao. Đừng nói là, cô gái này là hạng người lương thiện, nhìn qua cũng không giống.

156. Chương 157 : Giống Cô Ấy

“ Việc này chỉ làm ô uế tay anh thôi, giao cho tôi xử lý đi!”

Tiểu Ốc nói, cô là sợ Đâu Diệc Phồn vì cô lại bị ngồi tù, cô bây giờ là nội gián, không thể nhìn anh ta ở trước mặt mình giết người mà không báo cho cảnh sát, nhưng muốn cô tự tay đưa Đâu Diệc Phồn vào ngục giam, thì vẫn không thể nhẫn tâm được?

“ Được rồi!”

Đâu Diệc Phồn nói xong ẵm Tiểu Ốc lên xe, sau đó bảo lái xe đến bệnh viện.

Tiểu Ốc bị Đâu Diệc Phồn ôm, rất muốn hỏi, hỏi anh tại sao lúc cô bị bắt vào tù không đến thăm cô dù chỉ một lần, muốn hỏi anh tại sao lại tìm được cô, vấn đề thì nhiều lắm, nhưng lại không thể hỏi, Tiểu Ốc vài lần mở miệng định hỏi nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng ra được.

Đâu Diệc Phồn ôm tay cô, cảm giác trên lưng có một thứ gì đó dính dính, chắc là chảy không ít máu, nhìn qua cô thật sự suy yếu: “ Cô có thể chịu đựng được sao?”

Tiểu Ốc gật đầu, cô nhất định phải giữ gìn tinh táo, nếu lỡ mà ngủ đi, sáng sớm tỉnh dậy không thấy anh thì không biết làm sao: “ Có thể!”

“ Giống.” Đâu Diệc Phồn mở miệng nói ra một chữ.

“ Cái gì?”

“ Tôi nói cô giống một người.”

Cô gái này bộ dáng quật cường, còn có thời điểm cô biểu diễn múa kiếm, vẻ mặt lúc đó có chút giống Tiểu Ốc, nhưng bình thường cô gái này lại ôn hòa, ẩn nhẫn, lại không quá giống Tiểu Ốc, Tiểu Ốc là cô gái kiêu ngạo, mà cô ấy cũng thật nhiều mặt, khi thì dịu dàng, khi thì ngấm ngấm chịu đựng, khi thì cao ngạo, hơn nữa hình dáng này cũng không giống Tiểu Ốc cho lắm, Tiểu Ốc rõ ràng là con lai.

Kỳ thật anh quan sát cô gái này đã rất lâu rồi, đến nỗi tư liệu của cô anh cũng có thể ngâm nga, đơn giản là bộ dạng của cô gái này có chút giống Tiểu Ốc.

“ Ai?”

Tiểu Ốc trong lòng nhất thời đã hiểu được, anh ta chỉ sợ là không thể nhận ra cô.

“ Cô nếu đồng ý đi theo tôi, tôi sẽ nói cho cô biết.”

“ Đi theo anh? Có ý tứ gì? Bao nuôi sao?”

“ Xem như vậy đi, về sau tôi sẽ bảo kê cho cô, cũng sẽ cho cô tiền, cho cô khu nhà cao cấp, nhưng lúc tôi kêu cô phải lập tức đến, hơn nữa phải giữ bí mật quan hệ giữa chúng ta, hơn nữa tôi sẽ không theo cô lên giường, cô cũng không được phép dụ dỗ tôi.”

Nói trắng ra là quả thật là anh giữ lối sống vô vị, anh cần một cô gái có bộ dáng giống Tiểu Ốc để cho anh có thể giữ lại tưởng niệm đối với cô. Nhưng mà anh biết rõ trừ bỏ Tiểu Ốc ra, thì anh sẽ không đụng vào bất cứ một người phụ nữ nào.

“ Vậy anh nói cho tôi biết trước, anh vì sao cứu tôi? Là vì tôi lớn lên giống người kia sao? Anh làm sao biết hành tung của tôi?”

“ Một nữa là vì hành động cùng bộ dáng của cô rất giống cô ấy, một nữa là vì cô là nhân viên sòng bạc.”

157. Chương 158 : Ăn Cái Gì?

“ Anh cũng là nhân viên sòng bạc? Có thể bao nuôi tôi sao?”

Tiểu Ốc nghi ngờ là vì điều tra rõ anh cùng sòng bạc không có liên quan, có phải hay không có liên quan đến việc cùng cô điều tra án.

“ Thân phận của tôi là tổng giám đốc sòng bạc, còn chuyện tình của chúng ta, cô cứ yên tâm, tôi tuyệt đối có thể bảo vệ được cô.”

Tiểu Ốc hoảng hốt rối loạn, cô bây giờ nên làm cái gì?

Đáp ứng lời của anh, có thể đi đường tắt tìm ra tư liệu như cô muốn, nhưng cũng thành ra phản bội đoạn tình cảm của anh lúc trước.

Không đáp ứng, nhiệm vụ của cô coi như thất bại, sẽ lập tức bị gọi về, hơn nữa chỉ sợ về sau không có cơ hội tìm ra lý do tại sao, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao lúc cô ngồi tù anh ta không đến dù một lần.

Mang theo tâm tình rối loạn, Tiểu Ốc nói: “ Cho tôi suy nghĩ hai ngày.”

Đậu Diệc Phồn không muốn mang cho cô lo lắng, nhưng cũng không cho cô thời gian nhiều như vậy:

“ Tôi cho cô một ngày suy nghĩ, kiên nhẫn của tôi là có hạn.”

“ Được rồi.” Tiểu Ốc gật đầu, có chút mệt mỏi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Đậu Diệc Phồn đưa cô đến bệnh viện, bác sĩ lập tức xử lý vết thương, miệng vết thương rất sâu, cô lại chảy máu nhiều, cả người nhìn có yếu ớt, miệng vết thương có rất nhiều đất cùng cát nên đầu tiên phải khử trùng, lúc đổ oxy già để sát trùng, toàn thân Tiểu Ốc đau đến run rẩy, lúc khâu vết thương lại đau đến nổi rơi từng giọt mồ hôi, rồi sau đó miệng vết thương cũng được rửa sạch, và băng bó lại, Tiểu Ốc được đưa đến phòng bệnh, bác sĩ nói cần phải tĩnh dưỡng vài ngày, trước mắt nằm viện quan sát, nếu không có gì xấu thì có thể xuất viện.

Các bác sĩ sau khi rời đi, trong phòng bệnh chỉ còn lại Tiểu Ốc với Đậu Diệc Phồn, nơi này ngọn đèn sáng ngời, Tiểu Ốc có thể nhìn rõ ràng khuôn mặt quen thuộc kia, anh nhìn qua đã trở nên thành thực không ít, không giống như trước kia nở nụ cười đáng yêu, hay náo loạn, bây giờ mặc đồ vest màu đen, có điểm giống ông chủ lớn, trước kia hơi thở lưu manh tựa hồ đã biến mất, người con trai đã từng quen thuộc, hiện tại lại có vẻ xa lạ như vậy.

Đậu Diệc Phồn hỏi cô sự việc đã xảy ra, rồi cho người bắt Tiểu Nguyễn còn có đồng bọn của ả lại khống chế, sau đó thẩm vấn, chờ hỏi ra kết quả, rồi cho Tiểu Ốc tự mình xử lý.

Người nọ sau khi rời khỏi đây, Đậu Diệc Phồn bắt đầu cùng Tiểu Ốc trò chuyện câu được câu mất: “ Về sau công ty sẽ cử hai vệ sỹ, bảo vệ an toàn 24h, loại chuyện như hôm nay sẽ không xảy ra một lần nữa, bây giờ cô có đói bụng không, có muốn ăn chút gì hay không?”

158. Chương 159 : Khoảng Cách

Tiểu Ốc lắc đầu, cô hiện tại cái gì cũng ăn không vô: “ Không cần.”

“ Cô yên tâm ở lại đây tĩnh dưỡng, sòng bạc bên kia tôi sẽ nói một tiếng, thương thế của cô sẽ tính vào tai nạn lao động, tôi sẽ kêu bộ tài vụ tính tai nạn lao động giả.”

“Cám ơn, anh có thể đi tìm giúp tôi một cái bọc hay không? Túi xách của tôi chắc là rơi ở chỗ kia rồi, trong túi xách còn có số điện thoại của người thân, tôi muốn gọi điện thoại báo bình an cho họ.”

Tiểu Ốc hầu như mỗi buổi tối đều nằm trên thuyền nói chuyện phiếm cùng Lữ Trị, hôm nay cô xảy ra chuyện, Lữ Trị chắc chắn là rất lo lắng.

Đậu Diệc Phồn gật đầu: “Được tôi sẽ giúp, cô cứ nghỉ ngơi cho khỏe tôi đi về trước. Tiểu Vương cùng Tiểu Trần canh giữ ngoài cửa, có chuyện gì cứ kêu họ, còn túi xách của cô tôi sẽ kêu người đi lấy về.”

Tiểu Ốc gật đầu, nghĩ nghĩ nói: “Bệnh viện thật nhàm chán, có thể cho tôi một cái máy tính được không?”

“Có thể, sáng mai tôi gọi người đưa đến cho cô.”

Dĩ nhiên là sáng sớm ngày mai sai người mua cho cô một cái máy tính mới rồi lập tức đem tới.

Đậu Diệc Phồn sau khi rời khỏi đây, Tiểu Ốc vẫn ngủ nửa mê nửa tỉnh không thỏa mái, chủ yếu là sau lưng rất đau, chỉ có thể nằm nghiêng ngủ, có đôi khi nằm như vậy vẫn cảm thấy đau, đau chết đi sống lại, Đậu Diệc Phồn bảo người đem tới cho Tiểu Ốc cái túi xách thì thấy Tiểu Ốc đã ngủ nên không quấy rầy, đem túi xách đặt trên tủ đầu giường.

Buổi sáng khi Tiểu Ốc tỉnh lại, túi xách cùng laptop đã ở trước mặt cô, trong phòng không có người chắc là lúc đó thấy cô chưa tỉnh nên sợ làm phiền, Tiểu Ốc từ trong túi xách lấy chiếc điện thoại di động, đem qua đang đưa khách hàng đi, chưa kịp mở điện thoại thì đã bị bắt lên xe, đến bây giờ còn chưa mở máy điện thoại, lập tức mở ra, là tin nhắn của Lữ Trị, đối với sự an nguy của cô rất lo lắng, Tiểu Ốc vội điện thoại trở về, nhưng gọi không được, đã tắt máy, Tiểu Ốc nghĩ Lữ Trị chắc rất tức giận, nghĩ một lúc rồi lại bấm tin nhắn gửi cho Lữ Trị, nói mình vẫn ổn.

Mấy phút sau, Lữ Trị gọi lại, giọng nói rất khản trương: “Tiểu Ốc, em rút cuộc cũng mở máy, em thật ổn chứ?”

Tiểu Ốc gật đầu, không muốn làm cho Lữ Trị lo lắng: “Tạm được, thật xin lỗi, em ngày hôm qua có chút việc bận, không cùng anh nói chuyện điện thoại được.”

Lữ Trị hoàn toàn không tin lời nói của Tiểu Ốc, thở dài nói: “Tiểu Ốc, em đừng gạt anh, anh khẳng định em đang bị thương, hơn nữa bị thương vô cùng nặng.”

“Làm sao anh biết?”

Khoảng cách xa như vậy, anh làm sao mà biết được, chuyện này hiện tại chỉ sợ nhân viên trong sòng bạc còn chưa mấy ai biết được!

159. Chương 160 : Có Chừng Mực

“Ngày hôm qua, anh không gọi di động cho em được, nên đã cho người tra xét vị trí chỗ ở của em, cho thấy là ở kho hàng bị bỏ hoang. Anh nghĩ có thể em đã xảy ra chuyện, nên nhờ bạn bè ở Macao lái xe đến đó xem, kết quả anh ta đến muộn, chỉ phát hiện đây máu trên mặt đất. Anh kêu anh ta cầm mẫu máu đi nghiên cứu, tuy còn chưa biết là máu của ai, nhưng bây giờ lại gọi điện được cho em, anh cơ hồ có thể xác định, em nhất định đã bị thương.” Anh cũng không ngu ngốc.

Tiểu Ốc nghe anh nói tới mức này, không thể làm gì khác hơn là thừa nhận: “Được rồi! Em bị thương, nhưng đã không có gì đáng ngại, em nhập viện rồi.”

“Thật sao? Anh phải tới xem một chút thì mới có thể tin em được.” Bởi vì Tiểu Ốc là người không chịu khổ, điều này làm cho anh rất không an tâm.

“Xa như vậy, anh đừng tới.”

“Nhưng anh đã xuống máy bay rồi.” Anh vận dụng quan hệ đặc biệt của mình nên trong thời gian ngắn nhất đã đến nơi.

“Anh đến Macao rồi hả ?”

“Đúng, bệnh viện nào, bây giờ anh tới thăm em.”

“Chỉ sợ anh phải cải trang thành khách của sòng bạc, nếu không anh tới gặp em sẽ làm cho người khác hoài nghi. Hiện tại ngoài cửa có hai hộ vệ coi chừng, về sau bọn họ có thể sẽ ngày ngày đi theo em.” Tiểu Ốc vì vậy mà cảm thấy nhứt đầu.

“Đây là tin tức tốt, như vậy em sẽ an toàn hơn nhiều.”

“Tin tức xấu là em gặp được Đậu Diệc Phồn, anh ấy là Tổng giám đốc của sòng bạc. Thật không thể tưởng tượng nổi là mặc dù anh ấy không nhận ra em, nhưng lại cảm thấy em cùng Kim Tiểu Ốc đáng ghét giống nhau nên muốn bao nuôi em.” Tiểu Ốc chẳng biết tại sao lại cảm thấy chuyện này có điểm buồn cười, hơn nữa còn có chút châm chọc.

“Vậy anh nên chúc mừng em, hay là nên ”vui sướng khi người gặp họa“?” Phải biết điều này đối với bản thân Kim Tiểu Ốc mà nói, cũng không tính là chuyện vui. Cả người cô đứng trước mặt Đậu Diệc Phồn nhưng đối phương lại không nhận ra cô, còn muốn bao nuôi cô để làm vật thay thế.

“Nếu anh muốn chúc mừng em thì...em liền hồng hạnh xuất tường cho anh xem. Còn nếu anh muốn ”cười trên nỗi đau của người khác ” thì cũng có thể thử xem.”

“Em không có việc gì là tốt rồi, nhưng phải cẩn thận chút. Mặc dù anh sẽ ghen nhưng luôn lấy đại cục làm trọng. Nhưng nếu em dám cùng hắn tiếp xúc thân thể, một khi anh biết thì em đừng mơ tưởng được làm tiếp công việc này. Anh tình nguyện đưa em ngồi tù, sau đó lại chờ em ra ngoài.” Anh nói là làm.

Tiểu Ốc là hiểu anh là người đàn ông yêu hận rõ ràng: “Thật là xấu, em luôn có chừng mực mà. Em đang ở bệnh viện, nhưng trước cửa có hai hộ vệ, anh nhất định muốn đi vào?”

160. Chương 161 : Nên

“Anh tự có biện pháp.” Cùng cô tiếp xúc đã lâu, chẳng lẽ ngay cả điểm này cũng không có biện pháp. Đã đến đây rồi thì phải đi xem cô thế nào, tốt nhất là có thể âu yếm cô, còn không thì để anh ôm một cái cũng được.

Cúp điện thoại, cô liền gọi cho Vương Triệu Quân nói rõ tình huống, hỏi anh hiện tại nên làm thế nào, Vương Triệu Quân nói: “Tôi biết rõ cô không muốn trong công việc lại có chứa tình cảm riêng tư. Đối với cô mà nói, xuống tay với Đậu Diệc Phồn cũng không khác gì chặt đứt đoạn tình cảm trong quá khứ kia. Đó cũng là một loại phản bội. Thế nhưng cô đã nhận nhiệm vụ này, nếu như chủ động buông tha, chẳng những lần này một điểm cô cũng không có mà còn ảnh hưởng đến cấp bậc của cô. Bây giờ cô đang ở cấp hai, nhưng dựa vào biểu hiện trong công việc của cô thì cấp bậc cũng đang từ từ tăng lên. Cấp bậc càng tăng thì phần điểm mà cô nhận được ở mỗi nhiệm vụ lại càng giá trị. Bây giờ nếu cô buông tha thì những thành tích của cô, những cố gắng trước kia sẽ bị hạ xuống, thành tựu liền biến thành bọt nước. Cô cũng chỉ có thể bắt đầu làm lại từ một hai nhiệm vụ nhỏ, cô nguyện ý không?”

“Không muốn.” Cô cấp thiết muốn muốn đạt được tự do, muốn nhận nhiệm vụ lớn.

“Vậy thì để xuống tình cảm riêng tư, làm việc cho tốt. Cô không muốn cảm thấy mình phản bội anh ta, cũng không muốn lợi dụng anh ta, vậy thì cự tuyệt yêu cầu của anh ta, dựa vào biện pháp khác đi tìm thứ cô muốn, không phải cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ sao?” Tiểu Ốc là vừa là tay trong, vừa là học trò của anh, tất nhiên anh hi vọng Tiểu Ốc học tốt, đi đúng đường. Cô phải từ trong quá khứ đi ra thì mới có tương lai.

Tiểu Ốc gật đầu: “Tôi đã hiểu rõ nên làm như thế nào, cảm ơn anh, Vương cảnh quan.”

“Ta là cấp trên của cô, trợ giúp cô là đúng thôi.”

Tiểu Ốc ừ một tiếng rồi cúp điện thoại, trong lòng đã có tính toán.

Lữ trị thật rất có biện pháp. Hai tiếng sau, anh mặc một bộ quần áo bác sĩ, mang khẩu trang, đường hoàng tiến vào. Khi thấy bộ dáng của Tiểu Ốc, anh ra hiệu để cho cô đừng kích động. Vết thương của cô rất sâu, thoát nhìn rất đáng thương, nhưng anh không có nói như vậy, anh tôn trọng lựa chọn của Tiểu Ốc: “Làm thế nào mà thành cái bộ dáng này?”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Đã không sao, cũng tại em không cẩn thận nên thiếu chút nữa lật thuyền. Cho em mượn bả vai, em muốn dựa vào nghỉ ngơi một chút, sẽ không có chuyện gì nữa.”

Lữ Trị vô cùng vui lòng, đi tới đem cô nhẹ nhàng ôm vào trong lòng: “Vậy thì nghỉ ngơi một chút, chẳng qua là thời gian của anh không nhiều lắm, ở quá lâu sẽ bị người phát hiện.”

161. Chương 162 : Quá Loạn

Tiểu Ốc vẫn còn là rất thắc mắc là làm thế nào mà trong thời gian ngắn như vậy anh đi vào đây được: “Làm sao anh đi vào?”

“Anh mua chuộc một thầy thuốc, cho anh mượn quần áo giấy tờ, một canh giờ 1 vạn tệ.” Chút bản lãnh này anh vẫn phải có.

Tiểu Ốc thật sự thua anh, nói bốn chữ: “Quả nhiên có tiền.”

“Anh coi như là em đang khen anh có năng lực, yên tâm đi! Anh dù có phá sản đi nữa cũng vẫn có thể nuôi nổi em. Anh sẽ cho người đưa thuốc tốt nhất đến , rồi để cho bác sĩ ở đây đưa cho em...em nhất định phải uống đó.” Anh có tiền, tự nhiên cái gì cũng muốn dùng đồ tốt nhất.

“Cám ơn.”

“Đứa ngốc, anh là bạn trai em, cảm ơn cái gì, để cho anh ôm một chút.” Lữ Trị nói xong đem cô lần nữa kéo vào trong ngực, ôm một cái. Chỉ cần thân thể của cô còn ấm áp, chỉ cần cô còn sống là tốt rồi. Mặc kệ cô bị bất cứ thương tổn gì, mặc kệ lưng của cô sau này có lưu lại sẹo hay không, hoặc là về sau có bị gãy tay, không có chân, cũng không có quan hệ. Anh chỉ là rất đơn thuần yêu cô gái này, giống như là số mệnh chỉ định như vậy. Trước kia anh chưa từng nghĩ mình sẽ yêu một cô gái bỏ trốn như vậy, một cô gái mà mạng của cô mỗi ngày đều đặt ở trên vết dao, tuyệt không thích hợp để lập gia đình, tính tình cũng lỗ mãng, trình độ học vấn cũng không cao, nhưng cô cũng có chút xinh đẹp. Mặc dù bên cạnh anh các cô gái xinh đẹp cũng nhiều, có nhà cửa, có trình độ học vấn cũng không thiếu, những người mẫu nổi tiếng lại càng nhiều, nhưng không có một ai mà anh để ở trong lòng. Chỉ có cô, bất quá chỉ là một đêm vui sướng, nhưng anh vẫn nhớ cô đến bây giờ.

Thật giống như là một dạng mê muội, cứ như vậy lún sâu, có lẽ đây chính là vận mệnh chỉ định đi!

Chỉ định anh vì an toàn của cô mà lo lắng, cũng là cam tâm tình nguyện. Giờ phút này ôm cô làm anh cảm thấy ánh mặt trời ngoài cửa sổ thật thân thiết.

Một lát sau, Tiểu Ốc khe khẽ đẩy anh: “Trở về đi thôi! Nơi này quá loạn. Hai ngày nữa sinh nhật em, em sẽ tìm biện pháp chạy ra ngoài, lúc đó hai chúng ta có thể ở cạnh nhau.”

“Được, anh nhất định cho em một sinh nhật khó quên.” Lữ Trị lưu luyến buông cô ra, đeo khẩu trang của bác sĩ vào, đang muốn đi ra ngoài.

Lúc đó, Đâu Diệc Phồn lại đẩy cửa vào, nhìn Tiểu Ốc một chút, thấy cô yên lặng ngồi ở đó thì có chút yên tâm, xem ra tình huống của cô khá hơn so với anh nghĩ. Anh nhìn về phía Lữ Trị thuận miệng hỏi: “Bác sĩ, cô ấy có khá hơn chút nào không?”

162. Chương 163 : Lộ Diện

“Đã khá hơn một chút rồi, cần tĩnh dưỡng.” Lữ Trị nói nhăng nói cuội đôi câu rồi rời đi, cũng âm thầm quan sát bạn trai cũ của Tiểu Ốc một chút, quả quyết rằng anh ta không phải dễ đối phó.

Đậu Diệc Phồn cũng không có chú ý tới Lữ Trị mà trực tiếp đi đến, ngồi xuống bên giường của Tiểu Ốc: “Cô khỏe hơn chút nào chưa?”

“Khá hơn một chút rồi, đa tạ Tổng giám đốc quan tâm.” Tiểu Ốc cười rất khách sáo.

“Gọi tôi Diệc Phồn là được.” Thấy bác sĩ đi ra ngoài, anh lại hỏi cô chuyện ngày hôm qua: “Cô suy tính như thế nào? Nếu như đi theo tôi...tôi có thể bảo đảm cả đời này của cô ăn mặc không lo.”

“Tôi đã suy xét kỹ, tôi không làm.”

“Cô nói cái gì?” Anh cơ hồ là không tin, với điều kiện tốt như vậy, lại có cô gái cự tuyệt anh.

“Tôi không làm, vì sao tôi phải làm tình nhân của anh. Sòng bạc nhiều ông chủ như vậy, ta tùy tiện tìm người gả, so với đi theo anh tốt hơn nhiều, cả đời không thể lộ ra ngoài ánh sáng, anh cho rằng tôi bị đổ nước vào não hả ?” Tiểu Ốc nói xong lãnh diễm hướng anh cười một tiếng, lại nói: “Anh không khỏi quá khinh thường Gemma tôi rồi.”

Đậu Diệc Phồn nghe xong, nhất thời đối với cô mất hứng thú. Loại con gái tham phú quý anh đã thấy nhiều, tính ra cô vẫn rất ngay thẳng, chỉ là trong lòng không khỏi thất vọng. Cô gái này mặc dù dáng dấp có mấy phần giống Tiểu Ốc, nhưng hoàn toàn không phải là Tiểu Ốc. Tiểu Ốc mà anh biết sẽ không để tiền bạc ở trong mắt.

Đậu Diệc Phồn âm thầm đứng dậy nói với cô: “Cô tốt nhất nghỉ ngơi đi! Tôi biết rồi, sau này tôi sẽ không trở lại quấy rầy cô. Sòng bạc bên kia, chờ cô xuất viện thì lại trở về làm!”

“Cảm ơn.” Tiểu Ốc lạnh nhạt đáp lại một câu.

Đậu Diệc Phồn rời đi, thế giới của Tiểu Ốc lần nữa được yên bình. Sòng bạc chỗ Đậu Diệc Phồn là sòng bạc cao cấp, Tiểu Ốc cảm giác về sau sẽ rất khó nhìn thấy anh ấy đi!

Mặc dù có rất nhiều nghi vấn, nhưng bây giờ hoàn toàn không phải là thời cơ tốt. Giờ đã biết anh làm việc ở đâu, về sau đợi có cơ hội thì sẽ tới hỏi anh.

Tiểu Ốc ở bệnh viện hai ngày sau thì trở về sòng bạc. Tốc độ bình phục của nàng tốt đến mức khiến người khác phải chất lưỡi. Chủ yếu cũng là do Lữ Trị cho người tìm các loại thuốc đặc trị đặc biệt tốt, nên miệng vết thương khép lại rất nhanh.

Sau khi trở lại sòng bạc, trừ không thể mặc quần áo hở lưng, không thể vận động nhiều, những cái khác đều tốt. Cô chỉ cần ngồi ở một bên, giống như bình hoa, bồi bên cạnh khách đang ngồi đánh cuộc, lâu lâu lại cười thối phồng khách là được. Nhưng vẫn không thấy Đậu Diệc Phồn, anh ở trên tòa nhà cao cấp đó thì sẽ không dễ dàng lộ diện.

163. Chương 164 : Ra Biển

An toàn của Tiểu Ốc so với trước kia đã khá hơn, trừ ở trong sòng bạc, khi ra ra vào vào đều đi có hai hộ vệ đi theo, hai mươi bốn giờ bảo vệ an toàn của cô. Dù sao bây giờ cô là “thẻ đỏ” của sòng bạc, rất đáng tiền cũng rất đắt hàng.

Lại qua ba ngày, cuối cùng cũng tới sinh nhật của Tiểu Ốc. Lúc buổi tối tan việc, cô xin quản lý nghỉ một ngày.

Cô đổi một bộ quần áo sáng long lanh, kêu tắc xi chạy tới một quầy rượu rất âm ỉ. Cô chui vào trong đám người, nhanh chóng ngồi chồm hổm xuống, từ trong bao móc ra một cái áo khoác mặc vào, mang theo cái mũ cùng mắt kính gọng đen, nhanh chóng từ cửa sau chạy ra ngoài. Lữ Trị đã phái xe tới đợi ở cửa sau.

Tiểu Ốc nhanh chóng ngồi lên xe, nhìn một chút ngoài cửa xe, hết sức an tĩnh, nghĩ đến hai hộ vệ đã bị cô thành công bỏ rơi.

Cô lấy di động ra, đem tấm thẻ điện thoại đang dùng ném vào túi xách, đổi cái khác, rồi gọi điện cho Lữ Trị: “Em đã lên xe.”

“Được, anh chờ em.” Lữ Trị nói xong cười ha hả cúp điện thoại.

Tiểu Ốc ngồi trên xe, tài xế trước mặt rất ít lời, nhìn có vẻ thật thà đáng hoàng. Anh ta lái xe về hướng bờ biển, Tiểu Ốc quay cửa kính xe xuống làm gió biển thổi phất qua tóc của nàng. Dần dần xe chạy đến một bến cảng tư nhân, trên bến cảng chỉ thấy một chiếc du thuyền đang đậu. Lữ Trị đứng ở bến cảng bên cạnh, vẫy tay về phía cô.

Tiểu Ốc xuống xe, đi tới chỗ anh. Gió biển thổi làm rối tóc của cô, Lữ Trị tiến lên mấy bước, dùng tay chỉnh lại một chút tóc cho cô: “Lạnh không?”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Không lạnh, anh đưa cho em cái áo khoác này rất ấm.”

“Vậy thì tốt, chúng ta lên thuyền trước.” Lữ Trị đứng đây một hồi, nên khi Tiểu Ốc bị anh nắm tay, liền có thể cảm thấy tay của anh bị gió biển thổi đến lạnh lẽo.

Cô khẽ cau mày nói: “Sao anh không ở trên thuyền chờ em? Ban đêm lạnh lắm.”

“Không có việc gì, nhìn thấy em, anh cũng không lạnh.” Lữ Trị đẩy cô lên du thuyền, kéo cô vào trong phòng ăn của khoang thuyền. Sau khi hai người ngồi xuống, nhân viên phục vụ mỉm cười đưa cho họ thực đơn bữa ăn khuya.

Tiểu Ốc tùy ý chọn mấy món. Bữa ăn khuya được bưng lên, hải sản bên trong hết sức mới mẻ, còn có món Tiểu Ốc thích nhất là than nướng Đại Hà, vật này rất quý, cho nên chuyện giống như bây giờ tách ra hai nửa để nướng ăn là một việc rất xa xỉ. Tiểu Ốc cầm một nửa, đưa một nửa cho anh: “Ném thử một chút đi.”

Lữ Trị nhận lấy, lịch sự ăn một miếng nhỏ, nói: “Chỉ có một ngày nên không đi được những nơi xa, anh định dẫn em đi Hải Nam hoặc là Hongkong, tùy em chọn.”

164. Chương 165 : nhìn Nàng

“Muốn xuất ngoại nha. Em muốn đi Hongkong, lần trước đi gấp quá, không chơi được nhiều, hơn nữa anh có biệt thự ở đó, sau khi chúng ta đến, có thể nghỉ ngơi thoải mái, đi chỗ mới thì mệt lắm.”

“Nghe lời em, nếu em có bạn bè gì thì bảo anh, anh sẽ cử người đón bọn họ để bọn em gặp nhau.” Lữ Trị hoàn toàn không có ý kiến, hai bên đều chuẩn bị tốt.

“Không cần, em không có bạn.” Cô làm người dường như rất thất bại, không có bạn, không có bạn nữ, cũng không có bạn nam.

“Vậy bạn của anh sẽ là bạn của em, anh có rất nhiều bạn ở đó, em có muốn gặp mặt không?”

“Hiện tại thì không, thân phận của em không tiện, để sau đi. Lần này em còn hóa trang, tẩy trang thì phiền toái nhiều lắm.” Ngộ nhỡ đụng độ chị Hoa thì phiền lắm.

Anh hiểu cô đang băn khoăn : “Vậy thì để sau đi. Nếu ăn no rồi, em đi ngủ trước đi, anh đến sau.”

Tiểu Ốc ăn thêm 2 miếng nữa, mới xoa xoa tay, dưới sự chỉ dẫn của nhân viên phục vụ đi đến khoang chuyên dụng của anh ta, nghe nhân viên này nói mới biết, mặc dù du thuyền không lớn, cũng hết sức khoa trương, hơn nữa là tài sản riêng của anh ta, trừ anh em tốt và người nhà, không có người khác tới, đặc biệt là nữ, cô coi như là đầu tiên.

Cô mới tắm xong, sắp sửa mặc đồ, anh nghe thấy tiếng nói của cô :“Quên mất không nói cho anh, em mua rất nhiều đồ cho anh, em lấy bộ áo ngủ cho anh đổi.”

Anh ta xấu xa cầm một bộ có chút sexy từ trong khe cửa đưa vào.

Lúc cô đi ra, ý xấu của anh đã thu lại, không phải không có tình dục mà là anh thấy vết sẹo của cô, xem ra vô cùng sâu, sợi dây vá lại vẫn còn trên lưng, để cho người khác thấy mà ghê, vết thương như vậy ở trên lưng của cô, thời điểm mới bắt đầu sẽ có nhiều vết thương.

Anh kéo cô vào ngực, tắt đèn, rất biết điều không ‘ngịch ngợm’, cả hai ngủ yên đến sáng.

Khi cô tỉnh lại, vén màn cửa lên, ngoài cửa sổ là Hongkong mỹ lệ phồn hoa, Diệc Phồn còn đang ngủ, xem ra hôm qua hẳn rất mệt vì chuẩn bị sinh nhật cho cô, cô không đánh thức hẳn, chọn một cái váy mình thích trong ngăn tủ, đi ra ngoài gọi hai phần ăn sáng, lúc bừng đến, Lữ Trị đã tỉnh, vẻ mặt hoảng hốt nhìn cô.

165. Chương 166 : thế Nào

“Thế nào?” cô đem thức ăn đặt xuống, ngồi bên cạnh anh ta.

“Không có gì, anh cho rằng hôm qua nằm mơ, bây giờ tỉnh rồi, lại không thấy em.” Cảm thấy bên cạnh trống không, anh ta liền tỉnh.

“Đưa giấc.” Cô hôn một cái trên mặt anh, “Bây giờ còn cảm giác giống mơ không?”

“Càng giống hơn.” Nói xong anh tăng tốc độ của xuống giường, thân thể lại trần truồng, dùng khăn che lại bộ phận quan trọng, sau đó bắt đầu cùng cô hưởng thụ bữa sáng mỹ vị, anh ta có thói quen ngủ trần.

Thời điểm cô bắt đầu tiếp xúc với anh, cũng không thói quen, bây giờ đã tập mãi thành thói quen rồi, có thể rất tự nhiên đối mặt, tựa như đã có thói quen có bạn trai, thảnh thơi lúc cô mệt mỏi có thể tựa vào anh, vô cùng tốt.

Ăn sáng xong, anh mang cô đi công viên Disneyland chơi, cô lớn như vậy, là lần đầu tiên đi, thuyền hải tặc, cảm giác thật thú vị, tuổi thơ ngây thơ chất phát của cô không tốt đẹp giống như người khác, từ nhỏ không cha không mẹ sống ở cô nhi viện, khi lớn lên, bị nhà họ Mộc nuôi dưỡng, từ nhỏ bắt đầu đắm đuối, Ceci yếu, cô phải mạnh, để bảo vệ hẳn.

Chờ đến khi mệt đều không thấy mệt, sau khi ở cùng Diệc Phồn, không mệt, luôn là bị bao bọc bị trong yêu thương, có thể là duyên phận không đủ. Diệc Phồn và cô từ trước đến nay không có ước hẹn chính thức giống như cô và Lữ Trị bây giờ, mà bây giờ cũng không có cơ hội nữa.

Lúc đi ra khỏi công viên, đã gần 6 giờ chiều, anh mang cô đến phòng ăn cao nhất Hongkong để ăn cơm.

Sâm banh, hoa hồng, bữa tối dưới nến, âm nhạc trình diễn, vừa quay đầu có thể nhìn thấy hải cảng Victoria, tất cả đều đẹp đến mức không tưởng tượng được, cô ăn đầy món ngon, nghe âm nhạc, cho dù tâm địa sắt đá lạnh lùng như cô, cũng khó tránh khỏi có chút lâng lâng.

Anh nhìn cô ăn, hỏi cô :“Có cảm giác cảm động hay không?”

Cô gật đầu :“Có một chút, em quyết định buổi tối chủ động dâng hôn.”

“Vậy thế này?” Anh nói xong thì vỗ tay một cái, một lát sau, ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh nổ rộ của pháo hoa, vừa mới bắt đầu chỉ là mấy đóa, về sau nổ rậm rạp, rất nhiều đóa cùng nhau nổ, tất cả đều giống như không phải thật.....

166. Chương 167 : thỏa Mãn

“Càng cảm động, em ôm ấp yêu thương có được hay không?” Cô cười đùa.

Anh cười gian, hướng về phía cô nói : “Anh cho em ma thuật.”

Trong không khí anh quơ tay một cái, một cái dây chuyền hoàng kim xuất hiện trước mặt của cô, là một tiểu ốc nhỏ làm bằng hoàng kim, anh nói : “Bây giờ?”

“Có chút muốn lấy thân hứa hẹn rồi.” Cô không khỏi bị mê hoặc rồi, tiểu ốc nhỏ hoàng kim thật đẹp.

“Vậy em phải nghĩ thật kỹ, đem mở căn phòng ra một chút, cái cửa ở bên trái có thể xoay, mở được.” Anh tự mình thiết kế tiểu ốc nhỏ làm bằng hoàng kim, lại để cho thiết kế sư nổi danh nhất toàn cầu thiết kế cái cửa xoay nhỏ nhất, , tự nhiên tinh tế vô cùng.

Cô bị hấn đầu độc, dùng tay mở cái khóa cửa, cửa nhỏ bằng hoàng kim mở ra, đồ ở bên trong, cô lay động nhẹ thì rớt ra, là một đôi vòng tai rất đẹp, cô âm thầm thở dài một hơi, chỉ cần không phải chiếc nhẫn là tốt rồi, cô còn chưa chuẩn bị tốt để gả cho hắn, rất vui vẻ đưa cho hắn: “Thật là xinh đẹp, giúp em đeo lên.”

“Ừ” Anh thấy vẻ mặt của cô, mừng thầm, hoàn toàn không tùy tiện đem nhẫn cầu hôn bỏ vào, nếu không cô sẽ cảm thấy mình ép quá chặt đi! Chính mình cũng cảm thấy có phần gấp quá, cho nên để cho cô thỉnh thoảng buông lỏng một chút.

Anh đem vòng tai và dây chuyền đeo lên, thật rất đẹp.

Nhìn pháo hoa ngoài cửa sổ, cô cảm thấy thật thỏa mãn, nhưng lại mờ mờ ảo ảo cảm thấy xin lỗi thâm tình của Diệc Phồn, anh ta còn muốn mình mà mình chịu không nổi theo đuổi của Lữ Trị, có ti tiện hay không?

Nhưng cũng không có biện pháp, coi như bị phỉ nhổ bị nhục mạ, cô cũng chỉ có nhận, bởi vì cô biết mình và Diệc Phồn không thể quay về được, từ thời điểm Mộc gia bị phá sản, cô và anh ta không thể trở về quá khứ được nữa, gia đình anh ta sẽ không đồng ý cho cô vào cửa, bọn họ không có tương lai, cho nên đau dài không bằng đau ngắn.

Lúc này, cô không phát hiện được, ở góc nhỏ nào đó, Diệc Phồn có chút dờ dẩn nhìn cô và Lữ Trị, mặc dù không biết Lữ Trị tặng cô cái gì nhưng tại sao hiện tại cô lại ở đây, mà không phải là trên sông bạc.

167. Chương 168 : hơi Say

Diệc Phồn lẳng lặng nhìn họ, cho đến khi nhân viên đẩy xe bánh ngọt, bên người cô chính là người đàn ông vui mừng lôi kéo cô hát chúc mừng sinh nhật, hứa nguyện, Diệc Phồn mới biết hôm nay là sinh nhật cô, nhìn cô vui vẻ ở phòng ăn mời mọi người ăn bánh sinh nhật, anh yên lặng hướn bạn tốt cáo từ, rồi đi phòng ăn, nhưng trong lòng mơ hồ có chút cảm thấy có cái gì không đúng, cũng không biết là cái gì không đúng.

Sau khi Diệc Phồn rời khỏi, lập tức hai hộ vệ trong xe bên ngoài nói : “Gemma của sông bạc, người có biết không?”

“Biết.” Người ngày ngày ở trong sông bạc, sao có thể chưa thấy thể đồ trong sông bạc.

“Đợi cô ta ra ngoài, theo dõi cô ta, sau đó hướng ta báo cáo, ta muốn biết rõ mọi hành tung của cô ta.”

“Vâng.” Hộ vệ gật đầu một cái xuống xe, tìm chỗ ngồi chồm hổm chờ.

Diệc Phồn lên xe, tài xế nói : “Thiếu gia, ngài lập tức trở về Macao, hay là ở Hongkong?”

“Hongkong đi. 6 giờ sáng mai, người tới đón ta, chuẩn bị ca nô, sáng mai ta phải đi sông bạc một chuyến.”

“Dạ.” tài xế gật đầu một cái, quen cửa quen nẻo lái xe, hướng điểm dừng chân cố định, mở cửa ra.

Buổi tối, Tiểu Ốc có chút say chuẩn choáng, Lữ Trị không yên lòng cô cứ như vậy trở về, tự mình đưa cô đến cửa sông bạc mới nói : “Vậy anh đi về trước.”

”Đi đường cẩn thận, dây chuyền đặt ở chỗ anh, ở đây không an toàn, anh giữ giúp em.” Cô đi vài bước, quay lại, hôn hai cái trên môi anh ta, đem dây chuyền tháo xuống, đưa cho anh ta, sau đó xoay người, lắc lắc cái móng nhỏ hát tiểu ca, trở về sông bạc.

Cô trở lại, mọi người sông bạc nhất thời thở phào nhẹ nhõm, không có việc gì là tốt, nếu không hai bảo vệ phụ trách bảo vệ cô lại gặp tai ương, cô không ở đây một ngày, quản lý cảm thấy không an lòng, những khách hàng cũng cảm thấy không vui, hùng hùng hổ hổ, mấy người còn làm loạn.

Hiện tại cô trở lại, quản lý có thể thở phào một cái rồi, vừa nhìn đồng hồ đeo tay, vừa đúng mười hai giờ khuya, thật là một phần không nhiều một phần không thiếu, vừa lúc là một ngày, nhìn cô hơi say, lập tức bảo mấy nhân viên, dìu cô về phòng nghỉ ngơi.

168. Chương 169 : Là Chị Em Sao?

Sáng ngày thứ hai sau khi thức dậy, Đậu Diệc Phồn ngồi trước bàn ăn vừa thưởng thức bữa ăn sáng phong phú, vừa hỏi thuộc hạ: “ Kết quả theo dõi ngày hôm qua như thế nào?”

“ Ngày hôm qua tiểu thư Cơ Mã cùng người đàn ông kia sau khi ăn cơm tối xong, thì họ đi ra một bến cảng tư nhân, tôi không vào được, chỉ ở phía xa nhìn họ lên một cái du thuyền, hình như là du thuyền tư nhân, sau đó du thuyền lái đi, đến mười hai giờ khuya, sông bạc bên Macao nói tiểu thư Cơ Mã đã trở lại sông bạc nghỉ ngơi, có chút hơi say, không có gì đáng ngại.”

Nghe nói như vậy thì cũng không có gì bất thường, nhưng anh lại cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Đặc biệt là thời điểm bùng bánh sinh nhật lên.

Đúng rồi sinh nhật!

Anh nhớ không lầm thì theo như hồ sơ của cô ấy viết thì ngày sinh nhật không phải vào mùa đông mà, tại sao cô ấy lại nói láo? Chẳng lẽ là sau lưng còn giấu bí mật gì sao?

Không được, thân là quản lý sông bạc, anh nhất định phải biết rõ chuyện này, bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng không thể bỏ qua, bởi vì nó liên quan đến an nguy của sông bạc.

Vừa về tới sông bạc, Đậu Diệc Phồn liền gọi Tiểu Ốc đến phòng làm việc, Tiểu Ốc cười rất nhã nhặn hỏi: “ Tổng giám đốc, có chuyện gì không?”

“ Đừng giả bộ, ngày hôm qua tôi thấy cô ở Hồng Kông, ngày hôm qua là sinh nhật của cô chẳng?”

Tiểu Ốc không chịu thừa nhận: “ Tôi thuận miệng bịa chuyện cùng người đàn ông kia, không nghĩ tới anh ta cũng tin tưởng, chỉ cần có người nguyện ý tổ chức sinh nhật cho tôi, thì ngày nào cũng đều là ngày sinh nhật, việc này không thể sao?”

Cô ấy nói như vậy, cũng có thể đồng ý, nhưng Đậu Diệc Phồn lại cảm thấy việc này lại có điểm kỳ quái, lại nói không ra được kỳ quái ở chỗ nào chỉ có thể khoát khoát tay nói với Tiểu Ốc: “ Cô đi ra ngoài đi!”

“ Được”

Tiểu Ốc âm thầm ghi nhớ các bố trí trong phòng làm việc, tất cả các vị trí, có mấy ngăn kéo, nơi nào có thể để tủ sắt.

Tiểu Ốc sau khi rời khỏi, Đậu Diệc Phồn ngồi trong phòng làm việc nghĩ tới nghĩ lui, viết loạn trên giấy, đầu tiên viết hai cái tên, Kim Tiểu Ốc, Cơ Mã, hai người này hình như không có điểm nào giống nhau, có thể chỉ sợ người giống người mà thôi, ví dụ như ánh mắt, bộ dạng nghiêm túc, cũng rất giống, ngay cả dáng đi cũng rất giống.

Một là thất lạc người thân, một là trời sinh trời nuôi, ngũ quan có chút giống nhau, có phải hay không là cùng cha khác mẹ, hoặc là cùng mẹ khác cha?

Dù sao thì Tiểu Ốc là cô nhi cha mẹ không rõ nên cũng có khả năng này, mà Cơ Mã trong tài liệu cũng ở cô nhi viện lớn lên, cha mẹ không rõ, có thể hay không có khả năng họ là chị em?

169. Chương 170 : Đối Thủ

Mà đích thực ngày sinh của Cơ Mã cũng vào mùa hè, chẳng lẽ cũng là trùng hợp?

Không đúng, nếu cẩn thận suy nghĩ, sinh nhật Tiểu Ốc hình như cũng là tháng này, cụ thể là ngày mấy anh lại quên mất, một là có hình dáng con lai, một là người là có hình dáng người Trung Quốc, cùng sinh đôi có thể không, tìm hiểu một chút thử xem.

Buổi trưa Tiểu Ốc trở lại phòng để nghỉ ngơi, vừa mở cửa, nhìn thấy Đậu Diệc Phồn ngồi trên ghế của cô, suýt nữa hết hồn:

“Tổng giám đốc, anh tại sao lại ở chỗ này?”

“ Cô đã từng gặp mặt cha mẹ của mình sao?”

“ Cái gì?” Tiểu Ốc không hiểu ý tứ của anh.

“ Cô không phải là cô nhi sao?”

“ Chưa từng thấy qua.”

“ Vậy cô có chị gái hay em gái gì hay không?”

“ Có, trong cô nhi viện thì các cô gái đều là chị em với nhau.”

“ A, coi như vậy đi.” Nói xong Đậu Diệc Phồn cũng đi ra ngoài, vẻ mặt u sầu, Tiểu Ốc không hiểu anh có cái gì để u sầu?

Mấy ngày kế tiếp, Đậu Diệc Phồn trở nên có chút kỳ quái, thường tìm lý do xuất hiện bên cạnh cô, làm cho Tiểu Ốc như rơi vào trong sương mù, không biết anh rốt cuộc là muốn làm gì.

Hôm nay người tiếp khách người đánh bài, hôm nay vận may của một trong số các vị khách dường như không được tốt, chơi vài ván không vừa ý, lại thua mất một số tiền lớn, lại bắt đầu oán trách, không phải là đối với đối thủ, đối phương là một ông trùm của xã hội đen, anh ta không chọc nổi, chỉ có thể tức giận đổ lên người Tiểu Ốc, đem bài trong tay đập lên mặt Tiểu Ốc một đập:

“ Đồ sao chổi! Bỏ mày ngày hôm nay không thắng được một lần nào.”

Loại người như vậy Tiểu Ốc đã thấy nhiều, có mấy đồng tiền dơ bẩn thì lại vênh mặt, cô cũng không tức giận, bởi vì là khách nên cô nhịn, cười nhạt bài rơi trên mặt đất lên, ném trở về bàn, nói với khách:

“ Bình tĩnh một chút đừng nóng, vận may tốt chưa chắc đã thắng.”

“ Cô nói lời này cũng không có một chút lợi ích gì? Ván này cô thay tôi đánh cuộc.”

“ Chúng tôi không thay khách đánh bạc, rất xin lỗi.”

Tiểu Ốc nói, sòng bạc tuy không có quy định các cô gái phải thay khách đánh bạc, nhưng là bởi vì thắng thua mà phát sinh tranh chấp đã có vài vụ việc xảy ra, thua, khách trong lòng không thỏa mái, thắng khách lấy toàn bộ tiền đi, các cô gái trong lòng cũng thấy không dễ chịu gì, dễ dàng tranh cãi, cho nên không nên giúp loại chuyện này.

“ Coi như không giúp tôi đánh cuộc, thì cùng tôi đi ăn khuya đi.”

“ Xin lỗi, tôi không rảnh, tôi đưa ngài tới cửa được không?”

“ Cái gì cũng không được, bố mày mua mấy giờ đồng hồ liền để làm gì?”

Tên đàn ông giận dữ đưa tay cho Tiểu Ốc một cái tát, nhưng rất đáng tiếc, anh ta căn bản không phải là đối thủ của Tiểu Ốc.

170. Chương 171 : không Thua Nổi

Trong sòng bạc ai chả biết Cơ Mã là cô gái biết múa kiếm, thân thủ cũng có thể coi là không kém, một tên đàn ông cô căn bản là không thể thua thiệt, quả nhiên Tiểu Ốc nắm được cổ tay tên đàn ông kia, không để cho bàn tay của anh ta rơi xuống, nói với người bảo vệ an ninh:

“Phiền các anh đưa vị khách này ra ngoài.”

Tên đàn ông vẫn không chịu thuận theo vừa bị bảo vệ lôi kéo ra ngoài vừa mắng Tiểu Ốc:

“Kỹ nữ thôi! Giả bộ thuần khiết, tao muốn ngủ với mày là phúc ày lắm rồi.”

Đậu Diệc Phồn vừa lúc đi xuống lầu chứng kiến cảnh này, hỏi quản lý xảy ra chuyện gì, quản lý nói xong Đậu Diệc Phồn cũng nói: “Mấy người buông anh ta ra, vị khách này hôm nay vận may không tốt, trở về được rồi, cần gì nóng tính như vậy, là chúng tôi tiếp đãi không chu đáo, nếu tiền không đủ có thể mượn.”

Đậu Diệc Phồn rộng lượng nói, vị khách kia cũng không tiện đánh tiếp, có vẻ như quá mệt mỏi, chẳng qua là tiền cũng dùng hết rồi, liền mượn hai mươi vạn đô la, mới vừa rồi người kia đã rời khỏi bàn chơi, không ai cùng anh ta đánh tiếp, Đậu Diệc Phồn đi tới nói: “Tôi đánh cùng với anh.”

Nói xong anh chỉ Tiểu Ốc nói: “Cô đến bên cạnh tôi.”

Tiểu Ốc đi tới, cau mày nhìn anh, Đậu Diệc Phồn lại không để ý đến cô, vén tay áo lên ngồi xuống trước bàn bắt đầu chia bài.

Đậu Diệc Phồn tự mình tham gia đánh bài, rất nhiều vị khách khác cũng vây tới xem, Đậu Diệc Phồn đánh bài hết sức tuyệt diệu, anh cố ý thua vị khách kia mấy ván, khiến anh ta vừa ý, sau đó Đậu Diệc Phồn liền lấy lại ngay cả gốc lẫn lãi trở lại.

Vị khách kia lại thua mất hai mươi vạn đô la, Đậu Diệc Phồn rất dễ dàng đem thẻ đánh bạc thu hết nói: “Anh thua, nhớ quay lại đem tiền trả.”

“Đợi một chút, chúng ta trở lại đánh tiếp.”

“Anh không có tiền.” Đậu Diệc Phồn lạnh lùng nhắc nhở.

“Tôi đây chỉ có đồng hồ kim cương cùng chiếc nhẫn giá trị năm mươi vạn thế chấp cho anh, Trương Đại tôi thắng là có tiền, tiệm của tôi là tiệm Nghiêm Châu sang trọng nhất khu vực, thiếu tôi nhất định sẽ trả, chúng ta tiếp tục đánh.” Vị khách kia gần như đánh đến đỏ cả mắt rồi.

Đậu Diệc Phồn chậm rãi ung dung ý bảo chia bài, đánh tiếp một ván, vị khách nọ lại thua, Đậu Diệc Phồn ưu nhã đứng dậy, chuẩn bị rời đi, vị khách nọ lại lần nữa gọi: “Chờ một chút, anh không thể đi, tôi thua nhiều như vậy, anh đi tôi làm sao bây giờ?”

Đậu Diệc Phồn lạnh lùng nhìn một cái: “Không thắng nổi thì cũng không cần đánh tôi không có ép anh. Vận khí không tốt, chớ trách người của sòng bạc, hôm nay tới đây thôi, tôi sẽ không đánh cùng anh nữa, bảo vệ tiền khách.”

171. Chương 172 : Không Quen

“ Không, không tôi không đi! Tài khoản của tôi còn bảy mươi vạn đô la, anh theo tôi đánh tiếp đi! Tôi không tin là không thắng được anh!” Không có ai vận khí tốt mãi, tin tưởng mình nhất định lấy lại được tiền.

Đậu Diệc Phồn cảm thấy hết hứng thú, anh không thiếu tiền, anh chỉ là muốn giúp cô hả giận mà thôi, quay đầu đi lên lầu, không để ý tới vị khách kia nữa.

Chuyện đến đây, mọi người cũng hiểu, vị tổng giám đốc thần bí của sòng bạc này nguyên lai là đang giúp nhân viên trong sòng bạc của mình hả giận, nhưng có người không cho là như vậy...

Tiểu Ốc cảm giác như mình càng ngày càng không hiểu anh, không biết anh muốn cái gì, tại sao đột nhiên lại vì mình mà ra mặt, không biết sẽ mang đến bao nhiêu tin tức tiêu cực sao?

Ngày thứ hai tin tức chuyện tình Đậu Diệc Phồn vì nhân viên sòng bạc Cơ Mã xả giận lan truyền khắp nơi, vốn là các đại gia hứng thú với vị này hết sức trẻ tuổi, lại vừa thần bí là người trông nom sòng bạc, hiện tại hứng thú càng tăng, các lời đồn nhảm nhí cũng tuôn ra, có người thậm chí còn nói Đậu Diệc Phồn bảo vệ Cơ Mã như vậy là vì cùng Cơ Mã có quan hệ gần gũi.

Tiểu Ốc phiền muộn không dứt, bất kể cô giải thích thế nào cũng chẳng ai tin.

Vào buổi sáng sớm hôm nay, Tiểu Ốc bị người của tổng giám đốc gọi vào phòng làm việc, việc này mà Đậu Diệc Phồn chẳng lo ngại gì, Tiểu Ốc tức giận gần như muốn đá văng cửa, thở dài muốn mắng lên, kết quả là phát hiện đứng bên cửa sổ chính là một cô gái mặc quần dài, tóc cuốn lên, nụ cười thân thiết, thoát nhìn giống như búp bê, Tiểu Ốc nhất thời sửng sốt:

“ Cô là?”

“ Tùy tiện gọi cô tới, thật ngại quá, mời ngồi.”

Cô gái nói xong ngồi xuống đối diện Tiểu Ốc lại nói: “ Cô có thể chưa thấy qua tôi, tôi tên là Vu Huyên, là vị hôn thê của Diệc Phồn.”

“ Vị hôn thê?”

Tiểu Ốc liền ngu, tên kia miệng nói tưởng niệm cô, kết quả là đi ra một vị hôn thê.

Cô gái cười gật đầu, dáng vẻ rất dịu dàng: “ Ừ, tôi nghe nói gần đây cô cùng vị hôn phu của tôi tương đối thân thiết, cô là bạn tốt của Diệc Phồn! Bạn tốt của anh ấy cũng xem như bạn tốt của tôi, cho nên tôi muốn tới gặp cô một chút.”

Tiểu Ốc đã hiểu, đây là khéo léo cảnh cáo đi!

Cô sớm đã biết mình cùng Đậu Diệc Phồn không có khả năng, nhưng lại xuất hiện bên cạnh anh một vị hôn thê, làm Tiểu Ốc không khỏi có chút giật mình cùng bị thương, nhất là đối phương lại là một cô gái dịu dàng cao quý, vừa nhìn thì chính là một cô gái tốt, làm cho cô không có đất dung thân, cũng may cô cũng đã không phải người của anh, Tiểu Ốc cắn cắn môi nói:

“ Tôi cùng tổng giám đốc không có quen.”

172. Chương 173 : Tốt Nhất

“ Phải không? Nhưng mà anh ấy gần đây luôn đi tìm cô, không sợ cô chê cười, tôi có chút lo lắng.”

Cô sợ mình không giữ được Đậu Diệc Phồn, người đàn ông này cô thật sự rất thích, coi như cầm cái sòng bạc này để đổi cũng không quan hệ, chỉ cần có thể giữ chân anh được.

Tiểu Ốc thấy cô gái này thẳng thắn như thế, cũng thẳng thắn nói: “ Anh ấy có thể nhận làm người, anh ta cảm thấy tôi có dáng dấp giống một người phụ nữ mà anh ta từng quen, nhưng cô yên tâm, tôi tình nguyện gả cho lão già cũng không muốn làm người thứ ba phá hoại tình cảm của người khác.”

Vưu Huyền hiểu: “ Sự tình là như vậy, cô gái kia gọi là Kim Tiểu Ốc đi!”

Tiểu Ốc không hỏi làm sao cô ấy biết, chỉ gật đầu một cái:

“ Ừ.”

Vưu Huyền lấy được đáp án mình muốn, từ trong túi xách lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho Tiểu Ốc:

“ Nơi này có năm trăm vạn, đủ cho cô tiêu xài trong một thời gian, tôi hi vọng cô có thể lập tức thôi việc, nếu không tôi có thể để cho Bộ phận nhân sự khai trừ cô, sòng bạc cùng quán rượu này đều là của cha tôi, sau này sẽ là của tôi tôi nói gì thì tuyệt đối sẽ giữ lời. Cô nếu là không muốn số tiền kia, vậy tôi cũng sẽ đuổi cô đi.”

Tiểu Ốc lắc đầu một cái: “ Tôi không lấy tiền, tôi cũng sẽ rời khỏi đây, nhưng bây giờ thì chưa được. Hiện tại có một người theo đuổi tôi, anh ta rất thích tôi, tôi cũng rất thích anh ấy, nhưng bây giờ tôi không muốn cùng anh ấy đi, cô cũng biết quá nhanh thỏa mãn một người đàn ông, sau này rất nhanh bị anh ta vứt bỏ, chỉ là khó có được thì mới biết quý trọng, tôi tính toán tới thời cơ hợp lý tôi sẽ lập tức nghỉ việc. Người đàn ông của tôi so sánh với tổng giám đốc đây cũng không thua kém gì, tổng giám đốc đã từng gặp qua.”

Vưu Huyền nghe Tiểu Ốc nói vậy yên tâm một chút:

“ Nhưng tôi chỉ cho cô mười ngày để quyết định, trong vòng mười ngày nếu như cô không từ chức, tôi cũng chỉ có thể đuổi cô.”

“ Một lời đã định, chính là mười ngày.”

Tiểu Ốc cũng không muốn chờ đợi thêm nữa, một khắc cũng không muốn, mặc dù sau lưng cô vết thương vẫn chưa hoàn toàn khép miệng, nhưng mà bây giờ cũng không lo được nhiều như vậy.

“ Để tự nhiên là tốt nhất.”

Tiểu Ốc muốn trộm được tư liệu, nhất định phải tiến vào phòng làm việc của tổng giám đốc, tổng giám đốc lâu nay không tới sòng bạc, tài liệu quan trọng khẳng định là ở trong phòng làm việc, Tiểu Ốc âm thầm quan sát hành tung của Đậu Diệc Phồn trong mấy ngày, phát hiện ra một quy luật.

Bởi vì chủ nhật là thời điểm mà sòng bài buôn bán tốt nhất, cho nên Đậu Diệc Phồn bình thường lựa chọn thứ ba và thứ năm là hai ngày nghỉ ngơi, còn bình thường đều ở trong sòng bạc ra vào quản lý, không kể thời gian, có thể là buổi sáng, có đôi khi là buổi chiều, thậm chí buổi tối, Tiểu Ốc nếu muốn lén vào phòng làm việc của Đậu Diệc Phồn, chọn thứ ba hoặc thứ năm là tốt nhất.

173. Chương 174 : Mở Khóa

Tiểu Ốc quyết định thứ ba, bởi vì hôm đó buôn bán tương đối ảm đạm, khả năng Đậu Diệc Phồn tới sòng bạc là ít hơn so với thứ năm.

Bởi vì sòng bạc mở cửa 24 giờ, nên buổi tối hay ban ngày cũng không khác gì mấy. Có khi buổi tối Đậu Diệc Phồn mới đi làm hay nửa đêm mới vào phòng làm việc cũng không có gì khác thường.

Tiểu Ốc chọn thời điểm động thủ là lúc xế chiều bảy giờ. Lúc này trời sắp tối, nhân viên an ninh một số thì đang dùng bữa , một số thì đang giao ban. Đây là thời điểm mà việc canh gác buông lỏng nhất.

Hôm nay cô nói láo là mình bị bệnh, không có đi tiếp khách, mà ở trong phòng hóa trang, tận lực vẽ sao cho giống như Đậu Diệc Phồn. Đợi cô đem mặt mình làm giống như Đậu Diệc Phồn, rồi dùng máy sấy thổi

khô, cũng đã là năm giờ chiều. Sau đó lại tốn chút thời gian làm cho thân mình cao lên. Cô mang theo cái bao tay, mang đôi giày đặc chế với chiều cao được tăng thêm bên trong là khoảng 20cm, thay âu phục rồi đội một bộ tóc giả, lại gắn thêm màu mắt, thì có bảy phần là giống Đậu Diệc Phồn. Chỉ cần không nhìn gần thì sẽ không bị lộ ra sơ hở. Tiểu Ốc đem các đồ vật cần thiết ném vào trong bao công văn, rồi gọi điện thoại cho Lữ Trị: “Anh có biện pháp nào đem thuyền dừng ở bến cảng lần trước để tiếp ứng em không...em chuẩn bị động thủ, ước chừng tám giờ rưỡi sẽ đến cảng khẩu.”

“Không có vấn đề, anh sẽ phái người ở bên kia lập tức lái ca nô đến chỗ cũ chờ em, sau 40 phút là có thể tới Hongkong. Bây giờ anh sẽ chạy tới Hongkong, ở bên kia đón em. Anh chờ tin tức tốt của em.”

“Cám ơn.” Tiểu Ốc vui vẻ cúp điện thoại, cầm cặp công văn, mở cửa nhìn chung quanh một chút, xác định không có ai, mới khe khẽ đóng cửa, thận trọng đi tới phòng làm việc của Tổng giám đốc.

Trên hành lang, thỉnh thoảng gặp phải một hai nhân viên, Tiểu Ốc gật đầu với bọn họ một cái, cũng không có bị phát hiện.

Lúc mở khóa, Tiểu Ốc dùng một tay ngăn ở tay cầm cái cửa, tay khác cầm miếng sắt đặc biệt đút vào phía bên trong...không mở được nên cô thử đút thêm một thanh sắt khác, không bao lâu liền mở ra.

Tiểu Ốc đi vào rồi đóng cửa lại, thuận thực tìm tủ sắt ở trong phòng. Cuối cùng cô phát hiện ở dưới mặt bàn, chỗ sàn nhà có một khe hở, Tiểu Ốc không tìm được cơ quan, nên từ trong bao móc ra công cụ cắt kim loại rồi cắt nền gạch. Quả nhiên bên trong có một tủ sắt, Tiểu Ốc cũng đã học qua cách mở tủ an toàn, liền lấy băng dính ra rồi dính vào bàn phím, rất nhanh phát hiện cái nào là ấn phím thường dùng.

174. Chương 175 : Tương Đối An Toàn

Tổng cộng là ba khóa, theo thứ tự là 2, 1, 6. Mấy con số này cứ chạy lòng vòng trong đầu của Tiểu Ốc. Nó không phải là sinh nhật của Đậu Diệc Phồn, cũng không phải là sinh nhật của cô, lại không phải là sinh nhật Đậu lão đầu, liệu có phải hay không là ngày kỷ niệm?

Đúng rồi! Lần đầu tiên cô và anh gặp mặt hình như là tháng sáu, không phải đầu tháng, mà là ngày hai mươi mốt... 21/6, rất có thể là số này!

Tiểu Ốc đeo bao tay vào rồi ấn, tủ sắt lập tức mở ra, bên trong có các loại tài liệu. Tiểu Ốc lấy ra nhìn một chút, rất nhanh tìm được tài liệu mà cô muốn. Cô bỏ vào trong túi xách rồi đóng lại.

Lộ ra nụ cười chiến thắng, thật là may, có được thứ cô muốn mà chẳng tốn chút công sức nào!

Qua được cửa ải mở tủ sắt này nhưng cô vẫn phải tính đến việc giả trang này. Từ trong bao Tiểu Ốc lấy quần áo nữ ra thay, lấy thêm một túi giấy lớn đem cặp công văn bỏ vào, cởi tóc giả ra. Lại từ trong bao móc ra một chai nước thuốc đặc biệt bắt đầu rửa mặt, việc tẩy trang này so với cô tưởng tượng khó khăn hơn nhiều, tẩy thật lâu mới hoàn toàn rửa sạch. Cô lại tốn một ít thời gian hóa trang mình thành Gemma. Trước khi đi ra ngoài, rõ ràng nhìn hành lang không có ai nên cô mới đi ra. Kết quả đi mấy bước, một nhân viên an ninh từ khúc quanh đi tới, thấy cô từ phòng làm việc của Tổng giám đốc đi ra, liền vận hỏi: “Gemma tiểu thư, sao cô lại ở trong phòng làm việc của Tổng giám đốc?”

“A, không có gì, Tổng giám đốc đột nhiên trở lại, gọi tôi đi vào hỏi mấy câu.” Tiểu Ốc nói xong, cố ý chỉnh sửa lại quần áo, làm cho người ta nghĩ cô vừa cùng Tổng giám đốc vụng trộm xong, nên sẽ không dám nói gì.

Quả nhiên người an ninh kia liền không hỏi, nói một câu cô đi đi, rồi đi ra ngoài.

Tiểu Ốc thở phào nhẹ nhõm, nhưng cũng không dám đi thang máy. Bởi như vậy quá nguy hiểm, ngộ nhỡ hấn đột nhiên phản ứng kịp, để cho người mai phục ở lầu dưới, thì cô nhất định phải chết, nên chỉ có thể đi cầu thang.

Sòng bạc vì phòng ngừa những vị khách cực đoan - những người coi thường mạng sống của mình khi đánh cuộc nên trong cầu thang không có lắp đặt cửa sổ, cho dù muốn hóng mát cũng không được. Tiểu Ốc có

chút hối hận vì mới vừa rời từ phòng làm việc của Đậu Diệc Phồn không có trực tiếp kéo sợi dây thoi đi xuống. Bởi như vậy sẽ tương đối an toàn hơn.

175. Chương 176 : Truy Kích

Chủ yếu vẫn là kinh nghiệm chưa đủ, vì đây là lần đầu tiên cô trộm tài liệu, nếu còn có lần sau đoán chừng sẽ khá hơn một chút.

Tiểu Ốc từ cầu thang nhanh chóng chạy xuống, đi đến cửa chính, một đường rất thuận lợi.

Vừa muốn đi ra ngoài thì... Nhân viên an ninh khi này đuổi tới, vừa chạy ở phía sau, vừa hô to: “Bắt cô ta! Tôi nhớ ra rồi, Tổng giám đốc buổi tối căn bản không có tới đây, cô ta đã đi vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.”

Tiểu Ốc vừa nghe, nghĩ thầm: không xong rồi. Nhân viên giữ cửa đưa tay cản cô, Tiểu Ốc nhanh chóng ra đòn, dùng sức đánh vào phía bên trái của tên nhân viên kia, sau đó nhanh chóng lui qua bên phải rồi chạy đi. Trước đó Tiểu Ốc đã gọi taxi nên xe đang đợi bên ngoài, cô chạy tới, mở cửa xe, nhảy vào, rồi nói với tài xế: “Lái xe! Mau! Đến đường Từ Bàn!”

Nhân viên an ninh của sòng bạc cũng không phải là ngồi không, lập tức lấy súng, hướng về phía xe taxi mà bắn. Đáng tiếc không có bắn trúng bánh xe, chỉ bắn tới trên cửa xe, chờ bọn hắn đuổi theo thì xe taxi đã chạy xa.

An ninh mất thấy không đuổi kịp, lập tức cầm súng ép buộc một chiếc xe đang muốn dừng lại ở chỗ này: “Mau! Đuổi theo chiếc xe phía trước mặt.”

Những an ninh khác cũng lần lượt phân phối xe của bọn chúng rồi đuổi theo Tiểu Ốc.

Tiểu Ốc liếc nhìn phía sau, nghĩ thầm muốn hất bọn họ ra bằng tài xế taxi này là rất khó. Cô móc sung ra chìa vào tài xế taxi nói: “Anh đến tay lái phụ, để tôi lái xe, trong bóp của tôi có 5000, cho anh hết.”

Tài xế gạt đầu một cái, vừa nắm tay lái, vừa hướng ghế lái phụ dời qua. Khi hắn buông tay ra, trong nháy mắt Tiểu Ốc bắt được tay lái. Đợi cô ngồi vững vàng thì xe xem chừng phải cột điện ven đường. Tiểu Ốc dùng sức chuyển tay lái, làm xe thiếu chút nữa thì bay. Tiểu Ốc vận dụng những kỹ năng đặc biệt mà Vương Triệu Quân dạy cô trước kia, nhanh chóng vượt qua rất nhiều chiếc xe phía trước.

P phía trước có một đoạn đường mà bên cạnh là công trường, các vật liệu được chất đống trên đường. Tốc độ bây giờ có chút chậm, Tiểu Ốc liếc mắt nhìn phía sau, thấy sắp bị đuổi tới, cô cắn răng một cái, nói với tài xế: “Ngồi vững vàng.”

Sau đó nhấn ga, đâm thẳng vào đống vật liệu kia. Đống kia vì va chạm mạnh mà phân tán đầy đường, cản trở đường đi của những xe chạy phía sau. Bọn chúng muốn xông tới nhưng lại không xông qua được, liền quyết định đuổi theo bằng đường vòng.

176. Chương 177 : Tiêu Diệt Hết

Tiểu Ốc vẫn tiếp tục chạy, rút cuộc lái đến con đường lúc trước. Đến bờ biển, gió biển thổi làm Tiểu Ốc cảm thấy rất thoải mái. Liếc nhìn bên cạnh thấy tài xế đang đau lòng xe của mình, dù giận nhưng lại không dám nói gì, cô liền rút đồng hồ vàng trên tay ra, ném cho anh ta: “Đem cái này đi cầm cũng được 4 vạn, coi như là tôi bồi thường tổn thất cho anh, nhưng đừng để người khác phát hiện, nếu không thì anh sẽ không giữ được.”

Tài xế hiểu ý của cô, gạt đầu, lập tức đem giấu đi.

Tiểu Ốc chạy thêm hai phút thì đến bến cảng. Ở đó có một chiếc ca nô đang đợi, Tiểu Ốc xuống xe, xách theo túi giấy rồi đi lên.

Người trên ca nô vừa thấy cô liền hỏi một tiếng: “Gemma tiểu thư sao?”

Tiểu Ốc gật đầu một cái.

Người nọ lập tức lái thuyền đi. Khi nhân viên an ninh của sông bạc lái xe đuổi tới thì Tiểu Ốc đã chạy không còn thấy bóng dáng. Bọn họ tra hỏi tài xế taxi, mới biết cô đã lên ca nô, liền lập tức hồi báo cho cấp trên.

Đậu Diệc Phồn nhận được tin tức thì vừa khiếp sợ vừa tức giận. Anh cảm thấy mình đối với Gemma không tệ, vậy mà cô lại dám phản bội anh cùng sông bạc, lập tức hướng về phía điện thoại nói: “Các anh không cần đuổi theo, tôi tự mình đuổi theo.”

Cúp điện thoại, Đậu Diệc Phồn đứng dậy, gọi cú điện thoại khác, kêu thủ hạ chuẩn bị máy bay trực thăng. Anh còn chuẩn bị súng, kêu thêm tay súng bắn tỉa chuyên nghiệp đến máy bay chờ anh ở đó.

Vừa muốn đi, Vương Huyền từ trong phòng tắm vừa lau tóc vừa đi ra ngoài: “Diệc Phồn, sao vậy? Trễ như thế còn phải đi ra ngoài à?”

“Sông bạc bên kia đã xảy ra chuyện, có một cô gái vào phòng làm việc của anh, lấy trộm tài liệu, giờ anh phải đi tóm cô ta trở lại.”

Chuyện liên quan đến sông bạc, cho dù Vương Huyền không nỡ thì cũng phải để anh rời đi: “Vậy anh đi đi! Tất cả phải cẩn thận.”

Đậu Diệc Phồn gật đầu một cái, nói một câu em ngủ trước đi, liền đi ra ngoài.

Đậu Diệc Phồn ngồi lên máy bay trực thăng, trực tiếp lái đến bến cảng phụ cận hải vực. Nếu đi ca nô, nhất định là cùng đường đi Châu Hải, nhưng anh nhớ lần trước Gemma xuất hiện tại Hongkong, cho nên có thể là đi Hongkong. Vì vậy anh chuyển hướng bay đến Hongkong, bay được mấy phút thì phát hiện ca nô khả nghi ở vùng phụ cận.

Trên máy bay, mọi việc đã chuẩn bị tốt, tay súng bắn tỉa hỏi anh: “Thiếu gia, hiện tại đem du thuyền lật đổ.. hay là bắt sống?”

Đậu Diệc Phồn khoát khoát tay: “Không vội, tôi muốn biết ai là người có liên hệ với cô ta, chúng ta cách xa một chút, đợi cô ta gặp người đó thì cùng tiêu diệt hết.”

177. Chương 178 : Một Mình Chiến Đấu

Tay súng bắn tỉa gật đầu, thiếu gia quả nhiên tàn nhẫn, so với lão gia không kém chút nào.

Bọn họ xa xa đi theo phía sau, Tiểu Ốc không có phát hiện, cô mệt mỏi tựa vào chỗ ngồi. Vết thương sau lưng tuy đã cắt chỉ, nhưng hôm nay đụng mạnh như vậy, hình như lại thấy đau. Nhưng giờ cô không quan tâm nhiều được, mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn.

Lại qua vài chục phút, cuối cùng đã cập bờ. Từ ca nô, Tiểu Ốc thấy Lữ Trị cầm áo khoác đợi ở đó, thấy cô xuống thuyền, đem áo phủ thêm cho cô: “Lạnh không?”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Không lạnh.”

“Đi, lên xe trước lại nói.” Lữ Trị chuẩn bị xe tới đón cô, đang dừng ngay bên cạnh.

Tiểu Ốc gật đầu một cái. Kết quả bọn họ còn chưa được hai bước, đột nhiên nghe trên bầu trời truyền đến tiếng máy bay, Tiểu Ốc nhìn lên trời, nhưng lại nhìn không rõ, chỉ biết máy bay này hình như cách bọn họ càng ngày càng gần.

Máy bay ở trong bóng tối, cô và Lữ Trị lại đang đứng dưới ánh đèn, như vậy thật không ổn.

Tiểu Ốc lập tức đẩy anh: “Chúng ta đi mau!”

Nhưng tốc độ của bọn họ căn bản là kém máy bay. Còn chưa đi đến nơi, trên máy bay đã có một khẩu súng hướng về phía Tiểu Ốc cùng Lữ Trị mà càn quét. Tiểu Ốc dùng sức đẩy Lữ Trị: “Anh đi trước đi, em sẽ theo sau.”

Sau đó lập tức móc ra súng bắn trả. Đối diện với bầu trời một mảnh hỗn loạn, coi như không bắn chính xác, thì cũng có thể hù dọa bọn họ gần chết.

Hoàn hảo là người của Lữ Trị linh hoạt, thấy tình hình không ổn, lập tức lái xe đến trước Tiểu Ốc và Lữ Trị, nói với bọn họ: “Nhanh lên xe, đến nội thành liền hết chuyện.”

Tiểu Ốc cảm thấy có lý, cùng Lữ Trị vội vàng lên xe, lại đẩy tài xế qua ghế lái phụ: “Để tôi lái!”

Nói xong, Tiểu Ốc ở trong mưa bom lửa đạn, nhanh chóng lái xe rời khỏi bến cảng, hướng khu náo nhiệt mà đi. Cô tin tưởng sẽ không có người ngu đến mức lái máy bay đến giết người ở những khu náo nhiệt của Hongkong, trừ phi chính hắn cũng không muốn sống. Một đường lái xe, Tiểu Ốc lái như cuồng phong, vượt xa người thường, nhanh chóng lái đến khu náo nhiệt. Khi xác định bỏ rơi máy bay trực thăng, cô lái xe đến một bãi đỗ xe lân cận, xuống xe, quay đầu xem Lữ Trị: “Anh không sao chứ?”

“Anh không sao, mới vừa rồi rất nguy hiểm, sao em có thể đẩy anh ra?” Thời khắc nguy hiểm, cô còn nhớ an nguy của anh, anh không biết nên vui mừng hay là nên tức giận. Cô ấy lại dám nghĩ bỏ anh qua một bên, một mình chiến đấu.

178. Chương 179 : Cho Anh

Sớm đã biết cô là sát thủ, tự mình cũng biết cuộc sống sau này sẽ có nhiều nguy hiểm, nhưng mình nguyện ý ở lại cạnh cô, cùng cô chiến đấu, nhưng cư nhiên có người muốn hắn sống một mình, Hừ! Nghĩ cùng đừng nghĩ.

“Thật xin lỗi, em không muốn anh gặp chuyện, không nên tức giận.” Tiểu Ốc hôn một cái trên mặt anh.

Lữ Trị vô dụng lập tức hết giận, rất hưởng thụ ôm cô vào ngực :”Hừ! Coi như em thức thời.”

“He he vậy chúng ta nên làm gì vậy giờ.” Cô nhìn anh.

“Trở về Nam Châu, Diệc Phồn ở Macao cũng là một nhân vật, nhưng Nam Châu là địa bàn của anh, hắn không dám ở đây, nếu không hắn sẽ có đi mà không về, lại muốn giết em, anh thấy đúng là hắn uống nhầm thuốc rồi. đừng tưởng rằng hắn có máy bay trực thăng, cái của anh còn to hơn hắn, hiện tại anh gọi người đến đường hàng không, chúng ta đi đến biệt thự của anh nghỉ một chút, máy bay đến, chúng ta trở về.”

Cô ừ một tiếng :”Vậy chúng ta ngồi máy bay đi. Tương đối che giấu tai mắt.”

Anh hôn một cái trên mặt cô :” Tất cả đều nghe theo em.”

Anh đem xe giao cho thuộc hạ, mang cô ngồi xe taxi về, mới đến biệt thự, là 10 giờ đêm, anh cảm thấy như trải qua một năm vậy, đời của mình lớn như vậy, còn là lần đầu bắn nhau, còn là oanh tạc trên không, đối với một người bình thường như anh mà nói, như là cơn ác mộng.

Anh nhìn cô đang ngồi uống rượu cạnh mình :”Em không sợ sao?Mới vừa.”

cười có chút bất đắc dĩ :”Em đã quen rồi, đây không phải là lần đầu tiên, cũng không phải là lần cuối cùng. Cũng không phải là uống rượu, có thể có can đảm, ở cùng với em là nguy hiểm như vậy, chỉ là bây giờ anh muốn lui ra, còn kịp.”

“Tuyệt đối không, anh thích. Nơi nào có em là niềm vui. Anh rất vui khi ở cùng với anh, đối mặt với phong ba.”

Cô có hơi mệt, tựa vào bả vai của hắn, nhắm mắt lại, uống hai ngụm rượu, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Lữ Trị, chúng ta ân ái đi!”

“Bây giờ? Em không mệt?” Anh thiếu chút nữa phun rớt vì câu nói của cô, ai kêu cô nói hai chữ ‘ân ái’ này, nói tự nhiên như vậy.

“Mệt, nhưng em chỉ muốn ân ái, anh không cần?” Mới chút nữa bị vị hôn phu bắn chết, cô chưa tỉnh hồn, cô cần một cuộc tình dục để chấn an linh hồn, cả lo lắng và uất ức, nhìn anh, liền muốn cùng anh, chỉ đơn giản như vậy, chỉ là giờ khắc này kích động, cảm thấy anh đáng giá cho cô phó thác cả đời, cho nên muốn cho anh, cũng chỉ cho anh.

179. Chương 180 : Động Đến Anh

“Sao không cần?” Anh nằm mơ cũng đều muốn, nhưng mà hôm nay anh không gấp, nghĩ đến cô còn bị thương, lại mệt mỏi, nhẹ nhàng bế cô đến giường, cúi người hôn cô, đầu tiên là vành tai, cổ....

Anh hôn một đường xuống dưới, hôn triền miên, an ủi lo lắng về tâm hồn và thân thể của cô.

Cô rất nhiệt tình, vươn tay ôm chặt hông của anh, dùng hai chân kẹp thân thể của anh, động tác không chặt không lỏng, rất hưởng thụ sự dịu dàng của anh, ý thức dần dần không rõ, anh cởi áo lúc nào cũng không biết.

Anh đang muốn đi vào thì phát hiện lưng cô đang chảy máu, dừng lại :“Lưng của em...”

“Không sao. Anh cẩn thận một chút là được.” Cô nói không dùng bụng đẩy lên, anh thấy cô chủ động như vậy, nơi nào còn muốn làm quân tử, hít sâu một hơi, cúi người nhìn lại người con gái ướt át thần bí này....

Thời gian quá khứ, cô đặc biệt thấy thoải mái, không có đau như lần đầu.

Anh không chỉ dịu dàng, kỹ thuật cũng tốt, đối với cô mà nói, quả thật muốn ngừng mà không được.

Anh cũng rất thoải mái, anh đang nghĩ người nằm dưới thân mình, để mặc mình muốn làm gì, quả thật dừng lại không được.

Rốt cuộc hai người có thể dừng lại, ôm nhau nghỉ ngơi, đã là rạng sáng rồi.

Anh kéo chăn ôm cô ngủ không lâu, điện thoại di động vang lên, nói là máy bay đến, không thể làm gì khác hơn là kéo thân cô rời giường, đi ô tô tới phi trường...

Anh tới Nam Châu là không lo rồi, địa bàn của mình.

Mình không phạm pháp, ai dám động đến.

Vết thương sau lưng cô cần xử lý, anh nghĩ sẽ bí mật đi đến bệnh viện, giúp cô trị liệu, trừ anh ai cũng muốn tìm cô, bác sĩ sẽ không dám hỏi nhiều, cô rất an toàn.

Cơm ba bữa sẽ có chuyên gia đưa tới, bình thường cô nhàm chán thì có thể đọc sách, xem phim, chơi máy tính, tuyệt đối là phòng bệnh chân chính 5 sao, có ban công có nhà vệ sinh, thậm chí có phòng bếp nhỏ.

Gần đây anh bận rộn công việc, mỗi ngày chỉ có buổi tối mới có thời gian đến bên cô, sáng sớm sẽ phải đi làm.

Sáng hôm nay, cô tỉnh dậy trước, vừa mở mắt nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, đã hơn 8 giờ, đưa tay đẩy anh, “Lữ Tri, tỉnh dậy, anh nên đi làm.”

180. Chương 181 : vui Tai Vui Mắt

“Dừng.” Anh không muốn đi làm, đưa tay ôm cô.

Cô khẽ mỉm cười, sau đó kéo chân đạp anh :“Có đi không?”

“Được anh đi. Hôn anh một cái.” Anh mở mắt ra, da mặt dày nhìn cô.

Cô thích tính trẻ con của anh, cúi đầu dâng đôi môi thơm trên mặt anh, đó nói: “Bây giờ có thể rời giường chưa?”

”Còn chưa đủ, môi cũng muốn.”

Cô vừa thích lại ghét khuôn mặt lòng tham không đáy của anh, đá một cái, am hiểu nói :”Còn muốn không?”

”Nam nhân bà! Anh làm sao coi trọng em nhỉ, anh thật xui xẻo.” Anh vừa nói, vừa nhảy xuống giường mặc quần áo, vừa mặc vừa nói :”Em ngủ tiếp đi, anh ra phòng bếp xem, nếu bọn họ tính sai, cho em ăn món ăn tương, anh sẽ đuổi việc đầu bếp.”

”Thật bạo lực. Yên tâm đi! Em sẽ chăm sóc mình. Triệu Quân có thể sẽ đưa tài liệu trong hôm nay, thuận tiện đến thăm em, có thể em sẽ dùng cơm bên ngoài cùng anh ta.” Anh ta nói có tài liệu quan trọng, giao cho chuyển phát anh ta không yên tâm, muốn tự mình đưa.

”Được, nhớ cẩn thận, vạn nhất có khó khăn gì thì tìm anh, gọi điện cho anh. Anh là người đàn ông của em, là dùng để dựa vào, không phải để bày biện.”

Cô gật đầu :”Biết anh có thể nhịn, buổi chiều không phải là có xã giao sao? Uống ít rượu một chút.”

”Tuân lệnh.” Anh đi làm mà ngọt như mật.

Cả ngày giống như ngâm mình trong lọ mật ngọt, thậm chí lúc công tác cũng đột nhiên nhếch miệng cười một cái, luôn luôn nghiêm túc đột nhiên ôn hòa, thật khiến người khác cảm thấy ngoài ý muốn, cũng chịu không nổi.

Buổi trưa anh sắp tan tầm, đi ăn cơm, một cuộc điện thoại của thư ký :”Tổng giám đốc, một người tên Đậu kiên trì muốn gặp người, anh ta nói mấy ngày trước ở Hongkong đã gặp người.”

Anh vừa nghĩ ngoài Diệc Phồn thì còn là ai, tin tức của hắc linh thông như vậy, đến nhanh như vậy, quả nhiên có chút bản lĩnh, tránh là không được, vậy gặp đi.

Diệc Phồn đi vào thì thấy phòng làm việc xa hoa như vậy, cảm thấy hơi quá, thư ký đưa trà tới sau đó lui ra ngoài, mặc dù cô không muốn ra, hai nam nhân này đẹp trai siêu cấp, ngồi cùng một chỗ thật vui tai vui mắt.

181. Chương 182 : Tại Sao

Nhưng trong mắt hai người lại lộ ra sát khí, hình như là kẻ thù không đội trời chung, mạng nhỏ quan trọng, cô chạy trước, đóng cửa lại.

Trong phòng làm việc yên tĩnh như tờ, Diệc Phồn uống một ngụm trà, là trà thượng đẳng, trà Xuân Long năm nay mới hái, rất xa xỉ, người này quả nhiên cả trong và ngoài đều xa xỉ, chỉ là cảm thấy vừa trống rỗng và mệt?

THật không biết vì sao cô không chọn mình, mà chọn cái nam nhân này.

Lữ Trị không có thời gian lãng phí cùng hắc, nhìn đồng hồ đeo tay nói :”Ta cho ngươi mười phút, nếu không nói, ta chỉ có thể tiễn khách.”

”Gemma ở đâu?” Hắc tới chỉ có một mục đích, đoạt lại tài liệu khách hàng sòng bạc.

”Ngươi thấy ta sẽ nói cho ngươi sao?”

”Nếu như ngươi không nói, ta sẽ giết ngươi.” Diệc Phồn hắc không phải là hạng người thiện lương.

”Vậy ngươi cứ làm, ngươi giết ta, ngươi cũng sẽ không lấy được nửa phần tin tức, thậm chí ta sẽ không để cho cô ấy biết ngươi giết ta, ta sẽ không để cô ấy báo thù, ngươi vĩnh viễn sẽ không thấy cô ấy.” So hung ác, anh có thừa.

”Xem như ngươi lợi hại! Nhưng mà ta lại có thể bắt ngươi đi uy hiếp cô ấy, ngươi nói cô ấy có ra không.” Diệc Phồn nói ví dụ.

“Người phải dám bắt ta, cũng không cần đợi đến bây giờ, ta tin người biết rõ thực lực của ta, người phải bắt ta, mặc dù phía sau nhà các người có hậu thuẫn mạnh, cũng không cứu được người.” Một năm giao nộp thuế của hắn đủ mua sòng bạc rồi.

“Nhưng nếu người không giao cô ấy ra, ta sẽ không bỏ qua.” Nếu phần tài liệu kia lưu truyền ra ngoài, hậu quả khó mà lường được.

“Nếu ta giao cho người, cô ấy còn có đường sao.”

Diệp Phồn không nói, nhất định là không có, hắn không cho phép có bất kỳ phản bội nào, coi như dung mạo của cô có chút giống Tiểu Ốc cũng không được.

Thấy hắn trầm mặc, Lữ Trị thừa thắng xông lên: “Cho nên làm sao ta có thể giao cô ấy cho người.”

“Người không giao cho ta, ta cũng sẽ có biện pháp bắt cô ấy ra ngoài, đến lúc đó cô ấy sẽ khó thoát cái chết, sao người không ột cái nhân tình.” Diệp Phồn nói.

Lữ Trị cười lạnh :“Người muốn cô ấy chết như vậy sao? Ngày ấy, xạ kích trên không là do người ra lệnh sao?”

“Là ta, không phải là ý của ta. Nhưng mà ta lại cho rằng cô ấy và người là một nhóm.” Diệp Phồn gật đầu.

182. Chương 183 : An Toàn

“Anh là thương nhân nghiêm chỉnh?”

Anh có điều tra rất cẩn kẽ, Lữ Trị ở trên thương trường rất thành công, là một thương nhân thành đạt, không cần thiết đi làm mấy chuyện trong bóng tối kia, anh ta không có lý do hủy hoại chính mình.

Lữ Trị gật đầu, lại nói: “Nếu như anh không giết được cô ấy, tôi cũng không có biện pháp, tôi không thể nào trông chừng cô ấy 24 giờ, nhưng tôi có thể nói cho anh biết, Cơ Mã còn có một tên khác là Kim Tiểu Ốc.”

“Cái gì? Làm sao có thể? Anh gạt tôi? Cơ Mã là con lai, còn Tiểu Ốc không phải đang ngồi tù sao?”

“Tại anh tin tức không nhanh nhạy, hay căn bản là anh không có chú ý? Trên đời này còn có một kỹ thuật gọi là Dịch Dung Thuật, ngồi tù chẳng lẽ không thể vượt ngục sao? Cô ấy vượt ngục gần nửa năm, anh lại không hề biết, tôi rất hoài nghi, anh có thật là yêu cô ấy không?”

Lữ Trị nói xong, khinh miệt cười một tiếng, tình yêu như vậy quá rẻ mạt đi! Miệng thì nói đầy tiếng yêu, nhưng Tiểu Ốc chẳng qua chỉ là ngục trang một chút, anh ta lại không nhận ra. Mấy ngày trước Tiểu Ốc suýt chết vì bị anh ta bắn bị thương.

“Cái gì....”

Anh không biết, thật không biết. Anh thừa nhận mình thật không có đi hỏi thăm tin tức về Tiểu Ốc, đó là bởi vì anh không dám đi, anh có cảm giác hiện tại mình không có tư cách đi xem cô, cho nên theo bản năng muốn trốn tránh, nhưng anh thật không biết Tiểu Ốc lại vượt ngục.

“Anh không tin thì có đi hỏi thăm tin tức.”

“Hiện tại cô ấy đang ở đâu? Tôi muốn thấy cô ấy.”

“Tiểu Ốc sẽ không muốn gặp anh, bởi vì thiếu chút nữa anh đã giết cô ấy, nói đến đây thôi, anh đi đi! Sau này cũng đừng quay trở lại.” Đây chính là mục đích của Lữ Trị.

“Tôi sẽ không đi, bởi vì tôi căn bản không tin tưởng lời của anh nói, anh nhất định là đang gạt tôi.”

“Được rồi! Cho anh xem một tấm hình.”

Lữ Trị móc điện thoại di động ra, cho Đậu Diệc Phồn nhìn tấm hình, trong hình cô gái kia chính là Tiểu Ốc không sai, Lữ Trị nói: “Thấy rõ ràng rồi chứ, không có sai đi! Đây là lúc trước chúng tôi tới Macao chụp, cô ấy cố ý tới Macao là để tìm anh đó.”

Đậu Diệc Phồn lúc này mới tin tưởng lời của Lữ Trị nói, như vậy mấy ngày trước thiếu chút nữa anh đã cho người giết chết Tiểu Ốc, phải không?

Thấy anh ta sắc mặt tái nhợt đi, Lữ Trị biết anh ta đã tin: “Đi thông thả không tiễn, tôi còn có chuyện, không mời anh ăn cơm được.”

“Không, tôi nhất định sẽ trở về nữa.”

Đậu Diệc Phồn nói xong đẩy cửa rời đi, anh cần thời gian để tiêu hóa hết mọi chuyện, bao gồm chuyện Tiểu Ốc vượt ngục, Tiểu Ốc nguy trang thành Cơ Mã, Tiểu Ốc cũng một chỗ với Lữ Trị.

183. Chương 184 : Mê Mang

Lữ Trị thở phào nhẹ nhõm, xem ra Tiểu Ốc được an toàn....

Nhưng là Tiểu Ốc an toàn không bao lâu, hai ngày sau, Tiểu Ốc phát hiện Vương Triều Quân chậm chạp chưa có tới, gọi điện thoại cũng không nhận, có phải hay không xảy ra chuyện gì?

Tiểu Ốc lo lắng, nói cho Lữ Trị, Lữ Trị vừa nghe vừa nói:

“Có thể trên đường tới Vương Triều Quân gặp phải Đậu Diệc Phồn? Đậu Diệc Phồn mấy ngày trước có tới đây, nhưng anh không nói cho em biết.”

Tiểu Ốc vừa nghe, hư: “Đậu gia tai mắt đông đảo, nói không chừng đã biết Vương Triều Quân năm đó là cảnh sát nằm vùng rồi cũng nên, trừng phạt đối với người phản bội, thường thường so với chết kinh khủng hơn.”

Lữ Trị giúp Tiểu Ốc tra tra địa chỉ qua địa chỉ IP của di động, biểu hiện di động của Vương Triều Quân tắt máy trước, là ở Nam Châu, nói rõ anh ta đã tới, hơn nữa đã tới hai ngày trước, nói cách khác Vương Triều Quân có khả năng đã xảy ra chuyện.

Tiểu Ốc vội vàng gọi cho Vương Triều Quân qua một mã số khẩn cấp, trước kia anh ta có nói, nếu không tìm được anh ta, có thể gọi vào số này.

Tiểu Ốc chờ một lúc, một người đàn ông họ Vương nhận điện thoại: “Alo?”

“Xin hỏi anh biết Vương Triều Quân sao?”

“Cô là người kia?”

Đối phương, chần chờ một chút, hỏi cô. Trong trí nhớ anh Quân không có bạn gái, cũng sẽ không đem điện thoại của mình đưa cho người khác, cho nên nói cô gái này đối với anh Quân mà nói có một ý nghĩa nào đó.

“Tôi tên là Kim Tiểu Ốc, là cấp dưới của anh ta, nội gián.”

“Tôi có nghe nói về cô.” Vương Triều Quân vừa là anh, đồng thời cũng lãnh đạo việc công việc Vương gia, từ mấy anh em nghe được cái tên này, ban đầu để cho cô ấy đi nằm vùng, vốn là cấp trên không đồng ý, cảm thấy Kim Tiểu Ốc quá ranh mãnh, sẽ thay đổi không tới, là Vương Triều Quân dùng tính mạng để bảo đảm Tiểu Ốc sẽ hoàn thành xuất sắc các hạng nhiệm vụ, anh và những người lãnh đạo mới đồng ý.

“Xin hỏi Vương Triều Quân trở về đồn cảnh sát rồi sao? Anh ta tới đây lấy tài liệu, nhưng trên đường mất tích, đã qua khoảng mấy ngày rồi.” Tiểu Ốc có chút bận tâm.

Vương Triều Chính vừa nghe, thốt lên: “Chúng tôi ở đây cũng đang tìm anh ấy, cô có đầu mối gì sao?”

“Tôi hoài nghi việc anh ta mất tích cùng bạn trai cũ của tôi có liên quan, anh có nghe qua cái tên Đậu Diệc Phồn, anh ta hiện tại đang ở Macao hô phong hoán vũ. Vương cảnh quan trước kia nằm vùng bên Đậu gia. Tôi sợ anh ấy hiện giờ đang gặp bất trắc!”

Tiểu Ốc không hy vọng anh ta gặp chuyện không may, Vương Triều Quân đối với cô mà nói, là bề trên, là sư phụ, nếu không có anh ta, Tiểu Ốc bây giờ vẫn còn mê mang.

184. Chương 185 : Cảm Giác Cầu Hôn

Vương Triều Chính vừa nghe, cảm thấy chuyện này phải nhanh chóng điều tra, tạm thời giao phó tính mạng cho Tiểu Ốc:

“Nhiệm vụ giải cứu cùng điều tra chuyện này giao cho cô, chỉ cần Triều Quân an toàn trở về, tôi cho cô mười lăm phút đấy!”

“Cảm ơn, không cho tôi cũng sẽ đi làm, tôi sẽ đi Macao ngay bây giờ, phần tài liệu kia tôi chưa thể đưa trước cho anh được.”

“Chờ Triều Quân trở lại rồi hãy nói, trước làm chuyện này quan trọng hơn.”

Vương Triều Chính nói, hi vọng Triều Quân mệnh tốt, cũng đừng nên xảy ra chuyện gì.

Tiểu Ốc nói một tiếng được, nhờ Vương Triều Chính làm giả thẻ căn cước.

Vương Triều Chính thuận thể cho cô một thân phận khác, chứng kiến người mang giấy tờ đem lên phi cơ cho Tiểu Ốc, người của anh sẽ ở một chỗ chờ cô, cúp điện thoại, từ trên giường bước xuống, nhanh chóng từ đáy giường lôi ra một rương hành lý, tìm một cái quần dài mặc vào, tìm tóc giả đội vào, đem tóc dài quấn lại, bắt đầu hóa trang, dán lông mi thật dài.

Lữ Trị lúc đi vào, nhìn thấy cô với hình dạng mới, cảm thấy thật là trẻ con a!

Thật ra thì Tiểu Ốc vốn trẻ con, nếu không phải mặt cô trước trông có vẻ thành thục, Lữ Trị cũng sẽ không quên Tiểu Ốc cũng vừa tròn 19 tuổi, khác các cô gái khác ở chỗ, không buồn lo đi học, mà từ nhỏ số mạng nhiều khổ cực, đã phải chịu quá nhiều sự ngăn trở, khiến Tiểu Ốc so với những cô gái khác trông thành thục hơn.

Nhìn cô có bộ dạng thế này, biết cô liền có nhiệm vụ mới: “ Có nhiệm vụ?”

Tiểu Ốc gật đầu: “Em muốn đi Macao, tìm tung tích của Vương cảnh quan, thân phận mới là du khách đi chơi ở Macao.”

“Macao? Vậy em phải cẩn thận, anh không cho là Đậu Diệc Phồn sẽ nhận ra em, còn có thể thả em đi, mà không làm sáng tỏ thân phận của em, tìm hiểu rõ nội tình bên trong.”

Tiểu Ốc vỗ vỗ bàn tay: “Thông minh, bất quá sao anh có thể hay không đừng thông minh quá như vậy? Yên tâm đi em sẽ cố gắng bảo vệ tốt mình, em sẽ trở về, trốn cũng muốn về.”

“Đó là đương nhiên, trước khi đi, mang theo cái này.”

“Đây là cái gì?” Tiểu Ốc nhìn về vật kia nhìn như rất bình thường là chiếc nhẫn bảo thạch(đá quý), nhưng hẳn không phải bình thường như vậy đi!

“Cái này anh rất xem trọng, trên thế giới nó là vật tiến tiến nhất, đã sớm muốn cho tặng cho em, nhưng vẫn không có cơ hội, bất kể em đi tới chỗ nào, sau này anh đều có thể tìm được em, chỉ cần em không tháo nó ra là được rồi.” Anh muốn cô bình an.

Tiểu Ốc nhận, vươn tay ra trước mặt anh: “Giúp em đeo lên.”

Lữ Trị cười giúp cô đeo vào: “Không biết vì sao lại giống như cảm giác được cầu hôn.”

185. Chương 186 : Em Diên Rồi

“Sững sờ.” Tiểu Ốc nói xong liền xông tới, ôm lấy cổ anh, dâng lên một nụ hôn nóng bỏng.

Lữ Trị chờ lúc buông cô ra, đã là mười mấy phút đồng hồ sau(zì mà lâu zữ), lưu luyến không rời nói:

“Anh tiễn em ra sân bay.”

“Không muốn, anh quá nổi bật! Ngoan ngoãn chờ tin bình an của em đi!em đi đây!”

Tiểu Ốc nói xong, quay đầu cho anh một cái hôn gió, dứt khoát lưu loát rời đi.

“Được rồi!” Anh nói xong đi tới bên cửa sổ, muốn nhìn cô rời đi một cái, nhưng sợ nhìn lâu, trong lòng có cảm giác thiếu vắng, cô ấy quá ưu tú, điều này làm cho anh có chút bất an, sợ cô sẽ bị tên đàn ông khác nhiệt tình cùng lời ngon tiếng ngọt đầu độc, không bao giờ....gặp lại.

Nhưng cho dù thấp thỏm, anh vẫn như cũ tôn trọng Tiểu Ốc, lựa chọn tin tưởng cô, ở chỗ này chờ cô trở lại...

Tiểu Ốc tới Macao, chạy thẳng tới sông bạc nói với người bảo vệ sông bạc:

“Phiền anh thông báo cho tổng giám đốc của các anh biết, có một vị gọi anh ta là mỹ nhân muốn gặp mặt anh ta, tôi có chuyện rất quan trọng. Tôi cùng anh ta rất quen thuộc, anh ta đã gặp qua tôi.”

Anh an ninh bán tín bán nghi đi thông báo, Đâu Diệc Phồn rất nhanh đi xuống lầu, thấy cô gái đứng ở của sông bạc giống như baby, đầu tiên cũng không nhận ra, biết vậy Tiểu Ốc kêu một tiếng:

“Đâu mỹ nhân, em ở đây này.”

Đâu Diệc Phồn bây giờ mới xác nhận, cô ấy lại giả thân phận, nhìn kỹ ngũ quan đó có chút điểm giống Tiểu Ốc, đi tới đối với cô làm ra vẻ nói:

“Vị tiểu thư này, nghe nói cô muốn gặp tôi, có chuyện gì sao?”

“Đầu tư.” Tiểu Ốc bịa chuyện.

Đâu Diệc Phồn cũng rất tận tình phối hợp:

Xin mời vào trong, không biết tiểu thư đây xưng hô như thế nào?”

“Quách San San.”

“Quách tiểu thư xin mời vào trong.”

Đâu Diệc Phồn mời cô vào phòng làm việc của anh, còn gọi người mang nước trà vào, sau đó cửa bị đóng lại, Đâu Diệc Phồn mới kích động:

“Tiểu Ốc là em sao? Anh không phải đang nằm mơ chứ?”

“Là em, có muốn hay không em tháo trang sức ra cho anh xem?” Tiểu Ốc nói xong vén lên tóc giả để lộ mái tóc dài.

“Không cần, nơi này không an toàn. Em có chuyện gì tới tìm anh?”

Đâu Diệc Phồn hỏi, Tiểu Ốc cũng đã không còn là cô gái trước kia, cuộc sống của cô, không hề nữa chỉ có tình yêu.

Tiểu Ốc thừa nhận nơi này cũng không phải là nơi an toàn, nhưng cô không có biện pháp khác có thể tìm được anh, đem tóc giả đội vào hỏi:

“Anh không phải đã gặp mặt Vương cảnh quan?”

186. Chương 187 : Yêu Thích Anh

“Vương Triều Quân? Làm sao em biết?”

“Anh ta là cảnh sát.”

“Em là...” Đậu Diệc Phồn kinh ngạc, cảm thấy cô hình như điên rồi.

Tiểu Ốc gật đầu: “Em là nội gián.”

“Em điên rồi, việc này rất nguy hiểm, không cần thận, em sẽ mất mạng!”

Trong lòng đối với Vương Triều Quân hận càng sâu, thì ra Vương Triều Quân không những phản bội ba của anh, còn đem Tiểu Ốc vào hố lửa, anh đã nghi ngờ Tiểu Ốc còn mấy năm trong tù, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện ở Macao...

“Nếu như em buông tha cơ hội này thì em mới thật điên rồi. Là Vương cảnh quan để cho em một lần nữa tìm được hy vọng, là anh ta nói cho em biết, cõi đời này này còn một con đường, có thể thật lòng chuộc tội.”

Tiểu Ốc rất cảm kích Vương Triều Quân, mặc dù cho tới bây giờ cô chưa có nói ra, nhưng trong lòng cô hiểu rất rõ ràng, không có Vương Triều Quân bây giờ cũng không có Kim Tiểu Ốc.

“Em vô tội! Có tội chính là những thứ kia**, bọn họ quấy rối hôn lễ của chúng ta, nếu không bây giờ em đã là vợ của anh rồi.”

Đậu Diệc Phồn ôm hôn cầm tay cô nói, cho nên anh vô cùng hận những kẻ kia, nhất là Vương Triều Quân nếu không phải là kẻ nằm vùng thêm tên khốn Mộc Trạch Khải, anh làm sao có thể mượn thế lực nhà khác mà núp ở Macao.

“Đây chẳng qua là trùng hợp mà thôi! Nói rõ chúng ta hữu duyên vô phận.” Tiểu Ốc nói.

“Không phải như thế, nếu chúng ta không có duyên phận, cũng sẽ không để cho anh gặp lại em! Macao nhiều sông bạc như vậy, em hết lần này đến lần khác tới bên cạnh anh.”

Tiểu Ốc nói một câu như đánh anh vào vực sâu vạn trượng:

“Anh cũng không được quên, anh đã có vị hôn thê.”

“Em biết!” Tay của anh bắt đầu phát run, có chút phản kích.

Tiểu Ốc gật đầu: “Cho nên quá khứ hãy cho qua đi! Hôm nay anh có vị hôn thê, em cũng có bạn trai, chuyện tình chúng ta đừng nên nhắc tới, em đã buông xuống rồi, anh cũng buông đi!”

“Để xuống? Tại sao muốn để xuống? Cũng bởi vì anh có vị hôn thê? Tiểu Ốc không phải như em nghĩ, anh cùng cô ấy không có tình cảm, cô ấy rất thích anh, nhưng anh chỉ cưới cô ấy bởi vì để đứng vững chân ở Macao, mà anh cũng không nợ cô ấy, cô ấy bị người khác cưỡng bạo, là anh cứu cô ấy, sau này cô ấy lại mang thai, rất sợ, cho nên mới tìm đến anh giúp một tay, lấy cô cùng giữ 40% cổ phần nhà họ Vương làm trao đổi, chỉ cần anh kết hôn với cô ấy tám năm.”

187. Chương 188 : Nếu Nói Bạn Trai

“Chỉ cần tám năm là tốt rồi. Anh vẫn tưởng rằng tám năm sau em vẫn còn ngồi tù. Khi đó anh đã có đủ thực lực, có thể đánh bại cơ sở của bọn họ, cho em một bờ vai vững chắc. Chờ sau khi em hết hạn tù, anh sẽ trở về tìm em. Anh sẽ không để cho em biết anh đã từng kết hôn, sau đó, chúng ta sẽ hạnh phúc ở bên nhau. Nhưng em lại nói anh để xuống, ra đi.” Tại sao mọi kế hoạch của anh lại bị rối loạn hết. Vốn là anh có thể cho cô một tương lai tốt đẹp, tất cả anh đều hoạch định xong. Anh sẽ đem xe hoa đến trước cửa nhà giam, ở bên ngoài đợi cô, nghênh ngang đón cô về nhà, anh sẽ cùng cô hoàn thành hôn lễ dở dang của bọn họ.

Tiểu Ốc gật đầu một cái, tỏ ra đã hiểu rõ, nhưng cũng nói: “Vậy tại sao anh không vào nhà giam thăm em? Điều này làm em cảm thấy anh không quan tâm em. Ngay cả Mộc Trạch Khải cũng từng vào gặp em, còn anh thì không! Dù là một lần cũng không có.”

“Bởi vì anh sợ, anh thì tự do, anh không có mặt mũi nào mà vào nhà giam thăm em, nhất là bởi vì anh mà em bị bỏ tù. Anh đi, anh không biết phải nói cái gì với em. Chẳng lẽ nói cuộc sống bên ngoài của anh trôi qua như thế nào?” Anh không có tự tin để đi gặp cô.

Tiểu Ốc không biết là anh suy nghĩ như vậy: “Xin lỗi, là em hiểu lầm anh.”

“Tiểu Ốc, trở lại bên cạnh anh đi!”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Bây giờ anh muốn em dùng thân phận gì trở lại bên cạnh anh. Là người tình hay tiểu tam? Lại còn là ngoại tình? Mà hiện tại em cũng có bạn trai. Chắc anh đã thấy qua, anh ấy đối với em rất tốt, em sẽ không rời bỏ anh ấy.”

Ký ức của Đậu Diệc Phồn vẫn còn mới mẻ, bạn trai của Tiểu Ốc, anh đương nhiên từng gặp qua. Cái tên có tiền đó làm người ta giận sôi hỏa mà, chỉ là anh vẫn nghĩ không thông, Tiểu Ốc thích cái gì ở anh ta, chẳng lẽ là tiền? Tiểu Ốc lại không phải là người như vậy: “Em thích anh ta ở điểm nào? Anh có thể thay đổi, giống như trước kia, có thể làm cho em buông xuống Mộc Trạch Khải, lần này nhất định anh cũng có thể giúp em buông anh ta xuống.”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Thích anh ấy vì anh ấy cho em cảm giác an toàn, có anh ấy ở đây, em cảm thấy rất an tâm. Anh ấy và Mộc Trạch Khải là bất đồng. Ban đầu Mộc Trạch Khải chán ghét em, còn anh ấy lại rất thích em. Em sẽ không thả anh ấy, cũng không thể buông anh ấy xuống. Mấy ngày trước nếu không phải có anh ấy thì em đã bị thủ hạ của anh bắn chết rồi.”

“Cảm giác an toàn, vậy anh cũng có thể! Tới bên cạnh anh, anh sẽ bảo vệ em, nhất định có thể khiến cảnh sát không tìm được em...Em sẽ không cần làm cái gì nằm vùng, chỉ cần sống thật tốt là đủ.” Đậu Diệc Phồn nói.

188. Chương 189 : Quá Nguy Hiểm

“Em không muốn sống một cuộc sống mà phải đông trốn tây nấp như vậy, em đã tìm được phương hướng cho cuộc đời mình, cứu người so với giết người thì thú vị hơn nhiều. Em không muốn trở lại cuộc sống trước kia, em muốn vượt qua. Chờ em hết hạn tù, khi được trả tự do, em muốn có cuộc sống như một cô gái bình thường, không có lo lắng sợ hãi.” Thật vất vả mới đi lên chánh đạo, tốn nhiều ý định cùng hơi sức như vậy, làm sao cô có thể bỏ dỡ nửa chừng. Hồi cái để làm người mới, giống như là cai nghiện, mặc dù quá trình rất khó, không cẩn thận sẽ rơi vào đó lần nữa, càng thêm vạn kiếp bất phục, nhưng cô nguyện ý chịu đựng đoạn đường khổ cực này để đạt được cuộc sống mới. Cô sống nhiều năm như vậy, vẫn luôn là vô tri vô giác, hầu như không bao giờ được lựa chọn quyền lợi mình. Kể từ khi có trí nhớ, cô chính là đứa bé của cô nhi viện, muốn đạt được thức ăn, thì phải chém giết tranh giành lẫn nhau, nếu không chỉ có thể chết đói, cho nên cô không có lựa chọn. Bị nhận nuôi là số mệnh, vì muốn ăn cơm no, cô đương nhiên phải đi theo. Yêu Mộc Trạch Khải cũng giống như là số mệnh, cùng lớn lên trong dạng gia đình như vậy, cô không hắc ám một chút chắc sẽ khó sống. Sau khi lớn lên, cũng là không thể làm gì, chỉ biết liều mạng. Từ trước tới nay chưa từng có ai giống như Vương Triệu Quân, cho cô lựa chọn. Cô có thể lựa chọn làm người tốt, cũng có thể lựa chọn tiếp tục đi theo con đường xấu. Và cô đã lựa chọn, tất nhiên cô sẽ đi tiếp con đường này, ai cũng không thể ngăn cản cô đi đến con đường quang minh này.

“Nhưng em làm người nằm vùng như vậy quá nguy hiểm.” Lần trước anh để cho người ở trên máy bay nổ súng với cô, hiện tại nghĩ lại, anh vẫn thấy rất sợ. Thiếu chút nữa anh giết chết cô gái mà mình thích nhất, nếu như không phải cô tránh được thì... anh thật không dám tưởng tượng.

“Dù nguy hiểm nữa thì em vẫn sẽ tiếp tục. Cho tới nay em cũng không phải là người chung tình. Em đã buông tha Mộc Trạch Khải, cũng buông tha anh, nhưng mà lần này, em không muốn buông tha Lữ Trị. Anh ấy đã vì em mà làm rất nhiều rất nhiều, vốn dĩ anh ấy có thể trải qua cuộc sống của người bình thường, nhưng bây giờ lại cả ngày vì em mà bồn ba mệt nhọc, lo lắng sợ hãi. Chuyện của anh và em, hay của Mộc

Trạch Khải e đều đã bỏ qua, duy chỉ lần này em không thể bỏ qua anh ấy.” Tiểu Ốc mặc dù chưa bao giờ nói qua, nhưng trong lòng cô rất rõ ràng, trừ phi Lữ Trị vì cô gái khác mà chia tay cô, nếu không cả đời, cô sẽ cứ như vậy đi theo Lữ Trị.

” Tiểu Ốc, nếu em vẫn cố chấp như vậy thì anh cũng hết cách rồi, nhưng anh sẽ chờ em. Anh sẽ vẫn như cũ, làm như chưa từng thấy qua em, vẫn cho là em đang ở trong tù. Khi nào em nguyện ý cũng có thể đi tới bên cạnh anh, anh sẽ chờ em mười năm, tựa như khi em ở trong tù chờ đợi anh vậy.” Về phần vị hôn thê kia, anh cũng chưa bao giờ cùng cô ấy lên giường, nên cũng chỉ là giả phượng hư hoàng thôi

189. Chương 190 : Dẫn Ra

“Anh cần gì phải như vậy”

“Lòng anh đã quyết.” Cô có thể ở trong tù, khổ sở đợi tin tức của anh một năm rưỡi, vậy anh vì sao không thể như một năm rưỡi đó của cô, đợi cô thêm mười năm, cho dù như vậy chỉ là vì muốn tìm lại một tia hi vọng.

Tiểu Ốc không muốn nói nữa, cũng chỉ có thể tùy anh: ” Ngày nào đó nếu anh nghĩ thông suốt, thì đừng chờ em nữa, chỉ lãng phí thời gian thôi.”

“Là anh cam tâm tình nguyện.”

“Hôm nay em tới là cùng anh nói chánh sự, anh có thể hay không thả Vương Triệu Quân?”

“Không thể.”

“Anh ấy là thầy của em, một ngày là thầy cả đời là cha, nếu như anh giết anh ấy rồi, em nghĩ em sẽ hận anh.” Tiểu Ốc không cách nào trở mắt nhìn Vương Triệu Quân đi tìm chết, là anh ta kéo cô từ trong mê mang ra ngoài làm người, điều này cô vĩnh viễn nhớ.

Nghe cô nói một cách bình tĩnh như vậy, Đâu Diệc Phồn cảm thấy cô sẽ thật sự hận anh, thở dài mà nói: “Em thắng, cõi đời này, anh cái gì cũng không sợ, chỉ sợ em hận anh. Anh biết rõ anh ta đang ở đâu, nhưng không dám bảo đảm có thể cứu anh ta ra không, cũng không thể bảo đảm anh ta bây giờ đã chết hay còn sống. Bây giờ anh ta đang ở trong tay ba a, ba anh hận anh ta như thế nào, chắc em biết rõ.”

“Cám ơn, cho em bản đồ đi!” Tiểu Ốc sợ anh cùng ba anh vì chuyện này mà mâu thuẫn, nên trực tiếp hỏi bản đồ để tự mình đi.

Đâu Diệc Phồn không đưa bản đồ cho cô: “Đoán chừng có rất nhiều người trông chừng, thủ hạ của ba anh, chưa chắc em có thể đối phó được, anh cùng em đi.”

“Nhưng anh đi được không? Ba anh, ông ấy.”

“Không sao, nửa năm trước cũng đã mâu thuẫn, chuyện đó cũng không kém việc này.” Thật ra thì hai năm trước cũng đã có mâu thuẫn, bởi vì Tiểu Ốc, anh khóc cầu xin ba mình, kêu ông ấy đi cứu Tiểu Ốc, nhưng ba anh lại nói bản thân bọn họ cũng khó bảo toàn, nên cũng mặc kệ. Hơn nữa, Mộc gia thế lực không có, Tiểu Ốc không xứng với anh. Anh hận thấu ba mình, kẻ chỉ biết nịnh bợ, lại vô tình. Thức dậy thấy mình bị giam, anh ngày ngày cãi lộn với ông ấy. Khi mới bắt đầu, Đâu lão ba còn bao dung anh, sau liền lật mặt, khi anh lấy được Macao, còn đóng cửa nhốt anh một thời gian, sau khi Tiểu Ốc bị phán ngồi tù, mới thả anh ra ngoài.

Phòng nhỏ lại nhảy cảm đoán được: “Là bởi vì em rồi!”

”Không có, em không cần suy nghĩ nhiều. Chúng ta thảo luận một chút làm thế nào cứu người, dù sao người bên cạnh lão ba, cũng là người anh quen thuộc nhiều năm, tốt nhất là không thương tổn bọn họ. Anh cảm

thấy phương án thứ nhất sẽ tốt, vì anh cũng không muốn quá bạo lực. Anh dẫn em đi gặp Vương Triều Quân, sau đó anh sẽ dụ những người trông chừng đi.

190. Chương 191 : Cười Hữu Nghị Một Tiếng

“Em nhanh chóng dẫn anh ta đi, sau khi thoát khỏi những người canh chừng đó, anh sẽ hội hợp với em ở cửa sau, nhưng muốn rời đi Macao đoán chừng còn phải tìm phương pháp khác. Máy bay trực thăng của bố vợ anh có thể đem ra dùng, nhưng chỉ sợ về sau người trên máy bay lại lỗ miệng, bởi vì anh sẽ không lái máy bay, chắc chắn phải cần một phi công.” Đậu Diệc Phồn nói, anh là người luôn thích đánh nhanh thắng nhanh.

“Máy bay trực thăng giao cho bạn trai của em, anh nói ngừng ở đâu, mấy giờ đón là tốt rồi.” Tiểu Ốc biết Lữ Trị có năng lực này, dù muốn một chiếc Boeing 747 cũng không có vấn đề gì.

“Ok!” Đậu Diệc Phồn kêu cô đến trước bàn đọc sách, vẽ bản đồ cho cô nhìn: “Đến lúc đó, em nguy trang thành người hầu của anh, em không phải biết dịch dung sao, như vậy sẽ dễ dàng đi vào. Đây là cửa trước, đây là cửa sau, chúng ta cứ từ cửa trước nghênh ngang đi vào, anh sẽ tìm thêm một thủ hạ trung thành với anh cùng chúng ta đi vào, để cho người đó hiệp trợ em, như vậy cơ hội cứu Vương Triều Quân ra có thể lớn hơn một chút. Nếu là thuận lợi, kêu máy bay đợi ở sân cỏ, cách đó 500m để đón em, nếu không thuận lợi thì trực tiếp lái đến trước đại môn.”

Sau khi Tiểu Ốc cùng anh thảo luận cặn kẽ, xác định kế hoạch tác chiến, liền rời đi sòng bạc trước, làm bộ tới để nói chuyện hợp tác, nhưng thất bại. Sau đó đợi đến đêm, cô ở nơi đã hẹn chờ anh xuất hiện rồi sẽ cùng anh đi ra ngoài. Đậu Diệc Phồn chuẩn bị vũ khí cho cô mang theo.

Tiểu Ốc gọi điện cho Lữ Trị, nói với anh mình cần máy bay trực thăng, Lữ Trị nói: “Anh sẽ cho người từng lái chở em lúc trước tới.”

Vào ban đêm, Tiểu Ốc ở địa điểm chỉ định chờ Đậu Diệc Phồn đến. Đậu Diệc Phồn một thân chuẩn bị, mang theo vũ khí, không phải nói là không muốn có đạn khói gì đó sao, chẳng lẽ anh có thể dể thương người trong nhà?

Tiểu Ốc vừa lên xe, anh lại đưa khẩu súng cho cô: “Cầm.”

“Cái này là?”

“Bọn họ sẽ không đối phó anh, nhưng sẽ đối phó em, nếu như có thể thì không cần nổ súng, nhưng nếu có người dám nổ súng bắn em...em tự vệ, anh sẽ làm như cái gì cũng không thấy, chỉ cần không nên đánh chết người là được, dĩ nhiên không thể đánh ba anh, nếu không anh sẽ phát điên.” Nếu cô gái mà anh thích nhất cầm súng nhắm ngay ba mình, anh có cảm giác mình nhất định sẽ điên.

“Em đồng ý với anh.” Tiểu Ốc lấy khẩu súng bỏ vào ống tay áo, động tác thuần thục lại nhanh nhẹn.

Trên xe tên còn lại không biết Tiểu Ốc, hữu nghị cười một tiếng với cô: “Chào.”

“Vất vả anh rồi.”

“Không có việc gì, chuyện của thiếu gia, chính là chuyện của tôi.”

191. Chương 192 : Tới Đây

Không bao lâu, bọn họ đến trước một biệt thự. Đậu Diệc Phồn nghênh ngang mang theo bọn họ đi vào, anh hỏi thăm người trong nhà: “Lần trước tôi mang người kia về, giờ đang ở đâu?”

“Còn đang bị nhốt ở trong phòng dưới đất kia, vô luận chúng ta nghiêm hình bức cung như thế nào hắn cũng không nói, đã sắp không chịu được.”

“Vậy sao? Tôi tự mình đi xem một chút, tôi không tin không ép được hắn.” Đậu Diệc Phồn nói xong, mang theo Tiểu Ốc cùng người nọ đi tới phòng dưới đất.

Trước cửa phòng có người đang trông chừng, thấy Đậu Diệc Phồn thì chào anh một cái: “Thiếu gia tốt.”

“Mở cửa.”

“Dạ, thiếu gia.” Người canh cửa nói xong thì đi vào theo.

Tiểu Ốc cùng người kia theo đuôi đi vào. Trong tầng hầm tối đen như mực, nhưng có thể ngửi thấy được một mùi máu tanh hôi thối, mùi này lại không tiêu tan, làm cô thấy ghê tởm, muốn ói.

Người canh chừng đi mở đèn, Tiểu Ốc thấy cách đó không xa có người bị trói ở trên cây cột, toàn thân bị đánh đến không còn thấy được khối thịt nào, có thể nói là máu thịt be bét, đầu tóc lại rối bời. Hình như người đó chính là Vương Triệu Quân. Vương cảnh quan ngày xưa uy phong lẫm liệt, nay lại thành bộ dáng này, ngoài đau lòng, cô cũng nghĩ tới tương lai của mình có thể hay không cũng như anh ta.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là cứu người, Tiểu Ốc nhìn Đậu Diệc Phồn một cái, Đậu Diệc Phồn ngầm hiểu trong lòng, đột nhiên kêu một tiếng: “Ah! Chiếc nhẫn đính hôn của tôi không thấy đâu.”

Mọi người đều giúp anh tìm, nhưng nơi này tìm không thấy: “Không có a!”

“Xong rồi xong rồi! Có phải hay không rớt tại bên ngoài rồi, nếu là vứt bỏ, sợ là mấy ngày sau đều phải ngửi thư phòng rồi. Các người mau đi ra bên ngoài tìm một chút đi! Tự tôi cũng tìm, hai người các người ở lại chỗ này, đối với hắn nghiêm hình tra khảo! Tôi cũng không tin, hắn không nhận tội!” Đậu Diệc Phồn nói xong, đem người dẫn đi ra ngoài.

Tiểu Ốc đi tới, chụp bả vai của Vương Triệu Quân: “Vương cảnh quan, tỉnh, là tôi!”

Vương Triệu Quân không để ý đến cô, nhìn như ngủ thiếp đi, người kia nói: “Không cần kêu, hắn nhất định là đau ngất đi, thử một chút xem hắn còn hô hấp không, nếu là có thì trước đem ra ngoài rồi tính sau, thời gian cấp bách.”

Tiểu Ốc liếc mắt nhìn cái bàn ủi bị ném ở trong thùng nước ngâm, sau đó đem ngón tay đặt ở chóp mũi của Vương Triệu Quân thử một chút, có hô hấp: “Còn sống.”

Người nọ lập tức móc ra con dao nhỏ, cắt sợi dây đang trói chặt Vương Triệu Quân, Tiểu Ốc ở bên cạnh đỡ để tránh Vương Triệu Quân ngã xuống. Không ngờ âm thanh này lại dẫn bọn người kia tới.

192. Chương 193 : Người Giải Quyết

Để tránh cho Triệu Quân ngã xuống, tạo âm thanh khiến người tới.

Động tác người nọ rất nhanh, cởi áo khoác trên người cho hắn phủ thêm, hai người dìu dắt Triệu Quân ra ngoài, nhìn bên ngoài không có người, Tiểu Ốc và người nọ nhanh chóng mang lấy Vương Triệu Quân đi ra ngoài, đi nhanh đến cửa thì Diệc Phồn tới, người kia đến giúp nói :“Mau! Người đem cửa mở ra, ta nâng hắn qua đây.”

Kết quả, bọn họ còn chưa có ra cửa chính, đột nhiên chỉ thấy mấy người kia đang cúi đầu tìm chiếc nhẫn trên thảm cỏ, chạy qua bên này, vốn muốn nói, chúng ta không tìm được chiếc nhẫn, nhưng mới nhìn thấy vết thương chồng chất của Triệu Quân đang bị Diệc Phồn dìu dắt, cũng biết chuyện không dễ dàng như vậy, nói nhanh :“Thiếu gia! Người dẫn hắn đi đâu? Không có lệnh của lão gia, bất luận kẻ nào cũng không thể mang hắn đi, nếu không giết không tha.”

“Mau tránh ra! Chẳng lẽ ngươi giết ta sao?” Diệc Phồn không chịu uy hiếp, đỡ Vương Triệu Quân lui về phía sau.

“Không dám! Nhưng là thiếu gia, người không thể làm khó chúng tôi.” Những người đó từng bước từng bước ép sát, bao bọc từ phía sau, đem hắn và bọn họ vây vào giữa, tình huống rất không ổn.

“Không dám thì tránh ra!”

“Chuyện này.” Mọi người thật khó khăn, vừa là thiếu gia, vừa là lão gia, hai bên không thể đắc tội.

”Tao xem ai dám lên.” Âm thanh của lão gia từ đằng xa truyền đến, vốn là ông nghe được động tĩnh, biết được Diệc Phồn khó về nhà đã trở lại, cố ý bỏ dậy, muốn nói mấy câu với con, lại nghe được tiếng ồn ào trong sân, thì ra là vì chuyện này mà đến, lời nói của ông, nhìn ông ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

Diệc Phồn hừ một tiếng, kêu ông một tiếng :”Cha, làm sao người đã dậy?”

”Mày còn biết tao là cha mày? Nếu tao không dậy, mày đã đem cái nhà này phá hỏng rồi.” Lão gia rất tức giận, đi tới muốn đánh hấn.

Tiểu Ốc móc súng ra, hướng về phía đám người kia :”Không cho tới đây, người nào tới đây, ta đánh chết.”

Nhất thời không ai dám tiến lên, nhưng ông già lại nói :”Thật sao? Vậy tao lên trước cho người giải quyết.”

Ông già nói xong hướng về phía cô, cho dù ở lúc này, cô vẫn như cũ không có đem súng hướng về phía ông, cô đã đồng ý với Diệc Phồn.

Nhưng ông già sẽ không nhân từ như vậy, bởi vì cô hóa trang, không nhận ra là cô, chỉ là nếu là nhận ra, có thể giết đứt khoát, tất cả hành động của con, đều do con đàn bà kia, giết xong hết mọi chuyện.

193. Chương 194 : tuân Thủ Lời Hứa

“Không! Cha không được giết cô ấy.” Nói xong hấn chắn trước mặt cô, hơn nữa dùng âm thanh chỉ cô mới nghe được, :”Ép buộc tôi!”

Cô không do dự, cầm súng đặt lên đầu hấn :”Các người không để cho ta đi, ta liền giết hấn.”

Rõ ràng ông già không chịu uy hiếp, nói: “Mày dám nả một phát súng với nó, tao liền đem mày và Triệu Quân đánh thành cái gậy, mày tin hay không? Chúng tao có nhiều súng như vậy, mà mày chỉ có một khẩu súng, mày có cần thử xem ai nhanh hơn không.”

“Ông mà giết tôi, tôi liền cho con ông phải chôn theo.”

Nhưng ông già không tin cô, “Đừng nháo, chẳng lẽ tao nhìn không ra, mắt của mày không có sát ý. Nhưng mà tao có thể đánh mày thành cái gậy, mày thúc thủ chịu trời đi.”

Cô thở phì phò, để súng xuống, hỏi Diệc Phồn :”Bây giờ nên làm gì?”

Diệc Phồn cũng thở dài một cái, nói với cha hấn :”Cha cần gì phải như vậy. Nếu cha giết cô ấy, con cũng không muốn sống, cha thả họ đi đi.”

”Không thể nào, nếu như con trai tao mà có thể chết vì người ngoài, vậy không phải là con trai của tao, mày lấy cái chết uy hiếp tao, mày chết đi. Tao xem như chưa sinh ra đứa con là mày.” Ông nói dọa.

“Vậy con không chết, con thoát hôn. Con không kết hôn, nhưng cha phải thả họ đi, bảo con mai kết hôn, con cũng đồng ý, cha tự mình làm đi.” Hấn vì cô ngay cả hạnh phúc cả đời cũng đem ra, hết cách rồi, hấn nợ cô quá nhiều, không biết năm tháng nào mới trả hết.

“Đậu Diệc Phồn.” Cô có không nhận được, gọi tên cô.

Diệc Phồn nhìn cô một cái :”Không sao, mười năm sau, tôi vẫn là một hảo hán.”

Cô hiểu ý tứ của hấn, lại cảm thấy cô đối với hấn có chút tàn nhẫn :”Nhưng.”

”Không có nhưng nhị gì hết, cha có đồng ý không.” Hấn hỏi.

Hôn sự của hắn xác thực là không thể bỏ xuống, bụng của cô ta càng lúc càng lớn, tới tháng sau sẽ lộ bụng bầu rồi, nhà bên đó thấy hắn chậm chạp không có động tác kế tiếp, cũng có chút không kịp đợi. Ông già cân nhắc thiệt hơn, gật đầu một cái nói: “Được rồi! Thả bọn họ đi, nhưng cha muốn con nói chuyện giữ lời, nếu không bắt luận bọn họ đi tới chỗ nào, tao sẽ bắt lại.”

Hắn gật đầu, “Con sẽ tuân thủ lời hứa.”

194. Chương 195 : sẽ Thoải Mái Một Chút

”Thả bọn họ ra.”

“VẬY chúng tôi đi trước.” Cô nói nhỏ, xong rồi dìu Triều Quân đi ra ngoài, bây giờ không phải là thời điểm làm mẹ.

“Lên đường bình an.”

Cô vừa mới ra ngoài, máy bay trực thăng đã hạ xuống trước mặt cô, xem ra bọn họ đã lâu không ra, trực thăng đã trực tiếp lái tới.

Cô đỡ hắn lên máy bay, quay đầu nhìn Diệc Phồn một cái, đóng cửa lại....

Vì tránh tai mắt của mọi người, sau khi tới Nam Thành, Triều Chính khiêm tốn ngồi một chiếc xe tới đón em trai, còn mang nhân viên cứu hộ tốt nhất.

Thất đứa em bị thương thê thảm, không nở nhìn, Lữ Trị đề nghị đưa vào bệnh viện của hắn, thiết bị và được kiện đầy đủ cả.

Triều Chính suy nghĩ một chút, cũng chỉ có như vậy, sau khi đem Triệu Quân vào bệnh viện cấp cứu, bên ngoài phòng cấp cứu, Triều Chính nói nhỏ với cô :“Cảm ơn cô đã cứu mạng em của tôi, cô là ân nhân cứu mạng của nhà chúng tôi.”

Cô lắc đầu một cái: “Đừng nói như vậy, một ngày là thầy cả đời là cha, không có anh ta, bây giờ chắc tôi đang ngồi tù, chờ anh ta thoát khỏi nguy hiểm, nếu có thể, nói cho tôi biết một tiếng, thời gian không còn sớm, tôi cùng bạn trai về trước.”

Cô tin vào giờ phút này, mặc kệ tình huống như thế nào, đều không cần người ngoài như cô đứng đợi, bởi vì người thân của hắn nghe được tin đang trên đường tới, cô không có ý định cùng người đó gặp mặt, thân phận của cô không thể bại lộ.

Triều Chính gật đầu :”Hẹn gặp lại.”

Cô đi ra bệnh viện, yếu đuối tựa vào ngực Lữ Trị, anh thấy cô có điểm không đúng :”Thế nào?”

“Em bị rồi.” Cô bị đau bụng kinh, mặt cô trắng bệch, lại có ý nói ra, quá mất mặt rồi !

”Hả! Thế nào không nói sớm, anh ôm em về.”

”Đừng! Nếu là làm dơ y phục của anh thì sao.” Cô ngăn cản hành động ôm của anh.

”Không sao, vợ anh thì sao anh lại ghét bỏ.” Nói xong anh ôm lấy cô đi ra ngoài cửa, hôm nay thật là nguy hiểm, vợ của anh hình như lại thoát một kiếp. Ngày mai lại ăn mừng lớn, hiện tại anh cũng mệt, về nhà ngủ một giấc trước rồi nói sau.

Cô và anh về đến nhà là rạng sáng rồi, cô tắm rửa nhanh chóng, lên giường đã gần 12 giờ, anh đi vào thấy bộ dạng cô sắp ngủ, vội vàng bưng đồ :“Anh làm chè táo đỏ cho em, uống một chút rồi ngủ, sẽ thoải mái hơn.”

195. Chương 196 : nghiên Cứu Một Chút

Cô uống vài ngụm :”Rất ngọt.”

“VẬY anh uống một hớp, em uống một hớp.” Anh khuyên cô tận tình, thật ra anh rất lo lắng, không chỉ sợ cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng sợ cô sẽ đi theo hắn ta, may là cô đã trở lại.

“Anh hai em một.”

“ĐƯỢC.”

“Hay là anh uống ba hớp, em một hớp, phần thưởng là cho anh hôn một cái.”

“ĐƯỢC.”

“Nếu không anh uống giúp em đi, hôm nay em sẽ phục vụ tốt.”

Anh vừa muốn đồng ý, phát hiện thiếu chút nữa thì rút lui, cô đang nói cái đó sao? Cái đứa xảo trá này :”Không được! Ngoan, uống xong đi ngủ sớm một chút.”

“ĐƯỢC rồi!”

Sau đó anh lại khổ sở uống ba ngụm cô uống một, tốn một hồi lâu hai người mới uống xong.

Uống xong, cô tìm anh đòi dây chuyền, hiện tại cô không có nhiệm vụ, đem dây chuyền đeo lên trước.

Sau khi anh tự mình đeo lên cho cô, ôm lấy cô rồi ngủ.

Những ngày nhàn nhã cũng không lâu lắm, Triều Quân hôn mê ở bệnh viện ba ngày, sau khi tỉnh thì nghỉ ngơi mất 5 ngày, liền nằm ở viện, giao tài liệu cho cô, giao cô nhiệm vụ mới :”Hiện tại trên tay anh có một vụ lớn, anh tranh thủ giúp em, hai tuyến có thể đi phá án này là 18 phần, em nhìn một chút. Một là có vốn tới tay, một là tới nước Thái, vụ này chúng ta đã tiến hành hợp tác với cảnh sát Thái, nắm giữ đường đi và hành tung của người hiềm nghi, chứng cứ đã có một chút, nhưng còn chưa đủ.”

“Em xem một chút.”

Cô lấy về nghiên cứu một chút, cảm thấy vốn không được, gọi điện cho anh ta :”Cái vụ một , giống như em nghe qua ở đâu, có phải có quan hệ với Lữ Trị ?”

”Truyền thuyết anh ta là con riêng của nhà Lữ, chẳng qua anh nghĩ cái này với nhiệm vụ của em không có quan hệ gì nên không nói cho em. Bởi vì anh thấy cái này và vụ án không có quan hệ, em không cần sợ không được, không cần ra tay từ hắn, gạt hắn là được. Cái tên Trình Vinh đó rất háo sắc, quây rệu hấp dẫn cái gì, em hiểu.” Hắn cho là cô rất nhanh có thể hoàn thành vụ này, cho nên mới tranh thủ phân công cho cô.

Cô không muốn liên lụy đến Lữ Trị, lắc đầu một cái, lựa chọn con đường thứ hai: ”Ta đi Thái.”

“Em phải nghĩ kỹ, đó là trùm buôn thuốc phiện! Không phải đùa giỡn, tin đồn là trùm ma túy rất ghê, ai chọc hắn sẽ không có đường sống, đối với hắn đều là vô nghĩa, thương hương tiếc ngọc, đừng mơ tưởng, đàn bà với hắn mà nói, chỉ là công cụ dùng để tiết dục.” Một người như vậy, Lữ Trị rất lo lắng, vụ án này phía trên rất coi trọng.

196. Chương 197 : Nhiệm Vụ Mới?

“TÔI đi, tôi còn chưa đi qua Thái Lan.” Nguy hiểm cũng tốt, cô không muốn đem Lữ Trị cho cuốn vào.

“Tiểu Ốc, đây không phải là đùa giỡn, có thể vụ án này đối với người nhận lấy đều rất nguy hiểm!” Vương Triều Quân khuyên nhủ.

“Không có quan hệ, tôi muốn đi!”

“Cô suy nghĩ thêm hai ngày đi!”

Vương Triều Quân quả quyết phản đối thái độ bình thường của Tiểu Ốc, cúp điện thoại, muốn cho cô một chút thời gian suy tính.

Hai ngày sau, Tiểu Ốc vẫn không thay đổi quyết định, cô thậm chí đã nghiên cứu qua đường đi cùng thân phận, cùng với thu thập xong hành lý.

Vương Triều Quân cảm thấy không ổn, dù sao Tiểu Ốc bây giờ cũng là bạn gái của Lữ Trị.

Vương Triều Quân nghĩ biện pháp liên lạc với Lữ Trị, mời anh ta đến bệnh viện, Lữ Trị đẩy cửa ra lúc thấy người kia luôn luôn cứng rắn giống như sắt thép nhau đang nằm ở tại than thở, trực giác nói cho anh biết chuyện này cùng Tiểu Ốc có thể có quan hệ:

“Thế nào? Anh tìm tôi , có chuyện gì không?”

“Tôi giao cho Tiểu Ốc một nhiệm vụ, nhưng là rất nguy hiểm, thế nhưng cái nhiệm vụ này, cũng có phương pháp xử lý tương đối an toàn, nhưng cô ấy không chịu.”

“Tại sao?”

Vương Triều Quân nói: “Bởi vì có liên quan tới anh, cô ấy không muốn dính líu vào anh, chuyện này tôi vốn không thể nói với người ngoài, nhưng tôi tin tưởng anh sẽ không nói ra hại Tiểu Ốc. Vụ án này cùng Trình Vinh có liên quan, anh ta là kẻ khả nghi buôn bán ma túy, cùng một Trùm Ma Túy bên Thái Lan có qua lại, nhưng chúng tôi còn cần chứng cứ. Tiểu Ốc hiện tại có hai con đường, một là đi đón Trình Vinh, đây là phương pháp nhanh chóng và an toàn cho Tiểu Ốc, hai là phải đi Thái Lan tìm tên trùm buôn ma túy kia, cô ấy lựa chọn cách thứ hai, anh cũng biết việc này có nhiều nguy hiểm, tôi hi vọng anh có thể khuyên nhủ cô ấy.”

Lữ Trị nghe về sau cảm thấy rất khiếp sợ, ba của anh Tư Sinh Tử lại đang buôn lậu thuốc phiện, mà Tiểu Ốc vì anh cứ nhiên bỏ gần cầu xa, hơn nữa chuyện lớn như vậy đều không nói với anh một tiếng, không xem anh là bạn trai à?

Nặng nề gật đầu một cái: “Tôi hiểu biết rõ rồi, cảm ơn anh.”

“Không cần, là tôi phải cảm ơn anh.” Nếu không phải là anh ta cho phi cơ tới, anh cũng sẽ không được cứu thuận lợi như vậy.

Lữ Trị nhiều lời thêm vô nghĩa: “Tôi đi về trước tìm cô ấy tính sổ!”

Lữ Trị lúc về đến nhà, thấy Tiểu Ốc đã chuẩn bị xong hành lý, có chút tức giận hỏi:

“Em như thế này là lại muốn đi sao?”

“Đi Thái Lan, em muốn đi, Vương cảnh quan không cho, em lại cứng rắn một chút, đoán chừng anh ta sẽ đồng ý, nếu là anh ấy không đồng ý, em cũng là muốn đi , bản đồ cùng tài liệu em đã cũng nghiên cứu tốt lắm, lần này đi có thể có hơi lâu, đại khái một tháng mới trở lại, anh phải nghĩ tới em đó!” Tiểu Ốc thản nhiên nói.

197. Chương 198 : Một Bên Tình Nguyên

Lữ Trị nghĩ thầm hoàn hảo Vương Triều Quân cố ý tìm anh nói rồi, nếu không giờ phút này anh còn chẳng hay biết gì, lại hỏi cô:

“Nguy hiểm không? Tiếp xúc với người nào?”

“Có thể là một thương nhân đi! Rất an toàn, đừng lo lắng.”

Tiểu Ốc sợ anh lo lắng, lừa gạt nói. Lữ Trị trong nháy mắt trở mặt, một phát bắt được hai vai của cô, thở phì phò nói:

“Thương nhân? Là trùm buôn bán ma túy đi!”

“Làm sao anh biết?”

Tiểu Ốc ngẩn ra. Lữ Trị buông cô ra, xoay người sang chỗ khác không nhìn cô, tức giận nói:

“Nếu không phải là Vương cảnh quan nói với anh, anh bây giờ còn chẳng hay biết gì, làm sao chuyện lớn như vậy mà em đều không nói với anh!”

“Đây là chuyện công.”

Thậm chí có chút là cơ mật, hơn nữa sợ anh lo lắng, cho nên làm sao cô có thể nói với anh?

“Nhưng mạng của em cũng là của anh, em là bạn gái của anh, em bây giờ như vậy, làm anh không có tồn tại cảm giác, em cái gì đều không cùng anh thương lượng, thật giống như anh bỏ ra đều là một bên tình nguyện!”

Anh nội này giận thật, liên quan đến sống chết đại sự, cô cư nhiên đều không nói cho anh biết!

“Thật xin lỗi! Em chỉ không muốn anh lo lắng!”

“Nhưng là anh rất tức giận.”

Lữ trị tiếp tục không để ý tới cô, không nhìn cô, cứ như vậy đưa lưng về phía cô hờn dỗi. Tiểu Ốc đi tới hai tay vòng chắc hông của anh bắt đầu làm nũng:

“Đang nóng giận sao! Em có nỗi khổ tâm riêng của em.”

“Không phải là ba anh Tư Sinh Tử, em vẫn còn ở gạt anh!”

Lần này anh tức giận hơn rồi, đưa tay hất tay của Tiểu Ốc ra, thở phì phò đi ra ngoài. Tiểu Ốc phía sau đuổi theo:

“Em chỉ là không muốn làm khó anh!”

“Em là bạn gái của anh không phải người ngoài! Anh không muốn cãi nhau với em, tâm tình anh không tốt, đi ra ngoài hóng gió, anh cần yên tĩnh một chút.”

Anh không muốn mắng cô, cho nên tình nguyện đi ra ngoài uống rượu giải sầu. Tiểu Ốc cũng không cho phép, đoạt cái chìa khóa xe của anh:

“Lái xe như vậy đi ra ngoài rất nguy hiểm, em không cho!”

“Ai cần em lo! Em cũng không phải là vợ anh!”

Anh không lựa lời nói, nói ra nhất thời hối hận, lời này đã thương người rồi. Tiểu Ốc vừa nghe, lấy cái chìa khóa xe ném về phía anh nói:

“Được! Anh thích đi đâu thì đi, em lười phải quản anh rồi!”

Cô nói xong thở phì phò chạy vào trong nhà, lần này Lữ Trị không có đuổi theo, lòng anh rất phiền, sợ vì vậy nữa làm thương tổn cô, không bằng tránh đi ra ngoài uống rượu, lái xe đi ra ngoài. Tiểu Ốc trở lại trong phòng liền bắt đầu khóc, ngu ngốc! Đại Ngốc Nghếch! Cô nếu là quan tâm anh, làm gì phát giận a! Tiểu Ốc thở phì phò ở nhà đi vòng vo một ngày, tên kia cũng còn chưa có trở lại.

198. Chương 199 : Không Đúng

Thôi!

Cô chủ động lần thứ nhất, hình như là bọn họ lần đầu tiên gây gổ, loại cảm giác này siêu cấp không tốt , trong lòng cô có loại cảm giác trống trải.

Buổi tối trước khi ngủ gọi điện thoại cho anh : “Khốn kiếp, anh ở đâu?”

Đầu kia bắt máy cũng là giọng nói một cô gái: “Này, cô tìm ai à?”

“Cô là ai, Lữ Trị có ở đây không?”

“A Trị uống say, đang ngủ. Cô cũng biết đàn ông có lúc, cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi, vào lúc này anh ấy ngủ cùng heo chết một dạng.”

Cô gái kia ở trong điện thoại cố ý nói vô cùng mập mờ.

Tiểu Ốc cũng không tin tưởng anh ấy sẽ dễ dàng phản bội chính mình: “Gọi anh ấy nghe điện thoại.”

“A Trị, nghe điện thoại.”

Cô gái trao đổi hai tiếng, chỉ nghe thấy Lữ Trị dùng ngôn ngữ say nhận lấy điện thoại:

“Người nào đó?”

“Khốn kiếp! Anh bây giờ ở nơi nào? Thế nào vẫn chưa về nhà?”

“Anh uống một chút rượu, thư ký đang chăm sóc anh, em không phải quan tâm, anh hiện tại không muốn gặp em, ngày mai anh muốn đi Mĩ họp, chính em muốn làm cái gì làm cái đó đi! Anh lần này sẽ không muốn ngăn cản em.”

Thanh âm của anh nghe vừa mệt mỏi vừa thương tâm.

Tiểu Ốc có chút không nhịn được nói: “Được rồi! Vậy sự nghiệp anh quan trọng, chỉ cần lần này em có thể còn sống trở lại, chúng ta liền đính hôn đi!”

“Tiểu Ốc em. . . .”

“Bởi vì em muốn anh biết, em là thật lòng cùng anh lui tới, em tựa hồ chưa từng có nói qua cho anh, em thích anh. Đúng vậy em thích anh! Anh thích nhất ba cái chữ kia, em trở lại sẽ nói cho anh biết, nhất định phải chờ em.”

Cô nghĩ tới nghĩ lui, còn chưa phải muốn ở lại chỗ này, không chỉ là sợ liên lụy anh, còn sợ đắc tội thân thích của anh, nếu là tự mình bắt em của anh, đắc tội ba anh, sau này cô làm sao có thể cùng hắn kết hôn?

Lữ Trị vừa nghe, cũng cảm thấy giống nằm mộng: ” Em lặp lại lần nữa!Anh không phải đang nằm mơ đi!”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Không phải nằm mơ, nói một trăm lần đều là chờ em trở lại liền đính hôn, sau đó thổ lộ với anh. Lần này dù sao không ai biết thân phận của em, đây chuyện em sẽ vẫn mang.”

Hòa khí Lữ Trị trong nháy mắt liền bị vài ba lời của cô cho san bằng rồi, vui vẻ, rất dễ nói chuyện mà nói:

“Vậy em nhất định phải trở về sớm chút, anh sẽ nghĩ tới em.”

Sau khi Tiểu Ốc cúp điện thoại, đột nhiên cảm thấy có cái gì không đúng, thư ký của anh là một nam a!

199. Chương 200 : cãi Nhau

Thế người con gái kia là ai? Anh lừa cô?

Nhớ lại quá khứ, Lữ Trị nhận, cô hỏi :“Người con gái đó là ai?”

“Thư ký.”

”Nói láo! Thư ký của người là nam.”

“Đổi.”

”Nói láo! Mới vừa rồi em gọi điện cho thư ký nam, hần không có từ chức.” Cô lừa anh.

Anh ăn vạ :”Anh có hai thư ký.”

“Nói láo!” Cô cảm thấy anh đang nói láo.

“Được, anh ở cùng đứa con gái, được chưa?” Không biết sao đầu dây bên kia lại có hốt hoảng vô hình.

Cô cảm thấy có cái gì không đúng: “Anh đang ở đâu, bây giờ em qua đón anh.”

“ANH không thể nói.” Anh không muốn bị bại lộ bây giờ, không muốn cô lo lắng cho anh, cái gì đều không làm được, mặc dù anh vô sỉ, nhưng còn chưa tới tình trạng kia, nếu cô đến, coi chừng anh trong thời gian ngắn là mấy tháng, dài là cả đời.

“Vậy anh không muốn gặp anh.”

“Không phải. Không phải anh không muốn gặp em, dù sao chính là không thể, chờ em làm xong nhiệm vụ, anh sẽ đón em. Đến lúc đó em sẽ hiểu.”

Cô thở dài: “Nói em gạt anh, anh tự biết? Thành thật khai báo?”

Lữ Trị rất bướng bỉnh, không nói thì không nói, nhưng anh biết bây giờ cô vì chuyện gì đó nên mới gạt anh, thì ra là có một số việc, không muốn một nửa kia biết, không phải là không quan tâm, là sợ cô lo lắng, sợ cô buồn, anh nói tiếng “ngủ ngon” rồi cúp máy.

Lại cúp máy.

Mãi cho đến ba ngày sau, cô chuẩn bị lên đường, anh vẫn không mở máy điện thoại, nhưng trước khi cô đăng ký, có một tin nhắn, nói chúc cô lên đường xuôi gió, nói rằng giờ phút này anh phải người nhìn cô, nhưng cũng không mất tự do, vì cái gì không tự mình đến?

Lại gọi điện, vẫn tắt máy.

Cô dùng trăm cách nghĩ cũng không có cách giải, nhìn chung quanh một chút, vẫn không có nhìn thấy anh, còn mất phút nữa phải lên máy bay rồi, cô có chút nóng nảy, Vương Triều Quân thấy cô gấp gấp nên hỏi :”Thế nào? Sao hôm nay hần không tới tiễn em, đi xa như vậy, hần không lo sao?”

“Em cũng không biết, đã mấy ngày rồi em chưa gặp hần.” Cô bày tỏ rất bất đắc dĩ, nhún vai một cái, thật ra thì lần này có chút sống chết chưa biết, cô rất muốn gặp hần một lần .

Vương Triều Quân cho là bọn họ cãi nhau :”Cãi nhau?”

Cô lắc đầu:”Không phải, hần gặp một ít chuyện, lại không nói với em, cũng không muốn gặp mặt.”

200. Chương 201 : Trùm Buôn Ma Túy Ở Đâu?

Tiểu Ốc lắc đầu: “Không phải, anh ấy gặp một ít chuyện, lại không chịu cùng tôi nói. Cũng không chịu cùng tôi gặp mặt.”

Vương Triều Quân nghĩ đến có thể là bởi vì em trai !

Dù sao Lữ Trị xuất thân từ nhà giàu có, hồi hận cũng không có gì khác thường, nhưng anh ta chăm sóc Tiểu Ốc tâm tình không có nói ra, chỉ nói: “Có lẽ qua đoạn thời gian sẽ tốt lên.”

“Chỉ mong vậy!”

Tiểu Ốc xách theo rương hành lý lên máy bay, cô tính toán đi Vân Nam trước, sau đó từ Vân Nam nghĩ biện pháp len lén đi vào Thái Lan, tìm cơ hội trước tiên là xâm nhập vào Thái Lan thanh lai , cũng có lời đồn đãi tên trùm ma túy kia thích nhất một chỗ ăn chơi cực kỳ xa xỉ, đoạn đường này rất nguy hiểm, chờ

đến sau khi tới Thái Lan, bên kia sẽ phái người tới tiếp ứng cho cô, cung cấp cho cô thân phận mới cùng vũ khí.

Tiểu Ốc trần trọc mấy ngày sau cuối cùng đã tới Thái Lan, nơi này khí hậu cùng Lào không sai biệt lắm, Tiểu Ốc có thể nhanh chóng thích ứng, mục đích của cô là tới thanh lai nổi tiếng trong truyền thuyết là một phần của khu vực “Tam Giác Vàng”, là khu vực nằm giữa biên giới ba nước Thái Lan, Miến Điện cùng Lào hình thành một hình giải đất tam giác, bởi vì nơi này là khu đất sản xuất ma túy, nổi tiếng thế giới.

“Tam giác vàng” bao gồm phía bắc bang Shan của Myanmar, Kachin, Thái Lan, Chiang Rai, Chiang Mai ở miền bắc Lào và tỉnh Luang Namtha, Phongsali, tỉnh Oudomxay, và các tỉnh miền Tây của Luang Prabang, tổng kích thước của hơn 3.000 thị trấn và làng mạc. Tổng diện tích 194.000 km vuông.

Bởi vì khu vực “Tam Giác Vàng” phần lớn là núi non hiểm trở cao hơn độ ột số cây, khí hậu nóng bức, lượng mưa nhiều, đất đai phì nhiêu, vô cùng thích hợp cho cây anh túc sinh trưởng, hơn nữa nơi này có rừng nhiệt đới rậm rạp, con đường gập ghềnh, giao thông bế tắc, ngoài tầm tay với chính phủ ba nước, vì việc trồng trọt cây anh túc cung cấp tài chính cho nền kinh tế, chính trị cùng với địa lý, khí hậu các phương diện đều gặp điều kiện may mắn.

Căn cứ tin tức tình báo tên Trùm Ma Túy kia bình thường núp ở trong núi sâu, không có ai biết hang ổ của tên đó ở đâu, bọn chúng rất cẩn thận, làm giao dịch thì đều không phải là ở hang ổ, mà ở bên ngoài nói chuyện, có lúc ở Lào có lúc ở Miến Điện, có lúc ở Thái Lan, khó có thể dễ dàng tìm được hang ổ của tên trùm này, nghe nói tên cũng không rõ ràng, có vài người nói tên này có một nửa huyết thống là người Miến Điện nên thì ra là tên giống như Pang, sau lại sửa lại tên, có người nói gọi Clay, có người nói gọi Pang.

Tóm lại hành tung khó có thể nắm giữ, mà duy nhất xác định được, tên này rất thích thanh lai, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện ở thanh lai, nhưng phần lớn là vào lúc đêm khuya yên tĩnh, như vậy tương đối không dễ dàng bị người khác phát hiện, nhưng mà tên này rất ít ra vào nơi bình thường, mà lại rất thích đến hộp đêm, để tìm những cô gái xinh đẹp giải quyết vấn đề sinh lý.

201. Chương 226: Quá Tình Cờ

Tiểu Ốc tính toán xâm nhập vào nơi đó để tìm cơ hội. Thân phận lần này là một cô gái có nửa huyết thống Thái Lan, nửa huyết thống Trung Quốc, tên là Mỹ Lệ, từ nhỏ lớn lên tại Trung Quốc, giờ tới Thái tìm người thân. Sau khi liên hệ với chính quyền địa phương, cô lấy được hai cây súng lục bỏ túi, rất thích hợp giấu trên người để phòng thân, cùng một chứng minh thư về thân phận mới, những đồ còn lại đều do chính cô chuẩn bị, các loại ám khí gì đó cô cũng đã mang đầy đủ.

Bởi vì cảnh sát bên Thái làm hình trong CMND giả cùng dáng dấp bên ngoài của cô rất giống nhau, nên Tiểu Ốc không thể dùng thuật dịch dung để ngụy trang, chỉ có thể dùng hình dáng thật mà làm việc.

Tiểu Ốc kéo hành lý, cố ý dừng ở địa điểm ăn chơi lớn nhất, giả vờ hỏi đường. Thật ra cô đang chờ đợi mình bị bắt hoặc là bị lừa đi.

Nhưng chỗ ăn chơi này ban ngày trị an không tệ, bởi vì có một số du khách lui tới, lại có người tuần tra ở hai bên, nên kết quả là..không được gì. Điều này làm Tiểu Ốc hết sức thất vọng, kéo hành lý từ từ đi ra ngoài, nhưng đột nhiên lại bị một người kéo tay lại, Tiểu Ốc quay đầu lại vừa định cho đối phương một quả đấm, kết quả lại khẽ giạt mình: “Ba!”

Mộc ba cũng biết mình không nhìn lầm người, cầm lấy tay cô cũng rất là kinh ngạc: “Ba, làm sao ba lại ở chỗ này? Làm sao lại gầy như vậy? Ba hít thuốc phiện hả?”

Mộc ba nói: “Ba cũng không phải cố ý, vào thời điểm ba tới nơi này, ba đi làm tay chân cho người ta, cuộc sống cũng tạm được. Nhưng lại có người nhìn ba không vừa mắt, nên bỏ thuốc vào trong rượu, khi uống vào... bây giờ cũng không thể cai được. Không phải con đang ngồi tù sao? Làm sao lại chạy đến nơi đây?”

Vẫn là không thể nói cho ông ấy biết sự thật, tất cả có vẻ như quá tình cờ rồi, Tiểu Ốc thở dài, nói: “Con vượt ngục, chạy trốn khắp nơi, sợ bị cảnh sát tìm được, nên đã làm giả CMND, muốn tìm chỗ tránh một thời gian. Tên con bây giờ là Mỹ Lệ.”

Mộc ba trong lòng âm thầm có chủ ý, thật là gặp may lại chẳng tốn chút công sức nào. Ông đang lo không biết đi nơi nào tìm người kiếm tiền ỉn, cơn nghiện phát tác thực khó chịu, Tiểu Ốc tuy là con gái nuôi của ông, nhưng lúc này dù có là con trai ruột ở đây, ông cũng sẽ làm vậy, biết Tiểu Ốc giỏi võ, nên ông chỉ có thể dùng trí. Ông nói với cô: “Vậy cùng ba đến đây đi! Ba đang làm việc trong câu lạc bộ đêm, ba dẫn con đi gặp bà chủ, con có thể ở lại chỗ đó rửa chén đĩa.”

Tiểu Ốc nghĩ thầm Mộc ba chắc sẽ không lừa gạt mình đi!

202. Chương 227: Biến Hoá

Cô đi theo, kết quả lúc đi vào, Mộc ba mang cô tới trước mặt bà chủ, âm thầm ra dấu tay với bà chủ, mặt ngoài lại biểu lộ đáng thương nói: “Đây là đứa con gái vượt ngục của tôi, nó chạy trốn tới nơi đây, xin bà chủ chứa chấp nó.”

Bà chủ cười hết sức xinh đẹp, nhìn một chút, thấy Tiểu Ốc có vẻ thùy mị, cảm thấy cũng không tệ lắm, ra hiệu bằng mắt với hai hộ vệ đang đứng đối diện.

Hai hộ vệ lập tức hiểu ý, đi tới trực tiếp khống chế Tiểu Ốc, bắt được hai tay của cô. Tiểu Ốc trợn tròn mắt, nhìn về phía Mộc ba không thể tin, kêu: “Ba, làm gì vậy?”

Dù cảm thấy rất có lỗi, nhưng ông không hít thuốc phiện sẽ khó chịu đến chết. Mộc ba không nhìn cô, mà nói chuyện với bà chủ kia: “Bà cho giá đi! Đây là con gái nuôi của tôi, nuôi lớn như vậy thật không dễ dàng a!”

“Mười vạn baht Thái.”

Mười vạn baht Thái tương đương với hơn hai vạn nhân dân tệ, Mộc ba làm sao đồng ý: “Con gái của tôi chỉ đáng giá chút tiền như vậy sao? Nhiều hơn nữa đi!”

“Hai vạn năm baht Thái, không cần thì dẹp đi, con gái của ông vừa nhìn đã biết không dễ cư xử, có đáng tiền hay không chính ông biết.” Bà ta biết những kẻ hít thuốc phiện này, dù có ra giá ít hơn nữa cũng sẽ đồng ý, nếu không phải vậy bắt đẽ dĩ, ai sẽ bán con bán vợ.

“Được! Hai vạn năm thì hai vạn năm, đưa tiền mặt đi! Dầu gì ở đây tôi cũng có chút chuyện.” Không đưa tiền mặt thì phải đi ngân hàng lấy, như vậy rất phiền toái.

Bà chủ gọi người trông nom sổ sách đi vào, rồi đưa cho ông một khoản tiền.

Tiểu Ốc bị nhốt vào một căn phòng nhỏ tối tăm. Cô thật khóc không ra nước mắt, cô là nên vui mừng vì rốt cuộc cũng thành công lẫn được vào, hay là nên vui mừng vì bị ba nuôi bán đi? Làm nội gián, cái gì cô cũng đều nghĩ qua, duy chỉ không có nghĩ tới có một ngày cô sẽ bị ba nuôi của mình bán đi. Mà cô thật sự không cách nào tưởng tượng được, ngày xưa ba nuôi gian xảo thế nào, bây giờ lại có thể biến thành cái bộ dáng này, ba nuôi trước kia đặc biệt yêu thương cô, nhưng bây giờ lại có thể bán đứng cô.

Thật ra thì cô có thể đánh thắng được hai hộ vệ này, nhưng thật vất vả mới tiến vào đây, cô không có lý do gì lại chạy trốn.

Sau khi xác định trong phòng không có người khác, Tiểu Ốc móc ra thiết bị được giấu ở giữa hai ngực, đó là loại son môi đặc chế, cô phải thông báo cho Vương Triệu Quân tin tức bên này, mở ra một đầu, rồi bắt đầu hướng về phía bên trong thu nội dung cho bên kia nghe: “Cảnh sát Vương, chuyện có biến hóa.”

203. Chương 228: Ẩn Hiện

“Tôi gặp ba nuôi của mình, ở vùng gần chỗ ăn chơi lớn nhất, ông ấy bán tôi vào chỗ ăn chơi này, tôi sẽ tùy cơ hành sự. Nếu như anh có thể thì phải người bắt ba tôi đi, đưa ông ấy đi cai nghiện, nếu được như vậy thì không còn gì tốt hơn. Mặt khác anh nói cho Mộc Trạch Khải biết để anh ấy đề phòng, có lẽ ba cũng sẽ đi lừa anh ấy.”

Sau khi thu xong, Tiểu Ốc đem sơn môi phục hồi như cũ, tiếp tục giấu ở giữa hai ngực.

Sau khi bị nhốt hai ngày, Tiểu Ốc được thả ra tiếp khách, cùng với các cô gái bình thường khác ở cùng một chỗ. Thời điểm Tiểu Ốc tiếp khách, cô thường cho khách làng chơi một châm ý loạn tình mê, vậy là xong. Từ miệng của những chị em kia, Tiểu Ốc moi được một chút tin tức hữu dụng, tỷ như vị trùm buôn thuốc phiện kia mỗi lần tới chọn nữ nhân đều là đem các cô gọi vào một ngôi nhà nhỏ hai tầng, bảo các cô tất cả đều cởi hết, hằn đứng ở trên lầu, ẩn núp ở một vị trí nào đó mà nhìn, thích ai thì kêu người ta bịt mắt mang đi, có đôi khi là ở trên lầu, có đôi khi là đi dã ngoại hoặc là trên xe.

Tiểu Ốc càng nghe càng cảm thấy không tốt, không phải là cô không thể hy sinh, nhưng cô thật không muốn đem thân thể của mình cho tên đàn ông khác nhìn, ngoại trừ người đàn ông của cô.

Qua vài ngày nữa, việc cô lo lắng cũng đến. Buổi tối khoảng chừng mười một, mười hai giờ, những cô gái chưa bị khách mang đi, hoặc là không đem khách vào gian phòng của mình, những cô gái đang ngồi trong đại sảnh cùng các vị khách cười đùa, sẽ bị gọi bị ra cửa sau, người quản lý vừa đếm, vừa đẩy họ lên xe. Hắn nói với tên đàn ông có chút bí ối, đang đứng bên cạnh chiếc xe hàng: “Hôm nay các cô gái hơi ít, còn chưa có đi tiếp khách, tại đây có mười ba người.”

“Đúng là có hơi ít, trước hết cứ vậy đi!” Tên đàn ông nói xong đem cửa khoang xe đóng lại rồi lên đường.

Vừa đóng cửa, bên trong là một khoảng không gian đen kịt. Chúng làm vậy không chỉ bởi vì việc này có thể tránh tai mắt, mà còn có thể làm cho các cô không nhớ được đường đi, chỉ là bọn chúng không biết trên người Tiểu Ốc có trang bị máy nghe lén, theo dõi.

Cô biết cách tốt nhất để giấu thiết bị này. Thấy chung quanh tối đen như mực, cô vội vàng nới lỏng tóc, tháo bộ tóc quần giả xuống, từ ngực móc ra sơn môi cùng thiết bị nghe lén theo dõi, nhét vào một lỗ nhỏ trong tóc giả, cái lỗ này đã được Tiểu Ốc tạo từ trước, sau đó đội tóc giả lại, quần lại thành một búi trên đỉnh đầu. Như vậy cho dù có bị kiểm tra cũng không cần sợ.

Nhưng cô không muốn bị cởi hết, cho nên phải nghĩ biện pháp khác để đến gần người kia.

Đường càng ngày càng trở nên lắc lư, Tiểu Ốc đang nghĩ thì cũng đã gần đến vùng núi. Hi vọng cảnh sát Thái có thể phát hiện tín hiệu mà cô phát ra sớm một chút, bằng không đợi đến khi vào trong, cô không biết mình có thể trì hoãn được bao lâu.

204. Chương 229: Xui Xẻo

Ước chừng một tiếng sau, xe tải dừng lại ở một cái sân nhỏ trên núi. Bọn chúng đẩy cửa xe từ bên ngoài, rồi lại thô lỗ đẩy các cô xuống xe. Mười mấy tên đàn ông vừa thấy các cô xuống xe liền bắt đầu huýt gió, hoặc là gào thét.

Thoạt nhìn bọn chúng giống như là một đám binh lính, nhưng trên thực tế bọn chúng đều là thủ hạ của tên trùm ma túy. Xem ra vị trùm buôn thuốc phiện kia có hẳn một đội quân của riêng. Mặc dù sếp của bọn chúng không có ở đây, nhưng nhìn những người này cũng có thể đoán được là bên cạnh hắn sẽ là những binh lính giỏi. Nghe một người trong các cô gái đã từng tới đây nói, những tên đàn ông này phần lớn là những binh lính bình thường, chưa có gia đình cũng chưa thành danh. Bởi những tên tướng lĩnh cao cấp muốn có đàn bà sẽ tự mình đi tìm, không đi theo trùm buôn thuốc phiện tới nơi này. Hơn nữa cái mà mấy tên đàn ông này chờ đợi là những cô gái còn dư lại sau khi đã được trùm thuốc phiện lựa chọn. Những cô gái này sẽ phải tiếp bọn chúng cả đêm, đây là điều hết sức kinh khủng. Mặc dù số tiền mà các cô gái nhận

được cũng không ít, nhưng nếu như không tới đủ người, có khả năng một người sẽ phải tiếp ba bốn binh lính, thậm chí là một đám.

Thời điểm các cô bị đuổi về, trên người căn bản có không ít vết thương khác nhau. Bởi có vài binh lính thích cắn người, cũng có vài tên thích vừa làm vừa lằng nhục các cô gái, cũng có vài tên động tác rất thô bạo. “Thương hương tiếc ngọc” - cái từ này không nằm trong tự điển của bọn chúng, bởi vì bọn chúng có thể phải rời đi bất cứ lúc nào, cho nên đối với các cô luôn làm hết sức, ép buộc nhanh hơn. Vị trùm buôn thuốc phiện kia chỉ cần ra lệnh một tiếng, bọn họ sẽ rời đi ngay lập tức, quần áo mặc hay chưa cũng đều không quan tâm, bởi bọn chúng không chỉ là khách làng chơi mà còn là quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Cảm giác được những ánh mắt trần trụi này, phần lớn các cô gái đều biến sắc. Họ không hy vọng mình trở thành đồ chơi của bọn chúng, nhưng trùm buôn thuốc phiện kia chỉ chọn một, còn dư lại đều phải chịu xui xẻo, mà bản thân họ cũng không có cách phản kháng, điều có thể làm bây giờ là tranh thủ tiếp nhận sự việc này.

Mà bầy binh lính này hình như cũng đã sớm quen khi nhìn sắc mặt tái nhợt cùng thân thể run lẩy bẩy của các cô gái.

Các cô gái bị người dẫn vào bên trong một ngôi nhà nhỏ hai tầng như từng được kể. Vừa vào đại sảnh, họ liền bị yêu cầu cởi quần áo, bởi vì việc này chẳng những có thể nhìn vóc người của các cô không sót cái gì, đồng thời cũng khiến các cô không cách nào giấu diếm thứ gì trên người. Nếu như bị chọn, nghe nói là các đồ trang sức đều phải lấy xuống toàn bộ, như vậy mới có thể chắc chắn, không có sai sót gì.

Người nọ sau khi rời đi, trong đại sảnh, các cô gái bắt đầu kéo y phục. Họ biết thời gian cấp bách, họ chỉ có ba phút đem mình cởi sạch sẽ, ba phút sau, nếu vẫn chưa cởi sẽ bị kéo ra ngoài cho binh lính hưởng dụng.

205. Chương 230: Khua Chiêng Gõ Trống

Tiểu Ốc cởi chỉ còn lại áo ngực cùng quần lót, nhưng rồi lại không cởi tiếp được nữa. Cô thật sự không có cách nào đứng trước mặt một người xa lạ mà đem chính mình cởi hết như vậy. Cô thật không muốn có lỗi với Lữ Tri, nếu như vì vậy mà bị bắt đi cho binh lính hưởng dụng, cô vẫn có biện pháp giải quyết mấy người lính, và vẫn còn thời gian suy nghĩ biện pháp để moi ra một chút tin tức.

Ba phút trôi qua rất nhanh, ở đó cả đám các cô gái đã cởi hết, còn ông ọ làm dáng, cô nhìn có vẻ như hạc đứng trong bầy gà. Tiểu Ốc nhìn thấy một người phụ nữ trung niên thì cau mày, muốn đi qua kéo cô ấy đi, cô không do dự chút nào đi tới chỗ đó. Các cô gái kia dùng ánh mắt hoặc là đáng thương hoặc là hả hê nhìn cô, Tiểu Ốc cười lại với bọn họ một tiếng coi như an ủi, nói: “Không sao, tôi cảm thấy binh lính cũng không tồi, tôi không có chí lớn, đáng đáp cũng không xinh đẹp, chúc các cô may mắn.”

Tiểu Ốc lưng thẳng tắp, làm một bộ dáng không sao cả, đang đi nhanh đến cạnh cửa thì đột nhiên nghe một âm thanh trầm thấp từ trên lầu truyền đến âm thanh của tên này rất có ma lực, làm cho người khác không tự chủ nghe theo: “Chọn cô ta đi!”

Tiểu Ốc khựng lại, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, dường như không thể tin, nhưng cô cũng thật sự còn chưa có hoàn toàn cởi hết mà.

Tiểu Ốc hít sâu một hơi, đi theo một người khác tới cửa cầu thang. Lên trên lầu, rất nhiều bước đã bị lược bớt đi, ví dụ như tắm, tán tỉnh. Trong phòng là tối hay là sáng, cô hoàn toàn không biết, bởi cô bị che mắt, trói chặt tay, trực tiếp bị người ném vào bên trong.

Giường thực cứng, chỉ có một tấm chiếu, không có nệm êm, Tiểu Ốc nghĩ người này nhất định không phải là người hay hưởng thụ. Hắn ngủ giường cứng như vậy là vì muốn luôn luôn giữ đầu óc mình minh mẫn, cuộc sống quá an nhàn sẽ khiến cho con người dễ dàng mất đi ý chí chiến đấu.

Rất nhanh Tiểu Ốc nghe được tiếng bước chân trầm ổn nhưng lại có lực của một người, một đôi ủng quân nhân giẫm ở trên sàn nhà bằng gỗ, phát ra âm thanh lộp bộp lộp bộp.

Tiểu Ốc cũng từng trải qua rất nhiều sự tình, nhưng nghe cái âm thanh này vẫn cảm thấy có chút sợ, toàn thân không tự chủ được tiến vào trạng thái đợi chiến. So với tất cả đối thủ trước kia của cô thì tên này to lớn hơn, một tên trùm ma túy tồn tại, đại biểu đã có vô số lần tranh đấu cùng vô số sinh mạng ra đi.

Khí thể cực kỳ mạnh mẽ, khi tên kia dần dần đến gần, Tiểu Ốc khẩn trương đến nỗi có thể nghe thấy tiếng tim mình đập kịch liệt như đang khua chiêng gõ trống.

206. Chương 231: Quá Nhạy Cảm

Tiểu Ốc cho là cô sẽ bị cởi hết cái áo lót cùng quần lót còn sót lại trên người mình, nhưng không, đột nhiên hần ta kéo mí mắt của cô xuống, làm cô không nhìn thấy ánh sáng, chỉ cảm giác là tên đàn ông xa lạ trước mắt này áp sát mình quá gần, khiến cô hết sức khó chịu.

Tiểu Ốc thử giật giật mắt để thích ứng hoàn cảnh chung quanh. Điều cô nhìn thấy là một đôi mắt lạnh lẽo, không có nhiệt độ, làm cho người trấn định như cô cũng không khỏi lạnh run một cái. Trong mắt tên đàn ông này có sát ý, không lẽ hần phát hiện cái gì sao? Nếu không cũng sẽ không làm vậy, Tiểu Ốc nghĩ thầm hổng rồi!

Bất quá cô gặp chiêu phá chiêu, thấy hần luôn nhìn mình chằm chằm, cô cố làm ra vẻ ung dung nói: “Nhìn tôi làm cái gì? Tôi không phải rất đẹp chứ?”

Mặt hần không chút thay đổi nhìn Tiểu Ốc, sau đó đột nhiên dùng một tay lau gương mặt của cô, nói: “Người đẹp, mà lá gan cũng rất lớn. Nếu như không phải là tôi đã thấy cô thì thiếu chút nữa là bị khuôn mặt nhỏ bé Trương Mỹ Lệ của cô lừa rồi.”

“Có phải nhớ lộn hay không?” Tiểu Ốc bị hần nhìn đến nỗi lòng như muốn rơi xuống, nhưng vẫn giả bộ trấn định nói. Cô tự nhận mình là một người nếu như đã gặp qua thì không thể nào quên, bởi vì khí thể của cô quá mạnh mẽ khiến cho người khác rất khó quên.

Hần dùng ngón tay thô ráp mơn trớn gò má trắng mịn của cô nói: “Ở Lào, tôi đã thấy cô rồi. Tôi mới vừa phái người tra xét, cô là người Trung Quốc bị buôn bán đến Lào, sau lại được giải cứu trở về nước. Nhưng hộp đêm lại nói cho tôi biết, là do cô vượt ngục, bị lão ba hít thuốc phiện bán vào đây.”

Tiểu Ốc hít sâu một hơi, tự bào chữa nói: “Anh cũng quá nhạy cảm rồi, điều này cũng không có gì mâu thuẫn, lúc trước tôi bị người bán đến nơi này, rồi tự nhiên bị đuổi về, về sau lại phạm pháp bị bắt, tôi chạy trốn ra ngoài tiếp rồi tới nơi này nữa, không đúng sao? Cho nên tôi rất quen thuộc nơi này.”

“Nhưng lần trước cô đến, chỗ đó liền bị đóng cửa. Mà lần này cảnh sát muốn đối phó tôi, cô lại xuất hiện, cô không cảm thấy là hết sức trùng hợp sao? Là cảnh sát phái cô tới sao?” Hần hỏi.

“Đúng dịp thôi, nếu tôi là người do cảnh sát phái tới thì trên người nhất định sẽ có mấy móc gì đó, nhưng xem xem, trên người tôi không có gì cả, thủ hạ của anh bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, cần bản tôi không có cách nào làm được bất cứ chuyện gì!” Tiểu Ốc vừa nói chuyện vừa âm thầm dùng lực nới lỏng sợi dây.

Hần nheo lại mắt, sau đó móc ra một khẩu súng định chĩa về phía Tiểu Ốc. Nếu không cho cô nếm một chút đau khổ thì cô sẽ không nói thật, hần tính toán bắn một phát qua bắp chân của cô trước.

207. Chương 232: Tôi Ở Nơi Đây

Tiểu Ốc nhân cơ hội, dùng một cước đá rớt súng lục trong tay của hần. Thừa dịp khẩu súng rơi xuống đất, cô nhanh chóng dùng hai tay giật một cái, làm đứt dây thừng để giải thoát. Nếu là chém giết bằng súng thì khẳng định sẽ không còn kịp nữa, cô há miệng để độc châm từ trong miệng bắn ra.

Hần dễ dàng tránh được, còn cô tranh thủ lúc hần đang né tránh, nhanh chóng đẩy cửa sổ ra, từ lầu hai nhảy xuống, trong sân nhỏ lại không có tường rào cao lớn nên cô dễ dàng vượt qua, hướng phía rừng núi mà

chạy đi. Hấn đứng ở lầu hai hướng về phía cô nổ súng, nhưng Tiểu Ốc chạy nhanh nên hấn không thành công.

Hấn cực kỳ tức giận, neho mắt, nói với thủ hạ: “Tập trung binh lực, toàn lực đuổi bắt cô gái kia, cô ta chạy về hướng có vách đá, sống phải thấy người, chết phải thấy xác, cô ta cũng chưa chạy xa đâu.”

Cô đã nhìn thấy mặt của hấn, cho nên quyết không thể sống đến ngày mai!

Tiểu Ốc vốn muốn tìm một chỗ an toàn để trốn, nhưng rất nhanh đã nghe thấy tiếng xe, cô nghĩ dựa vào việc lúc này đã gặp những binh lính kia, cô rất sẽ bị bọn chúng tìm được, không bằng vẫn chạy về phía trước.

Kết quả chạy không bao xa, cô nhìn thấy một vách đá. Mặc dù không phải là vực sâu vạn trượng, nhưng liếc mắt cũng cao khoảng ba mươi, bốn mươi mét, phía dưới lại không thấy rõ, nghe như có tiếng nước chảy nhưng không lớn, có lẽ là nước không chảy xiết, cũng có lẽ là nước không sâu.

Tiểu Ốc hy vọng là về trước, như vậy cô mới có cơ hội sống sót, nếu là về sau có lẽ sẽ tàn phế.

Cô đã không có đường lui. Cô có thể nghe được tiếng xe hơi khởi động, cùng âm thanh của một đám binh lính đang đuổi tới.

Tiểu Ốc lui về phía sau, muốn nhìn một chút xem vực này có dây leo gì không, để lúc cô té xuống, biết đâu có thể tóm được một chút dây leo, như vậy cũng không té thảm.

Đột nhiên bầu trời vang lên âm thanh của máy bay trực thăng, Tiểu Ốc hướng nơi xa nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy máy bay trực thăng, hấn là tới cứu cô, Tiểu Ốc lớn tiếng kêu lên: “Tôi ở nơi này!”

Nhưng người trên máy bay trực thăng căn bản không nghe cũng không nhìn thấy cô, một là quá xa, một là trời quá tối. Tối hôm nay giống như trăng sáng núp ở trong mây, trong núi đưa tay không thấy được năm ngón, thật khó tìm được cô.

Thế nhưng đám binh lính lại tìm được cô, khi đèn xe hơi chiếu xạ trên vách núi, cô rõ ràng nghe có người đang nói: “Cô ta ở đó!”

208. Chương 233: Quả Thực Là

Sau đó trong bóng tối hình như vang lên vô số tiếng súng.

Tiểu Ốc nghe một mảnh tiếng súng đó, hít sâu một hơi, lại lui về phía sau mấy bước, sau đó tung người nhảy xuống. Đây là cơ hội duy của cô, nếu như không nhảy xuống, cô sẽ trực tiếp bị bắn thành cái sàng.

Tiểu Ốc rất may mắn, tại thời điểm rơi xuống cách phía dưới khoảng mười mét, đột nhiên bắt được một cái dây leo, nhưng lực rơi xuống rất mạnh khiến cô không cách nào nắm vững dây leo, gần như là dùng toàn bộ hơi sức, cô mới vịn chắc được. Nhưng chỉ sau một khắc, đột nhiên nhìn thấy một vật từ trên bầu trời rơi xuống, Tiểu Ốc còn không kịp quan sát là cái gì, đã nghe thấy tiếng nổ mạnh, sau đó cô bị hoảng sợ, ngón tay buông lỏng, ngã xuống phía dưới dòng sông, rất nhanh mất đi ý thức.

Năm năm sau

Buổi sáng sáu giờ, trong phòng đối diện vang lên tiếng nhạc huyền ảo, có một người đàn ông đã bị cô vô lại đánh thức lần mà không hiểu lý do, anh ta phiền não từ từ bò dậy, mặc vào cái áo choàng tắm đi gõ cửa phòng đối diện, còn gõ thùng thùng rất vang dội: “Kim Tiểu Ốc! Cô đi ra cho tôi! Hiện tại mới mấy giờ? Tối hôm qua hai giờ tôi mới trở về, hôm nay buổi sáng không có thông báo! Người đại diện nói tôi có thể ngủ thẳng tới chín giờ rồi!”

“Thật sao? Nhưng mới vừa rồi chị Hà gọi điện thoại nói cho tôi biết, kế hoạch tạm thời có thay đổi, tám giờ chị ấy sẽ tới đón anh, sáng hôm nay anh phải tiếp nhận phỏng vấn của một tòa soạn, là tạm thời quyết định như vậy.” Tiểu Ốc nói xong đẩy cửa ra, vừa đánh răng vừa vô tội nhìn về phía anh hả hê cười một tiếng.

Sau đó lại nói: “Tôi cũng không có nhớ lắm, ngày hôm qua chúng ta cùng nhau trở về, phải không ngôi sao lớn?”

Anh ta thở phò phò nhìn cô một cái nói: “Nhất định là đầu óc tôi xảy ra vấn đề, sao lại có thể muốn người như cô làm cận vệ cho tôi chứ! Một chút thưởng thức cũng không có, nhìn xem áo ngủ hình hoạt hình của cô kìa, lần trước là Hỉ Dương Dương, lần này lại là Spongebob Squarepant”

Tiểu Ốc vào trong súc miệng, tựa vào cửa phòng của mình vừa lau mặt, vừa nói: ” Anh thì biết cái gì, đây là do Kiều Kiều tự mình giúp tôi chọn.”

“Đúng rồi, sao không nhìn thấy Kiều Kiều? Hôm nay không phải thứ bảy sao?” Nhắc tới bảo bối đó của Tiểu Ốc, anh nhất thời có một loại cảm giác kích động muốn thổ huyết. Thằng nhóc nhỏ kia, quả thật là một đứa trẻ không giống bình thường, ở trước mặt Tiểu Ốc cả ngày cứ a a gọi mẹ, là đứa bé chưa dứt sữa. Nhưng ở trước mặt người khác lại là bộ dáng của ông cụ non, thích chỉ huy, ra lệnh, đó cũng là chuyện thường như cơm bữa, hơn nữa trí lực lại cực cao siêu, quả thực là tiểu thần đồng.

“Hỉ Dương Dương dữ Hôi Thái Lang ” (Dê vui vẻ và Chó sói đen) là bộ phim hoạt hình của Trung Quốc làm về thế giới động vật, nội dung khôi hài, nói về dê và sói hai đại thú tộc thi đấu để giành chức vị đứng đầu

209. Chương 234: Rất Hải Lòng

“Ừ, là thứ bảy, nhưng hôm nay Kiều Kiều không tới, bị anh hai của tôi đón đi rồi, thằng nhóc kia cùng anh hai tôi hình như rất hợp ý.” Cứ tới thứ bảy, chỉ cần Tiểu Ốc có thời gian sẽ gọi người trong nhà đưa Kiều Kiều tới, hoặc là cô trở về chơi với bé. Cô làm cận vệ, không có ngày nghỉ cố định, ngày nào rảnh rỗi thì về nhà gặp bé.

Nhắc tới con trai bảo bối, Tiểu Ốc lại mỉm cười. Cô tiện tay đem khăn mặt ném trên ghế dựa ở trong phòng, xoay người đi vào phòng bếp, đem nồi cháo dinh dưỡng đang nấu trên bếp tắt đi. Vì đã có kinh nghiệm nên vừa mở nắp ra, nhìn một chút bên trong là cô có thể xác định cháo đã nhừ hay chưa, cô để đồng hành lá trên thớt gỗ rồi cắt nhỏ, xong thì đem tất cả đổ vào bên trong nồi cháo, rồi nhỏ vào vài giọt dầu vừng. Mở nồi hấp bên cạnh, lấy ra mấy cái bánh bao, rồi lại từ trong lồng hấp lấy ra mấy con tôm hùm đã bóc vỏ, bỏ chung vào trong nồi cháo. Sau đó vừa cầm bát đũa, vừa chỉ huy Trương Lực Hoa đi bưng nồi cháo ra: “Cẩn thận nóng, nhớ mang bao tay.”

“Biết rồi, dài dòng.” Anh nói xong, bưng bữa ăn sáng phong phú tới trước bàn ăn.

Lúc đi ra, trong tay Tiểu Ốc cầm cái muỗng cùng bát đũa, còn có một đĩa nhỏ dưa muối làm món khai vị. Cô và Trương Lực Hoa cũng rất thích bữa ăn sáng phong phú, bởi vì làm ngôi sao và làm người bảo vệ ngôi sao rất giống nhau, rất khó để ăn cơm đúng lúc, cho nên bữa sáng bọn họ luôn ăn ngon một chút, phong phú một chút, nhưng quan trọng nhất vẫn là ăn no.

Trương Lực Hoa vừa thuần thực mức cháo cho cô, vừa tán gẫu. Hai người bọn họ có lúc không giống như ông chủ cùng nhân viên, ngược lại tương đối khá giống bạn bè, cứ như là bạn bè lâu năm.

Kể từ hai năm trước khi đến nhà họ Vương, lần đầu tiên nhìn thấy Tiểu Ốc thì anh đã có một loại cảm giác tim đập nhanh. Cô thuần thực, xinh đẹp, toàn thân cao thấp lộ ra sức sống mạnh mẽ, nếu trong tay cô không ôm một đứa bé thì càng tốt. Sau đó bác Vương giới thiệu với anh, nói cô là con gái ruột lưu lạc bên ngoài nhiều năm của nhà bọn họ, bây giờ đang tìm việc làm.

Biết được đứa bé của cô không có ba, Trương Lực Hoa không biết lúc ấy mình có tâm tình gì, thế nhưng lại mở miệng nói để cho cô tới giúp công việc cho anh.

Tiểu Ốc cái khác không biết, chỉ có điểm mạnh là hóa trang cùng công phu, sau lại sắp xếp cho cô làm cận vệ đặc biệt cho anh từ hai năm trước cho tới bây giờ.

Nhìn cô bây giờ rất giống như đang ở nhà, nhưng kỳ thật lại làm cho người ta có một loại cảm giác thần bí. Mặc dù cô chưa bao giờ nói về quá khứ, cũng không nhắc tới ba của đứa bé, nhưng anh biết nhất định là chuyện xưa khó nói, nhưng mà anh cũng không hỏi, bởi cuộc sống bây giờ anh thấy rất hài lòng.

210. Chương 235: Vui Mừng

Tiểu Ốc ăn rất nhanh, giống như là người hành quân tác chiến .

Sau khi ăn xong đồ, cô nhanh chóng trở về phòng đổi trang phục ra ngoài, 1000 lần đều đồng nhất áo đen, nón đen, mắt kính gọng đen, giày màu đen, dáng vẻ rất lưu loát.

Từ trong phòng ngủ thay xong quần áo, lúc đi ra Tiểu Ốc đã dọn dẹp xong cái bàn, chén nôi toàn bộ rửa xong.

Chuông cửa đúng lúc vang lên thì Tiểu Ốc ra mở cửa, lên tiếng chào chị Hà: “Chào chị Hà!”

“Chào buổi sáng.”Chị Hà luôn thận trọng trong lời nói đối với Tiểu Ốc, chỉ khẽ mỉm cười, quan sát năng lực trẻ tuổi có ở cô gái này.

Tiểu Ốc mặc dù là hộ vệ, nhưng bởi vì Trương Lực Hoa coi trọng gia cảnh của cô, cho nên đãi ngộ cũng là cực tốt , có thể cùng Trương Lực Hoa đồng xuất đồng tiến, cùng ngồi chung, ăn mặc đụng độ có Trương Lực Hoa , thì có cô.

Có vài người cũng vì vậy suy đoán hai người bọn họ có phải hay không là một đôi, nhưng hai người đều phủ nhận, nhưng thỉnh thoảng vẫn truyền ra ngoài thông tin giữa hai người có gì đó mập mờ.

Tiểu Ốc vừa muốn đi theo Trương Lực Hoa ngồi vào chỗ ngồi phía sau, chị Hà ngăn lại: “Em ngồi đằng trước đi.”

“Tại sao?” Trương Lực Hoa nghe vậy khẽ cau mày.

“Sáng sớm hôm nay mới vừa có người báo tin, ngày hôm trước không phải là có kẻ thấy hai người cùng nhau vào quán cơm ven đường, vừa nói vừa cười sao? Sáng sớm hôm nay liền tuôn ra tin hai người đã kết hôn, hơn nữa tin tức đám cưới, những người ái mộ lại lên trên web bàn luận, các loại ngôn luận đều có, cho nên hai người nên kiêng dè.”

Chị Hà nói, mặc dù điều này làm cho cô hết sức bất đắc dĩ, nhưng là không có biện pháp, loại tin tức này, ba ngày hai bữa lại âm ỉ lên, đừng bảo là người ái mộ, nếu không phải là biết sự tình bên trong, cô đều phải tin tưởng.

“Vậy sao? Tôi cảm thấy không cần thiết kiêng dè, bọn họ kia ngược lại cảm thấy chúng ta là đang cố ý lăng xê tin tức, ông chủ cùng nhân viên ăn cơm rất bình thường a! Tiểu Ốc cô ngồi bên cạnh tôi.”

Anh tuyệt không quan tâm, loại tin tức này, cũng không phải là ngày đầu âm ỉ, nhiều lần anh đều muốn tránh lời nói bậy bạ như vậy, thì phải sinh hoạt thế nào.

Tiểu Ốc lắc đầu một cái, tính toán đi ngồi phía trước, Trương Lực Hoa xem đồng hồ một chút, có chút không nhịn được xuống xe.

“Ngồi bên cạnh tôi.”

Tiểu Ốc sợ dẫm thương anh, không dám giầy giữa, chỉ có thể ngồi xuống bên cạnh anh, thử cùng thương lượng:

“Tôi ngồi đối diện, có được hay không? Anh không phải muốn ồn ào chứ, nếu không không còn kịp rồi.”

“Tôi không có ồn ào, là truyền thông náo loạn, em nhất định phải ngồi ở đây, nếu không hôm nay tôi không đi!”

Anh lại bắt đầu quạu.

Tiểu Ốc chỉ đành chịu thuận theo anh ta: “Được rồi! Tôi ngồi ở đây.”

Trương Lực Hoa cao hứng, nói với chị Hà: “Những người đó muốn viết như thế nào liền viết đi!”

211. Chương 236: Giận

“Nhưng là mẹ của anh Trương phu nhân, giống như có chút không vui, bà ấy sáng sớm hôm nay gọi điện thoại tới đây, còn hi vọng anh có thể cùng Tiểu Ốc giữ một khoảng cách, bà thậm chí vì anh xem xét đổi cận vệ mới tốt hơn.” Lời này của Chị Hà dám nói trước mặt Tiểu Ốc, là bởi vì biết Tiểu Ốc đã không phải là lần đầu tiên nghe thấy bởi vì trước sau gì cô ấy đều sẽ biết .

Trương Lực Hoa nói: “Cận vệ mới, tôi cũng muốn vậy, để cho người đó bảo vệ Tiểu Ốc, không có sao, cho Tiểu Ốc đưa cơm hộp cho tôi, rất tốt. Cô chuyển lời với bà ấy, có một số việc không cần bà ấy bận rộn quan tâm, tôi đã là người lớn rồi.”

“Vâng.”

Chị Hà gật đầu, xem ra Trương phu nhân lo lắng vẫn phải là tiếp tục lo lắng, nếu như Tiểu Ốc chỉ là một loại hộ vệ bình thường, Trương phu nhân khẳng định đã sớm khai trừ, nhưng Tiểu Ốc lại là con gái nhà họ Vương, nên cũng không muốn đắc tội. Bà coi trọng Vương gia, vậy nên cũng chỉ có thể cười vào cửa, gây đánh uyên ương cũng không quá quan tâm, dù sao bối cảnh Vương gia như vậy, cho nên thừa dịp hai người còn chưa có yêu nhau, nghĩ biện pháp tách ra, thật ra thì nếu không phải Kim Tiểu Ốc mang theo cả con riêng, bà ấy cũng sẽ đồng ý, nhưng hôm nay cô ta thể nào lại chịu con trai mình có cha ghê.

Tiểu Ốc biết Trương phu nhân lo lắng cái gì, nhưng cô cũng lần nữa bảo đảm, cô cùng Trương Lực Hoa chỉ là bạn bè, không có ý gì cả, nhưng làm hộ vệ còn chưa muốn bỏ:

“Lãng phí tiền, tôi chỉ muốn làm hộ vệ, như vậy không được tự nhiên, coi như hết!”

Trương Lực Hoa lúc này mới thôi, đối với chị Hà nói:

“Vậy coi như xong.”

Tiểu Ốc ở trên xe giúp Trương Lực Hoa hóa trang mang trang sức, vừa lúc đến Đài Truyền Hình lầu dưới, mới vừa chuẩn bị xong.

Trương Lực Hoa hài lòng liếc mắt nhìn tạo hình của mình, Tiểu Ốc giúp anh mở cửa xe, thấy ủa lên mấy người bên giới truyền thông, Tiểu Ốc dùng đôi tay vì Trương Lực Hoa đỡ ra:

“Các vị mời nhường lối, không có thời gian.”

Nhóm truyền thông làm sao có thể tránh ra, ngược lại nắm chặt thời gian chen tới trước:

“Xin hỏi Lực Hoa, nghe nói anh cùng hộ vệ đã bí mật kết hôn, xin hỏi là thật sao?”

Trương Lực Hoa không có trả lời, Tiểu Ốc ngăn trở, đi về phía trước.

Một người trong đó ký giả giận, mắng một tiếng: “Đùa bỡn cái gì thân bài à! Hỏi cũng không nói!”

Tiểu Ốc nhịn không được, xoay người trả lời một câu:

“Lời nói vô căn cứ, muốn trả lời cái gì? Hôm nay nói chúng tôi kết hôn, ngày mai là không phải sẽ phải trình diện đứa trẻ sao, anh tính toán viết tôi sinh đôi, còn là sanh non?”

212. Chương 237: Cho Cô

Ký giả nhất thời bị chặn e rằng lời nói khó có thể nói.

Trương Lực Hoa vốn là đi tới trước, nghe cô vừa nói như vậy nhần lại mày , nhìn cô một cái, tựa như cô có lẽ đã không nhận được, Tiểu Ốc mấy bước đuổi theo, đến trong thang máy, lúc không có người ngoài, anh nói:

“Nói gì sanh non, lời như thế không thể nói lung tung.”

“Hà?” Tiểu Ốc không có để ý, đưa tay lấy điện thoại di động ra bắt đầu chơi game.

Trương Lực Hoa nhìn kỹ thuật chơi của cô, tiến tới chỉ về phía màn ảnh chỉ chỗ chỗ nói:

“Hướng bên này! Đền chết rồi, bên kia! Bên kia! Mau ăn cái đó!”

Tiểu Ốc không để ý tới anh, kết quả thua thảm hại hơn, thua trực tiếp cầm điện thoại trút giận:

“Đều là anh! Anh bồi thường cho tôi!”

“Bồi liền bồi.”

Trương Lực Hoa đoạt lấy điện thoại di động của cô, chuyển tâm lên trò chơi , kết quả còn chưa có ra thang máy liền thắng, cao hứng rống cô: “Tôi rất lợi hại đi!”

Cửa thang máy đúng lúc vào lúc này mở ra, các nhân viên làm việc ra trước nghênh tiếp, nghe thế, toàn thể hóa đá, thần tượng tan biến trong nháy mắt phải hay không? Luôn luôn hào hoa phong nhã đối đãi người thành khẩn lại ôn hòa Trương Đại Soái ca, cư nhiên ở trong thang máy nói tục với người bạn nhỏ ở bên cạnh, người mang theo mũ lưỡi trai, mắt kính gọng đen, không thấy rõ mặt.

Nói hai người bọn họ không phải người tình ai mà tin tưởng?

“Trả tôi!” Tiểu Ốc nói xong đoạt lấy điện thoại di động trong tay anh, cùng chị Hà đi ra ngoài.

Sau khi Trương Lực Hoa nói tiếng hẹp hòi, áy náy hướng về phía nhân viên làm việc khẽ mỉm cười:

“Đợi lâu rồi!”

“Không có, mời ngài vào.” Nhân viên làm việc mời anh đi vào.

Trương Lực Hoa đến phòng nghỉ ngơi, từ trong bọc của mình lấy ra rất nhiều đồ ăn vặt tới đặt ở trên bàn, có tử khoai bánh, có hạt đào tô, có món Tiểu Ốc rất ưa thích ăn bánh ngọt nhỏ, đặt ở trước mặt cô:

“Chờ tôi ở đây, đói thì ăn ít đồ, tôi rất nhanh sẽ trở về .”

“Được.”

Tiểu Ốc cúi đầu tiếp tục chơi điện thoại di động, có chị Hà ở đây, sẽ không có vấn đề gì, chơi một hồi, chơi một mỏi, cô dựa vào ghế ngăn người.

Một người nhân viên làm việc mới tới, đi nhầm phòng, đẩy ra phòng nghỉ ngơi thì thấy được cô, le lưỡi một cái nói:

“Thật ngại quá, đi nhầm phòng.”

Vừa muốn đi ra ngoài thì nhìn cô tựa hồ rất nhàm chán, sau khi rời khỏi đây rất nhanh , lại lần nữa trở lại, trong tay cầm một quyển tạp chí, đưa cho cô:

“Là tạp chí. Cho cô giết thời gian.”

“Cám ơn, có muốn ăn hay không?” Tiểu Ốc thân thiện chỉ chỉ đồ ăn vặt trước mắt.

213. Chương 238: Rất Đẹp Trai

“Có thể không? Tôi đang làm việc.”

Cô sợ bị lãnh đạo thấy sẽ không tốt, thế nhưng một ít điểm tâm làm rất tinh xảo, nhìn hộp đóng gói cũng biết, là nhà tiệm điểm tâm đặc biệt cung cấp cho khách hàng kim cương, họ có tiền cũng không mua được.

“Không có sao, tôi sẽ không nói ra ngoài.”

Tiểu Ốc nói xong cầm lên tạp chí , vừa muốn lật một cái, kết quả ánh mắt bị đóng đinh trên tấm hình kia.
.....

Thoạt nhìn đó là một người đàn ông rất có phẩm vị, ánh mắt rất thâm thúy, cô xem bên cạnh tên —— Lữ Tri.

Đã cảm thấy quen thuộc hơn rồi, chỉ vào tấm ảnh hỏi cô gái: “Cô biết người này sao?”

“Làm sao không biết, nghe nói anh ta bây giờ là triệu phú, trẻ tuổi anh tuấn. Cao to đẹp trai, cô không phải là không biết chứ?”

Tiểu Ốc lắc đầu một cái, cô thật không biết, cô rất ít xem tivi, cũng rất ít xem báo chí tin tức, thỉnh thoảng xem một chút tiểu thuyết đều là tranh thủ lúc rảnh rỗi, kể từ năm năm trước làm nhiệm vụ lúc không cẩn thận rơi xuống vách đá, làm cô mất trí nhớ.

Nhưng là không biết vì sao a, thấy tấm hình cô lại có cảm giác đã từng quen biết, còn một loại cảm giác thật ấm áp, theo bản năng đã nói:

“Anh ta có người yêu rồi sao?”

C lắc đầu: “Sẽ không có có đi! Có người nói anh ta trước kia rất ưa thích một cô gái, hình như cô gái kia xảy ra ngoài ý muốn chết rồi, dù sao 4~5 năm , chưa từng nghe nói anh ta từng có tin đồn.”

Tiểu Ốc cũng không quá để ở trong lòng, chỉ là vì vậy có chút bội phục tình cảm của anh ta, có cơ hội, có thể gặp mặt anh ta một chút, nói không chừng có thể làm bạn bè :

“Như vậy a!”

“Cô xem đi! Tôi đi ra ngoài trước.” Cô gái nhìn đồng hồ đeo tay một chút đi ra ngoài.

Trương Lực Hoa từ bên ngoài lúc tiến vào, thấy cô ngơ ngác nhìn một tấm ảnh trong quyển tạp chí, cho là cô đang nhìn một minh tinh: “Đang nhìn người nào? Có đẹp trai không?”

Tiểu Ốc gật đầu: “Người này, thật sự rất đẹp trai a!”

“Stop! Vậy thì tôi cũng tương đối đẹp trai không kém, chỉ là người này tôi hiểu biết rõ, tập đoàn bọn họ có một nhãn hiệu muốn tìm tôi làm người phát ngôn, đến lúc đó thân là ông chủ chính anh ta nhất định sẽ đi, đến lúc đó cô theo tôi đi Nam Châu, sẽ gặp được anh ta.”

Tiểu Ốc vừa nghe, mắt cũng sáng lên: “Tốt quá!”

Vương Triều Quân không biết vì sao mí mắt hôm nay vẫn nháy, chẳng lẽ có chuyện không tốt muốn xảy ra sao?

Chỉ là sẽ không có chuẩn như vậy đi!

214. Chương 239: Chẳng Lẽ Là

Đang mất hồn, Kiều Kiều vẫn đi theo anh đi dạo, đột nhiên anh bị một cô gái xinh đẹp mặc váy hấp dẫn, thật là xinh đẹp a!

Anh nhìn, không kìm hãm được liền theo người ta, vừa quay đầu lại, thì không thấy tên nhóc này đâu cả.

Nhưng mà anh tuyệt không gấp gáp, Kiều Kiều không tìm được anh, sẽ tới quầy phục vụ truyền thanh thông báo cho anh đang ở nơi nào đó chờ, anh vẫn đuổi theo, đuổi kịp cô gái trước mặt, vừa nhìn, không phải rất đẹp, chỉ là váy đẹp, có hơi thất vọng xoay người, đang muốn đi tìm Kiều Kiều.

Kiều Kiều đi xuống lầu dưới trong đại sảnh thì đột nhiên có một tên đàn ông thoạt nhìn rất bỉ ổi đi tới nói :

“Người bạn nhỏ, đem đây chuyện trên cổ đưa cho tôi, tôi mua kẹo cho cháu ăn có được hay không?”

Kiều Kiêu lắc đầu rất khinh thường nhìn tên kia: “Tiểu tử, ông cho biết thực tôi còn có thể động lòng, cút!”
“Mày!”

Thẹn quá thành giận giơ tay tát một cái.

Thời điểm Kiêu Kiêu một tuổi liền bắt đầu tiếp nhận huấn luyện, trình độ này, dễ dàng tránh khỏi.

Để mắt bạch nhìn chăm chăm tên kia: “Có thể đánh tôi, sợ lúc đó ông còn chưa ra đời.”

Người nọ đưa ra quả dấm nghĩ thử đánh Kiêu Kiêu lần nữa, đột nhiên bị người từ phía sau bắt lại cánh tay, đem tay ngắt một cái, giao cho sau lưng hộ vệ:

“Các người xử lý.”

Sau đó người đàn ông kia cúi đầu xuống, nhìn về phía khuôn mặt đáng yêu của người bạn nhỏ:

“Cháu không sao chứ?”

“Dĩ nhiên không có sao á! Mặc dù chú xen vào việc của người khác, nhưng tôi vẫn cảm ơn chú một cái, tôi mời chú ăn kẹo.”

Kiều Kiêu vừa nói từ trong túi tiền móc ra hai viên kẹo cho anh.

Người đàn ông nhận lấy, nói một tiếng cảm ơn, vừa muốn rời đi, đột nhiên nghe một thanh âm cực độ khẩn trương, vừa kêu vừa chạy qua bên này, ôm cổ Kiêu Kiêu, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn nói:

“Cháu lại chạy tới nơi nào?”

Kiều Kiêu tức giận nói trước: “Là chú vô dụng đi! Lại đem cháu vứt bỏ, cái tên kia muốn cướp dây chuyền của cháu, thật là xấu! Chú bắt tên đó đi! Chú này đã cứu cháu, người tốt!”

Vương Triều Quân vừa ngược lên, thấy trước mắt là Lữ Trị, liền giật mình, sau đó theo bản năng lập tức ôm lấy Kiêu Kiêu, thần sắc có chút hoảng hốt đối với Lữ Trị nói tiếng cảm ơn, liền tội phạm cũng không chú ý, vội vàng chạy.

Lữ Trị nhìn bóng lưng của bọn họ, không biết vì sao có chút cảm thấy có cái gì không đúng, có thể có nói không ra là lạ ở chỗ nào.

Cái tên nhóc kia là con của Vương Triều Quân sao? Nhưng hình như là không quá giống.

215. Chương 240: Phúc Tọa

Thấy Lữ Trị cứ nhìn người đàn ông cùng đứa bé vừa đi kia mà ngẩn người, một người bạn bên cạnh anh liền vỗ vai anh một cái: “Nhìn cái gì? Họ cũng đi rồi.”

“Không có gì, chẳng qua là cảm thấy đứa bé kia đáng đáp không giống anh ta là mấy.”

“Hình như là không giống, cậu vừa nói như thế, ngược lại làm mình cảm thấy đứa bé đó đáng đáp thật giống cậu, tính khí khi còn bé dường như cũng giống nhau như đúc. Chà chà! Ba đứa bé đó cũng thật là cứng chiều con, còn nhỏ như vậy mà đã để bé đeo dây chuyền hoàng kim, khó trách bọn trộm muốn cướp.”

Người nói vô ý nhưng người nghe lại có để ý.

Dây chuyền hoàng kim. đứa trẻ. Vương Triều Quân.... cộng thêm tin tức Tiểu Ốc gặp nạn năm đó.... Tất cả có thể hay không quá trùng hợp?

Đứa bé đó thoát nhìn khoảng hơn bốn tuổi... năm năm trước... nếu tính trước đó một năm, không phải là khoảng thời gian mà Tiểu Ốc biến mất sao?

Dây chuyền?

Anh vội vàng hỏi người bạn kia: “Dây chuyền đó có kiểu dáng gì?”

“Không thấy rõ.”

Anh xoay người hỏi tên đàn ông lúc này đang bị hai hộ vệ nắm chặt: “Dây chuyền có kiểu dáng gì, nói!”

“Để tôi suy nghĩ!”

“Nói mau! Nếu không tôi đánh anh!” Lữ Tri có vẻ hết sức kích động, nín lấy cổ áo của hắn.

Tên đàn ông đó thấy anh như vậy nên bị dọa, đột nhiên nghĩ ra: “Phòng! Là dây chuyền căn phòng nhỏ làm bằng hoàng kim.”

Lữ Tri buông hắn ra, vẻ mặt như tỉnh táo lại, nói với thủ hạ: “Anh đi theo dõi người đàn ông lúc này, anh ta là cục phó cục công an Vương Triệu Quân, theo dõi cả đứa bé kia luôn, có tin tức gì lập tức báo cáo cho tôi.”

Thủ hạ nghe xong vội vã chạy ra ngoài, bạn của Lữ Tri nghe anh nói như vậy liền hỏi: “Thế nào, cậu biết người đàn ông đó?”

Lữ Tri gật đầu, nhìn về phía anh ta: “Nhớ mình từng nói với cậu, mình có một người bạn gái, vì chuyện ngoài ý muốn mà qua đời?”

Người bạn của anh gật đầu: “Nhớ rồi!”

“Mình đã tặng dây chuyền cho cô ấy, chính là căn phòng nhỏ được chế tạo bằng hoàng kim.”

“Có phải hay không là chỉ là giống nhau?”

“Sẽ không, dây chuyền đó là độc quyền, toàn thế giới chỉ có một cái như vậy. Dây chuyền mà bạn gái của mình đeo lại giống với cái mà người bạn nhỏ bốn tuổi đeo trên cổ, cậu nói điều này đại biểu cái gì?” Lữ Tri có chút không dám tin tưởng khi hỏi người bạn của mình, cho dù là đến giờ phút này, chính bản thân anh còn cảm thấy khó có thể tin.

“Ý cậu là, có lẽ cô ấy không chết, hơn nữa còn sinh cho cậu một đứa con trai. Mà con trai của cô ấy cùng với người đàn ông lúc này ở chung một chỗ, chẳng lẽ cô ấy đã kết hôn với người đàn ông kia?” Chuyện này liền phức tạp.

216. Chương 241: Hậu Quả Đời Sau

“Mình không biết!” Nhưng anh biết rõ, tin Tiểu Ốc qua đời là do Vương Triệu Quân tự mình nói cho anh biết, còn nói với anh là Tiểu Ốc ở Thái Lan làm nhiệm vụ, bị chết trong một vụ nổ, cả hài cốt cũng không còn, ghê tởm!

Bất quá chỉ cần cô còn sống là tốt rồi!

Cô còn sống là tốt rồi, chỉ cần cô còn sống, anh nhất định có thể tìm ra cô!

Buổi tối, thủ hạ của anh báo cáo về việc theo dõi Vương Triệu Quân: “Tổng giám đốc, chúng tôi theo dõi bọn họ đến một biệt thự. Chúng tôi cũng đã hỏi thăm hàng xóm chung quanh, biết được đứa bé kia là con của em gái Vương Triệu Quân. Vương Triệu Quân có một cô em gái, nhưng rất ít lộ diện, nghe nói là khi còn bé bị kẻ thù cướp đi, mấy năm này mới tìm lại được. Tên của người em gái này cũng không có nhiều người biết. Chỉ nghe nói em gái anh ta có dáng dấp xinh đẹp, tên cũng không rõ ràng lắm, nghe Vương Triệu Quân gọi cô ấy là Tiểu Ốc.”

“Tiếp tục thăm dò.” Sau khi cúp điện thoại, Lữ Tri hết sức kích động, quả nhiên cô còn sống! Đứa bé kia, tám chín phần là của con của anh! Nhưng tại sao Tiểu Ốc không liên lạc với anh? Tại sao cô lại trở thành em gái của Vương Triệu Quân hiện tại cô đang ở nơi nào?

Anh rất muốn tự mình đi hỏi Vương Triệu Quân, nhưng lại sợ đứa bé cùng Tiểu Ốc một lần nữa bị anh ta giấu đi, cho nên còn phải hỏi thăm lại một chút.

Vì muốn nhanh một chút biết được chân tướng sự tình, Lữ Tri mời trình thám tốt nhất đi thăm dò. Năm ngày sau, tài liệu được đưa đến trên bàn của anh. Lữ Tri vừa lật xem, vị trình thám kia vừa nói: “Chúng tôi đã tra xét qua tất cả động tác cùng hành trình của Vương Triệu Quân năm năm qua, hành động của

anh ta rất bí mật, cho nên không dễ tra ra được. Nhưng là vẫn tìm được một chút đầu mối, chúng tôi căn cứ vào đầu mối mà ngài cung cấp, đi một chuyến đến Thái Lan. Ở Thái Lan, chúng tôi hỏi thăm một số người chứng kiến tình huống lúc đó, căn cứ theo lời cảnh sát Thái Lan miêu tả, Kim tiểu thư rất có thể lúc ấy vẫn chưa chết. Bọn họ ở bên dưới vách núi tìm kiếm hơn một giờ, cuối cùng tìm thấy cô ấy ở dưới lòng sông, lúc ấy toàn thân cô ấy đều là máu, sau lại do cảnh sát Trung Quốc đưa cô ấy đến bệnh viện, chúng tôi đến bệnh viện tìm được giải phẫu ghi chép vào thời điểm đó. Theo ghi chép cho thấy toàn thân cô ấy lúc đó toàn là vết thương, nghiêm trọng nhất là phần đầu, bởi vì bị va chạm kịch liệt, trong đầu có máu bầm, giải phẫu tương đối thành công. Sau cuộc giải phẫu, phía cảnh sát Trung Quốc mang cô ấy đi.

Sau đó chúng tôi hỏi thăm được người của Vương gia bình thường khi bị thương sẽ tiến hành trị liệu ở bệnh viện quân sự. Chúng tôi cũng đã đến đó, cũng tìm được tài liệu chứng minh Kim tiểu thư đã mất đi trí nhớ cùng mang thai. Căn cứ vào thời gian cho thấy tháng thứ hai sau vụ nổ bị thương đó, Kim tiểu thư được chẩn đoán là mang thai hai tháng rưỡi.”

217. Chương 242: Tôi Không Biết

“Chúng tôi còn tra được Kim tiểu thư ở bệnh viện sanh hạ một bé trai, đặt tên là Kim Kiều Kiều. Cô ấy cũng không có chồng, hành tung cũng rất bất định, một lần biến mất là khoảng mấy tháng, đứa bé là do Vương gia chăm sóc. Cho đến hai năm trước, cô đột nhiên kết thúc cuộc sống phiêu bạt đó, thay đổi có quy luật, thường cách khoảng mấy ngày thì về nhà một lần.”

Nghe đến đó, trên căn bản Lữ Trị đã có thể khẳng định, Kiều Kiều chính là con trai của anh. Vương Triều Quân, tên khốn kia lừa anh!

Tiểu Ốc chẳng những còn sống, lại còn sinh cho anh một đứa con trai!

Anh không tìm được Tiểu Ốc, nhưng anh nghĩ Vương Triều Quân có thể!

Lúc Lữ Trị tìm tới Vương Triều Quân, anh ta cũng biết chuyện đã bại lộ: “Nói đi! Anh điều tra được cái gì?”

Lữ Trị đi tới, nện cho anh ta một cú ngã xuống đất: “Khốn kiếp, anh vì sao gạt tôi! Cô ấy rõ ràng còn sống, anh cứ nhiên lừa gạt tôi cùng Tiểu Ốc. Có phải do cô ấy mất trí nhớ, cho nên anh không nói cho cô ấy biết sự tồn tại của tôi. Anh lại còn lừa cô ấy, nói cô ấy là em gái anh, tại sao, anh muốn cô ấy ngay cả người nhà cũng không có sao?”

Thật ra thì Lữ Trị hoàn toàn không phải là đối thủ của Vương Triều Quân, nhưng anh ta không có tránh cũng không có đánh trả. Một quyền này, là anh nên gánh, bởi nếu như không phải do anh, có lẽ Tiểu Ốc cùng Lữ Trị đã sớm kết hôn, nhưng anh cũng có lý do. Vương Triều Quân lấy tay sờ vết máu ở khóe miệng, đứng dậy từ dưới đất nhìn Lữ Trị nói: “Uh, tôi là tên khốn! Tôi lừa anh, nhưng tôi không hy vọng cô ấy sống không hạnh phúc, gia đình của anh có thể tiếp nhận cô ấy sao? Tại sao đoạn thời gian đó anh không gặp cô ấy? Điều này làm cho tôi rất sợ, tôi sợ cô ấy bị tổn thương. Cô ấy là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi không muốn nhìn thấy cô ấy bị bất cứ thương tổn gì.”

Lữ Trị tức giận, kéo ống quần cho hắn nhìn: “Cũng bởi vì cái này? Khi đó tôi bị thương, vừa ra ngoài thì gặp tai nạn, mặc dù đã làm xong giải phẫu nhưng bác sĩ nói tôi có thể bị liệt cả đời, anh nói tôi phải làm thế nào? Tôi không muốn cô ấy cả đời phải chăm sóc ột phế nhân. Tôi muốn đợi cô ấy làm nhiệm vụ trở lại, tôi cũng đợi lúc mình bình phục rồi nói cho cô ấy biết. Không tin, anh xem chân của tôi. Nhà tôi như thế nào, anh không cần phải lo lắng, chuyện nhà tôi, tôi có thể thuyết phục bọn họ. Tôi có kinh tế độc lập, tôi có thể cho Tiểu Ốc một mái nhà.”

“Thật xin lỗi, tôi không biết.” Vương Triều Quân nói. Anh thật không biết Lữ Trị xảy ra tai nạn xe cộ.

“Chỉ là vì vậy, anh lại cho cô ấy thân phận mới, làm cho cô ấy ngay cả người nhà cũng quên sao? Tôi cảm thấy anh không phải là người như vậy, anh nói cho tôi biết tại sao. Tại sao anh lại nói cô ấy là em gái anh?”

218. Chương 243: Cô Ổ Đó

Vương Triều Quân chỉ vào ghế sa lon để cho Lữ Trị ngồi xuống, mình cũng ngồi xuống, nói: “Tiểu Ốc ở Thái Lan gặp được Mộc ba, ông ấy vì hít thuốc phiện mà bán cô ấy, gia đình như vậy có thể quên tự nhiên là tốt. Nếu tôi có thể cho cô ấy một thể giới thuần trắng thì tại sao không? Cô ấy hiện tại sinh hoạt như người bình thường, không phải rất tốt sao? Hơn nữa mặc kệ anh có chấp nhận hay không, cô ấy thật đúng là em gái của tôi.”

“Làm sao có thể?” Lữ Trị sững sốt.

Vương Triều Quân gật đầu: “Vào thời điểm tôi tiếp máu cho Tiểu Ốc, bác sĩ nói máu của chúng tôi rất phù hợp, lúc đó trong đầu tôi chợt lóe một linh cảm, nghĩ tới liệu có phải hay không cô ấy chính là em gái đã bị kẻ thủ cướp đi. Nếu em gái tôi còn sống, có lẽ cũng lớn như Tiểu Ốc, vì vậy tôi tìm người làm giám định DNA, sự thật chứng minh hai chúng tôi là anh em. Lại thừa dịp cô ấy mất trí nhớ, người trong nhà của chúng tôi thương lượng một chút, an bài cho cô ấy một cuộc sống mới. Chúng ta nói cho cô ấy biết, cô ấy lớn lên khỏe mạnh, dưới sự chăm sóc, yêu mến của gia đình, nhưng do lầm đường lỡ bước cho nên hiện tại làm nội gián để trả nợ. Cô ấy cũng tin như vậy.”

Lần đó, sau khi bị thương, tôi để cho cô ấy nghỉ ngơi, dưỡng thương hai tháng. Hai tháng sau, khi cô ấy có thể xuống giường hoạt động từ từ thì lại phát hiện có thai. Vốn là thương thể của Tiểu Ốc cần nghỉ ngơi nửa năm mới có thể lần nữa làm nhiệm vụ, nhưng vì cô ấy mang thai nên chúng tôi giúp xin cho cô ấy nghỉ một năm, sắp xếp cho cô ấy ở nơi bí mật an toàn, sau khi sinh con xong thì lại đi thi hành nhiệm vụ. Sau khi sinh ra Kiều Kiều, cô ấy đi làm nhiệm vụ, còn Kiều Kiều thì đem về cho người nhà chúng tôi chăm sóc. Lúc rảnh thì tôi chăm sóc, có đôi khi là anh trai và chị dâu chăm sóc. Dù sao thì anh cũng yên tâm đi, chúng tôi chưa bao giờ bạc đãi Kiều Kiều, tuy bé không có tình thương của cha, nhưng có chúng tôi chăm sóc, bé vẫn trưởng thành một cách khỏe mạnh.”

Lữ Trị yên lặng nghe. Nghe xong, hình như cũng không còn oán hận Vương Triều Quân, tối thiểu anh ta cũng chăm sóc Tiểu Ốc ở cùng Kiều Kiều nhiều năm như vậy: “Cô ấy bây giờ đang ở đâu? Tôi muốn lập tức nhìn thấy cô ấy.”

“Cô ấy ở chỗ Lực Hoa.”

“Lực Hoa là ai?” Lữ Trị có một loại dự cảm xấu, cái người tên Lực Hoa này, nhất định là tình địch của anh.

“Là ông chủ của Tiểu Ốc. Anh ta hiện tại là minh tinh, là con trai của nhà họ Trương, có giao tình từ nhỏ với nhà chúng tôi. Tiểu Ốc bây giờ đang làm hộ vệ cho Lực Hoa, anh yên tâm cô ấy rất an toàn.” Nếu như Lữ Trị chưa từng xuất hiện, có lẽ cuối cùng sẽ có một ngày Tiểu Ốc gả cho Lực Hoa! Lực Hoa không có bày tỏ rõ ràng, chắc sợ là khi nói rõ liền bạn bè cũng khó làm.

219. Chương 244: Gọi Tới

Nhưng nếu như Lữ Trị vẫn không xuất hiện, cuối cùng có một ngày Lực Hoa sẽ thổ lộ. Đây cũng là lí do tại sao nhà bọn họ đồng ý cho Tiểu Ốc làm cận vệ mà cùng ăn cùng ở với Lực Hoa, mang theo đứa bé Tiểu Ốc sẽ rất khó tìm các đối tượng tốt hơn khác. Nếu như có thể lâu ngày sinh tình, Trương gia từ từ có thể tiếp nhận sự thật Tiểu Ốc có đứa bé thì thật tốt. Vốn dĩ bọn họ muốn đem Tiểu Ốc gả cho lực hoa, nhưng người nhà Trương Lực Hoa vẫn phản đối mãnh liệt. Hơn nữa bản thân Lực Hoa cho đến bây giờ cũng không có thổ lộ gì, mà Tiểu Ốc cũng không xác định có thích hay Trương Lực Hoa hay không, nên phần thành công là không lớn.

Bây giờ hiểu lầm có thể giải quyết, vậy Tiểu Ốc gả cho Lữ Trị cũng là một lựa chọn tốt. Bởi vì bọn họ có chung đứa bé, cũng đã từng yêu nhau qua, mà hiện tại tình yêu của Lữ Trị vẫn không thay đổi, hơn nữa lại dám làm dám chịu. Anh cũng chỉ vì em gái mà suy nghĩ. Có lẽ lúc trước anh đã làm sai, không nên chia rẽ bọn họ.

“Ồ bên cạnh người khác cũng không an toàn. Giờ anh hẹn Tiểu Ốc ra gặp tôi, hay là để tôi đi tìm cô ấy? Dù sao tôi nhất định sẽ cùng cô ấy kết hôn.” Mục đích của anh rất rõ ràng, Tiểu Ốc cùng đứa bé, anh đều muốn.

Vương Triều Quân muốn cho Tiểu Ốc có thời gian tiếp nhận: “Tôi sẽ hẹn cô ấy ra nói chuyện, nếu cô ấy chịu gặp anh, tôi sẽ gọi điện thoại bảo anh tới đây. Với cá tính của Tiểu Ốc, cô ấy sẽ gặp anh.”

Lữ Trị gật đầu: “Được, nhưng anh đừng có giở trò.”

Vương Triều Quân cười khổ: “Anh là em rể của tôi, tôi có thể giở trò gì? Nếu đã bị anh tìm được thì tôi cũng đã hiểu bản lãnh của anh. Liệu tôi có thể giấu cô ấy cả đời, hay là tôi có thể tránh cả đời sao? Nếu như anh không yên tâm, hiện tại tôi sẽ gọi điện thoại cho cô ấy, hẹn cô ấy tới đây, anh đi vào phòng bên trong ẩn núp, khi tôi gọi anh ra thì anh trở ra, được không?”

Lữ Trị đồng ý: “Được.”

Anh cũng không muốn đem Tiểu Ốc dọa chạy.

Vương Triều Quân gọi điện thoại cho Tiểu Ốc, kêu cô tới phòng làm việc của mình. Tiểu Ốc nói sẽ lập tức tới ngay.

Nghe được tiếng gõ cửa, Vương Triều Quân kêu Lữ Trị trốn vào bên trong, đi mở cửa: “Tiểu Ốc, bên ngoài nóng lắm không?”

“Không sao, Lực Hoa lái xe đưa em tới, anh ấy còn ở trong xe chờ em, sẵn đợi có thông báo, có chuyện gì sao anh? Em chỉ có một giờ.” Tiểu Ốc nhìn thời gian nói. Thời gian của Trương Lực hoa luôn bị sắp xếp kín hết, nhân lúc chị Hà đang cùng chế tác nói chuyện, hai người bọn họ thừa dịp có chút thời gian rảnh rỗi, liền đi trước một bước. Trương Lực Hoa tự mình lái xe chở cô ra ngoài, vốn định cùng đi ném thử quán ăn mới mở, kết quả nửa đường bị Vương Triều Quân gọi vào nơi này.

220. Chương 245: Tại Sao Khóc

“Tiểu Ốc, em ngồi đi, một giờ cũng đủ rồi. Anh thật sự có chuyện muốn nói cho em biết. Có phải hay không em vẫn rất hoài nghi anh lừa em về việc ba của Kiều Kiều.”

Tiểu Ốc gật đầu, lại cảm thấy kỳ quái: “Sao hôm nay lại nhắc tới việc này? Thường ngày khi em hỏi, anh luôn đổi chủ đề, nói anh ta lấy người khác nên bỏ chạy, kêu em không cần biết tên họ anh ta làm gì. Mặc dù em cũng cảm thấy anh có thể đang gạt em, nhưng là anh không chịu nói nên em cũng không có biện pháp.”

“Thật ra thì anh ta không có lấy người khác mà bỏ em, là anh hiểu lầm anh ta. Anh cho là gia đình anh ta như vậy, nếu em gả đi cuộc sống sẽ rất khó khăn. Anh sợ gia đình anh ta không chấp nhận em, cho nên liền lừa em. Hôm nay anh mới biết, có một đoạn thời gian anh ta không gặp em là bởi vì gặp tai nạn xe cộ, sợ liên lụy em. Nếu mọi chuyện là như vậy, em có đồng ý gặp anh ta hay không?” Vương Triều Quân rất áy náy.

Tiểu Ốc nhíu mày lại: “Tại sao có thể như vậy! Vậy tại sao trước kia anh ấy không đến tìm em, anh ấy tên gì? Ở nơi nào?”

“Bởi vì anh lừa anh ta nói em chết rồi. Anh ta tên là Lữ Trị, đang ở phía sau cánh cửa.” Vương Triều Quân chỉ về phía cửa đang khép chặt kia.

“Lữ Trị.” Chẳng trách cô cảm thấy cái tên này rất quen thuộc, có thể đem lại cảm giác ấm áp cho cô.

Tiểu Ốc đứng dậy, không kiềm lòng được mà đi tới cánh cửa kia để đẩy cửa ra.

Cơ hồ là cũng trong lúc đó, cửa bị mở ra từ bên trong, dáng dấp cùng gương mặt trên tạp chí gần như giống nhau như đúc, tiến vào tầm mắt của cô. Hốc mắt của anh đỏ hoe, tràn đầy nước mắt.

Tay Tiểu Ốc nhẹ nhàng lau mặt của anh: “Sao anh lại khóc?”

“Bởi vì anh rất nhớ em.” Lữ Trị nói xong liền ôm cô vào trong ngực, bởi vì anh đã quá nhớ nhưng cô. Qua nhiều năm như vậy, anh vẫn luôn suy nghĩ, có thể hay không cô còn sống, có thể hay không còn có thể một lần nữa ôm lấy cô.

Ngực của anh rất ấm áp, ấm áp đến nỗi cô không muốn buông tay. Tiểu Ốc mềm nhũn tựa vào trong ngực của anh hỏi: “Vậy anh là thế nào của em? Bạn trai? Chồng?”

“Vị hôn phu, em đồng ý với anh sau khi làm nhiệm vụ xong thì trở lại cùng anh đính hôn. Ngay cả chiếc nhẫn cùng lễ đường anh cũng chuẩn bị xong, nhưng tới lúc đó lại nhận được tin em rơi xuống vực qua đời.” Khi đó, lòng của anh quả thật đau như đao cắt, mỗi ngày đều dùng rượu để làm tê liệt mình, thật là nhớ đến mức muốn đi theo cô, nhưng anh còn có người thân, anh không có tư cách làm như vậy, làm sao có thể tước đoạt niềm vui của họ. Cho dù anh đang sống nhưng cũng giống như cái xác không hồn, dùng công việc và rượu cồn để làm tê dại mình, mãi cho đến mấy năm này mới uống ít rượu lại.

221. Chương 246: Kết Hôn Đi

“Thật xin lỗi, em không biết.” Tiểu Ốc lắc đầu một cái. Cô rất áy náy vì đã làm tổn thương anh. Trong ánh mắt của anh là nồng đậm yêu thương, làm tâm của cô, vốn dĩ luôn bình thản như nước, nhưng bây giờ, khi nhìn thấy người đàn ông này thì lại nhảy liên hồi. Cô vẫn cho rằng mình là người không có tình cảm, bởi vì cô không có cảm giác đặc biệt đối với bất kỳ người đàn ông nào, ngoại trừ người nhà của mình.

“Hiện tại đã biết, vậy em định làm gì? Có phải lại muốn rời khỏi anh hay không?” Đây là chuyện mà anh sợ nhất. Bởi trong đầu cô bây giờ hoàn toàn không có ký ức về anh, chắc gì cô sẽ nguyện ý trở lại bên cạnh anh.

Tiểu Ốc tiếp tục lắc đầu: “Ý định của em chính là ở lại vào anh. Em thích anh, không biết vì sao, nhưng chính là rất thích anh. Em có thể giống như trước đây, cứ như vậy dựa vào anh không? Cộng thêm con của chúng ta.”

“Tốt! Nếu như em nguyện ý, chúng ta đi một chuyến đến cục dân chính đăng kí có được hay không?” Chỉ có như vậy anh mới thấy yên tâm.

Tiểu Ốc không có ý kiến gì. Bởi cô cũng đã mất đi trí nhớ, nhưng quan trọng là hiện tại, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô liền yêu anh: “Không thành vấn đề, nhưng anh không muốn gặp con trai của chúng ta trước sao?”

“Mấy ngày trước đã gặp, hơn nữa có vợ yêu ở đây thì còn sợ con trai chạy mất sao? Nếu như thuận đường, chúng ta có thể đem bé cùng đi làm giấy hôn thú.” Hiện tại anh vô cùng hưng phấn. Loại tâm tình này, hạnh phúc này thật khiến anh như muốn hôn mê.

“Cũng không thuận đường.” Mặc dù việc này hơi gấp rút, nhưng Tiểu Ốc không có cự tuyệt, bởi vì cô biết thời khắc này anh đã đợi rất lâu rồi.

Lữ Trị ôm cô chạy ra khỏi phòng. Vào lúc sắp đem cô đặt lên xe thì Tiểu Ốc vỗ nhẹ vào bờ vai của anh: “Chờ em một chút, để em đi nói với Lực Hoa một tiếng.”

“Đi đi! Có muốn anh đi cùng em hay không?”

“Còn sợ em chạy mất à?” Tiểu Ốc trừng mắt liếc anh một cái.

“Không dám!” Anh còn chưa kết hôn liền bắt đầu sợ vợ rồi.

Tiểu Ốc xoay người, đi mấy bước tới bên cạnh xe của Trương Lực Hoa, le lưỡi một cái, nói: “Ông chủ, cho tôi xin phép nghỉ được không?”

“Thế nào?”

Tiểu Ốc chỉ Lữ Trị đang đứng trước xe bên kia: “Hiện tại tôi muốn cùng người kia đi đến cục dân chính đăng kí kết hôn.”

“Cô nói giỡn ah, không buồn cười chút nào.” Bởi vì có hơi xa nên Trương Lực Hoa không thấy mặt của người đàn ông kia, cảm thấy Tiểu Ốc đang nói đùa, mà cô cũng không phải là người dễ xúc động như vậy.

“Là thật, trước đây tôi từng thấy mặt anh ấy trên tạp chí, thì ra anh ấy là vị hôn phu của tôi, cũng là ba của Kiều Kiều!”

222. Chương 247: Nguy Hiểm

“Cô nói là Lữ Trị?”

Tiểu Ốc gật đầu: “Ừ, rất đẹp trai đúng không?”

“Sẽ không phải là giả chứ?”

“Không, là anh hai của tôi nói. Vậy anh trở về một mình đi nha! Thật xin lỗi vì hôm nay không thể cùng anh đi ăn bữa tiệc lớn. Lái xe cẩn thận, bái bai!” Tiểu Ốc nói xong thì đi tới chỗ Lữ Trị, sau đó chui vào xe.

Dọc theo đường đi, Lữ Trị vừa lái xe, vừa nghe cô kể về những chuyện đã xảy ra vài năm nay : lúc Kiều Kiều ra đời, những nhiệm vụ lớn mà cô đã trải qua để đổi lấy được tự do... Lữ Trị nghe mà không khỏi cau mày: “Em bị vây ở trong sa mạc hai ngày hai đêm? Nhiệm vụ nguy hiểm như vậy mà anh hai em cũng nhấn tâm để em làm.”

“Hết cách rồi, chỉ có phá được các vụ án lớn thì mới có thể sống lấy được tự do! Sau khi từ trong sa mạc trở về thì thiếu chút nữa là chết, nhưng vì bắt người xấu nên cũng không có biện pháp a! Còn có một lần ở một hòn đảo nhỏ, thiếu chút nữa là em bị ngư dân địa phương buộc làm vợ, may mà em chạy nhanh.” Nói tới chuyện này, Tiểu Ốc đặc biệt cảm thấy kích thích.

Lữ Trị cảm thấy rất may mắn vì bây giờ cô đã được tự do: “Em lúc nào cũng muốn dọa người mà. Sau khi chúng ta đăng kí xong thì đi đón con trai, sau đó ăn một bữa cơm ăn mừng. Kế tiếp còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, tỷ như em không thể cùng mình tình gì đó ở cùng một chỗ, như vậy anh sẽ lo lắng, hơn nữa anh là người đàn ông bình thường, anh cũng muốn hưởng phúc lợi của mình, ban đêm có thể ôm vợ yêu ngủ. Cùng anh trở về Nam Châu có được hay không?”

Tiểu Ốc cảm thấy việc này quá nhanh: “Cũng quá nhanh đi!”

“Nhưng anh không yên tâm khi em và tên đàn ông khác ở cùng một chỗ, không phải là anh không yên tâm về em, mà là không yên tâm người kia.”

Tiểu Ốc nhìn bộ dáng anh nóng lòng giải thích, cười nói: “Được, em chuyển ra ngoài. Chỉ là cứ như vậy thì em không thể nào có thể chăm sóc tốt cho anh ấy, dứt khoát từ chối chứ vậy! Muốn em mang theo Kiều Kiều cùng với anh trở về Nam Châu cũng được, nhưng phải đồng ý với em một điều kiện.”

“Em nói đi.”

“Em muốn có việc làm, anh không thể không cho em đi làm.”

Lữ Trị đồng ý một tiếng: “Được! Em đừng chạy trốn quá xa là được.”

Tiểu Ốc nói: “Em cũng đã làm công việc cận vệ khá lâu ở đây, cảm thấy không có tính khiêu chiến, em đang nghĩ muốn đổi công tác.”

“Là gì?” Trực giác mách bảo anh đây không phải chuyện tốt.

“Ký giả.”

“Uh.” Nghe có vẻ ổn, anh hài lòng cười.

Nhưng Tiểu Ốc hình như quên nói cho anh biết, là ký giả xã hội, chính là loại đặc biệt, viết báo cáo về các thương nhân có lòng dạ hiểm độc, các vấn đề về bán hoặc cho thuê các building, an toàn sự cố, về chuyện quan chức đánh người... Công việc này có hơi nguy hiểm đến tánh mạng.

223. Chương 248: Lễ Ra Mắt?

Kết quả vừa đến cục dân chính, hai người lại trợn tròn mắt, họ quên không mang hộ khẩu a!

Lữ Trị gọi điện thoại kêu người trong nhà dùng máy bay trực thăng lập tức đưa tới, còn Tiểu Ốc thì lập tức trở về Vương gia cầm thẻ căn cước. Lữ Trị cũng đi theo cô về.

Vội vàng vàng nên lễ ra mắt này cái gì anh cũng không mang. Vốn nghĩ trong nhà sẽ không có người lớn ở nhà, kết quả khi Tiểu Ốc ấn chuông cửa, bảo mẫu vui mừng nói: “Tiểu thư hôm nay tại sao lại trở về, ông cụ đang nhớ tới cô đó.”

Một câu nói làm Lữ Trị đang ngồi trong xe càng khẩn trương hơn. Sau khi xuống xe, anh vẫn khẩn trương tới nỗi đầu đầy mồ hôi, nhưng lại bị Tiểu Ốc cứng rắn kéo đi vào. Sau khi vào nhà, bọn họ ngồi xuống ghế sofa, đối diện là ông cụ đang uống trà, cô nói tốt với ông: “Ông à, đây là Lữ Trị, hai người nói chuyện đi, cháu vào trong lấy chút đồ.”

Ông cụ liếc mắt nhìn Lữ Trị. Người này, ông từng nghe Triều Quân nói qua, chau mày: “Anh chính là người đã vứt bỏ Tiểu Ốc nhà chúng ta? Anh còn có mặt mũi tới đây sao?”

“Cháu không có vứt bỏ cô ấy, chuyện là như vậy.” Lữ Trị đơn giản nói với ông tất cả sự tình đã trải qua, cuối cùng còn thêm một câu: “Ông à, cháu muốn cùng Tiểu Ốc kết hôn, ông sẽ đồng ý với cháu chứ?”

Đồng ý, thế nào lại không đồng ý?

Cháu rể có tình có nghĩa như vậy đốt đèn lồng cũng khó tìm: “Được, ông đồng ý. Chờ ba mẹ Tiểu Ốc trở lại, chúng ta sẽ thương lượng hôn sự một chút, bọn họ cũng sẽ đồng ý thôi.”

“Cháu cảm ơn ông. Chúng cháu bây giờ đi đăng ký trước, hi vọng ông có thể tha thứ cho sự qua loa lỗ mãng của cháu.”

Lữ Trị vừa nói xong, Tiểu Ốc cũng vừa đeo túi xách xuống. Cô liếc mắt nhìn ông nói: “Chắc anh ấy cũng nói hết với ông rồi, chúng cháu bây giờ muốn đi đăng ký kết hôn, ông à, cháu hi vọng ông có thể chúc phúc cho chúng cháu.”

Tốc độ nhanh như vậy, Vương gia gia cũng không ngờ tới, nhưng nếu ngăn cháu gái cùng cháu rể, về sau thế nào bọn chúng cũng oán hận ông, cho nên cũng chỉ có thể chúc phúc: “Đi đi! Chúc các cháu hạnh phúc, quay về ông sẽ tìm hai đứa tính sổ.”

“Cám ơn ông!” Tiểu Ốc cười một tiếng, lôi kéo Lữ Trị chạy.

Khi hai người từ cục dân chính đi ra, Lữ Trị cảm thấy bầu trời như thay đổi, sắc trời trở nên đỏ rực, như đang vui mừng cho bọn họ.

Tiểu Ốc nói, kẻ ngốc! Đó là trời chiều!

Tâm tình Lữ Trị vô cùng kích động, lôi kéo tay của cô: “Vợ à, em nói chúng ta bây giờ sẽ đi đâu?”

224. Chương 249: Thích Không?

“Về nhà! Cô khẳng định là bọn họ đang ở nhà chờ hỏi tội, Kiều Kiều khẳng định cũng bị bọn họ đón về rồi, em gọi điện thoại về trước, chính xác có bữa tiệc lớn có thể ăn.”

Tiểu Ốc nói xong bắt đầu gọi điện thoại, đầu kia Vương Triều Quân quả nhiên nói cả nhà đều ở đây nhà, thức ăn ngon cũng chuẩn bị, Kiều Kiều cũng trở về rồi, đang muốn gọi điện thoại bảo bọn họ về nhà ăn cơm.

Lữ Trị vội vàng lôi kéo Tiểu Ốc đi chọn lễ vật ra mắt, ông , ba , mẹ , anh cả, chị dâu, anh hai, bởi vì thời gian cấp bách, không muốn làm cho Tiểu Ốc chờ lâu, dường như Lữ Trị nhanh chóng quét sạch mọi thứ ở trung tâm thương mại, bởi vì thời gian cấp bách, dĩ nhiên cái gì cũng chọn loại tốt nhất.

Cho ông một bộ bình trà đất tiền nhất, cho ba là một bộ cờ tướng bạch ngọc. Vốn là nghĩ tặng ẹ của Tiểu Ốc một dây chuyền ngọc trai, nhưng Tiểu Ốc nói mẹ rảnh rồi cho nên đổi thành một cái dây chuyền bích tỳ. Cho anh cả là ống tay áo, cho chị dâu chính là nước hoa, cho con của anh cả hộp âm nhạc, mua cho anh hai mua một cái bật lửa.

Tiểu Ốc cũng bất động, kéo Lữ Trị muốn đi ra ngoài, lại bị anh kéo lại: “Đợi chút, còn chưa có mua đồ cho Kiều Kiều, phải đem tới cho con anh ít đồ.”

Tiểu Ốc nói: “Vậy thì không cần, người trong nhà luôn thích đưa quà tặng cho nó, máy chơi game, Transformers, sách manga, gì cũng không thiếu.”

“Người khác đưa không giống.” Lữ Trị mua cho con một đồng xe chơi mô hình nổi tiếng.

Hai người xách theo đồ đến nhà của Tiểu Ốc, bảo mẫu mở cửa, dẫn bọn họ đi vào, nói với Lữ Trị : “Cậu để tôi cầm đi!”

“Không sao.” Anh tự mình giao cho người lớn tương đối có thành ý.

Xách theo túi lớn túi nhỏ đi vào sau, vào phòng, Lữ Trị đầu tiên nhìn thấy chính là Kiều Kiều, con trai của mình a!

Lữ Trị đầu tiên hỏi thăm sức khỏe các người lớn trong nhà, sau đó đưa quà tặng, cuối cùng mới cùng Kiều Kiều nói chuyện, anh đem quà tặng đưa cho con, ngồi chồm hổm xuống hỏi: “Thích không?”

“Thích, nhưng chú, bọn họ nói chú là ba con, chú thật là ba?” Cảm thấy hảo huyền a!

Đột nhiên mình liền có ba, không nghĩ tới là mấy ngày trước đã gặp cái chú này.

“Chú là ba con. Kiều Kiều về sau, mẹ sẽ cùng ba ở cùng một chỗ, Kiều Kiều cũng cùng ba ở cùng một chỗ, có được hay không?” Lữ Trị đưa tay ôm con, con trai ruột của anh a! Thật tốt, cũng lớn như vậy.

225. Chương 250: Lau

“Tốt! Như vậy con liền có thể ngày ngày thấy mẹ.” Trước kia mẹ luôn là rất bận Chủ nhật mới có thể gặp được một lần, hiện tại mẹ và ba cùng mình ở cùng một chỗ, có ba, còn có thể cùng mẹ ở cùng một chỗ, thật là quá tốt a!

Tiểu Ốc ngồi xổm xuống, gật đầu nói: “Dĩ nhiên.”

Buổi tối Lữ Trị nghĩ thầm Tiểu Ốc mặc dù gả ỉnh, nhưng rốt cuộc còn chưa có chính thức làm hôn lễ, hay là trước đi khách sạn ngủ đi! Chín giờ rưỡi, bộ dạng tất cả mọi người có chút mệt mỏi, đứng dậy cáo từ: “Ba mẹ, vậy mọi người sớm đi nghỉ ngơi đi! Con đi trước.”

“Đã trễ thế này, lại đi đâu?” mẹ Vương hỏi, con rể càng xem càng thuận mắt, càng xem là càng hài lòng, không thể so với tên tiểu tử của Trương gia kia, kém, Tiểu Ốc thật tinh mắt.

“Đi khách sạn.” Tim khách sạn ngủ cả đêm, không tốt khi ngày thứ nhất con rể tới cửa, đi nằm ngủ cùng phòng với Tiểu Ốc !

Mẹ Vương không thích hư , nói: “Con cùng Tiểu Ốc có con cũng lớn như vậy, còn xấu hổ cái gì, đi ngủ ở phòng cùng Tiểu Ốc, Kiều Kiều cùng ta ngủ.”

“Không tốt lắm đâu!” Cha mẹ vợ quá thỏa mái, anh ngược lại không tốt lắm.

Vương Triều Quân chợt nhíu mày nói: “Nếu không cậu theo anh chen chen lần lần hả ?”

“Em cùng Tiểu Ốc chen đi!” Lữ Trị nói, anh vừa không có sở thích như vậy, mới không cần cùng đàn ông ngủ một cái giường.

“Được.” Tiểu Ốc không có ý kiến, ông xã mặc dù còn có chút xa lạ, từ từ thôi là tốt.

Buổi tối Tiểu Ốc tắm rửa ra ngoài, vốn là có hơi khấn trương, không phải rất xa lạ cũng không phải là rất quen thuộc người đàn ông ngồi ở tựa vào mình, hãy để cho cô cảm giác không quá tự ti.

Lữ Trị thấy tóc cô vẫn còn ở ướt, rất tự nhiên lôi kéo cô ở trước bàn trang điểm ngồi xuống, nhú mào nói: “Thế nào lại không lau khô, sẽ bị bệnh, anh đi lấy khăn, em ngoan ngoan ngồi ở chỗ này chờ anh.”

“Vâng.” Tiểu Ốc nghe anh quan tâm lại có giọng nói thuần thực, đáy lòng khấn trương tựa hồ tiêu tán một chút.

Lữ Trị sau khi tiến vào, rất nhanh có hỏi: “Khăn nào là khăn của em?”

“Màu trắng kem.”

Lữ Trị lấy khăn, dùng khăn nhẹ nhàng lau chùi tóc của cô, cho đến khi hết nước, mới hỏi: “Có máy sấy tóc không? Anh sấy cho em một chút.”

“Có.” Tiểu Ốc từ bàn trang điểm trong ngăn kéo tìm ra cho anh, suy nghĩ một chút nói: “Tự em làm đi! Rất làm phiền anh.”

“Không phiền toái, mấy năm trước, anh thường như vậy giúp em sấy tóc, anh đã thành thói quen, có lúc em bị thương, tay chân không thể động thì anh thậm chí giúp em tắm.” Lữ Trị nói, hai người bọn họ không tồn tại vấn đề thụ thụ bất thân.

226. Chương 251: Không Phải Cố Ý

“Vậy làm thế nào anh cùng em đi chung với nhau?” Cô có chút tò mò.

“Lần đầu tiên là em uống say rượu vào nhầm phòng, sau anh lại tìm em rất lâu, cuối cùng ở địa bàn của anh tìm được em, theo đuổi em, muốn em làm bạn gái của anh, bản thân em thế nhưng giả vờ thỏa hiệp, sau đó em đi Macao, em còn nhớ Đậu Diệc Phồn hay không?”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Không nhớ rõ, anh hai cũng không có nói cho em biết.”

“Đậu Diệc Phồn cũng là một người đàn ông thích em, em thiếu chút nữa cùng anh ta kết hôn, chuyện này rất phức tạp về sau anh từ từ nói cho em nghe.” Hiện tại quá muộn, đợi tóc của cô thổi khô, nên đi ngủ.

“Vậy người đó hiện tại như thế nào? Cũng giống như anh như vậy chờ em?”

“Nghĩ đến Diệc Phồn! Anh ta kết hôn, nhưng là chỉ vì em mới kết hôn, nghe nói vợ của anh ta sinh con trai, những thứ khác không biết, chờ lúc chúng ta kết hôn, hay là muốn mời bọn họ tới.” Lữ Trị nói, dù sao biết cô hạnh phúc, tình cảm này có thể hoàn toàn để xuống, trải qua cuộc sống của mình đi.

“Bọn họ? Ý của anh là, em là có hai người thương em sao?”

“Người nuôi em lúc trước còn có con trai, anh ta lúc trước không thích em, sau em phải gả cho Đậu Diệc Phồn, anh ta ngăn trở, sau này cũng thích em, vốn là, phải” Anh cùng Tiểu Ốc nói hết mọi chuyện.

Tiểu Ốc nghe nói: “Đợi ngày mai chúng ta đi xem xem mẹ nuôi cùng anh ấy đi! Thuận tiện nói cho bọn họ biết một tiếng, em kết hôn. Bọn họ rất vô tội, anh có thì giờ rảnh không?”

“Có.” Lữ Trị tự nhiên là có, những chuyện khác, phục vụ vợ là chuyện quan trọng.

Hai người hàn huyên tới rất khuya mới ngủ, một là Lữ Trị rất hưng phấn, hai là Tiểu Ốc muốn biết chuyện tình quá nhiều, kết quả là vì vậy sáng ngày thứ hai thức dậy thì hai người mắt có quầng thâm rất lớn, bị người nhà nói cười nói là tưng dục quá độ.

Tiểu Ốc nhờ anh hai lấy được số điện thoại của Mộc Trạch Khải, lập tức gọi: “Này, xin hỏi anh là Mộc Trạch Khải sao?”

“Cô là?” Mộc Trạch Khải cơ hồ có lẽ đã quên mất thanh âm của cô.

“Tôi tên là Kim Tiểu Ốc, chúng ta trước kia có phải biết nhau.”

“Tiểu Ốc! Tiểu Ốc em ở đâu? Mấy năm này em chạy đi nơi nào? Anh cùng mẹ rất lo lắng an nguy của em.” Mộc Trạch Khải nói, anh thật lòng rất lo lắng cho Tiểu Ốc, Tiểu Ốc giống như là mất tích, mấy năm này không hề có tin tức.

“Em ở ngoại ô, anh cùng mẹ ở đâu, em muốn cùng hai người gặp mặt một lần.” Tiểu Ốc nói, nhiều năm như vậy không có liên lạc, cô rất đau lòng, nhưng thật lòng cô không phải là cố ý.

227. Chương 252: Rất Tốt

Mộc Trạch Khải nói: “Em hẹn địa điểm đi, hiện tại anh phải ra ngoài, anh lập tức xin nghỉ, mẹ đi đứng không được thuận tiện, nên gặp ở nhà, anh mua một ngôi nhà ba phòng ở vườn hoa ở thành Đông gần thành, bình thường anh cùng mẹ ở tại đó, để anh đi đón em, hay em đến nhà?”

“Tự em đi đi! Cho em địa chỉ là tốt rồi.”

Mộc Trạch Khải nói địa chỉ, sau khi cúp điện thoại, Tiểu Ốc cùng Lữ Trị nói địa chỉ, hai người mang theo Kiều Kiều, Lữ Trị lái xe, Tiểu Ốc ôm Kiều Kiều ngồi ở ghế cạnh tài xế, Lữ Trị cùng Tiểu Ốc đi vào chọn mấy thứ quà tặng, thuận tiện mua cho Kiều Kiều một đồng hồ ăn vặt.

Lái xe đến lầu dưới thì Mộc Trạch Khải đã đứng ở trước cửa chờ, nhìn thấy Tiểu Ốc trong tay dắt theo con trai, cùng người đàn ông phía sau, nhất thời sửng sốt, tiếp theo hỏi: “Em kết hôn?”

Tiểu Ốc gật đầu nói: “Anh là Mộc Trạch Khải! Rất xin lỗi em từng mất trí nhớ, quên mất mọi người, là anh ấy nói cho em biết, em còn có anh cùng mẹ, anh ấy là chồng em, đây là con em gọi Kiều Kiều.”

Mộc Trạch Khải từ từ hỏi đáp: “Không có sao, có thể gặp em, anh rất vui vẻ. Lên lầu ngồi đi! Mẹ ở trên lầu chờ em, nếu là biết em kết hôn, sẽ rất vui vẻ.”

Tiểu Ốc gật đầu, hỏi anh: “Ba đã trở lại chưa?”

Mộc Trạch Khải lắc đầu có chút như đưa đám mà nói: “Thật lâu chưa có trở về, ông ấy đang Thái Lan hít thuốc phiện bị cảnh sát bắt sau đó cưỡng bách cai nghiện, năm vào năm ra, hiện tại tinh thần đã không bình thường, đoạn thời gian trước từ bệnh viện tâm thần chạy đi rồi, đến nay còn chưa có tìm được.”

Tiểu Ốc không có nói ra chuyện cô bị Mộc ba bán, chỉ nói: “Anh cho em tấm hình của ba, em để cho anh của em bọn họ giúp một tay tìm một chút, đúng rồi quên, theo như anh nói, em bị anh hai của em tìm được, em bây giờ đã trở về nhà rồi, nhà em cũng ở ngoại ô, về sau em có thể thường xuyên đến xem mọi người, đây là ông xã của em Lữ Trị, em có ý định mấy ngày nữa cùng anh ấy trở về Nam Châu.”

“Em phải mạnh khỏe đó.” Một mực cùng Tiểu Ốc nói chuyện Mộc Trạch Khải lúc này mới cùng Lữ Trị bắt tay, thật ra thì thấy cô trôi qua tốt như vậy, anh nên vui vẻ, nhưng vẫn là không có nhận được chút khổ sở, nếu như ban đầu không phải anh chán ghét Tiểu Ốc như vậy, có lẽ anh và Tiểu Ốc đã có con, so đứa bé gọi Kiều Kiều này còn phải lớn hơn một chút.

“Anh cũng phải mạnh khỏe đó.” Lữ Trị đối với anh thân thiện gật đầu, đối với việc nghe nói Tiểu Ốc đã từng yêu thật lâu người đàn ông này, Lữ Trị cảm thấy đáng đáp anh ta rất đẹp mắt, giống như là một người rất hiền lành, có thể làm bạn bè.

228. Chương 253: An Bài

“Trên lầu xin mời!” Trong lòng của Mộc Trạch Khải, âm thầm thấu lạnh, xem ra đời này, anh và Tiểu Ốc không còn khả năng.

Mẹ Mộc lúc thấy Tiểu Ốc rất vui vẻ, sau khi biết cô kết hôn, cũng bình tĩnh, bà đã sớm nghĩ tới, đã nhiều năm như vậy, có lẽ Tiểu Ốc đã kết hôn rồi, kết thúc cũng tốt, Trạch Khải có thể chết tâm, Tiểu Ốc kết hôn, nó quay đầu lại khuyên Trạch Khải đi xem mắt.

Cuộc sống của mẹ Mộc cùng Mộc Trạch Khải còn có thể, nghe nói Mộc Trạch Khải hiện tại làm Tổng Kinh Lý, rất được ông chủ coi trọng, tiền lương hàng năm trăm vạn là có, một mình mua xe mua phòng, mời bảo mẫu bình thường chăm sóc ẹ Mộc.

Nghe ý tứ của mẹ Mộc, trước mắt anh ấy thiếu một người bạn gái.

Mang theo Kiều Kiều từ Mộc gia sau khi ra ngoài, lòng của Tiểu Ốc có chút xuống thấp:

“Không biết ba em hẳn hiện tại như thế nào?”

“Bảo anh hai giúp một tay tìm đi!” Vương Triều Quân là cảnh sát, tìm người không khó lắm.

Tiểu Ốc cũng có ý này, gọi điện thoại về, Vương Triều Quân đáp ứng một tiếng giúp một tay tìm người.

Nếu muốn đi Nam Châu, thì chuyện xin nhả việc này rất cấp bách, buổi trưa Tiểu Ốc hẹn Trương Lực Hoa ra, nhưng lại bảo Lữ Trị là ông chủ mời ăn cơm, trong bữa tiệc nói:

“Tôi cùng Tiểu Ốc muốn trở về Nam Châu, cho nên công việc nơi này có thể chỉ có thể nghỉ, nếu rảnh rồi hoan nghênh anh tới Nam Châu làm khách.”

Trương Lực Hoa khẽ ngoài ý muốn, không nghĩ tới tất cả xảy ra nhanh như vậy, nhưng anh có thể làm cũng chỉ có tiếp nhận:

“Từ chức, tôi tới công ty nói một tiếng, em chào hỏi sẽ rất phiền toái. Em xem lúc nào thì rảnh rồi thì có thể đến nhà tôi đem hành lý mang đi.”

Tiểu Ốc đột nhiên có cảm giác có lỗi, cảm giác mình như vậy quá vô tình, nhưng nếu là cô mà lẽ mà xử lý thủ tục sẽ phải càng không dễ, cô hiểu Trương Lực Hoa không bỏ được cô, nhưng là đau nhiều không bằng thương ít:

“Ừ, xế chiều tôi qua mang hành lý đi, sáng sớm ngày mai đi làm thủ tục. Cảm ơn anh Lực Hoa, cảm ơn anh đã chăm sóc tôi.”

“Đứa ngốc!” Trương Lực Hoa cười một tiếng, anh chăm sóc cô cho tới bây giờ đều cam tâm tình nguyện.

Buổi chiều Tiểu Ốc từ nhà Trương Lực Hoa chuyển ra, trước tiên cô đem đồ chuyển về nhà, lại đi tới vườn trẻ nói chuyện, tặng hai bao bánh kẹo cười.

Ngày thứ hai cô làm xong thủ tục, Lữ Trị liền lôi kéo cô cùng Kiều Kiều lên máy bay, trở về Nam Châu.

Đến Nam Châu, quần gia nhìn thấy Tiểu Ốc cùng con trai ôm trong ngực, còn tưởng rằng là khách của Lữ Trị:

“Cậu chủ, cần tôi giúp bọn họ an bài ở phòng khách?”

229. Chương 254: Tâm Tình Quá Tốt

“Không cần, đây là vợ của tôi, còn đây là con trai tôi. À, cứ theo như lời ông, lập tức cho người đem gian phòng đối diện sửa sang lại một chút để làm phòng trẻ.” Lữ Trị nói xong, quay lại nhìn Tiểu Ốc nói: “Vợ, em và Kiều Kiều mệt không? Trước tiên cứ lên lầu, vào phòng của chúng ta nghỉ ngơi một chút.”

Lữ Trị xách theo hành lý của cô đi trước dẫn đường. Tiểu Ốc cũng thật mệt mỏi nên vừa vào phòng liền trực tiếp đi tới giường lớn nằm xuống. Kiều Kiều cũng hơi mệt nên cũng tựa vào bên cạnh mẹ ngủ. Mặc dù mệt, nhưng nhìn Tiểu Ốc cùng con trai ngủ, anh cũng không nỡ đánh thức nên một mình đem các vật phẩm từ trong hành lý của cô lấy ra, từng chút sắp xếp lại. Qua nhiều năm như vậy, điều anh mong muốn rốt cuộc đã thành hiện thực, giống như bây giờ, vợ và con trai đều đang ở bên cạnh anh.

Sau khi Lữ Trị dọn đồ xong, nhìn sang thấy Tiểu Ốc đỏ mồ hôi, đoán chừng là nóng nên vội vàng chỉnh lại máy điều hòa.

Lữ Trị có chút dờ dẫm nhìn hai người đang nằm. Đây là loại cảm giác thật không thể tưởng tượng nổi.

Nếu không phải điện thoại vang lên, Lữ Trị cảm giác mình nhất định sẽ cứ như vậy mà nhìn bọn họ. Anh sợ đánh thức Tiểu Ốc cùng Kiều Kiều, vội vã đi ra ngoài cửa nhận điện thoại: “Alo, lão Tam, tìm anh có chuyện gì à?”

“Anh hai, bây giờ anh đang ở đâu. Hôm nay là sinh nhật lão Ngũ, anh cả nói muốn tổ chức ăn mừng cho chú ấy ở biệt thự vùng ngoại ô, kêu em thông báo với anh một tiếng.”

“Hôm nay thì anh không đi được. Quà tặng anh sẽ cho người đưa qua. Giúp anh nói xin lỗi với chú ấy.”

“Tại sao? Anh vẫn còn giận?” Tình cảm anh em luôn luôn không tẻ, nhưng do đoạn thời gian trước, lão Ngũ cứ một mực nhét các cô gái cho anh hai, chọc anh ấy không vui, làm giữa hai người tạo nên một chút mâu thuẫn. Bây giờ bọn họ cũng chỉ là muốn giúp đỡ hòa hoãn lại mối quan hệ của hai người này thôi.

Lữ Trị lắc đầu, bây giờ anh cũng hết giận rồi, bởi tâm tình của anh lúc này rất tốt:

“Không có, vợ của anh tới Nam Châu rồi.”

“Anh nói cái gì?” lão Tam có cảm giác mình đang nghe nhầm.

“Anh nói là vợ anh đã tới Nam Thành rồi, còn có con trai của anh nữa. Hôm nay bọn họ vừa tới, giờ vẫn đang ngủ, tối nay anh phải ở cùng bọn họ.” Lữ Trị nói. Bây giờ anh vẫn còn rất hưng phấn. Anh không nghĩ chuyện này đến dễ dàng như vậy, thật có cảm giác như đang nằm mơ, nhưng nếu là mơ thì anh vẫn hy vọng mình đừng bao giờ tỉnh lại.

“Anh đang nằm mơ hả? Ở đâu ra vợ cùng con trai? Anh hai, anh không điên chứ?” lão Tam cảm thấy lo lắng, trước kia chưa từng nghe nói qua a!

“Mấy hôm trước đã đi đăng kí rồi, anh không có nói với em sao?” Chẳng lẽ là anh hưng phấn quá nên quên nói ấy anh em tốt của mình?

230. Chương 255: Ăn Mặc

Lão Tam lắc đầu, quát to một tiếng: “Cưới chui?”

“Không phải như vậy, anh biết cô ấy nhiều năm rồi.”

“Là vị thiên kim của Lý gia?” Lão Tam suy đoán.

“Cút!” Lữ Trị không chút lưu tình nói. Nếu anh thích cô thiên kim Lý gia kia thì còn chờ tới bây giờ sao?

“Vậy là ai? Mà mặc kệ là ai, anh nghĩ thông là tốt rồi, không còn muốn người bạn gái trước kia là được.”

“Thật đáng tiếc, chính là cô ấy.” Khi anh nói chuyện, khóe miệng khẽ gợn lên, cảm giác có vợ cùng con trai thật là tốt.

“Cho nên anh nuôi luôn con riêng của người ta?” Anh nhớ mới vừa rồi có nghe anh hai nói là còn có con trai.

“Cút! Là con trai ruột của anh, bốn tuổi rồi ! Chờ anh trở về làm đám cưới, mỗi người đều phải cho hai phần bao tiền lì xì !” Lữ Trị rất vui mừng. Vợ và con trai đều đã có, cuộc sống như vậy khiến anh hạnh phúc. Trong phút chốc, anh cảm thấy còn sống thật là tốt, thật là hạnh phúc.

“Còn có kịch vui như vậy? Em không tin, anh đem chị dâu mang tới thì em mới tin tưởng.” Anh tò mò a! Cô gái mà anh hai nhớ mãi không quên rốt cuộc là dạng con gái như thế nào.

“Đợi anh hỏi cô ấy xem có muốn đi hay không.” Vốn anh cũng không tới nghĩ nhanh như vậy đưa cô ra mắt, nhưng anh em đã lên tiếng thì anh cũng nên đi hỏi một chút vậy.

“Được, em chờ điện thoại của anh, vậy là anh không giận lão Ngũ nữa. Nếu anh không ngại, em muốn đem tin tức anh kết hôn truyền ra ngoài á!”

Lữ Trị không thêm để ý chút nào: “Làm đi! Anh ước gì toàn thế giới đều biết cô ấy là của anh.”

“Tại sao? Đi ra ngoài cũng đừng nói em biết anh.” Lão Tam bắt đầu cùng anh ba hoa.

“Em đây là ghen tị với anh...” Sau khi cúp điện thoại, Lữ Trị rất vui vẻ. Vốn định đi vào phòng làm việc xem một chút tài liệu, nhìn xem có cần phải xử lý gấp hay không.

Kết quả còn chưa đi được mấy bước thì nghe âm thanh cửa phòng mở ra, Tiểu Ốc từ trong phòng đi ra, bước mấy bước đuổi theo anh: “Buổi tối anh có cuộc hẹn gì sao?”

“Đã đánh thức em à?”

Tiểu Ốc gật đầu: “Có một chút.”

“Hôm nay là sinh nhật anh em tốt của anh, nên tối nay bọn họ muốn anh dẫn em đi theo để gặp mặt. Em có muốn đi hay không, nếu là không muốn đi cũng không sao, về sau còn có rất nhiều cơ hội.” Anh tuyệt đối không miễn cưỡng cô.

“Em có cần ăn mặc một chút không? Kiều Kiều có thể theo chúng ta cùng đi không? Em sợ con không quen khi phải đợi một mình trong căn nhà xa lạ.”

“Dĩ nhiên có thể, em và con chịu đi cùng, anh cầu còn không được.” Lúc trước nhìn các anh em khoe khoang vợ con, lại thêm Lão Ngũ đắc tội anh, lần này vừa đúng lúc báo thù, giành danh tiếng của anh ta, như vậy anh cầu còn không được nữa là...

231. Chương 256: Tổ Cáo

Lữ Trị hấp ta hấp tấp gọi điện thoại kêu thợ trang điểm đến để hóa trang và chọn đồ cho Tiểu Ốc cùng Kiều Kiều.

Buổi tối, khi Lữ Trị mang theo vợ con đến, thiếu chút nữa là mắt của đám anh em rớt ra ngoài.

Vợ yêu xinh đẹp! Con trai thì đáng yêu a!

Ước ao ghen tị phải hay không?

Mấy anh em nhìn sang hai người bọn họ, lão Ngũ nói: “Anh hai a! Làm mà không nói nha, tin tức tốt như vậy, hiện tại mới nói là sao, anh phải tự phạt ba ly.”

Tiểu Ốc nhớ tới Lữ Trị có nói qua là dạ dày của anh không tốt lắm, trước kia chính là do uống rượu quá nhiều nên chủ động nói: “Để tôi giúp anh ấy uống đi!”

“Không được, không được! Tại sao có thể để chị hai uống rượu.” lão Ngũ tự nhận là không thể làm khó phụ nữ.

“Nhưng anh ấy không thể uống rượu, bao tử anh ấy không tốt lắm!”

“Ôi! Chị hai đau lòng rồi. Yên tâm, em biết rõ bao tử anh hai không tốt nên sẽ không cho anh ấy uống rượu mạnh. Em chỉ muốn đánh anh ấy một trận để hả giận thôi. Anh ấy cứ như vậy gạt mọi người, trước đó vài ngày em còn cho là anh hai không có bạn gái, nên tốt bụng giới thiệu đối tượng cho anh ấy, vậy mà lại vô cớ đánh em. Nếu là anh hai sớm nói cho em biết đã có chị dâu, em còn bị đánh sao?” Cho nên anh muốn báo thù.

Tiểu Ốc nói: “Vậy là thật oan uổng cho anh ấy, ba ngày trước anh ấy mới tìm được tôi...lúc đó chúng tôi đi đăng ký trước, nên không có cơ hội nói với mọi người! Nếu muốn đánh, mà cậu cũng không ngại, tôi với cậu đánh mấy chiêu.”

Lữ Trị vừa nghe, vốn là đau lòng muốn ngăn cản, nhưng lại nghĩ lão Ngũ mặc dù quyền cước lợi hại, cũng sẽ không thương tổn phụ nữ. Mà quyền cước của Tiểu Ốc tuyệt đối trên cậu ta, nên cứ để cho cậu ta kinh ngạc!

Anh lại châm thêm dầu vào lửa, trốn sau lưng Tiểu Ốc, cười nói: “Vợ à, em phải giúp anh làm chủ, đánh cậu ta!”

Mấy anh em nghe xong cũng cảm thấy mất thể diện, lão Tam nói: “Anh hai, mặc dù rất nhiều đàn ông bị vợ quản nghiêm, nhưng tại sao anh, ngay cả việc đánh nhau cũng muốn trốn sau lưng vợ. Chẳng lẽ anh không sợ vợ của anh bị đánh?”

Lữ Tri nói: “Vợ của anh quyền cước rất lợi hại, bị đòn tuyệt đối là lão Ngũ.”

Một Lữ Tri ngây thơ như vậy, mấy anh em đã bao lâu không gặp rồi? Thật là bọn họ có chút hoài niệm.

Lão Ngũ không tin, trước kia cậu ta đánh nhau toàn vô địch: “Anh hai, anh cứ khoác lác đi! Nếu như chị dâu thực sự lợi hại như vậy, vậy anh làm sao theo đuổi được?”

Trước mặt anh em cùng vợ mình, Lữ Tri có vẻ thoải mái, bày ra vẻ mặt vừa vô lại, mà còn mặt dày: “Là anh mặt dày theo đuổi đấy chứ! Về sau ra khỏi cửa ai khi dễ anh...anh sẽ đi tìm vợ yêu tố cáo!”

232. Chương 257: Núi Dừa

Đám anh em rất hoài nghi, liếc mắt nhìn cô gái trước mắt, vóc người cân xứng, vẻ đẹp tự nhiên, nhìn cô thật ôn hòa, không giống như là cao thủ có võ công.

Tiểu Ốc đối với bọn họ cười một tiếng: “Mọi người đừng nghe anh ấy nói bậy, tôi cũng chỉ là biết một chút thuật phòng thân.”

Lữ Tri sờ sờ mũi, thôi thì cứ theo cô đi, nhưng rồi lại chỉ vào một đám anh em nói: “Các người nếu ai còn dám đưa phụ nữ cho anh, vợ anh sẽ đánh gục hết mấy cô ả đó.”

Tất cả mọi người đều cười một tiếng.

Trò chuyện một chút, Lữ Tri kêu lão Tứ tìm cho Tiểu Ốc một công việc. Lão Tứ làm về truyền thông, Tiểu Ốc muốn làm ký giả thì tìm cậu ta là chính xác: “Vợ anh muốn làm ký giả, chú ột cái chức vị đi!”

Lão Tứ nói: “Cái này dễ thôi! Chị dâu muốn làm ký giả gì? Giải trí, hay là chính trị? Thật ra thì việc rất khổ.”

Tiểu Ốc nói: “Tôi đối với xã hội tương đối có hứng thú.”

Mặc dù trình độ học vấn cùng bối cảnh của cô có lẽ không đủ điều kiện, thế nhưng cô vẫn muốn làm ký giả về tin tức xã hội, một dạng có thể trừ gian diệt ác! Làm một người tốt là mục tiêu cùng mơ ước cả đời của cô. Trải qua vô vàn cố gắng, thật vất vả cô mới có thể thoát khỏi cuộc sống tăm tối, nên bây giờ cô muốn cả đời sẽ đường đường chính chính làm người.

Lão Tứ nhất thời lau mắt mà nhìn: “Đây chính là nơi rất khổ cực a, nếu chỉ là muốn chơi đùa, tôi khuyên chị không cần làm.”

“Cậu yên tâm tôi cũng không cảm thấy khổ, tôi có thể đảm nhiệm.” Vô luận là hóa trang để đi điều tra mục tiêu phối hợp với cảnh sát mở tử an toàn, trộm chứng cứ phạm tội, thậm chí là tay không leo lầu, đều không có vấn đề. Nhiều năm rèn luyện giúp cho năng lực sinh tồn của cô tương đối mạnh, thậm chí là lái máy bay, hủy đi bom không làm khó được cô.

Lão Tứ liếc mắt nhìn Lữ Tri. Mặc dù có chút ngoài ý muốn nhưng anh vẫn hỏi cô: “Em nhất định phải đi theo tin tức xã hội?”

Tiểu Ốc gật đầu: “Em cảm thấy rất hứng thú.”

“Vậy thì em làm đi!” Dù sao cũng sẽ không có người dám động đến Tiểu Ốc, mà cũng rất khó có người có thể động đến cô.

Thương trường có Lữ Tri làm núi dựa, ai dám động đến cô thì cứ thử một chút, anh sẽ làm cho đối phương phá sản.

Giới cảnh sát có Vương gia làm núi dựa, ai dám vu oan Tiểu Ốc thì thử một chút, Vương gia sẽ trả cho cô công đạo.

Hắc đạo cũng có Đậu Diệc Phồn. Nghe nói bây giờ anh ta là một đại nhân vật trong giới hắc đạo ở Macao, ai dám thương tổn Tiểu Ốc, Đậu Diệc Phồn cũng sẽ không để yên.

Cho nên việc Tiểu Ốc đi làm phóng viên tin tức xã hội ngược lại rất thích hợp, vì ai cũng không dám chọc giận cô.

Vừa nghĩ như thế anh liền rất yên tâm: “Anh đồng ý để em đi làm ký giả xã hội, nhưng em đã có con, không cho phép em thường đi công tác quá xa, anh sợ không đảm bảo được an toàn của em.”

233. Chương 258: Như Vậy

“Cám ơn ông xã.”

Ngày cứ như vậy trôi qua. Ngày thứ hai Tiểu Ốc đi đến đài truyền hình báo danh. Đó là đài truyền hình tốt nhất, đúng là một nơi làm việc không tệ. Tiểu Ốc vốn thông minh nên chỉ cần hai ngày đi theo đồng nghiệp là cô đã biết hết.

Kỷ xảo hồi tin tức ngầm của cô hết sức inh, làm những lão đồng nghiệp, người đã làm ở nơi này hơn mười năm cũng phải bội phục. Mọi người đều cho rằng loại con gái xinh đẹp đi cửa sau như thế này sẽ rất lười biếng, hoặc chỉ là bình hoa. Vì nghĩ như vậy nên mọi người quyết định nếu thấy cô ngạo mạn, lười biếng, không làm việc thì cả tập thể sẽ chen ép cô rồi đuổi cô đi.

Kết quả là Tiểu Ốc chẳng những rất nhẹ nhàng, năng lực làm việc rất tốt, tâm tư cũng kín đáo, mà thái độ một chút cũng không ngạo mạn, nên các đồng nghiệp đều rất ưa thích cô.

Trước kia cô đã từng làm nội gián trong một thời gian dài, nên công việc bây giờ đối với cô cũng giống như là một bàn thức ăn.

Chỉ là có lúc Tiểu Ốc quá bận rộn nên khó tránh khỏi việc ít chăm sóc đến người nhà.

Cô vẫn chỉ nghe nói Lữ Trị có bệnh bao tử, nhưng cũng không có quá để ý, chỉ nghĩ là một loại bệnh bao tử thỉnh thoảng phát tác thôi.

Hôm nay Lữ Trị tới tòa soạn tìm cô nên cả hai cùng ra quán café ngồi nói chuyện. Khi bọn họ vừa uống xong hai ly cà phê, đột nhiên Lữ Trị lấy tay dè dặt dày của mình, nhìn có vẻ như rất đau, sắc mặt cũng bắt đầu trắng bệch.

“Anh làm sao vậy?” Đang nói chuyện, Tiểu Ốc nhìn anh như vậy, liền đi đến bên cạnh vịn anh.

“Hơi đau một chút, không có chuyện gì đâu.” Anh chỉ dặt dày của mình, nói nhẹ nhàng. Nhưng nhìn anh có vẻ như rất rất đau, cả trán cũng đổ mồ hôi. Loại đau bụng này là bệnh cũ, lâu lâu sẽ đau một lần, riết rồi thành thói quen.

“Đau lắm hả?” Tiểu Ốc ngồi xuống bên cạnh anh, để cho anh tựa đầu vào vai mình.

Lữ Trị không nói gì, chỉ nhìn cô đặt tay ở trên vai mình. Thật ra thì anh vẫn luôn thích sạch sẽ, không quá thích khi người khác đụng vào mình, nhưng không biết vì sao, khi tay cô đặt lên, anh lại không có ý nghĩ hắt ra, mà lại nghĩ nắm thật chặt.

Bất quá anh sợ dựa hoài sẽ làm cô đau, Lữ Trị như cậy mạnh ngẩng đầu lên, tựa lưng vào ghế sa lon.

Tiểu Ốc lại lại kéo anh dựa trở lại trên vai mình, hỏi: “Anh đau bao tử bao lâu rồi hả? Không phải là đã lâu chứ?”

Lữ Trị gật đầu một cái, chính xác là đã rất lâu, vừa mới bắt đầu chỉ đau một chút, về sau lại càng ngày càng nặng hơn.

“Vậy nhất định là anh không có ăn đúng bữa, anh có biết uống rượu có hại lắm không, thế nào lại thành ra như vậy rồi hả?” Khi còn bé cô cũng từng trải qua bệnh bao tử này, vì vậy về sau vẫn luôn rất chú ý ăn uống. Do đó cô biết chỉ có người không chú ý gì mới bị nặng như vậy

234. Chương 259: Đặc Biệt Thơm Ngon

Lữ Trị nhàn nhạt lắc đầu: “Không có em trong cuộc sống, anh cũng không nghĩ đến việc ăn cơm.”

“Công việc mệt nhọc như vậy, dù muốn hay không anh cũng nên ăn cơm chứ!” Tiểu Ốc nói xong, đi tới trước quầy, lấy phần bánh bao đưa cho anh: “Anh ăn một chút đi, sẽ đỡ hơn đó.”

Lữ Trị nhìn miếng bánh bao nhỏ đó rồi cau mày: “Có tác dụng không?”

“Anh đừng xem thường nó, bao tử đau là bởi vì anh không có đối xử tử tế với nó, về sau phải ăn cơm đều đặn đó.” Lúc nói chuyện, ánh mắt Tiểu Ốc sáng ngời, làm cho lòng anh cảm thấy ấm áp. Cũng chính ánh mắt này làm cho người luôn thấy cô đơn như anh yêu cô cho đến hôm nay. Anh rất thích ánh mắt ấy, ấm áp lại sáng ngời.

Nhìn cô, Lữ Trị cảm thấy cho dù phải đợi thêm năm năm nữa cũng rất đáng. Anh cầm một miếng nhét vào trong miệng.

Thấy anh ăn xong miếng đó, Tiểu Ốc lại đưa thêm một miếng khác: “Chỉ như vậy thì sao đủ? Ăn thêm một chút đi.”

Lữ Trị lại nhận lấy rồi ăn thêm một chút. Thấy anh ăn xong, Tiểu Ốc lại đưa phần còn lại mà cô đang cầm trên tay đưa cho anh: “Anh cứ từ từ ăn. Anh không nên uống cà phê, không tốt cho bao tử đâu. Anh ít nhất phải ăn một nửa cái bánh bao này.”

“Em muốn đi đâu.” Không đợi anh hỏi xong thì Tiểu Ốc đã chạy ra khỏi quán cà phê, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Cô muốn đi đâu?

Không nghe được câu trả lời của cô, Lữ Trị ném miếng bánh bao sang một bên, tựa vào sô pha nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc Tiểu Ốc xách theo một túi đồ đi vào thì thấy anh đang nhắm mắt, dựa vào sô pha nghỉ ngơi. Thật là rên sắt không thành thép! Cô đi tới, ngồi xuống bên cạnh anh: “Anh thế nào rồi? Em đi mua cho anh ít đồ, sao anh chỉ mới ăn một chút bánh bao như vậy? Bây giờ anh ăn trước mấy hạt đậu phộng này đi! Ăn khoảng chừng 20 viên, cái này bảo vệ dạ dày đó.”

Tiểu Ốc mở một túi đậu phộng nhỏ đưa cho anh.

Lữ Trị bóc một nắm lên. Ngón tay của anh rất đẹp, động tác cũng rất tao nhã. Nhìn anh bóc đậu phộng giống như đang mài dũa một tác phẩm nghệ thuật, Nói dễ nghe là động tác ưu nhã, nói khó nghe là chậm quá. Ở trong mắt Tiểu Ốc chính là về sau, anh bóc quá chậm. Chờ anh lột được ra, đoán chừng sẽ càng đau hơn.

Tiểu Ốc như gà mẹ, từ trong tay anh, đoạt lấy túi: “Để em! Anh chậm quá.”

Nhìn động tác nhanh chóng bóc đậu phộng của cô, Lữ Trị thấy rất hưởng thụ. Anh cứ từng chút từng chút ăn bánh bao, còn nét mặt thì rất vui sướng, hết sức hưởng thụ. Được người yêu bóc đậu phộng cho ăn quả nhiên đặc biệt thơm ngon.

235. Chương 260: Như Bị Sét Đánh

Sau khi Tiểu Ốc nhìn anh ăn hết đậu phộng mới thở dài một hơi. Qua mấy phút, cô hỏi anh: “Ông xã, anh có thấy đỡ hơn không?”

“Ừ.”

“Vậy thì tốt, về sau nhớ ngày ngày ăn cơm, không được uống rượu và cà phê. Em sẽ giám sát anh.”

“Trước kia là do anh chán chường, giờ có em bên cạnh anh thì anh cũng không hành hạ bản thân mình nữa, yên tâm đi!” Trước kia anh luôn bận rộn, nhưng như vậy mới khiến anh quên thời gian. Mà cũng rất khó khi anh muốn thức đêm để làm thêm giờ, nên anh luôn uống một chút cà phê để hưng phấn tinh thần, thoát khỏi cơn buồn ngủ. Nhưng cũng vì vậy mà dần dần làm hư dạ dày.

“Vậy có đi khám bác sĩ không?” Không trách được anh bị đau bao tử, cứ như vậy mà không đau mới kỳ quái!

“Có” Nhưng hình như không hiệu quả gì.

“Vậy tại sao còn bị nặng hơn?”

“Anh có uống thuốc giảm đau.”

“Uống thuốc giảm đau làm sao tốt hơn được! Đi xem khám đông y đi! Anh đợi em được không, đợi em tìm một bác sỹ đông y tốt rồi sẽ cùng anh đi khám, sau đó điều dưỡng thân thể cho thật tốt, nếu không về sau sẽ càng tệ hơn.” Tiểu Ốc thở dài một cái, xem ra cô gặp được một công việc mới mẻ rồi.

“Uh, anh nghe em” Lữ Trị cau mày, anh ghét nhất cái mùi vị kỳ quái của thuốc bắc, trong lòng anh vẫn luôn thấy ngại về nó.

“Vậy chúng ta phải đi ăn cơm, đi phòng ăn của công ty ăn thử một chút.”

“Ở bên ngoài ăn không ngon hơn sao?” Ở phòng ăn sẽ có nhiều người, mà anh lại thường được đăng lên báo, rất dễ bị người khác nhận ra, đến lúc đó chỉ sợ hai người bọn họ không có cách nào ăn xong cơm, cứ như vậy bị lôi kéo ký tên chụp hình. Tuy anh không phải minh tinh nhưng so với rất nhiều minh tinh càng nổi danh hơn.

“Phòng ăn vẫn được mà, lúc này không có ai dùng cơm nữa đâu, chúng ta sẽ ăn rất tự tại.”

“Vậy cũng tốt!” Lữ Trị cúi đầu, đi theo cô vào phòng ăn.

Đã hơn một giờ nên trong phòng ăn khá là an tĩnh, các nhân viên đã dùng xong bữa ăn và rời đi. Khi nhân viên phòng ăn đang dọn dẹp ở phía sau, Tiểu Ốc đi tới kêu:

“Chú ơi, bên này, chúng tôi còn chưa có ăn cơm.”

Ông chủ ngẩng đầu lên nhìn hai người bọn họ một cái, rất tốt bụng mà nói: “Món ăn cũng đã lạnh, chờ một chút, tôi đi hâm lại, hai người muốn ăn gì?”

“Cám ơn ông chủ.” Tiểu Ốc chỉ mấy món ăn mình thích rồi quay đầu lại nhìn anh:

“Còn anh?”

Lữ Trị rất ít khi tới phòng ăn, ăn cơm như vậy vẫn là lần đầu tiên: “Cũng như em.”

Lúc thức ăn được bưng lên, Tiểu Ốc nhìn cái mâm của anh thấy có bánh pút-đing dâu tây, trong lòng cảm thấy buồn cười. Đây là hậu quả của việc ăn giống cô, nhìn anh, một người đàn ông như vậy mà ăn bánh pút-đing dâu tây, Tiểu Ốc có cảm giác như bị sét đánh.

236. Chương 261: Tuỳ Ý Ăn

Cô vừa lẳng lặng ăn cơm, vừa nhìn anh.

Kết quả không những không lôi ngược lại, đẹp trai chết người, mặt của anh anh tuấn đẹp trai như vậy, hợp với tư thế ưu nhã ăn bánh pút-đing, nhìn cũng vui tai vui mắt, anh tựa hồ vốn là đem rất cuộc sống hóa chuyện tình, diễn dịch vô cùng duy mỹ.

Một bữa cơm, anh chỉ ăn một miếng bánh pút-đing(bánh điểm tâm của phương tây làm từ bột mì,sữa bò, trứng gà, trái cây), vài miếng thức ăn.

Như vậy rất lãng phí có được hay không?

Tiểu Ốc không nhận được chỉ vào trong cái mâm đùi gà của anh nói: “Lãng phí rất đáng xấu hổ! Ông xã anh phải không cần ăn thêm một chút.”

“Anh no rồi.”

Tiểu Ốc vô cùng hoài nghi anh là không phải là không tiết kiệm lương thực trong lúc lửa khói: “Ăn một chút như vậy, làm sao no bụng? Một mình anh là đàn ông so với em là phụ nữ này ăn không ít, không thể lãng phí lương thực.”

Mới vừa ăn hết một nửa bánh bao, người nào đó, nhìn cô một chút, lại nhìn trong mâm đùi gà, đột nhiên nghĩ ra một chủ ý, Tiểu Ốc thấy anh cầm lên đùi gà, cho là anh muốn ăn thì chỉ thấy anh gấp lên đùi gà bỏ vào trong chén của cô: “Vậy làm phiền bà xã thân ái, giúp anh ăn hết.”

“A! Vậy em thế nào ăn được hết?” Tiểu Ốc tròn mắt, anh vì sao lại làm nên chuyện hãm hại người, động tác còn là đẹp trai như vậy rồi.

Lữ Trị thật bình tĩnh nhìn cô: “Nếu không anh lại lấy về?”

Tiểu Ốc vừa muốn nói xong, chỉ nghe thấy anh nói: “Anh cảm thấy vệ sinh sao?”

Tiểu Ốc nhất thời cũng cảm thấy không quá vệ sinh, một đùi gà nhường tới nhường lui thật không tốt, nhìn một chút thời gian, nguy rồi! Không còn kịp nữa muốn tới cũng trễ rồi!

Tiểu Ốc đứng dậy, nói một tiếng với anh: “Buổi tối không cần đến đón em.” sau đó, giống như một cơn gió chạy ra phòng ăn.

Lữ Trị nhìn đùi gà lẳng lẳng nằm ở trong bàn ăn, anh chỉ là cảm thấy cô hơi gầy, ăn nhiều một chút bổ thân thể

Tiểu Ốc không yên lòng, giữa trưa ngày thứ hai đơn giản chỉ cần buộc anh đi gặp bác sĩ, Lữ Trị không thể làm gì khác hơn là tới bệnh viện, hi vọng tốc chiến tốc thắng.

Tiểu Ốc vừa lên xe, Lữ Trị liền đem xe lái rời bãi đậu xe, đi tới bệnh viện, Tiểu Ốc từ bên cạnh ngăn kéo nhỏ móc ra một bọc bánh bích quy ngày hôm qua Kiều Kiều ăn còn dư lại tới ăn, nghĩ đến anh ngày hôm qua buổi trưa ăn ít, có phải hay không thức ăn không hợp khẩu vị, liền nói:

“Ông xã đợi gặp xong bác sĩ, chúng ta đi Na Tra ăn cơm? Hôm nay em không nhúng vào, anh làm chủ. ”

“Thời gian cấp bách, đợi đến lúc em lại muốn đi làm, đến lúc đó nhìn chung quanh có cái gì gọi là phòng ăn, chúng ta ăn ở Na Tra tốt hơn.” Không có biện pháp mặc dù anh luôn luôn được dạy ăn rất tinh tế dạy, nhưng bắt buộc dĩ bà xã cũng muốn đi làm, so với anh còn vội, cũng chỉ có thể tùy ý ăn.

237. Chương 262: Rất Thương Cô

Tiểu Ốc nghe radio truyền thanh, radio thảo luận dạo gần đây rất giận một bộ phim, Tiểu Ốc lẳng lẳng nghe cũng có chút động lòng, đối với Lữ Trị nói: “Em cũng vậy muốn nhìn hoa mỹ nam nhật ký, chỉ là không biết có thể mua được vé được không?”

“Nhất định có thể.” Chỉ cần anh nghĩ.

“Nhưng là nghe nói là rất khó, chủ yếu là chúng ta làm sao có thời gian, vừa muốn chuẩn bị hôn lễ, lại muốn đi làm, cô không biết có thời gian đi không nữa.” Vai nam chính trong đó rất lưu hành, lưu manh trai đẹp, cho nên vé vào cửa bị cướp đoạt vô cùng lợi hại, lễ chiếu mới mở màn, cho nên rất khó kiếm vé.

“Vậy nếu anh mua được thì sao?”

“Vậy thì cùng đi, Kiều Kiều để ở nhà đi!” Hai người bọn họ khó được có thời gian của hai người.

Lữ Trị cầu cũng không được: “Đó là đương nhiên, tiểu tử kia quá già dặn, nên xem chút phim hoạt hình.”

Tiểu Ốc gật đầu: “Nó lúc nhỏ là anh cả cùng anh hai nuôi lớn, cả ngày dẫn nó đi tới cực, là có hơi quá già dặn.”

Lữ Trị nói: “Hiện tại em phải cố gắng làm cho nó ngây thơ chất phác một chút, vì nó tương đối còn nhỏ.”

Thời điểm gặp bác sĩ, Tiểu Ốc rất có kiên nhẫn cùng với anh nghe bác sĩ nói bệnh của anh, sau lại bác sĩ cho Lữ Trị hốt thuốc thì thuốc là thuốc bắc, đặc biệt cần thời gian.

Tiểu Ốc cùng bác sĩ nói một tiếng, đối với Lữ Trị nói: “Thừa dịp thời gian hốt thuốc, chúng ta đi ăn một chút gì đi!”

“Ừ.”

Hai người đi ra bệnh viện đối diện phố có mt tiệm mì, cửa hàng không lớn, khách rất nhiều, chính là xem ra không phải rất có cấp bậc, Tiểu Ốc lắc tay của anh:

“Đổi cái khác đi! Anh ăn không quen .”

“Không có sao, anh muốn dung nhập vào cuộc sống của em.” Anh không hy vọng Tiểu Ốc đối với anh khách khí.

Tiểu Ốc theo bản năng lui một bước, không hy vọng anh vì mình nữa ủy khúc cầu toàn.

Nhưng vẫn là bị Lữ Trị kéo đi vào, lật thực đơn nói: “Anh muốn ăn mì tam tiên, em ăn cái gì?”

“Mì tam tiên.”

Rất nhanh hai tô mì con đã được đi lên, Lữ Trị nhìn chén sợi mì bắt đầu rầu rĩ, có rất nhiều đồ ăn đồ anh không thích, tỷ như rong biển, tỷ như heo ruột non, vừa ngẩng đầu nhìn cô ăn ruột heo ăn đang vui mừng, vì vậy quả quyết bỏ vào trong chén của Tiểu Ốc.

Tiểu Ốc nhìn anh chọn ình, biết anh là không thích ăn, vừa vịn cô lại thích ăn , thuận tay chọn cho anh: “Hai chúng ta đổi.”

Bữa tiệc này, hai người phân công hợp tác dường như cũng rất hài hòa , lúc đầu Tiểu Ốc cảm thấy có chút xa lạ nhưng bây giờ ông xã ứng xử rất tốt , hai người hình như cũng đang cố gắng dung nhập vào cuộc sống đối phương, anh và trong tưởng tượng của cô người có tiền không giống một kiểu, anh rất hiền hoà, cũng rất thương cô.

238. Chương 263: Một Cái Tát

Lấy thuốc xong, Lữ Trị lái xe chở Tiểu Ốc trở về, trên đường nhàn rỗi nhàm chán, Tiểu Ốc lại mở âm nhạc nghe, âm nhạc radio đang bật tương đối thịnh hành nên rất huyền ảo, Tiểu Ốc cho là loại âm nhạc này xem ra người cao nhã như anh sẽ không thích, kết quả một lát sau phát hiện anh dùng ngón tay vừa gõ nhịp lái vừa lái xe, đột nhiên liền an tâm.

Tối hôm đó xong quảng cáo Bộ trưởng mời khác ăn cơm, Tiểu Ốc cùng một đồng nghiệp nữ thật bất hạnh bị bắt đi cùng.

Đến nơi, đau khổ khi phát hiện một bàn này đều là đàn ông, Tiểu Ốc cùng một người đồng nghiệp nữ kia ngồi tách ra nói chuyện, bên người Tiểu Cao là Bộ trưởng cùng một người đàn ông trung niên hói đầu, bên cạnh Tiểu Ốc thăm hại hơn có một gã đàn ông rất béo cười đến rất bỉ ổi, còn có một tên đàn ông bộ mặt là mồ hôi, người lại vô cùng gầy, liếc mắt nhìn nhìn cô:

“Da cô thật trắng.”

Tiểu Ốc cười ha hả mà nói: “Ít tiếp xúc với ánh nắng”

“Tôi uống rượu, tôi mời người xinh đẹp một ly.”

Nghe câu nói ghê tởm, Tiểu Ốc có loại cảm giác muốn ói, bất đắc dĩ vì quảng cáo đối với Bộ trưởng đại nhân lia tới một ánh mắt cảnh cáo tới đây, cùng đồng nghiệp mới chơi không vui, cố nén cảm giác ghê tởm, uống một hớp.

Người đàn ông kia còn ghét bỏ cô uống quá ít: “Kim tiểu thư, cô không được rồi, uống một hơi hết nó!”

Uống em gái người! Tôi cũng không phải là gái hầu rượu, Tiểu Ốc rất muốn cãi lại, nhưng là không thể đắc tội với khách hàng, Lữ Trị nói không chừng coi đây là lấy cớ dứt khoát cho cô đợi tại trong nhà, không được đi làm. Cho nên vẫn là nhịn được, đành hoàng uống một chén lớn.

“Tiểu thư là lần đầu tiên tới xã giao sao? Tới nữa rót đầy vào.” Nhìn cô có chút vẻ mặt thống khổ, gã đàn ông trung niên lên tiếng.

Tiểu Ốc lắc đầu: “Tôi không thể uống nữa, rất xin lỗi!”

“Kim tiểu thư, cô là không muốn nể mặt của tôi hay sao?” Vừa nói một cái tay hướng trên vai cô lên di chuyển.

Tiểu Ốc tức giận, đưa tay nhẹ nhàng vừa dùng lực, tên kia trực tiếp bị cô văng ra ngoài, cả người ngã ngửa trên mặt đất, cô nghĩ hối hận tựa như có lẽ đã không còn kịp rồi, bởi vì cả phòng nam nam nữ nữ cũng lấy một loại ánh mắt không thể tin nhìn cô, giống như nàng là Đại Lực Thủy Thủ (sức lực rất lớn), nhưng trên thực tế cô quả thật hơi sức tương đối lớn, Tiểu Ốc nhún vai một cái nói: “Đều nhìn tôi sao? Tôi không phải cố ý.”

Mọi người đều không quá tin tưởng, một người đàn ông khác muốn vì bạn báo thù, một cái tay đưa tới vừa định cho Tiểu Ốc một cái tát.

239. Chương 264: Muốn Gặp

Tiểu Ốc theo phản xạ tính bắt lại tay của ông ta lại, động tác nhanh nhẹn lại chuẩn quăng một cái, người nọ tựa như diễn viên điện ảnh chuyên nghiệp một dạng, bị văng ra ngoài.

Trình độ của Tiểu Ốc cao hơn, người nọ tựa hồ giùng giàng muốn bò dậy cùng cô động thủ, Tiểu Ốc hướng bên cạnh né tránh:

“Đừng tới đây, tôi không muốn đem ông đánh cho thành tàn phế.”

Tên đàn ông kia nghe vậy bò dậy lui về phía sau mấy bước, lại hung ác nói: “Hừ! Tôi muốn kiện cô! Cô chờ ngồi tù đi!”

Vì quảng cáo Bộ trưởng thấy lúc này có thể cãi nhau to, nói với Tiểu Ốc: “Ký giả Kim, cô quá kỳ cục rồi. Còn không mau nói xin lỗi khách hàng!”

Cô không cảm thấy mình làm gì sai lầm, đánh cũng đánh rồi, Tiểu Ốc không sao cả nhún vai:

“Cũng không phải là lỗi của tôi, hẳn là ông ta nên nói xin lỗi tôi đi! Muốn kiện thì cứ đi kiện, tôi Kim Tiểu Ốc sẽ không sợ ông.”

Tiểu Ốc về nhà thì không nói gì, kết quả ngày thứ hai liền nghe nói hai khách hàng kia bị người ta kéo vào trong ngõ hẻm dừng lại hành hung, sau lại lại bị bắt lại.

Lần này cả tòa soạn báo cơ hồ đều kinh hãi, phải biết hai người kia ở Nam Châu cũng coi như một nhân vật lớn, kết quả là bởi vì sao, chẳng những bị đánh, còn bị bắt, thật không thể tưởng tượng nổi.

Tiểu Ốc cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, cô biết có thể là anh cả và anh hai, nhưng bọn hắc đạo kia là ai?

Tiểu Ốc sau khi về nhà, đem chuyện này kể cùng Lữ Trị vừa nói: “Không phải là anh ấy đi!”

Lữ Trị gật đầu, biết người cô nói là ai.

“Nếu như không sai, chính là Đậu Diệc Phồn đang âm thầm giúp em, anh mới vừa rồi gọi điện thoại cho anh của em, hai bọn anh vừa phân tích, đúng là anh ta. Anh có thể tìm đến em, thì anh ta cũng nhất định có thể, chỉ là không có xuất hiện mà thôi. Anh ta đối với em là tốt thật, giống như anh và anh trai của em là giống nhau, chỉ là anh ta không có ta phúc khí có thể ở bên cạnh em cả đời, mà anh ta chỉ có thể yên lặng bảo vệ em. Nghe nói anh ta và bà xã mấy năm này tình cảm cũng càng ngày càng tốt lên, nên đã buông xuống tình yêu đối với em, yêu biến thành một loại quan tâm cùng bảo vệ đi!”

“Đây cũng không được gì! Anh ấy đối với em tốt hơn nữa, em cũng vậy chỉ có thể phụ anh ấy.” Tiểu Ốc thở dài một cái, nàng thiếu xin nợ quá nhiều rồi, nên như thế nào trả lại?

“Không có sao, hai người có thể làm bạn bè bình thường, thỉnh thoảng uống chút trà, tâm sự anh không phản đối.”

Lữ Trị nói. Anh hiểu được những người đó đối cô có tầm quan trọng, chỉ cần không uy hiếp hôn nhân cùng tình cảm của anh cùng Tiểu Ốc, chỉ là bạn bè bình thường như vậy, Lữ Trị sẽ không ngăn cản bọn họ gặp nhau.

240. Chương 265: Chọn Cô Ấy

Tiểu Ốc gật đầu: “Qua một thời gian nữa nếu có rảnh, anh theo em đi Macao đi! Nếu là anh ấy nguyện ý, lúc chúng ta cử hành hôn lễ, mời anh ấy tới.”

Lữ Trị nói: “Anh cảm thấy anh ta sẽ đến, bởi vì gặp lại em hạnh phúc, nhất định anh ta rất vui mừng.”

“Ừ.” Tiểu Ốc thật ra thì đối với những người đó, bây giờ không có gì ấn tượng, trí nhớ của cô tựa hồ bỏ lỡ hoàn toàn, nhưng là từ từ đi, sẽ được thôi!

Hôn lễ chuẩn bị hết sức tốn thời gian cùng sức lực, đầu tiên là hai bên thân thích gặp mặt, cha mẹ Lữ Trị đều không biết, anh em cùng anh lại không quá thân thiết, chỉ có thể cho chú thím thay ra mặt đám đương người lớn trong nhà, cùng đi thương lượng hôn sự nên làm cái gì, sáng sớm ngày thứ hai mời tất cả thân thích hai nhà ngồi chung một chỗ ăn uống cho là đính hôn.

Đính hôn xong, hai người vội vàng trở lại ngoại ô, chuẩn bị bắt đầu bước kế tiếp, thiệp mời kết hôn, áo cưới, ảnh cưới cũng muốn chụp, chọn khách sạn, một đồng lớn chuyện chờ bọn họ, kết quả vừa xuống máy bay, Tiểu Ốc liền nhận được cuộc gọi của phó trưởng đài tự mình gọi điện thoại tới, có một tin tức rất khẩn cấp, cô phải tự mình đi, là về trẻ vị thành niên mại dâm, buổi tối trực tiếp đi tới chỗ ăn chơi đó, giả trang thành khách nam làm điều tra là được.

Tiểu Ốc cúp điện thoại nói với Lữ Trị một tiếng: “Buổi tối em có nhiệm vụ, em không ăn cơm tối, về nhà vẽ mặt trang điểm đổi bộ quần áo đã.”

“Cẩn thận an toàn.” Lữ Trị không có nói gì khác, chỉ cần cô bình an là tốt rồi.

Tiểu Ốc gật đầu: “Yên tâm đi! Sóng to gió lớn em đều thấy.”

Buổi tối Tiểu Ốc giả làm một người đẹp trai lưu loát xuất hiện ở một nơi cao cấp ở lầu một trong đại sảnh thì nhất thời hấp dẫn rất nhiều người chủ ý, một người quản lý tiến lên đón:

“Tiên sinh, xin hỏi cần phục vụ gì?”

Tiểu Ốc nói: “Tôi muốn gọi thức ăn, muốn một đạo tiểu cải trắng.”

Đây là tiếng lóng, ý là muốn một cô gái, tuổi còn nhỏ một chút.

Người nọ nghe lập tức nói: “Bên trong xin mời ngài, bên này.”

Người nọ dẫn cô vào một gian phòng bao, bên trong cái bàn để mấy quyển tập ảnh, trên tập ảnh đều là ảnh các cô gái, người nọ cầm tấm bìa mới nhất một quyển cho cô nhìn: “Phía trên đang kẹp phiếu tên các cô gái là vẫn còn ở chờ khách, còn lại đang tiếp khách, không thể chọn.”

Tiểu Ốc tiện tay chọn một xem ra cô gái nhỏ vẫn mười tám tuổi: “Chọn cô ấy.”

241. Chương 266: Tất Cả Lực Khí

Người nọ dẫn cô đi ra ngoài rồi đưa thẻ mở cửa phòng cho cô, nói: “Trên lầu phòng 305, chúc ngài chơi vui vẻ, một chút thức ăn sẽ lập tức được đưa lên.”

“Hy vọng là vậy đi!” Tiểu Ốc với vẻ mặt lạnh khốc, đưa tay nhận lấy thẻ mở cửa phòng rồi đi thang máy lên lầu.

Vào phòng, thấy trong phòng không có ai, Tiểu Ốc âm thầm giấu camera ở góc tường.

Trong phòng có chút nóng bức nên Tiểu Ốc mở máy điều hòa mát.

Chưa được vài phút đã nghe có người gõ cửa, Tiểu Ốc cảnh giác đi đến mở cửa. Tiến vào cũng không phải cô gái, mà là hai tên đàn ông bị người ta đánh lúc trước, Tiểu Ốc trong nháy mắt tỉnh ngộ lại: “Các người muốn như thế nào? Trả thù tôi sao? Chỉ bằng hai người các người?”

Một người trong đó vừa chen vào cửa vừa cười đến hết sức bỉ ổi, đi về phía cô:

“Đừng nghĩ chúng ta không dậy nổi, có tin hay không chúng ta cho cô hưởng khoái lạc? Cô có cảm giác chóng mặt đúng không?”

“Các người bỏ thuốc tôi!” Tiểu Ốc là cảm thấy đầu hơi choáng váng, thân thể giống như trở nên nóng hơn, nhưng trong phòng không nghe bất kỳ mùi kỳ quái nào, bọn họ làm sao làm được?

Hai người đàn ông này liếc nhìn nhau, cười dâm: “Không như vậy, thế nào chế phục cô? Đồ đi nhỏ! Xem cô còn dám hay không giả bộ thanh thuần, lại cho người đánh chúng ta? Hừ! Chúng ta muốn cô hôm nay tìm không thấy lối ra cánh cửa này.”

Được hình như rất mạnh, Tiểu Ốc đột nhiên cảm thấy tứ chi vô lực, nghĩ muốn đưa tay ra chiêu, nhưng hoàn toàn không làm được gì. Thân thể mềm mại của cô cơ hồ đứng không vững, dường như sắp ngã.

Một người trong đó đưa tay ra vịn cô, ném cô lên giường. Hiệu quả cách âm của gian phòng này không tệ, dù cô có kêu rất cổ hống cũng sẽ không có người nghe được.

Tên còn lại cũng nhanh chóng cởi áo, bò lên giường, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng a!

Loại xuân dược này rất kỳ quái, vừa làm cho người ta toàn thân vô lực, nhưng vẫn có thể nhìn rõ tất cả những gì xảy ra xung quanh. Tiểu Ốc nửa mở mắt, cảm thấy một tên trong đó sờ bắp đùi của cô. Cô rất muốn cho hắn một quyền, nhưng toàn thân cô mềm nhũn, không làm được gì.

Chỉ có thể trở mắt nhìn hai tên đàn ông ghê tởm này ở trước mặt cô cởi sạch trơn. Nhưng với kinh nghiệm quanh năm xông xáo giang hồ của mình, giờ phút này, cô phải càng tỉnh táo hơn. Cô làm bộ như đang sợ hãi, ánh mắt trống rỗng nhìn bọn hắn. Vừa lúc một tên trong số chúng muốn đụng mặt của cô, Tiểu Ốc dùng hết tất cả lực khí còn sót lại, ngẩng đầu cắn lỗ tai của hắn.

242. Chương 267: Người Đàn Ông Xa Lạ

Cô dùng hết sức cắn, cắn đến khi lỗ tai hắn chảy máu. Mà cô cũng rất có kỷ xảo, sẽ không tổn hại tới xương trên lỗ tai, cô biết như thế nào tạo thành vết thương ngoài da, nhưng vẫn có cảm giác rất đau.

Hắn bị đau đến chảy nước mắt, vừa dùng sức lấy tay đẩy cô, vừa dùng sức kéo lỗ tai đang bị cô cắn: “Thật là đau! Lỗ tai của tôi sắp đứt rồi.”

Tiểu Ốc cảm thấy đã đến lúc, buông lỏng miệng, đầu chéch về hướng người kia:

“Người có cần thử một chút không? Chẳng qua tôi cảnh báo trước, các người người nào động đến tôi, nếu vận khí tốt thì hai mươi năm tù, còn vận khí không tốt thì khó giữ được cái mạng nhỏ, có muốn thử một chút hay không?”

“Cô hù dọa người nào chứ? Ở Nam Châu, nói đến người đứng phía sau, vững mạnh nhất là công nghiệp Lữ Trị, còn kẻ vô cùng tàn nhẫn là Trần Tam gia, ta cùng Trần Tam gia có chút quen biết, một cô gái nhỏ như cô có thể có nui dựa lợi hại hơn sao?”

Nếu không phải Tiểu Ốc không thể động đây thì cô thật không muốn cùng bọn họ nói nhảm, phải dựa vào những người sau lưng mình để cứu mạng, không phải là phong cách của cô: “Chồng ta là Lữ Trị, anh cả, anh hai đều ở tỉnh, người thật muốn thử một chút ư?”

“Lừa gạt ai chứ? Người nào không biết tên họ Lữ kia đến nay còn độc thân! Hôm nay tôi liền xử cô, có bản lĩnh cô cho người tới đây đi!”

Tiểu Ốc nghĩ thầm sẽ không phải là lật thuyền trong mương đi!

Nhưng danh tiếng của anh cả và anh hai rất tốt, phải chú ý để không ảnh hưởng tới họ. Suy nghĩ một chút Tiểu Ốc quyết định đổi cách nói khác: “Anh bỏ qua cho tôi...tất cả chuyện cũ sẽ bỏ qua hết, như thế nào? Hoặc nếu anh cần tiền, tôi có thể cho người tiền, người muốn bao nhiêu có thể nói, tôi lập tức để cho người đem tới cho anh.”

“Hừ! Chúng tôi làm đến bước này, cũng không nghĩ để cho cô chạy thoát.” Người nọ liếc mắt nhìn tên kia đang che lỗ tai mà rên rĩ, nói: “Mày ra ghế sa lon nằm nghỉ ngơi đi, tao tới xử lý cô ta, báo thù ày.”

Hắn đi tới, quăng hai cái tát thật mạnh vào mặt Tiểu Ốc, làm hai gò má của cô đỏ bừng, sau đó liền bắt đầu kéo quần áo trên người cô xuống. Hôm nay Tiểu Ốc mặc quần áo đàn ông nên việc cởi ra có chút phiền toái. Nhưng khi đang kéo tới một nửa thì đột nhiên nghe ngoài cửa truyền đến một tiếng vang thật lớn. Một người đàn ông mặc áo đen chỉ dùng một cước đã làm cho cánh cửa muốn sụp đổ. Anh bước đi tới, nện một quyền vào mặt tên đàn ông đang cởi quần áo của Tiểu Ốc, rồi lại đánh hắn tới đỏ máu. Sau đó nói với đám người sau lưng: “Đánh bọn chúng, đánh xong thì đưa đến cục cảnh sát...”

Tiểu Ốc sững sờ nhìn người đàn ông xa lạ trước mắt.

243. Chương 268: Thuần Trắng

Dáng dấp của anh thật anh tuấn, mặc toàn thân là một màu đen, lại tản ra một loại hơi thở nguy hiểm, nhưng vào lúc anh nhìn về phía cô thì lại là cực kỳ dịu dàng. Anh cởi áo khoác ra rồi khoác vào cho cô, quần cô lại, động tác của anh lúc này cũng rất dịu dàng: “Tiểu Ốc, em không sao chứ?”

Tiểu Ốc lắc đầu một cái, kinh ngạc nhìn anh: “Anh là ai?”

Anh cười khở một tiếng: “Quả nhiên ngay cả anh, em cũng đã quên.”

Tiểu Ốc đột nhiên nhìn anh một cái, hiểu được: “Anh là Đâu Diệc Phồn?”

“Xem ra bọn họ đã nói về anh cho em nghe. Đi thôi, giờ anh dẫn em rời đi. Em muốn anh đưa em về nhà trước hay là đi gặp bác sĩ trước? Hình như em bị trúng thuốc gì đó.” Anh rất bén nhạy quan sát được hình như cô không thể nhúc nhích.

“Bệnh viện.” Cô không muốn Lữ Trị thấy bộ dạng quần áo xộc xệch của cô bây giờ.

Đâu Diệc Phồn bế cô lên, vừa đi tới cửa thì Tiểu Ốc kêu anh: “Đợi chút, những người đó làm thế nào? Anh sẽ đưa bọn họ đến cục?”

“Đây không phải là điều em muốn sao? Thật ra nếu dựa theo tính tình của anh, anh chỉ muốn đánh bọn chúng cho đến chết. Chẳng qua là anh biết bây giờ em không thích như vậy, giao bọn họ cho cục, cũng đồng nghĩa là rơi vào tay hai người anh của em, so với bị anh đánh có lẽ còn xui xẻo hơn. Đã vậy thì cứ sao lại không làm?” Anh cười lên cũng cực kỳ đẹp dễ .

Tiểu Ốc yên tâm: “Cám ơn.”

“Vậy bây giờ, anh có thể đưa em đi bệnh viện rồi ha!” Nói xong, anh ôm cô đi ra ngoài. Ở lầu dưới đã sớm có tài xế lái xe

Đậu Diệc Phồn ôm cô ngồi vào vị trí phía sau. Đối với anh, được nói chuyện với cô, dù chỉ một chốc lát, cũng đã cảm thấy hạnh phúc.

Anh đang định nói thì Tiểu Ốc đã mở miệng trước: “Tại sao anh lại ở chỗ này, nghe Lữ Trị nói anh đang ở Macao để phát triển, làm sao có thể xuất hiện ở đây?”

“Em ở đâu, anh liền sẽ ở đó. Thật ra thì anh phải người theo dõi em đã nhiều năm rồi. Ban đầu anh hai của em không chỉ lừa Lữ Trị mà còn lừa anh, anh ta gạt hai người bọn anh nói em chết rồi. Anh đã rất khổ sở, nhưng anh là một người nhạy cảm, anh cảm thấy được chuyện này có chút kỳ quái, nên phải người âm thầm theo dõi nhất cử nhất động của anh hai em. Sau đó anh cũng từ từ phát hiện được nhiều tin tức, như việc em còn sống, em thành con gái nhà họ Vương, em sinh đứa bé, em đi làm hộ vệ ột mình tinh. Tất cả anh đều biết, chỉ là anh cảm thấy em như vậy tốt vô cùng. Em không có khổ sở, thế giới của em trở nên thuần trắng như tờ giấy.

244. Chương 269: Người Đàn Ông Tốt

“Anh đã kết hôn, thì không thể ích kỷ như vậy nữa, muốn đem em ở lại bên cạnh mình. Đối với anh, chỉ cần em vui vẻ, anh cũng vui vẻ. Nếu như không phải là đã biết rất nhiều chuyện hồi đó của em, nếu như không phải là anh lén nhìn em trước khi kết hôn, thì anh cũng không ở nơi này, nhưng thật may là anh tới đây.” Thật may là cứu được cô một lần. Trước đây thật lâu, khi biết được cô bị người tính kế, bị mất đi trinh tiết, anh có một loại cảm giác vô lực cùng khổ sở. Nhưng hôm nay anh may mắn cứu được cô, anh cảm thấy rất vui vẻ. Thật tốt, anh còn có thể vì cô làm chút gì đó.

“Vậy lần trước hai người kia bị đánh, cũng là anh làm hay sao?”

Đậu Diệc Phồn gật đầu: “Anh không cho bất cứ kẻ nào tổn thương em, bao gồm bản thân anh.”

“Cám ơn anh, nhưng như vậy thật không đáng giá, ngay cả bộ dáng của anh em đều không nhớ, thật không đáng để anh đối xử tốt với em như vậy. Nghe nói anh đã kết hôn, vậy anh cũng nên đối xử với vợ cùng đứa bé một chút đi! Bọn họ mới là người quan trọng nhất trong cuộc sống của anh.” Tiểu Ốc nói, cho dù anh có ưu tú như thế nào, lại làm anh hùng cứu mỹ nhân, nhưng cô vẫn sẽ không xúc động đến nỗi đi làm Tiểu Tam. Chẳng biết tại sao khi nói những lời này, cô nhớ lại tới Lữ Trị. Cô là dạng người thích mạo hiểm, nếu vậy trước kia khi cô và anh ở cùng nhau, có phải hay không anh cũng thường như vậy, vì cô mà lo lắng đề phòng?

“Em yên tâm, anh vẫn rất quan tâm bọn họ, bây giờ anh đối với em chỉ có một lòng bảo vệ. Mặc dù anh vẫn thích em, nhưng đã không nghĩ đến chuyện đó nữa, anh chỉ hi vọng em hạnh phúc. Anh cũng đã thành thực hơn, vợ anh đối với anh rất tốt, đứa bé cũng rất ngoan, cho nên anh cũng cho phép bản thân có một ngày sẽ quên em đi, chỉ cần đến lúc đó em đừng trách anh là tốt rồi.” Hiện tại anh đã lớn tuổi hơn một chút, cũng thành thực hơn rồi, mới phát hiện gia đình cũng rất quan trọng, gia đình có thể cho anh cảm giác thật ấm áp. Hình như anh càng ngày càng không thể rời bỏ cái cảm giác khi có vợ cùng đứa bé bên cạnh.

“Sẽ không, lúc em kết hôn anh sẽ đến chứ? Em đang định gọi thiệp mời cho anh.”

“Anh nhất định sẽ tới.” Anh đã không thể cho cô một cuộc hôn nhân, thì nhìn người khác cho cô anh cũng thấy hạnh phúc. Bây giờ đối với anh mà nói cũng không tính là hành động tự làm khổ mình, bởi vì tâm tính anh đã thay đổi. Nói đến đây thật cảm thấy châm chọc, anh và Mộc Trạch Khải đấu đi đấu lại, kết quả lại khiến Lữ Trị giành được, thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Nói tới cái này, Đậu Diệc Phồn nhớ tới một chuyện: “Lữ Trị đối với em tốt như vậy, xem ra anh ta là thật lòng không quan tâm quá khứ của em, em đúng là tìm được một người đàn ông tốt.”

“Quá khứ gì?” Cô cau mày.

“Không phải em đã biết? Bọn họ không nói với em? Cũng đúng, bọn họ có thể cũng không biết, Mộc Trạch Khải cũng sẽ không nói, thôi, coi như anh không nói gì đi!”

245. Chương 270: Nhớ Anh?

“Nói! Là cái gì, em muốn biết, em không thích cảm giác mình chẳng hay biết gì.”

“Em. . . .” Anh muốn nói lại thôi, do dự một hồi lâu, cuối cùng bị ánh mắt của cô bức bách mà đầu hàng: “Trước kia em bị Mộc Trạch Khải lập kế, không cần thận thất thân ột người xa lạ.”

“Cái gì!” Tiểu Ốc ngẩn ra.

“Em quả nhiên không biết, nhưng mà điều này cũng không có gì á! Đứa bé của em cùng Lữ Trị cũng đã lớn như vậy, anh ta nhất định là không quan tâm, không cần để ở trong lòng. Cái tên đó trước kia cũng là dạng đàn ông hoa tâm, cũng không biết lần đầu tiên của anh ta cho người nào.” Đâu Diệc Phồn vội vàng cười ha hả.

Trong lòng Tiểu Ốc nổi lên vướng mắc, thì ra thân thể của cô không phải thuần khiết.

Cô không xứng với Lữ Trị. Loại ý nghĩ này, quả thật làm cô muốn khóc.

Đâu Diệc Phồn cùng cô đến bệnh viện. Sau khi cô truyền xong nước biển, anh ngồi xuống bên mép giường, hỏi: “Muốn ăn cái gì không?”

Tiểu Ốc lắc đầu một cái: “Không muốn, em chỉ muốn ngủ một lúc.”

“Vậy em ngủ đi. Đưa điện thoại di động cho anh để anh lưu số anh vào, có chuyện gì cứ gọi điện thoại cho anh, sáng sớm ngày mai anh mới trở về, người của anh sẽ giúp em giữ ở ngoài cửa, bảo đảm sẽ không để cho bất luận kẻ nào tổn thương em, em cứ an tâm mà ngủ đi!”

“Cám ơn.” Tiểu Ốc đưa điện thoại di động cho anh.

Sau khi Đâu Diệc Phồn lưu số của mình vào điện thoại cô xong, anh đắp kín mền cho cô rồi đi ra ngoài.

Anh cũng chưa rời khỏi bệnh viện, bởi anh cảm thấy phản ứng vừa nãy của Tiểu Ốc có chút kỳ quái, có phải hay không có chút để ý đối với việc lúc này?

Cái này không thể được, anh không có muốn giữa bọn họ có mâu thuẫn. Suy nghĩ một chút, trong lòng vẫn là không quá thoải mái, nên anh gọi điện thoại cho Lữ Trị. Điện thoại vang lên, Lữ Trị nhận điện thoại lại cảm thấy rất ngoài ý muốn, dây số này đã nhiều năm không có gọi tới: “Anh là Đâu Diệc Phồn?”

“Anh còn nhớ rõ tôi?” Đâu Diệc Phồn cười một tiếng, cũng đã rất lâu rồi.

“Thế nào không nhớ rõ, là bạn trai cũ của Tiểu Ốc. Nhưng mà bây giờ trời vừa rạng sáng, anh có chuyện gì nói mau.” Sáng sớm ngày mai anh còn phải đi họp, mà lúc này anh đang dùng máy vi tính để tìm vị trí cụ thể của Tiểu Ốc, không tìm được cô, anh không ngủ ngon a!

“Tôi mới vừa gặp Tiểu Ốc. Tôi có nói với cô ấy là lần đầu tiên của cô ấy là với một người xa lạ. Cô ấy nghe xong giống như có điểm quái lạ, tôi không có ý muốn phá chuyện tốt của hai người.”

Lữ Trị còn tưởng rằng là chuyện gì, chỉ là Tiểu Ốc có lẽ sẽ hiểu sai: “Không có việc gì, cô ấy bây giờ đang đâu? Điện thoại không gọi được, tôi đang thông qua vệ tinh tìm vị trí của cô ấy.”

246. Chương 271: Không Ngủ Được

“Vệ tinh? Anh gắn gì trên người cô ấy?”

“Trên mặt nhẵn có trang bị một thiết bị định vị toàn cầu để có thể tìm được cô ấy. Đây cũng không phải lần đầu tiên, anh không cần kinh ngạc. Tôi chỉ không muốn một lần nữa lại không nhìn thấy cô ấy.” Lữ Trị tập mãi thành thói quen, Tiểu Ốc cũng biết, anh là vì tốt ỉnh.

Đậu Diệc Phồn rất im lặng, nhưng anh thừa nhận, người này thật rất thích Tiểu Ốc. Nhưng mà ngay cả anh, sau khi biết cũng sẽ khó chịu, cái tên gia hỏa Lữ Trị này thật sẽ không quan tâm sao? Anh có chút muốn biết: “Anh thật không quan tâm lần đầu tiên của cô ấy cho người khác sao? Trả lời đi...tôi muốn biết. Anh nói cho tôi biết, tôi liền nói cho anh biết cô ấy ở đâu?”

“Tôi à tôi lại rất may mắn, người đàn ông đầu tiên của cô ấy chính là tôi. Bây giờ có thể nói cho tôi biết, cô ấy ở đâu chưa?”

“Cái gì?” Đậu Diệc Phồn giật mình.

“Lần cô ấy bị người tính kế, người đàn ông cùng cô ấy qua đêm là tôi. Tôi dùng trăm phương ngàn kế mới tìm được cô ấy, chuyện sau đó, chắc anh cũng biết rồi.”

Hình như Đậu Diệc Phồn quá mức ngạc nhiên, sau hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần: “Lại là anh, xem ra mặc kệ là tôi hay Mộc Trạch Khải thì duyên phận cùng cô ấy cũng quá cạn. Cô ấy đang ở bệnh viện xx phòng bệnh xx, anh tới đi! Người của tôi đang canh giữ ở cửa, rất an toàn, mới vừa rồi cô ấy hơi bị kinh hoảng. Mấy ngày trước hai tên không biết điều kia đã bị tôi cho người đánh một trận, nhưng không ngờ bọn chúng hôm nay lại dám nghĩ cưỡng gian Tiểu Ốc, bị tôi phát hiện được. Tiểu Ốc không có việc gì, còn hai tên kia bị tôi ném vào cục, tôi nghĩ những việc còn lại chắc anh biết nên làm như thế nào.”

“Cảm ơn, còn lại tôi sẽ xử lý.” Anh nghĩ có lẽ sẽ có không ít người khó giữ được chén cơm rồi, dám động đến vợ yêu của anh, lá gan bọn chúng cũng quá lớn rồi, tin tưởng anh cùng anh trai của Tiểu Ốc liền thủ sẽ cho những tên kia một dạy dỗ khó quên.

“Không cần cảm ơn, tôi chỉ hy vọng cô ấy luôn sống tốt.”

Cúp điện thoại, Lữ Trị cởi áo choàng tắm, mặc quần áo vào, rồi lấy chìa khóa xe trên tủ đầu giường, phóng xuống lầu.

Khi Lữ Trị đến bệnh viện thì cũng đã gần hai giờ.

Anh chạy thẳng tới phòng bệnh mà Đậu Diệc Phồn nói, trước cửa quả nhiên có hai hộ vệ đang đứng. Anh nói rõ thân phận, một người hộ vệ trong đó liền mở cửa cho anh.

Lữ Trị nhẹ nhàng đi vào, sợ đánh thức cô.

Thật ra Tiểu Ốc còn chưa ngủ, bởi vì cô không ngủ được.

Cô không thể thân thể của mình bị chạm qua ngoại trừ chồng mình, nhưng lại đã từng có người khác... Nghe tiếng bước chân, cô ngẩng đầu lên, thấy là anh: “Sao anh lại tới đây?”

247. Chương 272: Nở Nụ Cười

Lữ Trị đi tới ở bên giường, ngồi xuống: “Sao em còn chưa ngủ?”

“Em không ngủ được, sao anh lại tới đây?” Tiểu Ốc nhìn anh.

“Để anh xem một chút...em ở bệnh viện mà sao lại tắt điện thoại, có biết anh rất lo lắng cho em không. Nếu không phải là Đậu Diệc Phồn gọi điện thoại thì anh đã dùng hệ thống định vị vệ tinh để tìm em rồi. Về sau không nên như vậy, có chuyện gì đều phải nói với anh, anh sẽ chia sẻ cùng em, chúng ta là vợ chồng mà.”

Tiểu Ốc nghe xong cúi đầu xuống, dừng một chút nói: “Đậu Diệc Phồn nói cho em biết, trước kia em đã từng cùng người xa lạ lên giường, thật xin lỗi. Em cũng không biết, nếu như em biết em không sẽ cùng anh kết hôn, có phải anh nên suy tính lý hôn hay không?”

“Đứa ngốc, em chỉ nghe lời nói một bên của anh ta, nhưng không biết, người người xa lạ kia chính là anh. Từ đầu đến cuối, em chỉ có một người đàn ông là anh. Nói gì thật xin lỗi? Muốn nói thì phải là anh nói...anh còn chưa kịp đem chuyện của chúng ta nói chi tiết cho em biết. Vốn định từ từ mới nói, kết quả lại tạo thành hiểu lầm cho em. Lại nói, em đúng là nha đầu ngốc, coi như em cùng người khác ngủ qua, đó cũng là em trước kia, có lẽ anh sẽ có chút để ý, nhưng chỉ là một điểm nhỏ, sẽ không có nghiêm trọng đến nỗi phải

ly hôn. Lần sau, nếu em lại dễ dàng nói ra hai từ ly hôn, nhìn xem anh xử lý em thế nào. Nếu không làm được anh liền không mang họ Lữ.” Lời nói của anh vừa nghiêm túc vừa hung hãn nhưng lại mang ý cười.

“A!” Tiểu Ốc ngẩn ra, thì ra là như vậy, tất cả lo lắng của cô đều là vô ích

“Mặc dù anh sẽ không đánh em, nhưng anh sẽ làm cho em mệt đến không xuống giường được. Em còn dám có lần sau thì anh thử cho em xem.”

Tiểu Ốc đột nhiên nở nụ cười: “Sắc lang! Anh thật không có lừa gạt em? Thật là anh sao?”

“Ừ, là anh. Không tin em tìm Mộc Trạch Khải cùng Đậu Diệc Phồn tới đây rồi cùng nói cho rõ.”

“Vậy thì tốt.” Tiểu Ốc lúc này mới chân chính thở phào nhẹ nhõm, nói: “Thật ra thì nội tâm em rất không nở, không muốn cùng anh ly hôn, nhưng lại cảm thấy mình không sạch sẽ, không xứng với anh. Mặc dù từ lúc kết hôn tới giờ không lâu, nhưng em lại không bỏ được anh, em cảm thấy em rất thích anh, rất coi trọng anh.”

“Sau này em sẽ lại yêu anh, cũng giống như trước kia, khi em chưa mất đi trí nhớ. Được rồi, thời gian đã không còn sớm, em ngủ đi! Ngày mai anh giúp em xin nghỉ, về nhà nghỉ ngơi thật tốt, sau đó có thể đi làm lại. Anh nghĩ Đài Truyền Hình có vài người cần chuyển sang nơi khác ăn cơm. Ngày mai anh cho người xử lý chuyện này, em nghỉ ngơi mấy ngày này vừa đúng dịp, tránh gặp thêm chuyện.”

248. Chương 273: Chuẩn Bị Sẵn Sàng

Tiểu Ốc gật đầu: “Được, em nghe anh.”

“Ngủ đi!” Anh đắp kín mền cho cô.

Tiểu Ốc lại nằm chừa một nửa giường ngủ nói: “Chúng ta cùng nhau ngủ, em muốn ôm anh.”

“Làm nũng.” Mặc dù nói như vậy, nhưng anh vẫn là nằm lên, trong lòng không nói ra được vui sướng, cô tựa hồ bắt đầu lệ thuộc vào anh, đây là một hiện tượng tốt.

Hôn lễ tới gần, Lữ Trị mới nhớ tới áo cưới còn chưa có tìm người làm, áo cưới của vợ anh nhất định là phải đặt được, không thể tùy ý trùng với những cái loại áo cưới ở trên thị trường có số lượng lớn kia...anh muốn độc nhất vô nhị.

Cũng vì biết vậy nên nhà thiết kế áo cưới liên lạc tới, kết quả vị kia quả nhiên là đại sư, nói để cho ông ta đem Tiểu Ốc lấy số đo, nói một tháng sau có thể lấy thành phẩm.

Lữ Trị không làm, đeo bám dai dẳng muốn lấy sớm một chút.

Kết quả nhà thiết kế kia có cơ hội giờ công phu sư tử ngoạm của mình, ra giá cả bảy con số, giá cả cao, dùng chất liệu tốt mới có thể lớn mật một chút.

Lữ Trị là không thành vấn đề: “Giá tiền tùy tiện, nhất định phải đẹp mắt.”

Vị kia vừa nghe rất là vui vẻ cúp điện thoại, thật tốt quá, cái gì chất liệu đắt cũng có thể dùng, lần này sáng tác linh cảm tuyệt đối không có giới hạn rồi.

Định tốt áo cưới để cho tiệc kết hôn rồi, quả quyết tới khách sạn tốt nhất, trực tiếp tìm lão đại dự định, tiền không cần giao, trực tiếp là đặt là tốt nhất, mâm tiệc cũng là tốt nhất, lão đại nói coi như là cho anh hồng bao kết hôn.

Lão đại hào phóng như vậy, làm huynh đệ cũng không thể hẹp hòi.

Xe hoa cung cấp, trực tiếp mua một chiếc xinh đẹp nhất thích hợp nhất xe màu trắng, chỉ chờ ngày hôn lễ, trang sức đưa bọn họ, đội ngũ đón dâu cũng giao cho anh em giải quyết, bảo đảm xe đón dâu, màu sắc đồng nhất, nhãn hiệu cũng đồng nhất, tuyệt đối xinh đẹp.

Lão Tứ vừa nhìn các anh như vậy, liền trực tiếp xử lý du lịch trăng mật, đi du lịch khách sạn cấp năm sao ‘phòng cho tổng thống’ cùng hướng dẫn du lịch phiên dịch, tất cả tổn hao cũng tính vào ỉn.

Lão Ngũ tức không chịu được, những chuyện này đều có các anh làm, mình có thể làm gì?

Nếu không phải là phòng ốc của Lữ Trị nhiều, thật muốn đưa căn phòng, nhưng là Lữ Trị cũng làm bất động sản, phòng ốc không ít.

Lữ Trị trực tiếp bắt Lão tứ làm phù rể, phụ trách ngày đó ngăn cản rượu.

Tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, sẽ chờ Tiểu Ốc mặc áo cưới.

Một ngày trước kết hôn, Tiểu Ốc nhận được một quà tặng đến từ Macao, mở ra xem, là một cái dây chuyền kim cương rất đẹp, kiểu dáng cũng rất mới mẻ độc đáo, bên cạnh dây chuyền để mấy tờ thẻ, trên đó viết tên tuổi dây chuyền, gọi là Khuyên thành chi Nam .

249. Chương 274: Biến Tướng

Tám thẻ thứ hai viết số điện thoại.

Tiểu Ốc cho là Đậu Diệc Phồn đưa, gọi qua: “Alo?”

“Cô mạnh khỏe tôi là vợ của Đậu Diệc Phồn, tôi tới Nam Châu rồi, có rảnh rồi đi ra gặp mặt đi!” Đầu kia thanh âm hết sức dịu dàng.

Tiểu Ốc gạt đầu một cái: “Được, cô ở đâu tôi tới.”

“Tôi mới vừa xuống máy bay, đang đi về hướng trung tâm chợ.”

“Vậy thì ở quảng trường Hồng Hạ bên cạnh có quán cà phê Cây Xanh đi!” Tiểu Ốc vừa lúc ở chung quanh đây, tới lấy ảnh cưới.

Đầu kia đáp ứng, mười lăm phút sau, Vũ Huyền xuất hiện ở trước mặt cô, trực tiếp ngồi đối diện cô: “Xin chào, tôi là Vũ Huyền.”

“Xin chào, cô trước kia biết tôi sao?”

Vũ Huyền gạt đầu: “Gặp mặt một lần, chắc tôi lúc ấy không nhận ra cô tới, sau lại vô tình thấy qua tám hình của cô liền nhớ.”

Tiểu Ốc định nói chuyện, phục vụ đi lên hỏi Vũ Huyền muốn uống gì, cô xem lo pha trà nước:

“Một bình trà cây long nhãn táo đỏ, một phần bánh ngọt.”

“Vâng.” Phục vụ gạt đầu rời đi.

Vũ Huyền rất có khí thế ngắt đầu hỏi cô: “Dây chuyền, thích không?”

Tiểu Ốc gạt đầu: “Rất thích, cảm ơn.”

“Nghe nói cô phải kết hôn, tôi cho người làm chừng mười ngày đêm làm không nghỉ cuối cùng cũng hoàn thành rồi.”

Dây chuyền kia là cô tự tay thiết kế, cô bây giờ là nhà thiết kế trang sức nổi tiếng trong nước, mà cái dây chuyền kia là sản phẩm thứ hai trong series có tên gọi khuyên thành của cô, cô chuẩn bị làm cho ông chủ Nancy miền Bắc một cái, ở phương đông người sở hữu chính là được đeo vào trên cổ của Tiểu Ốc, phương tây đưa ột người bạn, Bắc cũng đã đưa ra, hàng loạt sản phẩm thuộc series này cô không có cho tiêu thụ bên ngoài, chỉ dự định làm bốn cái, mình mang hoặc là đưa cho bạn bè, mà bạn bè của cô quá nhiều, không biết làm cho người nào, có chút do dự, cho nên vẫn không có làm ra ngoài, không muốn cứ nhiên làm cho cô ấy, thật ra thì đối với Tiểu Ốc, cô cảm thấy mình là có thua thiệt, tựa xem như bồi thường đi!

Nếu không phải cô ấy giữa chừng xuất hiện, biến tướng đoạt đi Đậu Diệc Phồn, có lẽ chú rể của Kim Tiểu Ốc sẽ là chồng của mình đi!

Bởi vì Đậu Diệc Phồn yêu Kim Tiểu Ốc, mà Kim Tiểu Ốc cũng đúng có cảm tình với Đậu Diệc Phồn , nhưng cũng may, cuối cùng là không thương.

Tiểu Ốc nói: “Cám ơn, tôi rất thích. Ngày mai trong hôn lễ vừa đúng thiếu một sợi dây chuyền, áo cưới thiết kế khiến cổ có chút trống, đang gấp mang cái gì cho tốt, quả thực đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nhất định rất đẹp mắt.”

250. Chương 275: Cha Nuôi

“Cô thích là tốt rồi, tôi tới chỉ là muốn hỏi, cô có hận tôi hay không?”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Tôi là vì cái gì mà hận cô?”

“Bởi vì tôi đoạt đi Đậu Diệc Phồn.”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Giữa tôi và anh ấy trước kia có thể tồn tại vấn đề hiểu lầm, nếu không vô luận ai cũng sẽ không chia rẽ chúng tôi được, có thể chia rẽ, không tính là yêu thương. Cái này không thể trách cô, chỉ có thể trách tôi cùng anh ấy có thể yêu không đủ sâu.”

Vưu Huyền cười: “Xem ra cô cũng không hận anh ấy.”

Tiểu Ốc gật đầu: “Không hận, anh ấy mấy ngày trước còn cứu tôi, hiện tại anh ấy đối với tôi mà nói là người bạn quan trọng, chỉ là bạn bè.”

Vưu Huyền rất yên tâm: “Tôi hiểu biết rõ, anh ấy nói với tôi, tôi cùng anh ấy hiện tại quan hệ có tốt một chút, cuối cùng tôi muốn nói chúc hai người hạnh phúc, tôi còn có chuyện không có ý định ở lâu, đành tạm biệt vậy.”

Vừa đúng cả phê cùng bánh ngọt đi lên, Vưu Huyền bảo phục vụ giúp cô xách, Tiểu Ốc từ trong bao móc ra một cái hộp con hình trái tim đưa lên: “Cái này cho cô, là kẹo cưới. Còn có cám ơn cô chúc phúc.”

“Cám ơn, tôi muốn có lẽ có một ngày chúng ta có thể trở thành bạn bè.”

“Chúng ta không phải đã là bạn bè rồi sao?” Tiểu Ốc cười một tiếng.

“Đúng vậy, thật lòng chúc cô hạnh phúc.” Vưu Huyền nhẹ nhàng ôm cô một cái rồi đi.

Tiểu Ốc đi ra ngoài cửa thì đứng bên ngoài hai an ninh đối với cô gật đầu một cái nói:

“Quản gia nói người thân của cô lần lượt đã tới, cha mẹ bên Mộc gia cũng đều tới, quản gia cũng đã an bài vào ngày mai mở tiệc mời khách, Mộc lão tiên sinh muốn gặp cô một lần, cô xem có muốn gặp hay không.”

“Gặp đi! Hiện tại đi liền.” Tiểu Ốc cảm thấy sẽ không cần rất nhiều thời gian đi! Gặp Mộc ba xong còn kịp về nhà ăn cơm.

Hai hộ vệ gọi điện thoại kêu tài xế ở nhà để xe lái xe tới đây, Tiểu Ốc lên xe, tựa vào trên ghế sau, nghỉ ngơi, cô hơi mệt, mấy ngày nay bởi vì vội hôn lễ, luôn cảm thấy thiếu ngủ.

Nhưng là chỉ là nhắm mắt dưỡng thần , không có ngủ thật, trong lòng suy nghĩ chuyện anh cả nói qua, nghe nói vị dưỡng phụ kia đã từng rất thương cô, do hít thuốc phiện bán cô cho chỗ ăn chơi, đây tốt cùng là một cái dạng phụ thân gì ?

Nơi này cách khách sạn rất gần, mười phút không tới đã đến lầu dưới khách sạn, bởi vì muốn ở nơi này làm hôn lễ, thu xếp xong xuôi, ra ra vào vào đã rất nhiều, nơi này đưa bé giữ cửa đều biết cô, mỉm cười cùng cô chào hỏi: “Lữ phu nhân.”

251. Chương 276: Phát Lần Thứ Nhất

“Cậu mạnh khỏe.”

Tiểu Ốc đối với bọn họ gật đầu một cái, đi vào trong, ở phía trước đại sảnh hỏi một tiếng dưỡng phụ ở gian phòng nào, cô gái ở đại sảnh nói một cái mã số, hiện tại trên lầu 15 cùng lầu mười sáu ở đều là tân khách cùng bằng hữu hai nhà Vương Lữ, mộc ba ở tại lầu mười sáu, cũng là đơn độc một người ở, mộc mẹ tình nguyện mở lại một cái phòng cũng không cùng ông ngụ cùng chỗ.

Thời điểm Tiểu Ốc đi gõ cửa, gõ một hồi liền mở ra, mộc ba gầy như que củi nhìn người trước mắt khí chất cao quý xinh đẹp cùng trước kia bất đồng, Tiểu Ốc thiếu chút nữa không nhận ra được, cô xem lớn lên không giống như là tiểu nha đầu lúc xưa rồi, cô mặc áo cùng quần dài một bộ ưu nhã, tiểu nha đầu thích mặc quần ngắn cùng cô bây giờ tựa hồ tưởng như hai người:

“Con là Tiểu Ốc?”

“Cha, là con.”

“Mấy năm không thấy, con tựa hồ thay da đổi thịt rồi.” Ông để cho cô đi vào, lại nói với hộ vệ sau lưng cô:

“Đi, chờ đi vào cùng, tôi có lời muốn nói với con gái.”

Tiểu Ốc phát tay khiến hộ vệ đều ở ngoài cửa đợi cô.

Mộc ba đóng cửa, đứng ở cửa nói với cô: “Tiểu Ốc a! Nghe nói chồng con rất có tiền, cha gần đây tương đối kẹt tiền, con xem có thể hay không mượn ít tiền cho cha dùng.”

“Cha muốn bao nhiêu.” Tiểu Ốc trong lòng đối với người dưỡng phụ này bắt đầu thất vọng, ông ta muốn thấy cô nguyên lai là vì muốn tiền, Tiểu Ốc đưa tay móc bóp ra.

“Năm ngàn vạn!”

“Nhiều như vậy, cha cần nhiều tiền như vậy làm cái gì?” Tiểu Ốc cau mày, đây không phải là công phu sự tử ngoạm sao?

“Thế nào con nhận thân sinh phụ mẫu, cũng không cần người cha nuôi này nữa hay sao? Cha nuôi lớn con không phải dễ dàng, sinh lễ không cho vốn là quá đáng, chẳng lẽ mượn ít tiền không được?” Mộc ba tựa hồ có chút tức giận.

“Cha nuôi, thời điểm cha đem con bán đi, con nghĩ con đã không nợ cha cái gì.”

Tiểu Ốc thật ra thì có đưa tiền ộc mẹ làm phí sinh hoạt, chỉ là nghĩ đến mộc mẹ sợ ông ta lấy hết sạch, cho nên cũng không có nói cho ông ta biết đi! Như vậy cũng tốt.

“Cha lúc ấy cũng không được, cha đã tới cơn ghiền.” Mộc ba muốn nói lại thôi, ông biết mình đã thương lòng của cô, nhưng ông cần tiền. Rất cần! Bất đắc dĩ con trai cùng vợ cũng không chịu cho ông tiền, chỉ chịu cho ông cơm ăn.

“Vậy bây giờ sao rồi hả? Cha cần nhiều tiền như vậy làm cái gì?”

“Cha muốn tái khởi Đông Sơn, con cho cha mượn đi! Có số tiền kia, cha có thể mua nữa một cái phố.”

“Mua lại đi làm những thứ mảnh khoe kia? Xin lỗi, con không thể cho cha, nếu như cha cần sinh hoạt phí, con có thể mỗi tháng gửi cho hai người tiền sinh hoạt phí, nhưng số tiền kia nhất định khiến anh để ý tới, để cho anh ấy hai ba ngày phát lần thứ nhất cho cha.”

252. Chương 277: Bắt Ông Ta Lại

“Bây nhiêu sao đủ? Nhét kê rằng cũng không đủ, nói thật với con, cha còn đang hút, con thức thời, còn nhận thức cha là cha con, là cho hơn đi, không thể thấp hơn năm trăm vạn, nếu không cha không nhận con làm con gái.”

Hôm nay Tiểu Ốc mới coi là hiểu rõ rồi, ông thì ra là có thể vô sỉ đến nước này:

“Hít thuốc phiện, con một phen tiền cũng sẽ không cho cha. Con không thể tiếp tục hại cha. Về phần con, cha nguyện ý nhận liền nhận, không nhận cũng không sao, nhưng ở trong lòng của con cha vĩnh viễn là cha nuôi, con sẽ vẫn tôn kính cha, những chuyện khác, con có thể cố gắng hết sức giúp cha.”

“Cái gì? Con một phen tiền cũng không cho? Con là muốn nhìn cha chết?” Ông ta nói xong đột nhiên rút ra một con dao, kề lên cổ của Tiểu Ốc.

Lòng của Tiểu Ốc nhất thời lạnh thấu: “Cha muốn giết con?”

“Con chỉ cần đưa tiền, cha sẽ không làm thương tổn con, năm ngàn vạn! Bảo chồng con cầm năm ngàn vạn tới!”

Tiểu Ốc khinh miệt cười một tiếng: “Làm không được.”

Nói xong nàng dễ dàng theo trong tay ông ta đoạt lấy con dao, trình độ này cô thật sự không để vào mắt, cô là nghiêng qua, tránh dao là chuyện bình thường, điểm này cũng tránh không khỏi, cô là mấy năm nội gián coi như là làm không công, thuận tay Tiểu Ốc ném con dao hướng nơi xa trong góc, xoay người thương tâm hỏi ông ta:

“Làm sao cha có thể như vậy? Nhưng là bây giờ cha còn muốn như thế nào?”

“Con , con không cho, cha liền tự sát.” Ông ta nói xong lại móc ra một con dao nữa, kề lên cổ của mình.

Tiểu Ốc hoàn toàn không chịu uy hiếp: “Vậy sao? Vì phòng ngừa ngộ nhỡ, trong khách sạn con có an bài một vị bác sĩ, cha tự sát, bên kia con liền lập tức gọi anh ta tới cứu cha. Nhưng là ngộ nhỡ không cẩn thận chưa kịp, cha thật xảy ra chuyện lớn gì, cha nói nên làm cái gì? Đến lúc đó có thể tiền cũng không cứu được cha.”

“Ta.”

Ông ta nói xong tựa hồ do dự một chút, Tiểu Ốc từ bên cạnh ông đi qua, đang muốn mở cửa đi ra ngoài, một ba đột nhiên từ sau lưng đâm một phát, trúng phía sau lưng Tiểu Ốc.

Tiểu Ốc chợt lóe đại khái coi như là tránh khỏi, một dao kia phá rách quần áo phía sau lưng, chảy máu, cũng may vết thương rất cạn, cũng sẽ không ấn tượng đến hôn lễ ngày mai, Tiểu Ốc rất khiếp sợ, không nghĩ tới ông ta thật muốn mạng của mình, xoay người nhanh chóng đoạt con dao trong tay ông, một phát bắt được tay của ông, vừa rồi ông ta đi mở cửa, mở cửa Tiểu Ốc đối với hai hộ vệ nói: “Bắt ông ta lại, xem thương thế của ông ta.”

253. Chương 278: Đói Bụng

“Phu nhân, cô như thế nào rồi?” Một người hộ vệ trong đó cả kinh.

“Không có gì đáng ngại.” Tiểu Ốc nói xong nhìn về phía Mộc ba: “Về sau không nên như vậy, ông đánh không lại tôi. Mặc dù tôi đã nghĩ sẽ bỏ qua cho ông, nhưng cử chỉ của ông đã tạo thành tội cố ý giết người. Nếu bỏ qua, chính là bao che, tuy ông không có làm tổn thương tôi, nhưng lỡ đâu lại đã thương người khác thì làm thế nào. Xem ra chỉ có thể uất ức mời ông ở trong tù vượt qua hôn lễ của tôi rồi, nhưng ông yên tâm, việc cho tiền nuôi dưỡng, tôi cũng không keo kiệt.”

Tiểu Ốc nói xong, đi tới gõ cửa phòng của đồng nghiệp Vương Triệu Quân để nói chuyện này. Người đồng nghiệp này tính toán tự mình áp chế ông Mộc đi cục báo án.

Tiểu Ốc lại nói đợi chút, cô muốn đi nói chuyện này với Mộc mẹ và Mộc Trạch Khải trước. Sau khi nghe xong, hai người cũng tán thành để cho ông ta ngồi tù. Loại chuyện như vậy, có lần một thì ắt sẽ có lần hai, quyết không thể nhân nhượng.

Cuối cùng là Mộc Trạch Khải cùng Vương Triệu Quân đưa ông ta đi cục .

Tiểu Ốc thở dài một cái. Đám hộ vệ đưa cô vào phòng cứu thương của khách sạn để băng bó. Sau khi bác sĩ băng bó cho cô, nói là vết thương nhỏ, ngày mai hôn lễ vẫn có thể cử hành như bình thường, chỉ là Tiểu Ốc tạm thời không thể mặc áo cưới lộ lưng, nên phải sửa đổi.

Tiểu Ốc gọi điện thoại cho Lữ Tri, nói rõ nguyên do, anh hít sâu một hơi, nói: “Hoàn hảo em không có việc gì, bây giờ em đến tiệm áo cưới đi, anh sẽ nói cho nhà thiết kế biết, xem một chút làm sao sửa lại áo.”

Mặc dù bị thương là không nặng, nhưng vẫn để cho hai hộ vệ đỡ cô, chỉ sợ lại có cái gì sơ xuất thì vết thương sẽ càng thêm nghiêm trọng. Đến tiệm áo cưới thì cũng là năm sáu giờ rồi.

Lữ Tri tới rất nhanh, so với cô sớm một chút. Anh vừa đến trước cửa, thấy cô, liền lập tức tiến lên đón, rồi nhìn sau lưng của cô: “Như thế nào? Có đau hay không?”

Tiểu Ốc lắc đầu: “Thật sự là vết thương nhỏ, không quá đau, chúng ta đi vào thôi.”

Lữ Tri ôm bả vai của cô đi vào bên trong. Hai người bọn họ còn chưa ngồi xuống thì nhà thiết kế đã tới rồi. Anh ta nhìn vị trí vết thương của Tiểu Ốc, sau đó lại nhìn áo cưới một chút, cuối cùng phát hiện chỉ cần đổi một kiểu tóc là có thể che kín. Trên cơ sở là vẫn giữ nguyên kiểu tóc hiện tại, cho gắn thêm một chút tóc giả màu khác, để rũ xuống sau ót là được, đến lúc đó khi che khăn trùm đầu lên cũng sẽ không thấy rõ nữa.

Áo cưới không cần sửa đổi, dường như mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Vào lúc Lữ Tri cùng cô đi ra ngoài thì trong nhà gọi điện thoại, hỏi bọn họ làm gì mà không trở lại ăn cơm, Kiều Kiều đói bụng rồi.

254. Chương 279: Ăn Mặc

Lữ Tri nói bọn họ sẽ lập tức trở về. Mấy ngày nay người nhà họ Vương cũng ở tại nhà bọn họ, giúp đỡ chuẩn bị hôn lễ. Ông nội, ba mẹ cùng hai người con trai họ Vương, tất cả đều đang ở trong biệt thự của Lữ Tri. Hôm nay rảnh rỗi một chút nên mẹ Vương có nấu canh ọi người, nấu xong đã được một lúc nhưng vẫn chưa thấy bọn họ tới, mới gấp gấp lên, gọi điện thoại hỏi một chút.

Vết thương của Tiểu Ốc không nghiêm trọng, nhưng buổi tối, Lữ Tri vẫn rất thận trọng giúp cô khi tắm. Vốn là cô dâu chú rể nên tách ra ngủ, nhưng Lữ Tri nói, hai chúng ta đứa bé cũng đã có, còn tránh cái gì. Hơn nữa, một ngày không được ôm cô, anh không ngủ được.

Nhưng như vậy cũng thật kỳ cục a! Nào có chuyện cô dâu chú rể ngày đầu tiên đã ở chung một chỗ, vì vậy ngày đầu hai người liền ở bên ngoài biệt thự, chờ trời sắp sáng, Lữ Tri len lén chạy về nhà, rồi cùng mọi người tới đón dâu.

Tiểu Ốc cũng không có bạn nữ, nên chọn dâu phụ là bạn gái của lão Tam. Đó là một cô gái nhỏ xinh đẹp, sẽ ở phòng cách vách.

Khi trời gần sáng, Lữ Tri len lén xuống giường mặc quần áo tử tế, cũng không dám kinh động ai, đi xuống lầu rồi từ cửa sau động tác cứ như kẻ trộm. Bên ngoài đã sớm có xe chờ anh, tài xế cùng hộ vệ thấy anh tới liền để anh lên xe. Trước tiên cần phải trở về, lát nữa còn phải cùng đoàn người phía trước đi rước dâu.

Khi Tiểu Ốc tỉnh lại thì trời đã sáng rồi, bên cạnh đã sớm không có bóng dáng của anh, nhưng hình như vẫn còn lưu lại hơi ấm.

Tiểu Ốc dụi dụi cười một tiếng, đang muốn xuống giường rửa mặt thì nghe tiếng gõ cửa: “Tiểu Ốc, đã dậy sao?”

“Mẹ chờ con chút.” Tiểu Ốc sửa sang lại một chút rồi đi mở cửa.

Mẹ Vương nhìn con gái trước mắt thì hết sức vui mừng: “Thật tốt! Đời mẹ vẫn có thể nhìn con kết hôn.”

“Mẹ!” Tiểu Ốc đưa tay kéo mẹ mình.

Cảm xúc dâng trào, mẹ Vương lại nói: “Năm đó sau khi con mất tích, mẹ đã từng không chỉ một lần nghĩ, có hay không con đã bị người hại chết. Sau lại tìm nhiều năm như vậy cũng không có tin tức, mẹ vẫn rất lo lắng, cũng may Triều Quân có bản lãnh, đã tìm lại con. Hôm nay có thể nhìn con kết hôn, đời này mẹ cũng không còn gì tiếc nuối.”

“Mẹ, hôm nay là ngày đại hỉ, chúng ta không nên nói mấy lời thương cảm này. Con đi rửa mặt rồi thay áo cưới, mẹ trở về trước đi.” Tiểu Ốc nói xong liền đi vào phòng tắm bắt đầu rửa mặt, rửa mặt xong rồi, lại ra ngoài cầm áo cưới đi vào mặc.

Lúc cô đi ra, Vương mẹ đã gọi thợ trang điểm tới, đang ở trong phòng chờ cô.

255. Chương 280: Cửa Ải Cuối Cùng

Tiểu Ốc vốn đã đẹp, chưng diện lên thì càng đẹp hơn. Nhìn trong kính thấy con gái xinh đẹp của mình, mẹ Vương suýt nữa rơi lệ: “Thật xinh đẹp.”

“Mẹ.” Tiểu Ốc nắm tay của bà, biết rằng nhiều năm đã quá khó khăn ẹ rồi. Những năm cô mất tích, cha mẹ nhất định rất đau lòng.

“Không có việc gì, bây giờ nhìn con sống tốt như vậy, mẹ rất vui mừng. Vui nên mới khóc!” Cuối cùng không nhịn được, vẫn là khóc.

“Mẹ, con sẽ rất hạnh phúc, cũng sẽ thường về thăm mẹ.”

“Mẹ biết rõ con nhất định sẽ hạnh phúc, người con rể này nhà chúng ta cũng rất hài lòng. Ông con nói đứa nhỏ Lữ Trị này không tệ! Con phải hảo hảo quý trọng. Còn việc mất trí nhớ, một ngày nào đó sẽ lại nhớ lại thôi, đừng quá để ý. Sau khi kết hôn, phải sống thật tốt.” Mẹ Vương khuyên nhủ.

“Con biết rõ.” Tiểu Ốc gật đầu.

Lúc này, bên ngoài có người bưng vào một chén chè trứng táo đỏ. Đây là tập tục, cô dâu mới phải ăn, Vương mẹ nhận lấy đưa cho cô: “Ăn cái này, về sau mỹ mãn, ngọt ngọt ngào ngào.”

Tiểu Ốc mới vừa ăn xong thì tin nhắn của Lữ Trị được gửi đến. Tiểu Ốc mở ra xem, là một câu rất ấm áp: bà xã, buổi sáng nhớ ăn no, không có việc gì gấp, cứ từ từ ăn, chớ ghen, còn hơn 10’ anh mới đến.

Tiểu Ốc cười cười, để điện thoại di động xuống, nhìn mình trong gương. Thật khó có ai được như anh, vào thời điểm này, còn nhớ rõ nhắc cô ăn nhiều một chút.

Tiểu Ốc mới vừa trang điểm xong, chú rể liền mang theo một đám người tới. Dâu phụ cùng mọi người dĩ nhiên là hết sức ngăn cản, Lữ Trị bị buộc trả lời rất nhiều vấn đề, sau đó còn phải đưa vô số bao tiền lì xì, như vậy mới có cơ hội vào cửa.

Người anh đã sớm đầy mồ hôi. Nếu biết sớm, buổi sáng đi ra ngoài thì phân phó người chớ đóng cửa sau. Việc rước dâu này đúng là một dạng khổ cực, vừa trả lời vấn đề, vừa hít đất, đã sớm mệt mỏi đến chỉ còn nửa cái mạng. Cổ tình cùng đi với các anh em, tưởng sao bọn họ đều đứng cười hả hê, còn cười đến không khép miệng, không có một ai có ý muốn thay anh chịu tội.

Và rốt cuộc cửa mở, hiển nhiên là anh phải đi nhanh lên lầu.

Lữ Trị lên lầu, đẩy cửa ra chỉ thấy Tiểu Ốc đang thoải mái nằm nhả ngời ở trước gương chơi game Tetris trong điện thoại di động, nhìn thành tích cũng biết là đã chơi một hồi lâu.

Một người cưng chiều vợ như Lữ Trị tất nhiên sẽ không nói cô không phải, mà nói: “Thế nào lại không chơi trò khác? Tetris chơi hay như vậy sao?”

“Tạm được, chờ em chút, đây là cửa ải cuối cùng rồi.” Tiểu Ốc đứng lên, nhưng lại không có ý đi, ánh mắt cứ nhìn chăm chăm trò chơi trong tay.

256. Chương 281: Nữa Nguyện Ý Chỉ Là...

Lữ Trị nhìn đồng hồ đeo tay, sợ trễ giờ lành, nhưng lại không thể nghịch ý của cô, trực tiếp đoạt lấy điện thoại trong tay cô, đồng ấn tây nhân, hai ba lần đã qua được cửa ải này, trả lại cho cô: “Thắng.”

Tiểu Ốc nhất thời dùng một loại ánh mắt sùng bái nhìn anh: “Thậm chí ngay cả trò chơi này anh cũng qua được!”

“Anh từ trước đến giờ là toàn tài.” Người nào đó tự đắc một chút, sau đó vừa đưa bó hoa cho cô, vừa cẩn thận quan sát cô mấy lần nói: “Bà xã anh hôm nay thật xinh đẹp.”

“Miệng ngọt!”

Tiểu Ốc mới vừa nói xong, Lữ Trị đã ôm cô đi xuống lầu dưới.

“Thả em xuống, nặng đó!”

“Không có việc gì, anh ôm em lên xe. Áo cưới quá dài, đập trúng sẽ dễ té.” Anh nói xong, cũng cố hết sức ôm Tiểu Ốc, từng bước một đi xuống lầu dưới. Dọc theo đường đi nhiều bà con bạn bè thân thích, bọn họ đều đi theo rồi làm ồn ào lên.

Cả hôn lễ dĩ nhiên là ngọt ngào ấm áp. Đây là kiểu đám cưới trung tây kết hợp.

Trước đi đến giáo đường, sau lại đi nhà hàng.

Đến bên ngoài giáo đường, Lữ Trị đi vào trước. Sau khi Tiểu Ốc chỉnh sửa áo cưới lại một chút thì theo ba Vương đi vào.

Khi Tiểu Ốc khoác tay của ba Vương xuất hiện tại cửa giáo đường thì xa xa đã nhìn thấy Lữ Trị đang đứng ở phía trước chờ cô, có vẻ như không nén nổi vội vã mà đã đưa tay ra.

Tiểu Ốc khẽ mỉm cười, lúc này mới tách ra có mấy phút mà anh liền gấp thành bộ dáng này!

Đi từ từ đến bên cạnh anh, ba Vương trịnh trọng đưa tay của Tiểu Ốc đặt vào tay anh: “Ba đem con gái bảo bối của mình giao cho con, về sau con phải đối xử thật tốt với nó.”

“Cám ơn ba! Con hứa.” Lữ Trị gật đầu, nắm thật chặt tay của cô, hết sức nghiêm túc.

Rất nhanh nghi thức bắt đầu, cha xứ cười hỏi Tiểu Ốc: “Kim Tiểu Ốc, con có hay không nguyện ý nhận người đàn ông này trở thành chồng của mình, cùng anh ta ký kết hôn ước? Vô luận bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc vì bất kỳ lý do gì, cũng sẽ yêu thương, chăm sóc, tôn trọng anh, vĩnh viễn đối với anh trung trinh không đổi cho đến cuối đời?”

“Con nguyện ý!” Tiểu Ốc liếc mắt nhìn ông xã đang chăm chú nhìn mình, khẽ gật đầu.

“Lữ Trị, con có hay không nguyện ý nhận cô gái này trở thành vợ của mình, cùng cô ấy ký kết hôn ước? Vô luận bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc vì bất kỳ lý do gì, cũng sẽ yêu thương, chăm sóc, tôn trọng cô ấy, vĩnh viễn đối với cô ấy trung trinh không đổi cho đến cuối đời?”

“Con nguyện ý!” Lữ Trị cũng nhìn Tiểu Ốc.

257. Chương 282: Tốt Cả Đời

“Mời cô dâu, chú rể trao đổi nhẫn.”

Lữ Trị từ một bên khay cầm chiếc nhẫn lên đeo cho Tiểu Ốc. Tiểu Ốc cũng thế.

“Hiện tại ta lấy danh nghĩa của Thánh Phụ, Thánh tử, Thánh Thần tuyên bố: chú rể và cô dâu kết làm vợ chồng, chú rể bây giờ có thể hôn cô dâu rồi.”

Trong phút yên lặng ngắn ngủi, đột nhiên vang lên một mảnh tiếng vỗ tay như sấm!

“Bà xã, anh yêu em!” Rốt cuộc anh đã đợi được giờ khắc này. Những năm tháng kia đều như chuyện cũ, những lo lắng cũng đã qua, cuối cùng cô cũng trở thành vợ của anh. Lữ Trị kích động, một tay chạm vào gương mặt của cô, một tay ôm thắt lưng của cô, thân thể khẽ nghiêng tới trước hôn một cái.

“Ông xã, em cũng yêu anh.” Khi anh buông cô ra thì Tiểu Ốc nhẹ nhàng nói.

Đến khách sạn, Tiểu Ốc đi thay đổi quần áo trước. Áo cưới quá nặng, muốn đi từng bàn mời rượu thì phải đi đổi lễ phục màu đỏ.

Tiểu Ốc thay lễ phục xong, đẩy cửa đi ra ngoài, đứng ở cửa không phải là Lữ Trị, mà là Vương Triều Quân. Anh mỉm cười với cô: “Tiểu Ốc, em hôm nay thật xinh đẹp.”

“Cám ơn anh hai, Lữ Trị đi đâu rồi hả?”

“Cậu ta đi bên kia có việc, nhưng đoán chừng rất nhanh sẽ quay lại.” Anh chỉ là muốn cùng cô nói thêm mấy câu.

“A, anh hai, có chuyện gì không?”

“Cũng không có gì, chỉ là muốn nói cho em biết, về sau nếu dám đối xử với em không tốt, anh sẽ đánh gãy chân cậu ta!”

Tiểu Ốc vừa nghe thì bật cười: “Em đã biết, anh hai, anh thật bạo lực.”

“Hết cách rồi, ai bảo em là em gái mà anh thương yêu nhất.” Anh thở dài, tạo hóa trêu người, thật ra thì anh đã từng vô số lần nghĩ tới, nếu như cô không phải em gái của anh thì tốt biết bao. Ban đầu khi Tiểu Ốc mất đi trí nhớ, cố ý gạt Tiểu Ốc chuyện của Lữ Trị, thật ra là do anh chứa lòng riêng. Đáng tiếc cuối cùng cũng không có duyên phận, cô lại là em gái của anh, vì vậy tất cả hy vọng đó đều trở thành tuyệt vọng. Đời này kiếp này chỉ có thể đối đãi với cô như em gái thôi.

“Anh hai, anh thật tốt.”

Đang nói chuyện thì Lữ Trị đi tới, thấy bọn họ đang nói chuyện với nhau, anh hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì?”

“Anh nói nếu cậu dám đối với em gái anh không tốt, cẩn thận anh đánh cậu!”

“Anh hai yên tâm đi! Em gái anh thân thủ tốt hơn em nhiều, muốn đánh cũng chỉ có thể là cô ấy đánh em.” Lữ Trị nhướn mày cười. Hôm nay anh thật vui mừng, cả người thoát nhìn rất vui sướng.

Vương Triều Quân nói một câu: “Các người nói chuyện đi.” rồi đi tới phòng tổ chức tiệc.

Lữ Trị liếc nhìn bóng lưng của anh, cũng không để ý mà đưa tay móc ra một chai rượu đưa cho cô: “Cầm, đợi người nào đòi uống với em..., em cứ hớp một hớp này là được.”

“Đây là rượu gì?” Tiểu Ốc nhìn cái chai chứa chất lỏng hồng hồng này.

“Là anh tráo thành nước anh đào, nhưng lại sợ màu sắc không giống nên tăng thêm ít nước việt quất, em nếm thử chút đi.”

Tiểu Ốc nếm thử một miếng, hình như mùi vị này ngọt đến tận trong lòng: “Uống rất ngon.”

Lữ Trị hài lòng: “Anh tự mình tráo đó, đi, chúng ta đi mời rượu! Về sau anh sẽ ngày ngày đi tráo nước trái cây cho em uống.”

“Ừ.” Tiểu Ốc mặc anh ôm đi vào bên trong đại sảnh. Cô hi vọng sẽ hạnh phúc với anh như vậy cả đời, mãi cho đến.

— Hết —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-dao-hoa-xin-can-than-con-dau-hac-dao-nuoi-tu-be>